ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
និង
សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
សំយុត្តនិកាយ សឡាយតនវគ្គ
អដ្ឋមភាគ
៣៦

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ
ព.ស ២៥០៦

សុត្តន្តបិដក
សំយុត្តនិកាយ សឡាយតនវគ្គ
អដ្ឋមភាគ
៣៦
ព. ស. ២៥០៦

សុត្តន្តបិដកេ

សំយុត្តនិកាយស្ស សឡាយតនវគ្គោ

អដ្ឋមោ ភាគោ

វេទនាសំយុត្តំ

បឋមកសគាថវគ្គោ

(១) តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ តិស្សោ វេទនា ។

(២) សមាហិតោ សម្បជានោ
សតោ ពុទ្ធស្ស សាវកោ
វេទនា ច បជានាតិ
វេទនានញ្ច សម្ភវំ ។
យត្ថ ចេតា និរុជ្ឈន្តិ
មគ្គញ្ច ខយគាមិនំ

សុត្តន្តបិដក

សំយុត្តនិកាយ សឡាយតនវគ្គ

អដ្ឋមភាគ

វេទនាសំយុត្ត

បឋមកសគាថវគ្គ

(១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាង ។ វេទនា ៣ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាមាន ៣ យ៉ាងនេះឯង ។

(២) ភិក្ខុជាសាវករបស់ព្រះពុទ្ធ មានចិត្តដ៏តម្កល់មាំ (ដោយឧបចារសមាធិនិងអប្បនាសមាធិ) ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី តែងដឹងច្បាស់នូវវេទនាផង នូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនាទាំងឡាយផង ។ មួយវិញទៀត វេទនាទាំងឡាយនុ៎ះ រលត់ទៅក្នុងព្រះនិព្វានឯណា ភិក្ខុក៏តែងដឹងច្បាស់នូវព្រះ

វេទនានំ ខយា ភិក្ខុ

និច្ឆាតោ បរិនិព្ពុតោតិ ។ បឋមំ ។

(៣) តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ តិស្សោ វេទនា ។

(៤) សុខំ វា យទិ វា ទុក្ខំ

អទុក្ខមសុខំ សហ

អជ្ឈត្តញ្ច ពហិទ្ធា ច

យំ កិញ្ចិ អត្ថិ វេទិតំ ។

ឯតំ ទុក្ខន្តិ ញត្វាន

មោសធម្មំ បលោកិនំ

ផុស្ស ផុស្ស វយំ ផស្សំ

ឯវំ តត្ថ វិរជ្ជតីតិ ។ ទុតិយំ ។

(៥) តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា

(នៃតណ្ហាទាំងឡាយ) ផង ភិក្ខុដែលជាអ្នកមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន (មិនមានតណ្ហា) និព្វានហើយ ព្រោះអស់ទៅនៃវេទនាទាំងឡាយ ។ ចប់សូត្រទី ១ ។

(៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាង ។ វេទនា ៣ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាមាន ៣ យ៉ាងនេះឯង ។

(៤) បើមានវេទនាណាមួយ ដែលអើយសោយកំពុងសោយហើយ ទោះជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី ព្រមទាំងមិនទុក្ខមិនសុខក្តី ទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ ។ អរិយសាវកបានដឹងថា ធម្មជាតនុ៎ះជាទុក្ខ មានសេចក្តីខាសទៅជាធម្មតា បែកធ្លាយទៅជាប្រក្រតី ច្រើនតែពាល់ត្រូវហើយម្តងៗ ទើបនឿយណាយក្នុងវេទនាទាំងនោះ យ៉ាងនេះ ។ ចប់សូត្រទី ២ ។

(៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាង ។ វេទនា ៣ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខ-

វេទនា ។ សុខាយ ភិក្ខវេ វេទនាយ រាគានុសយោ បហាតព្វោ ទុក្ខាយ វេទនាយ បដិឃានុសយោ បហាតព្វោ អទុក្ខមសុខាយ វេទនាយ អវិជ្ជានុសយោ បហាតព្វោ ។ យតោ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ សុខាយ វេទនាយ រាគានុសយោ បហីនោ ហោតិ ទុក្ខាយ វេទនាយ បដិឃានុសយោ បហីនោ ហោតិ អទុក្ខមសុខាយ វេទនាយ អវិជ្ជានុសយោ បហីនោ ហោតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ និរានុសយោ សម្មទ្ទសោ អច្ឆេច្ឆិ តណ្ហំ វិវត្តយិ សញ្ញោជនំ សម្មាមានាភិសមយា អន្តមកាសិ ទុក្ខស្សាតិ ។

(១) សុខំ វេទយមានស្ស
វេទនំ អប្បជានតោ
សោ រាគានុសយោ ហោតិ
អនិស្សរណទស្សិនោ ។
ទុក្ខំ វេទយមានស្ស
វេទនំ អប្បជានតោ
បដិឃានុសយោ ហោតិ

វេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះរាគានុស័យ (អនុស័យគឺតម្រេក) ក្នុងសុខវេទនាចេញ គប្បីលះបដិឃានុស័យ (អនុស័យគឺសេចក្ដីទាស់ទាក់ចិត្ត) ក្នុងទុក្ខវេទនាចេញ គប្បីលះអវិជ្ជានុស័យ (អនុស័យគឺសេចក្ដីល្ងង់) ក្នុងអទុក្ខមសុខវេទនាចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រាគានុស័យក្នុងសុខវេទនាដែលភិក្ខុលះបង់បានហើយ បដិឃានុស័យក្នុងទុក្ខវេទនាដែលភិក្ខុលះបង់បានហើយ អវិជ្ជានុស័យក្នុងអទុក្ខមសុខវេទនាដែលភិក្ខុលះបង់បានហើយ ក្នុងកាលណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថាអ្នកឃើញច្បាស់នូវអនុស័យដែលគ្មានទៀត ភិក្ខុនោះបានកាត់បង់នូវតណ្ហា គាស់រំលើងនូវសញ្ញោជនៈ បានធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះត្រាស់ដឹងដោយប្រពៃនូវមានៈ ។

(១) កាលភិក្ខុសោយនូវសុខវេទនា តែមិនបានដឹងច្បាស់
រាគានុស័យនោះ រមែងដេកដល់ភិក្ខុដែលមិនឃើញនូវឧបាយ
ជាគ្រឿងរលាស់ចេញ ។ កាលភិក្ខុសោយនូវទុក្ខវេទនា
តែមិនបានដឹងច្បាស់ បដិឃានុស័យ ក៏ដេកដល់ភិក្ខុ

អនិស្សរណទស្សិនោ ។
អទុក្ខមសុខំ សន្តំ
ភូរិបញ្ញេន ទេសិតំ
តំ ចាបិ អភិនន្ទតិ
នេវ ទុក្ខា បមុច្ចតិ ។
យតោ ច ភិក្ខុ អាតាបី
សម្បជញ្ញំ(១) ន រិញ្ចតិ
តតោ សោ វេទនា សព្វា
បរិជានាតិ បណ្ឌិតោ ។
សោ វេទនា បរិញ្ញាយ
ទិដ្ឋេ ធម្មេ អនាសវោ
កាយស្ស ភេទា ធម្មដ្ឋោ
សង្ខ្យំ នោបេតិ វេទគូតិ ។ តតិយំ ។

---

១ ម. សម្បជញ្ញំ ន រិញ្ចតិ ។

ដែលមិនឃើញនូវឧបាយជាគ្រឿងរលាស់ចេញដែរ ។ សេចក្តីមិនទុក្ខមិនសុខជារបស់ស្ងប់ ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានបញ្ញាដូចជាផែនដីទ្រង់សំដែងហើយ ។ បើភិក្ខុត្រេកអរចំពោះសេចក្តីមិនទុក្ខមិនសុខនោះ មិនរួចចាកទុក្ខបានទេ ។ មួយវិញទៀត ភិក្ខុមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស រមែងលះបង់ (នូវវេទនាទាំងនោះ) ដោយសម្បជញ្ញៈ (បញ្ញា) ក្នុងកាលឯណា ភិក្ខុនោះជាបណ្ឌិត តែងកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំងអស់បាន ក្នុងកាលនោះឯង ។ ភិក្ខុនោះកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ជាអ្នកមិនមានអាសវៈ តាំងនៅក្នុងធម៌ ជាអ្នកដល់នូវវេទ លុះរំលាយកាយទៅមិនដល់ការរាប់ថា (ជាអ្នកមានគតិទៀតឡើយ) ។ ចប់សូត្រទី ៣ ។

[៨] អស្សុតវា ភិក្ខវេ បុថុជ្ជនោ ឯវំ វាចំ[១] ភាសតិ អត្ថិ មហាសមុទ្ទេ បាតាលោតិ ។ តំ ខោ បនេតំ ភិក្ខវេ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ អសន្តំ អសំវិជ្ជមានំ ឯវំ វាចំ ភាសតិ អត្ថិ មហាសមុទ្ទេ បាតាលោតិ ។ សារីរិកានំ ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ ទុក្ខានំ វេទនានំ អធិវចនំ យទិទំ បាតាលោតិ ។ អស្សុតវា ភិក្ខវេ បុថុជ្ជនោ សារីរិកាយ ទុក្ខាយ វេទនាយ ផុដ្ឋោ សមានោ សោចតិ កិលមតិ បរិទេវតិ ឧរត្តាឡឹ កន្ទតិ សម្មោហំ អាបជ្ជតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ បាតាលេ ន បច្ចុដ្ឋាសិ គាធញ្ច នាជ្ឈគា ។ សុតវា ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ សារីរិកាយ ទុក្ខាយ វេទនាយ ផុដ្ឋោ សមានោ ន សោចតិ ន កិលមតិ ន បរិទេវតិ ន ឧរត្តាឡឹ កន្ទតិ ន សម្មោហំ អាបជ្ជតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ បាតាលេ បច្ចុដ្ឋាសិ គាធញ្ច អជ្ឈគាតិ ។

---

១ យំ វាចំ ភាសតិ ។

[៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង តែងពោលនូវពាក្យយ៉ាងនេះថា បាតាលមានក្នុងមហាសមុទ្រ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកបុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង តែងពោលនូវពាក្យនុ៎ះ ដែលមិនមាន មិនប្រាកដយ៉ាងនេះថា បាតាលមានក្នុងមហាសមុទ្រ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា បាតាលនុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃទុក្ខវេទនាទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសរីរៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង កាលបើទុក្ខវេទនាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសរីរៈពាល់ត្រូវ ហើយសោយសោក លំបាក ខ្សឹកខ្សួល គក់ទ្រូងកន្ទក់កន្ទេញ ដល់នូវសេចក្តីវង្វេងវង្វាន់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹងនេះ ហៅថាមិនប្រាកដក្នុងបាតាលផង មិនបាននូវទីពឹងផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯអរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលបើទុក្ខវេទនាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសរីរៈពាល់ត្រូវ ក៏មិនសោយសោក មិនលំបាក មិនខ្សឹកខ្សួល មិនគក់ទ្រូងកន្ទក់កន្ទេញ មិនដល់នូវការវង្វេងវង្វាន់ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹងនេះ ហៅថាមានប្រាកដក្នុងបាតាលផង បាននូវទីពឹងផង ។

(៨) យោ ចតា នាធិវាសេតិ

ឧប្បន្នា វេទនា ទុក្ខា

សារីរិកា បាណហរា

យាហិ ផុដ្ឋោ បវេធតិ ។

អក្កន្ទតិ បរោទតិ

ទុព្វលោ អប្បថាមកោ

ន សោ តាកាលេ បច្ចុដ្ឋាសិ

អថោ តាណម្បិ ឧល្លកា ។

យោ ចេតា អធិវាសេតិ

ឧប្បន្នា វេទនា ទុក្ខា

សារីរិកា បាណហរា

យាហិ ផុដ្ឋោ ន វេធតិ

ស ចេ តាកាលេ បច្ចុដ្ឋាសិ

អថោ តាណម្បិ អល្លកាតិ ។ ចតុត្ថំ ។

(៨) អ្នកឯណាមិនអត់សង្កត់ខ្លួនក្នុងវេទនាដែលកើតឡើងចំពោះខ្លួនទេ កាលដែលទុក្ខវេទនាពាល់ត្រូវហើយ រមែងញាប់ញ័រ ព្រោះក្ស័យជីវិតប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសរីរៈ ។ មួយវិញទៀត អ្នកដែលមានប្រាណថយ មានកំឡាំងប្រាណតិច អ្នកនោះតែងក្ងូកក្ងេញ ទ្រហោយំ មិនប្រាកដក្នុងកាលផង មិនបាននូវទីពឹងផង ។ មួយវិញទៀត អ្នកឯណាបានអត់សង្កត់ខ្លួនក្នុងវេទនាដែលកើតឡើងចំពោះខ្លួន កាលដែលទុក្ខវេទនាពាល់ត្រូវហើយ មិនញាប់ញ័រ ព្រោះក្ស័យជីវិតប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសរីរៈ ទើបប្រាកដក្នុងកាលផង បានដល់នូវទីពឹងផង ។ ចប់សូត្រទី ៤ ។

[៩] តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ សុខា ភិក្ខវេ វេទនា ទុក្ខតោ ទដ្ឋព្វា ទុក្ខា វេទនា សល្លតោ ទដ្ឋព្វា អទុក្ខមសុខា វេទនា អនិច្ចតោ ទដ្ឋព្វា ។ យតោ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ សុខា វេទនា ទុក្ខតោ ទិដ្ឋា ហោតិ ទុក្ខា វេទនា សល្លតោ ទិដ្ឋា ហោតិ អទុក្ខមសុខា វេទនា អនិច្ចតោ ទិដ្ឋា ហោតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្មទ្ទសោ អច្ឆេច្ឆិ តណ្ហំ វិវត្តយិ សញ្ញោជនំ សម្មា មានាភិសមយា អន្តមកាសិ ទុក្ខស្សាតិ ។

[១០] យោ សុខំ ទុក្ខតោ អទ្ទ
ទុក្ខមទ្ទក្ខិ សល្លតោ
អទុក្ខមសុខំ សន្តំ
អទ្ទក្ខិ នំ អនិច្ចតោ ។
ស វេ សម្មទ្ទសោ ភិក្ខុ
បរិជានាតិ វេទនា

[៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាង ។ វេទនា ៣ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុខវេទនា ភិក្ខុគប្បីឃើញថាជាទុក្ខ ទុក្ខវេទនា ភិក្ខុគប្បីឃើញថាជាកូនសរ អទុក្ខមសុខវេទនា ភិក្ខុគប្បីឃើញថាជារបស់មិនទៀង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុខវេទនាដែលភិក្ខុបានឃើញថាជាទុក្ខ ទុក្ខវេទនាដែលភិក្ខុបានឃើញថាជាកូនសរ អទុក្ខមសុខវេទនាដែលភិក្ខុបានឃើញថាជារបស់មិនទៀង ក្នុងកាលណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថាជាអ្នកឃើញដោយប្រពៃ បានកាត់នូវតណ្ហា គាស់រំលើងនូវសញ្ញោជនៈ បានធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះត្រាស់ដឹងដោយប្រពៃនូវមានះ ។

[១០] អ្នកឯណាបានឃើញសុខវេទនាថាជាទុក្ខវេទនាវិញ
បានឃើញទុក្ខវេទនាថាជាកូនសរ បានឃើញអទុក្ខមសុខ-
វេទនានោះថាជាសភាវៈមិនទៀងទៅវិញ ។ បើភិក្ខុបាន
ឃើញដោយប្រពៃ កំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំងឡាយ

សោ វេទនា បរិញ្ញាយ
ទិដ្ឋេ ធម្មេ អនាសវោ
កាយស្ស ភេទា ធម្មដ្ឋោ
សង្ខ្យំ នោបេតិ វេទគូតិ ។ បឋមំ ។

(១១) អស្សុតវា ភិក្ខវេ បុថុជ្ជនោ សុខម្បិ វេទនំ វេទយតិ ទុក្ខម្បិ វេទនំ វេទយតិ អទុក្ខមសុខម្បិ វេទនំ វេទយតិ ។ សុតវា ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ សុខម្បិ វេទនំ វេទយតិ ទុក្ខម្បិ វេទនំ វេទយតិ អទុក្ខមសុខម្បិ វេទនំ វេទយតិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ កោ វិសេសោ កោ អធិប្បាយសោ ។ កិំ នានាករណំ សុតវតោ អរិយសាវកស្ស អស្សុតវតា បុថុជ្ជនេនាតិ ។ ភគវំមូលកា នោ ភន្តេ ធម្មា ។ បេ ។ អស្សុតវា ភិក្ខវេ បុថុជ្ជនោ ទុក្ខាយ វេទនាយ ផុដ្ឋោ សមានោ សោចតិ កិលមតិ បរិទេវតិ ឧរត្តាឡឹ កន្ទតិ សម្មោហំ អាបជ្ជតិ សោ ទ្វេ វេទនា វេទយតិ កាយិកញ្ច ចេតសិកញ្ច ។

ភិក្ខុនោះ លុះកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំងឡាយ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន នេះហើយ ជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ឋិតនៅក្នុងធម៌ ជាអ្នកដល់នូវវេទ លុះរំលាយកាយទៅ មិនគួររាប់ថា (ជាអ្នកមានគតិទៀតឡើយ) ។ ចប់សូត្រទី ៨ ។

(១១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង តែងសោយនូវសុខវេទនាផង សោយនូវទុក្ខវេទនាផង សោយនូវអទុក្ខមសុខវេទនាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង តែងសោយនូវសុខវេទនាដែរ សោយនូវទុក្ខវេទនាដែរ សោយនូវអទុក្ខមសុខវេទនាដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះក្នុងដំណើរនុ៎ះមានសេចក្តីប្លែកគ្នាដូចម្តេច មានអធិប្បាយដូចម្តេច ។ ចុះអរិយសាវកអ្នកចេះដឹងនឹងបុថុជ្ជនដែលជាអ្នកមិនចេះដឹង តើមានដំណើរផ្សេងៗ គ្នាដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាប្រធាន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង កាលបើទុក្ខវេទនាពាល់ត្រូវ តែងសោយសោក លំបាក ខ្សឹកខ្សួល គក់ទ្រូងកន្ទក់កន្ទេញ ដល់នូវការវង្វេងវង្វាន់ បុថុជ្ជននោះរមែងសោយនូវវេទនាទាំងពីរ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយផង ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ។

(១៦) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសំ សល្លេន វិជ្ឈេយ្យ តមេនំ ទុតិយេន សល្លេន អនុវេធំ វិជ្ឈេយ្យ ឯវំ ហិ សោ ភិក្ខវេ បុរិសោ ទ្វេ សល្លេន(១) វេទនា វេទយតិ កាយិកញ្ច ចេតសិកញ្ច ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ ទុក្ខាយ វេទនាយ ផុដ្ឋោ សមានោ សោចតិ កិលមតិ បរិទេវតិ ឧរត្តាឡឹ កន្ទតិ សម្មោហំ អាបជ្ជតិ សោ ទ្វេ វេទនា វេទយតិ កាយិកញ្ច ចេតសិកញ្ច ។ តស្សាយេវ ខោ បន ទុក្ខាយ វេទនាយ បដិឃវា ហោតិ តមេនំ ទុក្ខាយ វេទនាយ បដិឃវន្តំ យោ ទុក្ខាយ វេទនាយ បដិឃានុសយោ សោ អនុសេតិ សោ ទុក្ខាយ វេទនាយ ផុដ្ឋោ សមានោ កាមសុខំ អភិនន្ទតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ន ហិ ភិក្ខវេ បជានាតិ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ អញ្ញត្រ កាមសុខា ទុក្ខាយ វេទនាយ និស្សរណំ តស្ស

១ ឱ. ទ្វេ សល្លេ វេទនា ។ ម. ទ្វិ សល្លេន វេទនំ ។

(១៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុគ្គលចាក់បុរសដែលមានដំបៅដោយសរ គប្បីចាក់សុះទៅតាមដំបៅនោះដោយសរជាគំរប់ពីរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ បុរសនោះតែងសោយទុក្ខវេទនាពីរយ៉ាង ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយផង ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះសរមានចំនួនពីរយ៉ាងណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង កាលបើទុក្ខវេទនាពាល់ត្រូវ តែងសោយសោក លំបាក ខ្សឹកខ្សួល គក់ទ្រូងកន្ទក់កន្ទេញ ដល់នូវការវង្វេងវង្វាន់ បុថុជ្ជននោះតែងសោយទុក្ខវេទនាពីរគឺ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយផង ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង មានឧបមាយ៉ាងដូច្នោះដែរ ។ បុថុជ្ជនមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ដោយទុក្ខវេទនានោះឯងហើយ សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ជាអនុស័យឯណាដោយទុក្ខវេទនា សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ជាអនុស័យនោះ តែងដេកត្រាំបុគ្គលដែលមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ដោយទុក្ខវេទនានោះឯងឲ្យត្រាំត្រែងទៅ បុគ្គលនោះកាលបើទុក្ខវេទនាពាល់ត្រូវ ទើបត្រេកអរចំពោះសេចក្តីសុខក្នុងកាម ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាបុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង ទុកជាវៀរចាកកាមសុខចេញហើយ ក៏មិនដឹងនូវឧបាយជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវទុក្ខវេទនាបាន កាលបើបុថុជ្ជននោះ

កាមសុខំ ច អភិនន្ទតោ យោ សុខាយ វេទនាយ រាគានុសយោ សោ អនុសេតិ សោ តាសំ វេទនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ នប្បជានាតិ ។ តស្ស តាសំ វេទនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ អប្បជានតោ យោ អទុក្ខមសុខាយ វេទនាយ អវិជ្ជានុសយោ សោ អនុសេតិ សោ សុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ សញ្ញុត្តោ នំ វេទយតិ ទុក្ខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ សញ្ញុត្តោ នំ វេទយតិ អទុក្ខមសុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ សញ្ញុត្តោ នំ វេទយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ សញ្ញុត្តោ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ សញ្ញុត្តោ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។

រីករាយចំពោះកាមសុខ អនុស័យគឺតម្រេកដោយសុខវេទនាឯណា អនុស័យគឺតម្រេកនោះ រមែងនាំឲ្យបុថុជ្ជនក្រៅក្រែនទៅ បុថុជ្ជននោះមិនដឹងច្បាស់នូវហេតុដែលកើតឡើងផង នូវសេចក្ដីវិនាសផង នូវគុណសម្បត្តិផង នូវទោសផង នូវឧបាយជាគ្រឿងរលាស់ចេញផង នូវវេទនាទាំងនោះតាមពិត ។ កាលបុថុជ្ជននោះមិនដឹងច្បាស់នូវហេតុដែលកើតឡើងផង នូវសេចក្ដីវិនាសផង នូវគុណសម្បត្តិផង នូវទោសផង នូវឧបាយជាគ្រឿងរលាស់ចេញផង នូវវេទនាទាំងនោះតាមពិត អនុស័យគឺអវិជ្ជាដោយអទុក្ខមសុខវេទនាឯណា អនុស័យគឺអវិជ្ជានោះ តែងនាំឲ្យបុថុជ្ជនក្រៅក្រែនទៅ បុថុជ្ជននោះរមែងនឹងសោយនូវសុខវេទនា ជាអ្នកប្រកបដោយកិលេស សោយនូវវេទនានោះផង សោយនូវទុក្ខវេទនា ជាអ្នកប្រកបដោយកិលេស សោយនូវវេទនានោះផង សោយនូវអទុក្ខមសុខវេទនា ជាអ្នកប្រកបដោយកិលេស សោយនូវវេទនានោះផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹងនេះ ហៅថាអ្នកប្រកបព្រមដោយជាតិ ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថាជាអ្នកប្រកបដោយទុក្ខ ។

[១៣] សុតវា ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ទុក្ខាយ វេទនាយ ផុដ្ឋោ សមានោ ន សោចតិ ន កិលមតិ ន បរិទេវតិ ន ឧរត្តាឡឹ កន្ទតិ ន សម្មោហំ អាបជ្ជតិ សោ ឯកំ វេទនំ វេទយតិ កាយិកំ ន ចេតសិកំ ។

[១៤] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ បុរិសំ សល្លេន វិជ្ឈេយ្យ តមេនំ ទុតិយេន សល្លេន អនុវេធំ វិជ្ឈេយ្យ ។ ឯវំ ហិ សោ ភិក្ខវេ បុរិសោ ឯកសល្លេន វេទនំ វេទយតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ ទុក្ខាយ វេទនាយ ផុដ្ឋោ សមានោ ន សោចតិ ន កិលមតិ ន បរិទេវតិ ន ឧរត្តាឡឹ កន្ទតិ ន សម្មោហំ អាបជ្ជតិ សោ ឯកំ វេទនំ វេទយតិ កាយិកំ ន ចេតសិកំ តស្សាយេវ ខោ សោ ទុក្ខាយ វេទនាយ បដិឃវា ហោតិ តមេនំ ទុក្ខាយ វេទនាយ បដិឃវន្តំ យោ ទុក្ខាយ វេទនាយ បដិឃានុសយោ សោ នានុសេតិ

[១៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯអរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលបើទុក្ខវេទនាពាល់ត្រូវ រមែងមិនសោយសោក មិនលំបាក មិនខ្សឹកខ្សួល មិនគក់ទ្រូងកន្ទក់កន្ទេញ មិនដល់នូវសេចក្តីវង្វេងវង្វាន់ អរិយសាវកនោះ តែងសោយនូវវេទនាដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយតែម្យ៉ាង មិនសោយនូវវេទនាដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តឡើយ ។

[១៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុគ្គលបាញ់បុរសដែលមានដំបៅដោយសរ គប្បីបាញ់ចំណុះតាមដំបៅនោះដោយសរជាគំរប់ពីរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តាមដែលពិត បុរសនោះសោយនូវវេទនាដោយសរតែម្យ៉ាងនេះ មានឧបមាយ៉ាងណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលបើទុក្ខវេទនាពាល់ត្រូវ រមែងមិនសោយសោក មិនលំបាក មិនខ្សឹកខ្សួល មិនគក់ទ្រូងកន្ទក់កន្ទេញ មិនដល់នូវសេចក្តីវង្វេងវង្វាន់ អរិយសាវកនោះ តែងសោយនូវវេទនាដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយតែម្យ៉ាង មិនសោយនូវវេទនាដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តឡើយ តាំងមិនមានសេចក្តីទើសទាល់ដោយទុក្ខវេទនានោះឯង អនុស័យគឺសេចក្តីទើសទាល់ដោយទុក្ខវេទនាឯណា អនុស័យគឺសេចក្តីទើសទាល់នោះ រមែងដេកអរិយសាវកនោះ ដែលមានសេចក្តីទើសទាល់ដោយទុក្ខវេទនាមិនខ្សេវ្រក្រៅព្រឹត្តន

សោ ទុក្ខាយ វេទនាយ ផុដ្ឋោ សមានោ កាមសុខំ នាភិនន្ទតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ បជានាតិ សោ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ អញ្ញត្រ កាមសុខា ទុក្ខាយ វេទនាយ និស្សរណំ តស្ស កាមសុខំ នាភិនន្ទតោ យោ សុខាយ វេទនាយ រាគានុសយោ សោ នានុសេតិ សោ តាសំ វេទនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្ស តាសំ វេទនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ បជានតោ យោ អទុក្ខមសុខាយ វេទនាយ អវិជ្ជានុសយោ សោ នានុសេតិ

អរិយសាវកនោះ កាលបើទុក្ខវេទនាពាល់ត្រូវហើយ ក៏មិនត្រេកអរនូវកាមសុខឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាអរិយសាវកនោះជាអ្នកចេះដឹង ក៏ដឹងវៀរចាកកាមសុខហើយ ក៏ស្គាល់ច្បាស់នូវឧបាយជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវទុក្ខវេទនាបាន កាលបើអរិយសាវកនោះមិនត្រេកអរនឹងកាមសុខហើយ អនុស័យគឺតម្រេកក្នុងសុខវេទនាឯណា អនុស័យគឺតម្រេកនោះ រមែងដេកមិនចុះអរិយសាវកក្រៅត្រូវនៅបាន អរិយសាវកនោះរមែងដឹងច្បាស់នូវហេតុដែលកើតឡើងផង នូវសេចក្តីវិនាសផង នូវអានិសង្សផង នូវទោសផង នូវឧបាយជាគ្រឿងរលាស់ចេញផង នូវវេទនាទាំងនោះតាមពិត ។ កាលអរិយសាវកនោះដឹងច្បាស់នូវហេតុជាទីកើតឡើងផង នូវសេចក្តីវិនាសផង នូវអានិសង្សផង នូវទោសផង នូវឧបាយជាគ្រឿងរលាស់ចេញផង នូវវេទនាទាំងនោះតាមពិតហើយ អនុស័យគឺអវិជ្ជាក្នុងអទុក្ខមសុខវេទនាឯណា អនុស័យគឺអវិជ្ជានោះរមែងដេកមិនចុះអរិយសាវកក្រៅត្រូវនៅបាន

សោ សុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសញ្ញុត្តោ នំ វេទយតិ ទុក្ខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសញ្ញុត្តោ នំ វេទយតិ អទុក្ខមសុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសញ្ញុត្តោ នំ វេទយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ វិសញ្ញុត្តោ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ វិសញ្ញុត្តោ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។ អយំ ខោ ភិក្ខវេ វិសេសោ អយំ អធិប្បាយសោ ឥទំ នានាករណំ សុតវតោ អរិយសាវកស្ស អស្សុតវតា បុថុជ្ជនេនាតិ ។

[១៨] ន សោ វេទនំ វេទយតិ សបញ្ញោ

សុខម្បិ ទុក្ខម្បិ ពហុស្សុតោ បិ

អរិយសាវកនោះរមែងសោយសុខវេទនាដែរ តែមិនប្រកបដោយកិលេស សោយសុខវេទនានោះផង តែរមែងសោយទុក្ខវេទនាដែរ តែមិនប្រកបដោយកិលេស សោយទុក្ខវេទនានោះផង រមែងសោយអទុក្ខមសុខវេទនាដែរ តែមិនប្រកបដោយកិលេស សោយវេទនានោះផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹងនេះហើយ ដែលហៅថាជាអ្នកមិនប្រកបដោយជាតិ ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថាជាអ្នកមិនប្រកបដោយទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាសេចក្ដីប្លែកគ្នា នេះជាសេចក្ដីអធិប្បាយ នេះជាដំណើរផ្សេងៗគ្នា របស់អរិយសាវកអ្នកចេះដឹងនឹងបុថុជ្ជនអ្នកមិនចេះដឹង ។

[១៨] អរិយសាវកនោះ ប្រកបដោយបញ្ញា ជាពហុស្សូត

រមែងមិនសោយវេទនាជាសុខក្ដី ជាទុក្ខក្ដី មួយវិញទៀត

អយំ ច ធីរស្ស បុថុជ្ជនេន
មហា វិសេសោ កុសលស្ស ហោតិ ។
សង្ខាតធម្មស្ស ពហុស្សុតស្ស
វិបស្សតោ លោកមិមំ បរញ្ច
ឥដ្ឋស្ស ធម្មា ន មថេន្តិ ចិត្តំ
អនិដ្ឋតោ នោ បដិឃាតមេតិ ។
តស្សានុរោធា អថ វា វិរោធា
វិធូបិតា អត្ថង្គតា ន សន្តិ
បទញ្ច ញត្វា[១] វិរជំ អសោកំ
សម្មា បជានាតិ ភវស្ស បារគូតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

(១៦) ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន គិលានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ

១ ឱ. ម. វិទ្ធូបិតា អត្ថង្គតា សន្តំបទញ្ច ញត្វា ។

អរិយសាវ័កនេះរឹតជាងបុថុជ្ជន នេះជាសេចក្តីវិសេសរបស់អ្នកប្រាជ្ញជាអ្នកឈ្លាសវៃ ។ ធម៌ទាំងឡាយដែលជាទីប្រាថ្នា រមែងមិនញាំញីចិត្តរបស់អរិយសាវ័ក ដែលមានធម៌បានពិចារណាហើយ ជាពហុស្សុត ឃើញច្បាស់នូវលោកនេះ និងលោកខាងមុខបាន កាលបើអរិយសាវ័កនោះមិនប្រាថ្នាធម៌ទាំងឡាយ ក៏មិនកំចាត់បង់នូវបដិឃៈបាន ។ អរិយសាវ័កអ្នកដល់នូវត្រើយនៃភព រមែងដឹងច្បាស់នូវសន្តិបទ ប្រាសចាកធូលីគឺកិលេស មិនមានសេចក្តីសោក ឈ្មោះថាដឹងដោយប្រពៃ ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរក្តី មិនត្រេកអរក្តី នៃអរិយសាវ័កនោះ ព្រោះកំចាត់បង់ក្តី ព្រោះដល់នូវកិរិយាតាំងនៅមិនបានក្តី ក៏ក្តីមិនមានឡើយ ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

(១៧) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាគារសាលា ក្នុងព្រៃមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគចេញអំពីទីពួនសម្ងំក្នុងវេលាល្ងាច ស្តេចទៅកាន់គិលានសាលា (រោងឈឺ) លុះស្តេចទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំង-

សតោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្បជានោ កាលំ អាគមេយ្យ អយំ វោ អម្ហាកំ អនុសាសនី ។

[១៧] កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ វេទនាសុ ។បេ។ ចិត្តេ ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតោ ហោតិ ។

ឡាយចាំ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសតិដឹងខ្លួន គប្បីរង់ចាំនូវកាលដ៏សមគួរ នេះជាអនុសាសនីពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។

(១៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុអ្នកមានសតិ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកពិចារណាឃើញកាយក្នុងកាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី គប្បីកំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោកចេញបាន ។ ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។បេ។ ក្នុងចិត្ត ។ ពិចារណាឃើញធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី គប្បីកំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោកចេញបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតីយ៉ាងនេះឯង ។

(១៨) កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្បជានោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អភិក្កន្តេ បដិក្កន្តេ សម្បជានការី ហោតិ អាលោកិតេ វិលោកិតេ សម្បជានការី ហោតិ សម្មិញ្ជិតេ បសារិតេ សម្បជានការី ហោតិ សង្ឃាដិបត្តចីវរធារណេ សម្បជានការី ហោតិ អសិតេ បីតេ ខាយិតេ សាយិតេ សម្បជានការី ហោតិ ឧច្ចារបស្សាវកម្មេ សម្បជានការី ហោតិ គតេ ឋិតេ និសិន្នេ សុត្តេ ជាគរិតេ ភាសិតេ តុណ្ហីភាវេ សម្បជានការី ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្បជានោ ហោតិ ។ សតោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្បជានោ កាលំ អាគមេយ្យ អយំ វោ អម្ហាកំ អនុសាសនី ។

(១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកដឹងខ្លួនតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលដើរទៅកាន់មុខនិងថយក្រោយ ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលក្រឡេកមើលទៅកាន់មុខនិងកាលក្រឡេកមើលទៅចំហៀងទាំង២ ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងការបត់អវយវៈចូល និងលាអវយវៈចេញ ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងការប្រើប្រាស់សង្ឃាដិ បាត្រនិងចីវរ ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងការបរិភោគភោជន និងផឹកទឹក ទំពាស៊ីខាទនីយៈ ជញ្ជក់ (នូវរសផ្លែឈើមានស្វាយជាដើម) ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងការបន្ទោបង់នូវឧច្ចារៈបស្សាវៈ ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងការដើរ ឈរ អង្គុយ ដេក ភ្ញាក់ឡើង និយាយ និងស្ងៀម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានស្មារតីដឹងខ្លួន គប្បីរង់ចាំនូវកាលដ៏សមគួរ នេះជាអនុសាសន៍ការប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។

(១៩) តស្ស ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ឯវំ សតស្ស សម្បជានស្ស អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ បហិតត្តស្ស វិហរតោ ឧប្បជ្ជតិ សុខា វេទនា សោ ឯវំ បជានាតិ ឧប្បន្នា ខោ មេ អយំ សុខា វេទនា សា ច ខោ បដិច្ច នោ អប្បដិច្ច កឹ បដិច្ច ឥមមេវ កាយំ បដិច្ច អយំ ខោ បន កាយោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ អនិច្ចំ ខោ បន សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ កាយំ បដិច្ច ឧប្បន្នា សុខា វេទនា កុតោ និច្ចា ភវិស្សតីតិ ។ សោ កាយេ ច សុខាយ ច វេទនាយ អនិច្ចានុបស្សី វិហរតិ វយានុបស្សី វិហរតិ វិរាគានុបស្សី វិហរតិ និរោធានុបស្សី វិហរតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី វិហរតិ ។

(១៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះមានស្មារតី ជាអ្នកដឹងខ្លួន មិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន នៅគ្រប់គ្រាយបាបធម៌ទាំងនេះហើយ បើសុខវេទនាកើតឡើង ភិក្ខុនោះក៏ដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា សុខវេទនាកើតឡើងដល់អាត្មាអញ សុខវេទនានោះឯង អាស្រ័យនូវ (បច្ច័យ) មិនមែនមិនអាស្រ័យនូវ (បច្ច័យ) ទេ អាស្រ័យនូវ (បច្ច័យ) អ្វី អាស្រ័យនូវកាយនេះឯង ឯកាយនេះសោតជារបស់មិនទៀង បច្ច័យតាក់តែងឡើង អាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទើបកើតឡើង សុខវេទនាដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យនូវកាយជារបស់មិនទៀង បច្ច័យតាក់តែងឡើង អាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទើបកើតឡើង នឹងមានសេចក្តីទៀងទាត់អំពីណា ។ ភិក្ខុនោះជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀង ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីសាបសូន្យទៅ ពិចារណាឃើញនូវការប្រាសចាកតម្រេក ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីរលត់ ពិចារណាឃើញនូវការលះបង់ចោល ជាប្រក្រតី ក្នុងកាយផង ក្នុងសុខវេទនាផង គ្រប់គ្រាយបាបធម៌ ៗ ។

តស្ស កាយេ ច សុខាយ ច វេទនាយ អនិច្ចានុបស្សិ-
នោ វិហរតោ វយានុបស្សិនោ វិហរតោ ។ បេ ។ បដិ-
និស្សគ្គានុបស្សិនោ វិហរតោ យោ កាយេ ច សុខាយ
ច វេទនាយ រាគានុសយោ សោ បហីយតិ ។

(៦០) តស្ស ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ឯវំ សតស្ស
សម្បជានស្ស អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ បហិតត្តស្ស
វិហរតោ ឧប្បជ្ជតិ ទុក្ខា វេទនា សោ ឯវំ បជានាតិ
ឧប្បន្នា ខោ ម្យាយំ ទុក្ខា វេទនា សា ច ខោ បដិច្ច
នោ អប្បដិច្ច កឹ បដិច្ច ឥមមេវ កាយំ បដិច្ច អយំ
ខោ បន កាយោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ
អនិច្ចំ ខោ បន សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ កាយំ បដិច្ច
ឧប្បន្នា ទុក្ខា វេទនា កុតោ និច្ចា ភវិស្សតីតិ ។
សោ កាយេ ច ទុក្ខាយ ច វេទនាយ អនិច្ចានុបស្សី
វិហរតិ វយានុបស្សី វិហរតិ វិរាគានុបស្សី វិហរតិ

កាលភិក្ខុនោះពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀង ពិចារណាឃើញនូវ
សេចក្តីសាបសូន្យ ។បេ។ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវការលះបង់ចោល
ជាប្រក្រតី ក្នុងកាយផង ក្នុងសុខវេទនាផង គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ រាគា-
នុស័យក្នុងកាយក្តី ក្នុងសុខវេទនាក្តី ភិក្ខុនោះក៏លះបង់បាន ។

(៦០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះមានស្មារតី ជា
អ្នកដឹងខ្លួន មិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស
មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន គ្រប់ឥរិយាបថយ៉ាងនេះហើយ ទុក្ខ-
វេទនាកើតឡើង ភិក្ខុនោះក៏ដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា ទុក្ខវេទនានេះកើត
ឡើងដល់អាត្មាអញ ទុក្ខវេទនានោះឯង អាស្រ័យនូវ (បច្ច័យ) មិន
មែនមិនអាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទេ ចុះអាស្រ័យ (បច្ច័យ) អ្វី អាស្រ័យនូវ
កាយនេះឯង ឯកាយនេះសោតជារបស់មិនទៀង បច្ច័យតាក់តែង
ឡើង អាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទើបកើតឡើង ដូច្នោះ ទុក្ខវេទនាដែល
កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យនូវកាយជារបស់មិនទៀង បច្ច័យតាក់តែងឡើង
អាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទើបកើតឡើង ទំនងមានសេចក្តីទៀងទាត់មកអំពី
ណា ។ ភិក្ខុនោះជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀង ពិចារណា
ឃើញនូវសេចក្តីសាបសូន្យ ពិចារណាឃើញនូវការប្រាសចាកតម្រេក

និរោធានុបស្សី វិហរតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី វិហរតិ ។ តស្ស កាយេ ច ទុក្ខាយ ច វេទនាយ អនិច្ចានុបស្សិនោ វិហរតោ ។បេ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សិនោ វិហរតោ យោ កាយេ ច ទុក្ខាយ ច វេទនាយ បដិឃានុសយោ សោ បហីយតិ ។

(៦១) តស្ស ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ឯវំ សតស្ស សម្បជានស្ស អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ បហិតត្តស្ស វិហរតោ ឧប្បជ្ជតិ អទុក្ខមសុខា វេទនា សោ ឯវំ បជានាតិ ឧប្បន្នា ខោ ម្យាយំ អទុក្ខមសុខា វេទនា សា ច ខោ បដិច្ច នោ អប្បដិច្ច កឹ បដិច្ច ឥមមេវ កាយំ បដិច្ច អយំ ខោ បន កាយោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ អនិច្ចំ ខោ បន សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ កាយំ បដិច្ច ឧប្បន្នា អទុក្ខមសុខា វេទនា កុតោ និច្ចា ភវិស្សតីតិ ។ សោ កាយេ ច អទុក្ខមសុខាយ ច វេទនាយ អនិច្ចានុបស្សី វិហរតិ វយានុបស្សី វិហរតិ វិរាគានុបស្សី វិហរតិ

ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីរលត់ ពិចារណាឃើញនូវការលះបង់ចោលជាប្រក្រតី ក្នុងកាយផង ក្នុងទុក្ខវេទនាផង (គប់តាំយាបទទាំង ៦) ។ កាលភិក្ខុនោះពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀង ។បេ។ ពិចារណាឃើញនូវការលះបង់ចោលជាប្រក្រតី ក្នុងកាយផង ក្នុងទុក្ខវេទនាផង បដិឃានុស័យក្នុងកាយក្តី ក្នុងទុក្ខវេទនាក្តី ភិក្ខុនោះក៏លះបង់ចេញបាន ។

(៦១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះ ជាអ្នកមានស្មារតីដឹងខ្លួន មិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន (គប់តាំយាបទយ៉ាងនេះហើយ អទុក្ខមសុខវេទនាក៏កើតឡើង ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា អទុក្ខមសុខវេទនានេះ កើតឡើងដល់អាត្មាអញ អទុក្ខមសុខវេទនានោះ អាស្រ័យ (បច្ច័យ) មិនមែនមិនអាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទេ ព្រោះអាស្រ័យ (បច្ច័យ) អ្វី អាស្រ័យនូវកាយនេះឯង ចំណែកកាយនេះជារបស់មិនទៀង បច្ច័យតាក់តែងឡើង អាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទើបកើតឡើង អទុក្ខមសុខវេទនាដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យនូវកាយជារបស់មិនទៀង បច្ច័យតាក់តែងឡើង អាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទើបកើតឡើង នឹងមានសេចក្តីទៀងតាំងមកអំពីណា ។ ភិក្ខុនោះជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀង ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីសាបសូន្យ ពិចារណាឃើញនូវការប្រាសចាកតម្រេក

និរោធានុបស្សី វិហរតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី វិហរតិ ។ តស្ស កាយេ ច អទុក្ខមសុខាយ ច វេទនាយ អនិច្ចានុបស្សិនោ វិហរតោ ។បេ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សិនោ វិហរតោ យោ កាយេ ច អទុក្ខមសុខាយ ច វេទនាយ អវិជ្ជានុសយោ សោ បហីយតិ ។

(៦៦) សោ សុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ សា អនិច្ចាតិ បជានាតិ អនជ្ឈោសិតាតិ បជានាតិ អនភិនន្ទិតាតិ បជានាតិ ទុក្ខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ ។បេ។ អទុក្ខមសុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ សា អនិច្ចាតិ បជានាតិ អនជ្ឈោសិតាតិ បជានាតិ អនភិនន្ទិតាតិ បជានាតិ ។ សោ សុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសញ្ញុត្តោ នំ វេទយតិ ទុក្ខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសញ្ញុត្តោ នំ វេទយតិ

ពិចារណាឃើញនូវសេចក្ដីរលត់ ពិចារណាឃើញនូវការលះបង់ចោលជាប្រក្រតី ក្នុងកាយផង ក្នុងអទុក្ខមសុខវេទនាផង គ្រប់ឥរិយាបថទាំង៤ ។ កាលភិក្ខុនោះពិចារណាឃើញនូវសេចក្ដីមិនទៀង ។បេ។ ពិចារណាឃើញនូវការលះបង់ចោលជាប្រក្រតី ក្នុងកាយផង ក្នុងអទុក្ខមសុខវេទនាផង អវិជ្ជានុស័យក្នុងកាយក្ដី ក្នុងអទុក្ខមសុខវេទនាក្ដី ភិក្ខុនោះក៏លះបង់ចេញបាន ។

(៦៦) ភិក្ខុនោះសោយនូវសុខវេទនា រមែងដឹងច្បាស់ថា សុខវេទនានោះមិនទៀងផង ដឹងច្បាស់ថាជាធម្មជាតិដែលអរិយៈមិនបានប្រកាន់មាំផង ដឹងច្បាស់ថាជាធម្មជាតិដែលអរិយៈមិនត្រេកអរផង នោះបើសោយទុក្ខវេទនា ។បេ។ នោះបើសោយអទុក្ខមសុខវេទនា រមែងដឹងច្បាស់ថា អទុក្ខមសុខវេទនានោះជាធម្មជាតិមិនទៀង ដឹងច្បាស់ថាជាធម្មជាតិដែលអរិយៈមិនបានប្រកាន់មាំ ដឹងច្បាស់ថាជាធម្មជាតិដែលអរិយៈមិនត្រេកអរ ។ ភិក្ខុនោះរមែងសោយសុខវេទនា តែជាអ្នកមិនប្រកបដោយកិលេស បើសោយនូវវេទនានោះផង រមែងសោយទុក្ខវេទនា តែជាអ្នកមិនប្រកបដោយកិលេស តែងសោយនូវវេទនានោះផង

អទុក្ខមសុខញ្ចេ វេទនំ វេទយតិ វិសំយុត្តោ នំ វេទ-យតិ ។ សោ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមានោ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ ជីវិតប-រិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមានោ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ កាយស្ស ភេទា ឧទ្ធំ ជីវិតបរិ-យាទានា ឥធេវ សព្វវេទយិតានិ អនភិនន្ទិតានិ សីតិ-ភវិស្សន្តីតិ បជានាតិ ។

[៦៣] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ តេលញ្ច វដ្ដិញ្ច បដិច្ច តេលប្បទីបោ ឈាយេយ្យ តស្សេវ តេលស្ស ច វដ្ដិយា ច បរិយាទានា អនាហារោ និព្វាយេយ្យ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចេ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមានោ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទ-យាមីតិ បជានាតិ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមា-នោ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ

រមែងសោយអទុក្ខមសុខវេទនា តែជាអ្នកមិនប្រកបដោយកិលេស ទើបសោយនូវវេទនានោះផង ។ ភិក្ខុនោះកាលសោយនូវវេទនាមានកាយជាទីបំផុត (ស្មើទីស្លាប់ខ្លួន) រមែងដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយនូវវេទនាមានកាយជាទីបំផុត កាលសោយនូវវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត (ស្មើទីអស់ជីវិត) រមែងដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយនូវវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត រមែងដឹងច្បាស់ថា លុះបែកធ្លាយនៃកាយបន្ទាប់អំពីការអស់ជីវិតទៅ ការសោយនូវវេទនាទាំងពួងដែលអាត្មាអញមិនបានត្រេកអរហើយក្នុងលោកនេះ នឹងមានសេចក្ដីត្រជាក់ ។

(៦៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចប្រទីបប្រេងគប្បីឆេះឡើង ព្រោះអាស្រ័យនូវប្រេងនិងប្រឆេះ ប្រទីបប្រេងនោះ មិនមានអាហារ គប្បីរលត់ទៅ ក៏ព្រោះអស់ទៅនៃប្រេងនិងប្រឆេះនោះឯង មានឧបមាយ៉ាងណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ ភិក្ខុកាលបើសោយនូវវេទនាមានកាយជាទីបំផុត ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយនូវវេទនាមានកាយជាទីបំផុត កាលសោយនូវវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត រមែងដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយនូវវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត

កាយស្ស ភេទា ឧទ្ធំ ជីវិតបរិយាទានា ឥធេវ សព្វ-
វេទយិតានិ អនភិនន្ទិតានិ សីតិភវិស្សន្តីតិ បជានា-
តីតិ ។ សត្តមំ ។

(៦៧) ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ
មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ អថខោ ភគវា សា-
យណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន គិលាន-
សាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ
និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ សតោ
ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្បជានោ កាលំ អាគមេយ្យ អយំ
វោ អម្ហាកំ អនុសាសនី ។

(៦៨) កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតោ ហោតិ ។
ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ
អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈា-

រមែងដឹងច្បាស់ថា លុះបែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីការអស់ជីវិតទៅ
ការសោយអារម្មណ៍ទាំងពួង ដែលភិក្ខុមិនត្រេកអរហើយក្នុង
លោកនេះ នឹងមានសេចក្ដីត្រជាក់ ។ ចប់សូត្រទី ៧ ។

(៦៧) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាគារ-
សាលាខាងមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ចេញអំពីទីពួនសម្ងំក្នុងវេលាសាយណ្ហសម័យ ហើយស្ដេច
ចូលទៅកាន់គិលានសាលា លុះស្ដេចទៅដល់ហើយ ទ្រង់គង់លើអា-
សនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយ
ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានស្មារតី
ជាអ្នកដឹងខ្លួន គប្បីរង់ចាំនូវកាលដ៏សមគួរ នេះជាអនុសាសនីពាក្យ
ប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។

(៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតីដូច
ម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកពិចារណា
ឃើញនូវកាយក្នុងកាយជាប្រក្រតី មានសេចក្ដីព្យាយាមដុតកំដៅ
កិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី គប្បីកំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមន-

ទោមនស្សំ ។ វេទនាសុ ។ បេ ។ ចិត្តេ ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតោ ហោតិ ។

(៦៦) កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្បជានោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អភិក្កន្តេ បដិក្កន្តេ សម្បជានការី ហោតិ ។ បេ ។ ភាសិតេ តុណ្ហីភាវេ សម្បជានការី ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្បជានោ ហោតិ ។ សតោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្បជានោ កាលំ អាគមេយ្យ អយំ វោ អម្ហាកំ អនុសាសនី ។

(៦៧) តស្ស ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ឯវំ សតស្ស សម្បជានស្ស អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ បហិតត្តស្ស វិហរតោ ឧប្បជ្ជតិ សុខា វេទនា សោ ឯវំ បជានាតិ ឧប្បន្នា ខោ មយ្ហំ សុខា វេទនា សា ច ខោ បដិច្ច នោ

ទោមនស្សក្នុងលោកចេញបាន ។ ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក្នុងចិត្ត ។ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាម ដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈា និងទោមនស្សក្នុងលោកចេញបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតីយ៉ាងនេះឯង ។

(៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកដឹងខ្លួន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលដើរទៅខាងមុខនិងថយក្រោយ ។ បេ ។ ជាអ្នកធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងការនិយាយនិងស្ងៀម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកដឹងខ្លួន យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានស្មារតី ជាអ្នកដឹងខ្លួន គប្បីរង់ចាំកាលដ៏សមគួរ នេះជាអនុសាសនីពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។

(៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះមានស្មារតី ជាអ្នកដឹងខ្លួន មិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន គ្រប់ឥរិយាបថយ៉ាងនេះហើយ សុខ-វេទនាក៏កើតឡើង ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា សុខវេទនានេះ កើតឡើងដល់អាត្មាអញ សុខវេទនានោះឯងអាស្រ័យ (បច្ច័យ) មិនមែន

អប្បដិច្ច កឹ បដិច្ច ឥមមេវ ផស្សំ បដិច្ច អយំ ខោ បន ផស្សោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ អនិច្ចំ ខោ បន សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ផស្សំ បដិច្ច ឧប្បន្នា ខោ អយំ សុខា វេទនា កុតោ និច្ចា ភវិស្សតីតិ ។ សោ ផស្សេ ច សុខាយ ច វេទនាយ អនិច្ចានុបស្សី វិហរតិ វយានុបស្សី វិរាគានុបស្សី និរោធានុបស្សី បដិនិស្សគ្គានុបស្សី វិហរតិ ។ តស្ស ផស្សេ ច សុខាយ ច វេទនាយ អនិច្ចានុបស្សិនោ វិហរតោ វយា វិរាគា និរោធា បដិនិស្សគ្គានុបស្សិនោ វិហរតោ យោ ផស្សេ ច សុខាយ ច វេទនាយ រាគានុសយោ សោ បហីយតិ ។

មិនអាស្រ័យ (បច្ច័យ) ទេ ព្រោះអាស្រ័យបច្ច័យអ្វី អាស្រ័យនូវផស្សៈនេះឯង ចំណែកផស្សៈនេះសោត ជារបស់មិនទៀង ដែលបច្ច័យតាក់តែងឡើង អាស្រ័យបច្ច័យទើបកើតឡើង សុខវេទនានេះកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ព្រោះអាស្រ័យនូវផស្សៈដែលជារបស់មិនទៀង ដែលបច្ច័យតាក់តែង អាស្រ័យបច្ច័យទើបកើតឡើង ចំនឹងមានសេចក្តីទៀងតាំងមកអំពីណា ។ ភិក្ខុនោះជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀង ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីសាបសូន្យ ពិចារណាឃើញនូវការមិនមានតម្រេក ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីរលត់ ពិចារណាឃើញនូវការលះបង់ចោលជាប្រក្រតី ក្នុងផស្សៈផង ក្នុងសុខវេទនាផង គ្រប់ឥរិយាបថទាំង៤ ។ កាលភិក្ខុនោះជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីមិនទៀង ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីសាបសូន្យ នូវការមិនមានតម្រេក នូវសេចក្តីរលត់ នឹងការលះបង់ចោលជាប្រក្រតី ក្នុងផស្សៈផង ក្នុងសុខវេទនាផង គ្រប់ឥរិយាបថទាំង៤ រាគានុស័យដែលមានក្នុងផស្សៈក្តី ក្នុងសុខវេទនាក្តី ភិក្ខុនោះ តែងលះបង់បាន ។

(២៨) តស្ស ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ឯវំ សតស្ស ។ បេ ។ វិហរតោ ឧប្បជ្ជតិ ទុក្ខា វេទនា ។ បេ ។ ឧប្បជ្ជតិ អទុក្ខមសុខា វេទនា សោ ឯវំ បជានាតិ ឧប្បន្នា ខោ មេ យំ អទុក្ខមសុខា វេទនា សា ច ខោ បដិច្ច នោ អប្បដិច្ច កឹ បដិច្ច ឥមមេវ ផស្សំ បដិច្ច អយំ ខោ បន ផស្សោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ។ បេ ។ (យថា កុម្ភសុត្តេ វិត្ថារោ តថា វិត្ថារេតព្វោ) កាយស្ស ភេទា ឧទ្ធំ ជីវិតបរិយាទានា ឥធេវ សព្វវេទយិតានិ អនភិនន្ទិតានិ សីតីភវិស្សន្តីតិ បជានាតិ ។

(២៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះមានស្មារតីយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ ទុក្ខវេទនាក៏កើតឡើង ។ បេ ។ អទុក្ខមសុខវេទនាក៏កើតឡើង ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា អទុក្ខមសុខវេទនានេះកើតឡើងដល់អាត្មាអញ អទុក្ខមសុខវេទនានោះអាស្រ័យ (បច្ច័យ) មិនមែនមិនអាស្រ័យបច្ច័យទេ ចុះអាស្រ័យបច្ច័យអ្វី អាស្រ័យនូវផស្សៈនេះឯង . ចំណែកផស្សៈនេះសោត ជារបស់មិនទៀង ដែលបច្ច័យតាក់តែង អាស្រ័យបច្ច័យទើបកើតឡើង ។ បេ ។ (សេចក្ដីពិស្ដារគួរស្វែងមុខយ៉ាងណា សូត្រនេះ បញ្ជាក់គម្ពីរសំដែងឲ្យពិស្ដារយ៉ាងនោះចុះ) រមែងដឹងច្បាស់ថា លុះទំលាយកាយបន្ទាប់អំពីការអស់ជីវិតទៅ ការសោយអារម្មណ៍ទាំងពួងដែលអាត្មាអញមិនបានត្រេកអរហើយក្នុងលោកនេះ នឹងមានសេចក្ដីត្រជាក់ ។

(៦៩) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ តេលញ្ច វដ្ដិញ្ច បដិច្ច តេលប្បទីបោ ឈាយេយ្យ តស្សេវ តេលស្ស ច វដ្ដិយា ច បរិយាទានា អនាហារោ និព្វាយេយ្យ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមានោ កាយបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយមានោ ជីវិតបរិយន្តិកំ វេទនំ វេទយាមីតិ បជានាតិ កាយស្ស ភេទា ឧទ្ធំ ជីវិតបរិយាទានា ឥធេវ សព្វវេទយិតានិ អនភិនន្ទិតានិ សីតិភវិស្សន្តីតិ បជានាតីតិ ។ អដ្ឋមំ ។

(៧០) តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា អនិច្ចា សង្ខតា បដិច្ចសមុប្បន្នា ខយធម្មា វយធម្មា វិរាគធម្មា និរោធធម្មា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា

(៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចប្រទីបប្រេងកំពុងឆេះឡើង ព្រោះអាស្រ័យនូវប្រេងនិងប្រឆេះ ប្រទីបប្រេងនោះមិនមានអាហារ គប្បីរលត់ទៅ ព្រោះអស់ទៅនៃប្រេងនិងប្រឆេះនោះឯង មានឧបមាយ៉ាងណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ ភិក្ខុកាលសោយនូវវេទនាមានកាយជាទីបំផុត រមែងដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយនូវវេទនាមានកាយជាទីបំផុត កាលសោយនូវវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត រមែងដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញសោយនូវវេទនាមានជីវិតជាទីបំផុត រមែងដឹងច្បាស់ថា លុះទំលាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីការអស់ជីវិតទៅ ការសោយនូវវេទនាទាំងពួងដែលអាត្មាអញមិនត្រេកអរហើយក្នុងលោកនេះ នឹងមានសេចក្តីត្រជាក់ ។ ចប់សូត្រទី ៨ ។

(៧០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនា ៣ យ៉ាងនេះមិនទៀង ដែលបច្ច័យតាក់តែងឡើង អាស្រ័យបច្ច័យទើបកើតឡើង មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសាបសូន្យទៅជាធម្មតា មានការប្រាសចាកតម្រេកជាធម្មតា មានការរលត់ទៅជាធម្មតា ។ វេទនា ៣ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។

ឥមា ខោ ភិក្ខវេ តិស្សោ វេទនា អនិច្ចា សង្ខតា បដិច្ចសមុប្បន្នា ខយធម្មា វយធម្មា វិរាគធម្មា និរោធធម្មាតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

(៣១) តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា ផស្សជា ផស្សមូលកា ផស្សនិទានា ផស្សប្បច្ចយា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ សុខវេទនិយំ[1] ភិក្ខវេ ផស្សំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សុខា វេទនា តស្សេវ សុខវេទនិយស្ស ផស្សស្ស និរោធា យំ តជ្ជំ វេទយិតំ សុខវេទនិយំ ផស្សំ បដិច្ច ឧប្បន្នា សុខា វេទនា សា និរុជ្ឈតិ សា វូបសម្មតិ ។ ទុក្ខវេទនិយំ ភិក្ខវេ ផស្សំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ ទុក្ខា វេទនា

១ សុខវេទនិយន្តិ សព្វត្ថ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនា ៣ នេះឯង ជារបស់មិនទៀង ដែលបច្ច័យតាក់តែងហើយ អាស្រ័យបច្ច័យហើយទើបកើតឡើង មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសាបសូន្យទៅជាធម្មតា មានការប្រាសចាកតម្រេកជាធម្មតា មានការរលត់ទៅជាធម្មតា ។ ចប់សូត្រ ទី ៦ ។

(៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាង ដែលកើតឡើងអំពីផស្សៈ មានផស្សៈជាមូល មានផស្សៈជាហេតុ មានផស្សៈជាបច្ច័យ ។ វេទនា ៣ យ៉ាងគឺដូចម្តេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុខវេទនាតែងកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យផស្សៈដែលជាបច្ច័យនៃសុខវេទនា សុខវេទនាដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យផស្សៈជាបច្ច័យនៃសុខវេទនាដែលកើតអំពីផស្សៈនោះ ដែលបុគ្គលសោយហើយ សុខវេទនានោះតែងរលត់ទៅ សុខវេទនានោះតែងស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះការរលត់នៃផស្សៈដែលជាបច្ច័យនៃសុខវេទនានោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខវេទនាតែងកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យផស្សៈជាបច្ច័យនៃទុក្ខវេទនា

តស្សេវ ទុក្ខវេទនិយស្ស ផស្សស្ស និរោធា យំ តជ្ជំ វេទយិតំ ទុក្ខវេទនិយំ ផស្សំ បដិច្ច ឧប្បន្នា ទុក្ខា វេទនា សា និរុជ្ឈតិ សា វូបសម្មតិ ។ អទុក្ខមសុខវេទនិយំ ភិក្ខវេ ផស្សំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ អទុក្ខមសុខា វេទនា តស្សេវ អទុក្ខមសុខវេទនិយស្ស ផស្សស្ស និរោធា យំ តជ្ជំ វេទយិតំ អទុក្ខមសុខវេទនិយំ ផស្សំ បដិច្ច ឧប្បន្នា អទុក្ខមសុខា វេទនា សា និរុជ្ឈតិ សា វូបសម្មតិ ។

(៣៦) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ទ្វិន្នំ កដ្ឋានំ សង្ឃដ្ដតស្ស សមោធានា[១] ឧស្មា ជាយតិ តេជោ អភិនិព្វត្តតិ តេសំ យេវ កដ្ឋានំ នានាភាវា វិនិក្ខេបា យា តជ្ជា ឧស្មា សា និរុជ្ឈតិ សា វូបសម្មតិ ។

១ ម. សមោធានា ។

ទុក្ខវេទនាដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យផស្សៈជាបច្ច័យនៃទុក្ខវេទនា ដែលកើតអំពីផស្សៈនោះ ដែលបុគ្គលបានសោយហើយ ទុក្ខវេទនានោះ រមែងរលត់ទៅ ទុក្ខវេទនានោះរមែងស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ព្រោះរលត់នៃផស្សៈ ជាបច្ច័យនៃទុក្ខវេទនានោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អទុក្ខមសុខវេទនារមែងកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យផស្សៈជាបច្ច័យនៃអទុក្ខមសុខវេទនា អទុក្ខមសុខវេទនាដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យផស្សៈជាបច្ច័យនៃអទុក្ខមសុខវេទនាដែលកើតអំពីផស្សៈនោះ ដែលបុគ្គលបានសោយហើយ អទុក្ខមសុខវេទនានោះរមែងរលត់ទៅ អទុក្ខមសុខវេទនានោះរមែងស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ព្រោះការរលត់នៃផស្សៈជាបច្ច័យនៃអទុក្ខមសុខវេទនានោះឯង ។

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចកំដៅដែលកើតឡើង ភ្លើងដែលឆេះឡើង ព្រោះការប្រជុំគ្នានៃឈើពីរកំណាត់ ដែលបុគ្គលរៀបជាហើយ កំដៅឯណាដែលកើតអំពីឈើនោះ កំដៅនោះក៏រលត់ទៅ កំដៅនោះក៏ស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ព្រោះការញែកចេញគ្នា ព្រោះដាក់ដោយឡែកពីគ្នា នៃកំណាត់ឈើទាំងនោះ មានឧបមាយ៉ាងណា ។

ម្ចិកម៉ា ទោ កិច្ចាវេ ឥមា តិស្សោ វេទនា ផស្សជា ផស្សមូលកា ផស្សនិទានា ផស្សប្បច្ចយា តជ្ជំ ផស្សំ បដិច្ច តណ្ហា វេទនា ឧប្បជ្ជន្តិ តជ្ជស្ស ផស្សស្ស និរោធា តណ្ហា វេទនា និរុជ្ឈន្តិ ។ ឥតិ ។

បដិច្ចសមុប្បាទវិភង្គ បរិយោ ។

ពស្សុទ្ធាធំ

សមាធិសុខាយ បហាលេខ

ហាតាល់ ឧទ្ទេក្ខេ ឲ

សល្យេត្តេ គេលញ៉ូ

រដេច្ចផស្សមូលកាធំ ។

ហ្វាណកំនុកំទំងូយ នេះក្នុងបរយស្សគិដូចោះដែរ វេទនា ៣ យ៉ាងនេះ កើតអំពីផស្ស មានផស្សជាមូល មានផស្សជាហេតុ មានផស្សជាបច្ច័យ វេទនាដែលកើតអំពីផស្សនោះ តែងកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យផស្សដែលកើតអំពីវេទនាទាំង ៣ នោះ វេទនាដែលកើតអំពីផស្សនោះ តែងរលត់ទៅ ព្រោះរលត់នៃផស្សដែលកើតអំពីវេទនាទាំង ៣ នោះ ដែរ ។ ចប់សូត្រទី ១០ ។

៥. បដិច្ចសមុប្បាទទី ១ ។

ឧទ្ទាននៃបដិច្ចសមុប្បាទវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីកុសលាកុសលចិត្តទាំងអស់ ១ អំពីសុខវេទនា ១ អំពីការលះបង់កាមសុខយ៉ាងដើម ១ អំពីបុគ្គលមានកិច្ច បហាសមុទ្រ ១ អំពីការប៉ះពាល់សុខវេទនាជាដើម ១ អំពីសុខវេទនាជាដើមប្រៀបដោយសារ ១ អំពីព្រះជិនាមព្រះ ការស្តេចចូលទៅកាន់ផ្ទះសាលាមាន ៤ លើក អំពីវេទនា ៣ ជារបស់មិនទៀងជាដើម ១ អំពីវេទនា ៣ មានផស្សជាមូល ១ ។

រហោគតវគ្គោ

(៣៣) អថខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥមា តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា ។ វុត្តំ ខោ បនេតំ ភគវតា យំ កិញ្ចិ វេទយិតំ តំ ទុក្ខស្មិន្តិ ។ កឹ នុ ខោ ឯតំ ភគវតា សន្ធាយ ភាសិតំ យំ កិញ្ចិ វេទយិតំ តំ ទុក្ខស្មិន្តិ ។ សាធុ សាធុ ភិក្ខុ

រហោគតវគ្គ

(៣៣) គ្រានោះឯង ភិក្ខុមួយរូបចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះភិក្ខុនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំព្រះអង្គសម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់ឯណោះ កើតសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្តយ៉ាងនេះថា វេទនា ៣ យ៉ាង គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ វេទនា ៣ យ៉ាងនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ។ ក៏ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា អារម្មណ៍ឯណានីមួយដែលបុគ្គលបានសោយហើយ អារម្មណ៍នោះជាទុក្ខ ពាក្យនេះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដៅអ្វីហ្ន៎ ទើបទ្រង់សំដែងថា អារម្មណ៍ឯណានីមួយដែលបុគ្គលសោយហើយ អារម្មណ៍នោះក៏ជាទុក្ខ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ប្រពៃហើយៗ

តិស្សោ ឥមា ភិក្ខុ[១] វេទនា វុត្តា មយា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥមា តិស្សោ វេទនា វុត្តា មយា ។ វុត្តំ ខោ បនេតំ ភិក្ខុ មយា យំ កិញ្ចិ វេទយិតំ តំ ទុក្ខស្មិន្តិ តំ ខោ បនេតំ ភិក្ខុ មយា សង្ខារានំយេវ អនិច្ចតំ សន្ធាយ ភាសិតំ យំ កិញ្ចិ វេទយិតំ តំ ទុក្ខស្មិន្តិ ។ តំ ខោ បនេតំ ភិក្ខុ មយា សង្ខារានំយេវ ខយធម្មតំ វយធម្មតំ វិរាគធម្មតំ និរោធធម្មតំ វិបរិណាមធម្មតំ សន្ធាយ ភាសិតំ យំ កិញ្ចិ វេទយិតំ តំ ទុក្ខស្មិន្តិ ។

១ ភិក្ខវេតិបិ ទិស្សតិ ។

ម្នាលភិក្ខុ វេទនា ៣ យ៉ាងនេះ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ តថាគតបានពោលហើយ វេទនា ៣ យ៉ាងនេះ តថាគតបានសំដែងហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ ក៏ពាក្យនេះតថាគតបានពោលទុកថា អារម្មណ៍ឯណានីមួយដែលបុគ្គលបានសោយហើយ អារម្មណ៍នោះក៏ជាទុក្ខ ម្នាលភិក្ខុ ឯពាក្យនេះតថាគតសំដៅយកសេចក្ដីមិនទៀងនៃសង្ខារនោះឯង ទើបសំដែងថា អារម្មណ៍ឯណានីមួយដែលបុគ្គលបានសោយហើយ អារម្មណ៍នោះក៏ជាទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយវិញទៀត ពាក្យនេះតថាគតសំដៅសេចក្ដីអស់ទៅជាធម្មតា សេចក្ដីសាបសូន្យទៅជាធម្មតា ការប្រាសចាកតម្រេកជាធម្មតា សេចក្ដីរលត់ជាធម្មតា សេចក្ដីប្រែប្រួលទៅជាធម្មតា នៃសង្ខារទាំងឡាយនោះឯង ទើបសំដែងថា អារម្មណ៍ណានីមួយដែលបុគ្គលបានសោយហើយ អារម្មណ៍នោះក៏ជាទុក្ខដែរ ។

(៣៦) អថខោ បន ភិក្ខុ មយា អនុបុព្វសង្ខារានំ និរោធោ អក្ខាតោ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា និរុទ្ធា ហោតិ ទុតិយជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វិតក្កវិចារា និរុទ្ធា ហោន្តិ តតិយជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស បីតិ និរុទ្ធា ហោតិ ចតុត្ថជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស អស្សាសបស្សាសា និរុទ្ធា ហោន្តិ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមាបន្នស្ស រូបសញ្ញា និរុទ្ធា ហោតិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមាបន្នស្ស អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា និរុទ្ធា ហោតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមាបន្នស្ស វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា និរុទ្ធា ហោតិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមាបន្នស្ស អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា និរុទ្ធា ហោតិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា ច និរុទ្ធា ហោន្តិ ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ និរុទ្ធោ ហោតិ ទោសោ និរុទ្ធោ ហោតិ មោហោ និរុទ្ធោ ហោតិ ។

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុ តាមដោយពិត ឯការរលត់នៃសង្ខារទាំង-ឡាយជាលំដាប់ តថាគតបានពោលហើយថា វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈាន រមែងរលត់ វិតក្កនិងវិចារនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន រមែងរលត់ បីតិនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់តតិយជ្ឈាន រមែងរលត់ អស្សាសៈបស្សាសៈនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន រមែងរលត់ រូបសញ្ញានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន រមែងរលត់ អាកាសានញ្ចាយ-តនសញ្ញានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន រមែងរលត់ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន រមែងរលត់ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់នេវសញ្ញានា-សញ្ញាយតនជ្ឈាន រមែងរលត់ សញ្ញានិងវេទនានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ រមែងរលត់ ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព រមែងរលត់ ទោសៈរមែងរលត់ មោហៈរមែងរលត់ ។

(៣៥) អថខោ ភិក្ខុ មយា អនុបុព្វសង្ខារានំ វូបសមោ អក្ខាតោ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា វូបសន្តា ហោតិ ទុតិយជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វិតក្កវិចារា វូបសន្តា ហោន្តិ ។បេ។ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា ច វូបសន្តា ហោន្តិ ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ វូបសន្តោ ហោតិ ទោសោ វូបសន្តោ ហោតិ មោហោ វូបសន្តោ ហោតិ ។

(៣៦) ឆយិមា ភិក្ខុ បស្សទ្ធិយោ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ ទុតិយជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វិតក្កវិចារា បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ តតិយជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស បីតិ បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ ចតុត្ថជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស អស្សាសបស្សាសា បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា ច បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ ទោសោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ មោហោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតីតិ ។ បឋមំ ។

(៣៥) ម្នាលភិក្ខុ ការរម្ងាប់នៃសង្ខារទាំងឡាយជាលំដាប់ គឺតថាគតបានពោលហើយថា វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ក៏រម្ងាប់ វិតក្កនិងវិចារៈនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ក៏រម្ងាប់ ។បេ។ សញ្ញានិងវេទនានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ ក៏រម្ងាប់ ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រព ក៏រម្ងាប់ ទោសៈក៏រម្ងាប់ មោហៈក៏រម្ងាប់ ។

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុ សេចក្ដីស្ងប់ទាំងឡាយនេះមាន ៦ យ៉ាង គឺ វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ក៏ស្ងប់ វិតក្កនិងវិចារៈនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ក៏ស្ងប់ បីតិនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ក៏ស្ងប់ អស្សាសៈបស្សាសៈនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ក៏ស្ងប់ សញ្ញានិងវេទនានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ ក៏ស្ងប់ ។ រាគៈនៃភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រព ក៏ស្ងប់ ទោសៈក៏ស្ងប់ មោហៈក៏ស្ងប់ ។ ចប់សូត្រទី ១ ។

(៣៧) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អាកាសេ វិវិធា
វាតា វាយន្តិ បុរត្ថិមាបិ វាតា វាយន្តិ បច្ឆិមាបិ វាតា
វាយន្តិ ឧត្តរាបិ វាតា វាយន្តិ ទក្ខិណាបិ វាតា វាយន្តិ
សរជាបិ វាតា វាយន្តិ អរជាបិ វាតា វាយន្តិ សីតាបិ
វាតា វាយន្តិ ឧណ្ហាបិ វាតា វាយន្តិ បរិត្តាបិ វាតា
វាយន្តិ អធិមត្តាបិ វាតា វាយន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ
ឥមស្មឹ កាយស្មឹ វិវិធា វេទនា ឧប្បជ្ជន្តិ សុខាបិ
វេទនា ឧប្បជ្ជតិ(១) ទុក្ខាបិ វេទនា ឧប្បជ្ជតិ អទុក្ខម-
សុខាបិ វេទនា ឧប្បជ្ជតីតិ ។

១ ម. ឧប្បជ្ជន្តិ ។

(៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចខ្យល់ទាំងឡាយមានចំណែក
ផ្សេងៗ តែងបក់ទៅក្នុងអាកាស គឺខ្យល់បក់ទៅទិសខាងកើតក្តី ខ្យល់
បក់ទៅទិសខាងលិចក្តី ខ្យល់បក់ទៅទិសខាងជើងក្តី ខ្យល់បក់ទៅទិស
ខាងត្បូងក្តី ខ្យល់ប្រកបដោយធូលីបក់ទៅក្តី ខ្យល់មិនមានធូលីបក់ទៅ
ក្តី ខ្យល់ត្រជាក់បក់ទៅក្តី ខ្យល់ក្តៅបក់ទៅក្តី ខ្យល់តិចបក់ទៅក្តី ខ្យល់
ខ្លាំងបក់ទៅក្តី មានឧបមាយ៉ាងណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តី
ឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ វេទនាទាំងឡាយមានចំណែកផ្សេងៗ តែងកើត
ឡើងក្នុងកាយនេះ គឺសុខវេទនាក្តី ក៏កើតឡើង ទុក្ខវេទនាក្តី ក៏កើត
ឡើង អទុក្ខមសុខវេទនាក្តី ក៏កើតឡើង ។

(៣៨) យថាបិ វាតា អាកាសេ
វាយន្តិ វិវិធា បុថូ
បុរត្ថិមា បច្ឆិមា ចាបិ
ឧត្តរា អថ ទក្ខិណា ។
សរជា អរជា ចាបិ
សីតា ឧណ្ហា ច ឯកទា
អធិមត្តា បរិត្តា ច
បុថូ វាយន្តិ មាលុតា ។
តថេវិមស្មឹ កាយស្មឹ
សមុប្បជ្ជន្តិ វេទនា
សុខទុក្ខសមុប្បត្តិ
អទុក្ខមសុខា ច យា ។
យតោ ច ភិក្ខុ អាតាបី
សម្បជានោ ជំរុជ្ឈតិ

(៣៨) ដូចខ្យល់ទាំងឡាយច្រើនយ៉ាង មានចំណែកផ្សេងៗ តែងបក់ទៅក្នុងអាកាស គឺបក់ទៅក្នុងទិសខាងកើតក្តី បក់ទៅក្នុងទិសខាងលិចក្តី មួយវិញទៀត បក់ទៅក្នុងទិសខាងជើងក្តី បក់ទៅក្នុងទិសខាងត្បូងក្តី ។ ខ្យល់ទាំងឡាយជាច្រើនយ៉ាងគឺ ខ្យល់មានធូលីក្តី មិនមានធូលីក្តី ត្រជាក់ក្តី ក្តៅក្តី ខ្លាំងក្តី តិចក្តី តែងបក់ទៅ ។ សុខវេទនាក្តី ទុក្ខវេទនាក្តី អទុក្ខមសុខវេទនាក្តី ដែលប្រជុំកើតឡើងក្នុងកាយនេះ ក៏ដូច្នោះដែរ ។ ភិក្ខុមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេសឲ្យក្តៅ ជាអ្នកដឹងខ្លួន តែងរលត់ទៅក្នុងកាលណា

តតោ សោ វេទនា សព្វា
បរិជានាតិ បណ្ឌិតោ ។
សោ វេទនា បរិញ្ញាយ
ទិដ្ឋេ ធម្មេ អនាសវោ
កាយស្ស ភេទា ធម្មដ្ឋោ
សង្ខ្យំ នោបេតិ វេទគូតិ ។ ទុតិយំ ។

[៣៩] សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អាកាសេ វិវិធា វាតា វាយន្តិ បុរត្ថិមាបិ វាតា វាយន្តិ ។ បេ ។ អធិមត្តាបិ វាតា វាយន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឥមស្មឹ កាយស្មឹ វិវិធា វេទនា ឧប្បជ្ជន្តិ សុខាបិ វេទនា ឧប្បជ្ជន្តិ ទុក្ខាបិ វេទនា ឧប្បជ្ជន្តិ អទុក្ខមសុខាបិ វេទនា ឧប្បជ្ជន្តីតិ ។ តតិយំ ។

ភិក្ខុជាបណ្ឌិតនោះ តែងកំណត់ដឹងច្បាស់នូវវេទនាទាំងអស់ ក្នុងកាលនោះ ។ ភិក្ខុនោះកំណត់ដឹងនូវវេទនាក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយ ជាអ្នកមិនមានអាសវៈ តាំងនៅក្នុងធម៌ ជាអ្នកដល់នូវវេទ លុះទំលាយរាងកាយទៅ មិនគួររាប់ថា (ជាអ្នកមានគតិ) ។ ចប់សូត្រទី ២ ។

[៣៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចខ្យល់ទាំងឡាយមានចំណែកផ្សេងៗ បក់ទៅក្នុងអាកាស គឺខ្យល់បក់ទៅទិសខាងកើតក្តី ។ បេ ។ ខ្យល់ខ្លាំងបក់ទៅក្តី មានឧបមាយ៉ាងណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ វេទនាមានចំណែកផ្សេងៗ រមែងកើតឡើង ក្នុងកាយនេះ គឺសុខវេទនាក្តី កើតឡើង ទុក្ខវេទនាក្តី កើតឡើង អទុក្ខមសុខវេទនាក្តី កើតឡើង ។ ចប់សូត្រទី ៣ ។

(៦០) សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អាគន្តុកាគារំ តត្ថ បុរត្ថិមាយបិ ទិសាយ អាគន្ត្វា វាសំ កប្បេន្តិ បច្ឆិមាយបិ ទិសាយ អាគន្ត្វា វាសំ កប្បេន្តិ ឧត្តរាយបិ ទិសាយ អាគន្ត្វា វាសំ កប្បេន្តិ ទក្ខិណាយបិ ទិសាយ អាគន្ត្វា វាសំ កប្បេន្តិ ខត្តិយាបិ អាគន្ត្វា វាសំ កប្បេន្តិ ព្រាហ្មណាបិ អាគន្ត្វា វាសំ កប្បេន្តិ វេស្សាបិ អាគន្ត្វា វាសំ កប្បេន្តិ សុទ្ទាបិ អាគន្ត្វា វាសំ កប្បេន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឥមស្មឹ កាយស្មឹ វិវិធា វេទនា ឧប្បជ្ជន្តិ សុខាបិ វេទនា ឧប្បជ្ជតិ ទុក្ខាបិ វេទនា ឧប្បជ្ជតិ អទុក្ខមសុខាបិ វេទនា ឧប្បជ្ជតិ សាមិសាបិ សុខា វេទនា ឧប្បជ្ជតិ សាមិសាបិ ទុក្ខា វេទនា ឧប្បជ្ជតិ សាមិសាបិ អទុក្ខមសុខា វេទនា ឧប្បជ្ជតិ និរាមិសាបិ សុខា វេទនា ឧប្បជ្ជតិ និរាមិសាបិ ទុក្ខា វេទនា ឧប្បជ្ជតិ និរាមិសាបិ អទុក្ខមសុខា វេទនា ឧប្បជ្ជតីតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

(៦០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចផ្ទះសំណាក់នៃជនជាអាគន្តុកៈ គឺផ្ទះសំណាក់នោះ មានពួកជនមកអំពីទិសខាងកើតចូលមកអាស្រ័យនៅក៏មាន មកអំពីទិសខាងលិចចូលមកអាស្រ័យនៅក៏មាន មកអំពីទិសខាងជើងចូលមកអាស្រ័យនៅក៏មាន មកអំពីទិសខាងត្បូងចូលមកអាស្រ័យនៅក៏មាន មានពួកក្សត្រិយ៍ចូលមកអាស្រ័យនៅក៏មាន មានពួកព្រាហ្មណ៍ចូលមកអាស្រ័យនៅក៏មាន មានពួកវេស្សៈចូលមកអាស្រ័យនៅក៏មាន មានពួកសុទ្ទៈចូលមកអាស្រ័យនៅក៏មាន មានឧបមាយ៉ាងណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ វេទនាមានប្រការផ្សេងៗ តែងកើតឡើងក្នុងកាយនេះ គឺសុខវេទនាក្តី តែងកើតឡើង ទុក្ខវេទនាក្តី តែងកើតឡើង អទុក្ខមសុខវេទនាក្តី តែងកើតឡើង សុខវេទនាប្រកបដោយអាមិសក្តី តែងកើតឡើង ទុក្ខវេទនាប្រកបដោយអាមិសក្តី តែងកើតឡើង អទុក្ខមសុខវេទនាប្រកបដោយអាមិសក្តី តែងកើតឡើង សុខវេទនាមិនប្រកបដោយអាមិសក្តី តែងកើតឡើង ទុក្ខវេទនាមិនប្រកបដោយអាមិសក្តី តែងកើតឡើង អទុក្ខមសុខវេទនាមិនប្រកបដោយអាមិសក្តី តែងកើតឡើង ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

(៤១) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ។ បេ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កតមា នុ ខោ ភន្តេ វេទនា កតមោ វេទនាសមុទយោ កតមោ វេទនានិរោធោ កតមា វេទនានិរោធគាមិនី បដិបទា កោ វេទនាយ អស្សាទោ កោ វេទនាយ អាទីនវោ កឹ វេទនាយ និស្សរណន្តិ ។ តិស្សោ ឥមា អានន្ទ វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ អានន្ទ វេទនា ។ ផស្សសមុទយា វេទនាសមុទយោ ផស្សនិរោធា វេទនានិរោធោ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ វេទនានិរោធគាមិនី បដិបទា ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ យំ វេទនំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សុខំ សោមនស្សំ អយំ វេទនាយ អស្សាទោ ។ យា វេទនា អនិច្ចា ទុក្ខា វិបរិណាមធម្មា អយំ វេទនាយ អាទីនវោ ។ យោ វេទនាយ ឆន្ទរាគវិនយោ ឆន្ទរាគប្បហានំ ឥទំ វេទនាយ និស្សរណំ ។

(៤១) គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ។ បេ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទូលក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេទនាដូចម្តេច ហេតុជាទីកើតនៃវេទនាដូចម្តេច ការរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច បដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច អានិសង្សនៃវេទនាដូចម្តេច ទោសនៃវេទនាដូចម្តេច ការរលាស់ចេញនូវវេទនាតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាងគឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថាវេទនា ។ ការកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះកើតឡើងនៃផស្សៈ ការរលត់ទៅនៃវេទនា ព្រោះរលត់ទៅនៃផស្សៈ អដ្ឋង្គិកមគ្គដ៏ប្រសើរនេះឯងជាបដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃវេទនា ។ អដ្ឋង្គិកមគ្គដ៏ប្រសើរតើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ សេចក្តីសុខនិងសោមនស្សកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឯណា នេះជាអានិសង្សនៃវេទនា ។ វេទនាឯណាមិនទៀង ជាទុក្ខ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា នេះជាទោសនៃវេទនា ។ ការបន្ទោបង់នូវឆន្ទរាគៈ ការលះបង់នូវឆន្ទរាគក្នុងវេទនាឯណា នេះជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវវេទនា ។

(៦២) អថខោ បនានន្ទ មយា អនុបុព្វសង្ខារានំ និរោធោ អក្ខាតោ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា និរុទ្ធា ហោតិ ។បេ។ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា ច និរុទ្ធា ហោន្តិ ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ និរុទ្ធោ ហោតិ ទោសោ និរុទ្ធោ ហោតិ មោហោ និរុទ្ធោ ហោតិ ។

(៦៣) អថខោ បនានន្ទ មយា អនុបុព្វសង្ខារានំ វូបសមោ អក្ខាតោ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា វូបសន្តា ហោតិ ។បេ។ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា ច វូបសន្តា ហោន្តិ ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ វូបសន្តោ ហោតិ ទោសោ វូបសន្តោ ហោតិ មោហោ វូបសន្តោ ហោតិ ។

(៦៤) អថខោ បនានន្ទ មយា អនុបុព្វសង្ខារានំ បដិប្បស្សទ្ធិ អក្ខាតា បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ ។បេ។ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមាបន្នស្ស រូបសញ្ញា បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ

(៦២) ម្នាលអានន្ទ ការរលត់នៃសង្ខារទាំងឡាយតាមលំដាប់ តថាគតបានពោលហើយថា វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈានតែងរលត់ ។បេ។ សញ្ញានិងវេទនានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏រលត់ ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពក៏រលត់ ទោសៈក៏រលត់ មោហៈក៏រលត់ ។

(៦៣) ម្នាលអានន្ទ ចំណែកឯការរម្ងាប់នៃសង្ខារទាំងឡាយតាមលំដាប់ តថាគតបានពោលហើយថា វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏រម្ងាប់ ។បេ។ សញ្ញានិងវេទនានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏រម្ងាប់ ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពក៏រម្ងាប់ ទោសៈក៏រម្ងាប់ មោហៈក៏រម្ងាប់ ។

(៦៤) ម្នាលអានន្ទ ក៏ឯការស្ងប់នៃសង្ខារទាំងឡាយតាមលំដាប់ តថាគតបានពោលហើយថា វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏ស្ងប់ ។បេ។ រូបសញ្ញានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈានក៏ស្ងប់

វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមាបន្នស្ស អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមាបន្នស្ស វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមាបន្នស្ស អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា ច បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ ទោសោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ មោហោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតីតិ ។ បញ្ចមំ ។

(៦៨) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កតមា នុ ខោ ភន្តេ វេទនា កតមោ វេទនាសមុទយោ កតមោ វេទនានិរោធោ កតមា វេទនានិរោធគាមិនី បដិបទា កោ វេទនាយ អស្សាទោ កោ វេទនាយ អាទីនវោ

អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈានក៏ស្ងប់ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានក៏ស្ងប់ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈានក៏ស្ងប់ សញ្ញានិងវេទនានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏ស្ងប់ ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពក៏ស្ងប់ ទោសៈក៏ស្ងប់ មោហៈក៏ស្ងប់ ។ ចប់សូត្រទី ៥ ។

(៦៨) គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា ម្នាលអានន្ទ វេទនាដូចម្តេច ហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនាដូចម្តេច សេចក្តីរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច បដិបទាជាហេតុឲ្យបានដល់នូវសេចក្តីរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច អានិសង្សនៃវេទនាដូចម្តេច ទោសនៃវេទនាដូចម្តេច

កឹ វេទនាយ និស្សរណន្តិ ។ ភគវំមូលកា នោ ភន្តេ ធម្មា ភគវំនេត្តិកា ភគវំបដិសរណា សាធុ ភន្តេ ភគវន្តញ្ញេវ បដិភាតុ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្ថោ ភគវតោ សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ តេនហិ អានន្ទ សុណោហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ ភគវា ឯតទវោច តិស្សោ ឥមា អានន្ទ វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ អានន្ទ វេទនា ។បេ។ ផស្សសមុទយា ។បេ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ ទោសោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ មោហោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតីតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

(២៦) អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ

ការរលាស់ចេញនៃវេទនាដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងឡាយនៃយើងខ្ញុំព្រះអង្គ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាមូល មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអ្នកណែនាំ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាទីពឹង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគបំភ្លឺនូវសេចក្តីនៃភាសិតនុ៎ះ ពួកភិក្ខុបានស្តាប់នូវភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ នឹងចាំទុក ។ ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះ អ្នកចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អ តថាគតនឹងសំដែងដល់អ្នក ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលអានន្ទ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាងគឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថាវេទនា ។បេ។ ព្រោះកើតឡើងនៃផស្សៈ ។បេ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពក៏ស្ងប់រម្ងាប់ ទោសៈក៏ស្ងប់រម្ងាប់ មោហៈក៏ស្ងប់រម្ងាប់ ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

(២៦) គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុច្រើនរូបចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ

ភគវន្តំ ឯតទវោច ។ កតមា នុ ខោ ភន្តេ វេទនា កតមោ វេទនាសមុទយោ កតមោ វេទនានិរោធោ កតមា វេទនានិរោធគាមិនី បដិបទា កោ វេទនាយ អស្សាទោ កោ វេទនាយ អាទីនវោ កឹ វេទនាយ និស្សរណន្តិ ។ តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ វេទនា ។ ផស្សសមុទយា វេទនាសមុទយោ ផស្សនិរោធា វេទនានិរោធោ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ វេទនានិរោធគាមិនី បដិបទា ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ យំ វេទនំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សុខំ សោមនស្សំ អយំ វេទនាយ អស្សាទោ ។ យា វេទនា អនិច្ចា ទុក្ខា វិបរិណាមធម្មា អយំ វេទនាយ អាទីនវោ ។ យោ វេទនាយ ឆន្ទរាគវិនយោ ឆន្ទរាគប្បហានំ ឥទំ វេទនាយ និស្សរណំ ។

បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេទនាដូចម្ដេច ហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនាដូចម្ដេច ការរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្ដេច បដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្ដេច អានិសង្សនៃវេទនាដូចម្ដេច ទោសនៃវេទនាដូចម្ដេច ការរលាស់ចេញនូវវេទនាដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាង គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វេទនា ។ ការកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះកើតឡើងនៃផស្ស ការរលត់ទៅនៃវេទនា ព្រោះរលត់ទៅនៃផស្សៈ អដ្ឋង្គិកមគ្គដ៏ប្រសើរនេះឯង ជាបដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃវេទនា ។ អដ្ឋង្គិកមគ្គនោះគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ សេចក្ដីសុខនិងសោមនស្សកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យវេទនាណា នេះជាអានិសង្សនៃវេទនា ។ វេទនាណាដែលមិនទៀង ជាទុក្ខ មានសេចក្ដីប្រែប្រួលជាធម្មតា នេះជាទោសនៃវេទនា ។ ការបន្ទោបង់នូវឆន្ទរាគ ការលះបង់នូវឆន្ទរាគ ក្នុងវេទនាណា នេះជាការរលាស់ចេញនូវវេទនា ។

(៤៧) អថខោ បន ភិក្ខវេ មយា អនុបុព្វសង្ខារានំ និរោធោ អក្ខាតោ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា និរុទ្ធា ហោតិ ។បេ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ និរុទ្ធោ ហោតិ ទោសោ និរុទ្ធោ ហោតិ មោហោ និរុទ្ធោ ហោតិ ។

(៤៨) អថខោ បន ភិក្ខវេ មយា អនុបុព្វសង្ខារានំ វូបសមោ អក្ខាតោ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា វូបសន្តា ហោតិ ។បេ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ វូបសន្តោ ហោតិ ទោសោ វូបសន្តោ ហោតិ មោហោ វូបសន្តោ ហោតិ ។

(៤៩) ឆយិមា ភិក្ខវេ បស្សទ្ធិយោ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វាចា បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ ទុតិយជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វិតក្កវិចារា បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ តតិយជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស បីតិ បដិប្បស្សទ្ធា ហោតិ

(៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការរលត់នៃសង្ខារទាំងឡាយជាលំដាប់ តថាគតបានពោលហើយថា វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏រលត់ ។បេ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពក៏រលត់ ទោសៈក៏រលត់ មោហៈក៏រលត់ ។

(៤៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីរម្ងាប់នៃសង្ខារទាំងឡាយជាលំដាប់ តថាគតបានពោលហើយថា វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏រម្ងាប់ ។បេ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពក៏រម្ងាប់ ទោសៈក៏រម្ងាប់ មោហៈក៏រម្ងាប់ ។

(៤៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការស្ងប់នេះមាន ៦ យ៉ាង គឺ វាចានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏ស្ងប់ វិតក្កនិងវិចារនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់ទុតិយជ្ឈានក៏ស្ងប់ បីតិនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់តតិយជ្ឈានក៏ស្ងប់

ចតុត្ថជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស អស្សាសបស្សាសា បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា ច បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ ។ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ ទោសោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ មោហោ បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតីតិ ។ សត្តមំ ។

(៨០) អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ។បេ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ កតមា នុ ខោ ភន្តេ វេទនា កតមោ វេទនាសមុទយោ កតមោ វេទនានិរោធោ កតមា វេទនានិរោធគាមិនី បដិបទា កោ វេទនាយ អស្សាទោ កោ វេទនាយ អាទីនវោ កឹ វេទនាយ និស្សរណន្តិ ។ [illegible] ។បេ។ តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ វេទនា ។ ផស្សសមុទយា (យថា បុរិមសុត្តន្តេ វិត្ថារិតំ តថា វិត្ថារេតព្វំ) ។ អដ្ឋមំ ។

អស្សាសៈបស្សាសៈនៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈានក៏ស្ងប់ សញ្ញា និង វេទនានៃបុគ្គលអ្នកចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏ស្ងប់ ។ រាគៈរបស់ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពក៏ស្ងប់ ទោសៈក៏ស្ងប់ មោហៈក៏ស្ងប់ ។ ចប់សូត្រទី ៧ ។

(៨០) គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុច្រើនរូបចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ។បេ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាតើដូចម្តេច ហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនាដូចម្តេច សេចក្តីរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច បដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច អានិសង្សនៃវេទនាដូចម្តេច ទោសនៃវេទនាដូចម្តេច ការរលាស់ចេញនូវវេទនាដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ទាំងឡាយនៃយើងខ្ញុំព្រះអង្គ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាមូល ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាងគឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាវេទនា ។ ព្រោះកើតឡើងនៃផស្សៈ (បណ្ឌិតគប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារដូចសូត្រមុន ៗ ផងចុះ) ។ ចប់សូត្រទី ៨ ។

(៥១) អថខោ បញ្ចកង្គោ ថបតិ យេនាយស្មា ឧទាយី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច កតិ នុ ខោ ភន្តេ ឧទាយិ វេទនា វុត្តា ភគវតាតិ ។ តិស្សោ ខោ គហបតិ[១] វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥមា ខោ គហបតិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតាតិ ។

(៥២) ឯវំ វុត្តេ បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច ន ខោ ភន្តេ ឧទាយិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា យាយំ ភន្តេ អទុក្ខមសុខា វេទនា សន្តស្មឹ ឯសា បណីតេ សុខេ វុត្តា ភគវតាតិ ។

១ ម. ថបតិ ។

(៥១) គ្រានោះឯង ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈចូលទៅរកព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានពោលនឹងព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះឧទាយិដ៏ចំរើន វេទនាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ មានប៉ុន្មាន ។ ម្នាលគហបតី វេទនាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយមាន ៣ យ៉ាងគឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ម្នាលគហបតី វេទនាមាន ៣ យ៉ាងនេះឯង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ។

(៥២) កាលព្រះឧទាយិពោលយ៉ាងនេះហើយ ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈបានពោលទៅនឹងព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះឧទាយិដ៏ចំរើន វេទនា ៣ យ៉ាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់សំដែងទេ វេទនា ២ យ៉ាង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឯអទុក្ខមសុខវេទនា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយក្នុងសេចក្តីសុខដ៏ល្អិតឧត្តម ។

ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧទាយី បញ្ចកង្គំ ថបតឹ ឯតទវោច ន ខោ គហបតិ ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥមា ខោ គហបតិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច ន ខោ ភន្តេ ឧទាយិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា យាយំ ភន្តេ អទុក្ខមសុខា វេទនា សន្តស្មឹ ឯសា បណីតេ សុខេ វុត្តា ភគវតាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧទាយី បញ្ចកង្គំ ថបតឹ ឯតទវោច ន ខោ គហបតិ ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា

ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុបានពោលនឹងជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ ជាគំរប់ពីរដងដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី វេទនា ២ យ៉ាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់សំដែងទេ វេទនា ៣ យ៉ាងទេតើ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ វេទនាទាំង ៣ នេះឯង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ។ ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈបាននិយាយនឹងព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុជាគំរប់ពីរដងទៀតដូច្នេះថា បពិត្រព្រះឧទាយីដ៏ចំរើន វេទនា ៣ យ៉ាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់សំដែងទេ វេទនាតែពីរយ៉ាង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឯអទុក្ខមសុខវេទនា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយក្នុងសេចក្ដីសុខដ៏ល្អិតសុខុម ។ ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុបានពោលនឹងជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈជាគំរប់ ៣ ដងទៀតដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី វេទនា ២ យ៉ាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់សំដែងទេ វេទនា ៣ យ៉ាងទេតើ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១

អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥមា តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច ន ខោ ភន្តេ ឧទាយិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា យាយំ ភន្តេ អទុក្ខមសុខា វេទនា សន្តស្មឹ ឯសា បណីតេ សុខេ វុត្តា ភគវតាតិ ។ នេវ អសក្ខិ អាយស្មា ឧទាយិ បញ្ចកង្គំ ថបតឹ សញ្ញាបេតុំ ន បនាសក្ខិ បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ សញ្ញាបេតុំ ។

(៤៣) អស្សោសិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស បញ្ចកង្គេន ថបតិនា សទ្ធឹ ឥមំ កថាសល្លាបំ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ យាវតកោ អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស បញ្ចកង្គេន ថបតិនា សទ្ធឹ អហោសិ កថាសល្លាបោ តំ សព្វំ ភគ-

អទុក្ខមសុខវេទនា ១ វេទនា ៣ យ៉ាងនេះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ។ ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈបាននិយាយនឹងព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុជាគំរប់ ៣ ដងទៀតដូច្នេះថា បពិត្រព្រះឧទាយិដ៏ចំរើន វេទនា ៣ យ៉ាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់សំដែងទេ វេទនាតែ ២ យ៉ាង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយគឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឯអទុក្ខមសុខវេទនា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយក្នុងសេចក្តីសុខដ៏ល្អិតសុខុម ។ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុក៏មិនអាចនឹងឲ្យជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈឲ្យយល់ព្រមបានឡើយ ចំណែកឯជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ ក៏មិនអាចនឹងឲ្យព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុឲ្យយល់ព្រមបានដែរ ។

(៤៣) ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបានស្តាប់ពាក្យចរចានៃព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុនេះជាមួយនឹងជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យចរចារបស់ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុជាមួយនឹងជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ ក្រាបទូលសព្វគ្រប់ចំពោះព្រះ-

វតោ អារោចេសិ ។ សន្តមេវ ខោ អានន្ទ បរិយាយំ បញ្ចកង្គោ ថបតិ ឧទាយិស្ស ភិក្ខុនោ នាព្ភនុមោទិ ។ សន្តំ ច បនានន្ទ បរិយាយំ ឧទាយិ ភិក្ខុ បញ្ចកង្គស្ស ថបតិនោ នាព្ភនុមោទិ ។

(៩៤) ទ្វេបិ មយា អានន្ទ វេទនា វុត្តា បរិយាយេន តិស្សោបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន បញ្ចបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន ឆបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន អដ្ឋារសាបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន ឆត្តឹសាបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន អដ្ឋសតំបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន ។ ឯវំ បរិយាយទេសិតោ អានន្ទ មយា ធម្មោ ។ ឯវំ បរិយាយទេសិតេ ខោ អានន្ទ មយា ធម្មេ យេ អញ្ញមញ្ញស្ស សុភាសិតំ សុលបិតំ ន សមនុមញ្ញិស្សន្តិ ន សមនុជានិស្សន្តិ ន សមនុមោទិស្សន្តិ ។ តេសំ ឯតំ បាដិកង្ខំ ភណ្ឌនជាតា

ដំណាលព្រះភាគ ។ ម្នាលអានន្ទ ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈមិនបានទទួលអនុមោទនានូវបរិយាយដែលពិតរបស់ឧទាយិភិក្ខុ ។ ម្នាលអានន្ទ ឯឧទាយិភិក្ខុ ក៏មិនបានទទួលអនុមោទនានូវបរិយាយដែលពិតរបស់ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈដែរ ។

(៩៤) ម្នាលអានន្ទ វេទនាទាំង ២ ក្តី ក៏តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៣ ក្តី ក៏តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៥ ក្តី ក៏តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៦ ក្តី ក៏តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ១៨ ក្តី ក៏តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៣៦ ក្តី ក៏តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ១០៨ ក្តី ក៏តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ ។ ម្នាលអានន្ទ ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលអានន្ទ កាលបើធម៌ដែលតថាគតសំដែងដោយបរិយាយយ៉ាងនេះហើយ ពួកជនឯណាមិនព្រមសំគាល់តាម មិនយល់ព្រម មិនព្រមអនុមោទនា នូវធម៌ដែលតថាគតសំដែងទុកហើយដោយល្អ ពោលទុកហើយដោយល្អដល់គ្នានឹងគ្នា ។ ពួកជនទាំងនោះត្រូវតែសង្ឃឹមនូវហេតុនេះ គឺនឹងមានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់

កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុ-ទន្តា វិហរន្តិ ។ ឯវំ បរិយាយទេសិតោ ខោ ភិក្ខុ មយា ធម្មោ ។ ឯវំ បរិយាយទេសិតេ ខោ ភិក្ខុ មយា ធម្មេ យេ អញ្ញមញ្ញស្ស សុភាសិតំ សុលបិតំ សម-នុមញ្ញិស្សន្តិ សមនុជានិស្សន្តិ សមនុមោទិស្សន្តិ ។ តេសំ ឯតំ បាដិកង្ខំ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវ-ទមានា ខីរោទកីភូតា អញ្ញមញ្ញំ បិយចក្ខូហិ សម្ប-ស្សន្តា វិហរិស្សន្តិ ។

(៨៨) បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ កាមគុណា ។ កតមេ បញ្ច ។ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយ-រូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា ។ បេ ។ កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា

មានជំពោះ ដល់នូវសេចក្តីទាស់ទែង ចាក់ដោតគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយលំពែងគឺមាត់ ៗ ម្នាលភិក្ខុ ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយ ដោយបរិយាយយ៉ាងនេះឯង ៗ ម្នាលភិក្ខុ កាលបើធម៌ដែលតថាគតសំដែងដោយបរិយាយយ៉ាងនេះហើយ ពួកជនឯណា ព្រមសំគាល់ការយល់ព្រម ព្រមអនុមោទនាដល់គ្នានឹងគ្នា នូវធម៌ដែលតថាគតសំដែងទុកហើយដោយល្អ ពោលទុកហើយដោយល្អ ៗ ជនទាំងនោះត្រូវទុកសង្ឃឹមនូវហេតុនេះ គឺជនជាអ្នកមានសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយគ្នា មិនទាស់ទែង ដូចជាទឹកដែលលាយដោយទឹកដោះ មើលគ្នានឹងគ្នា ដោយចក្ខុជាទីស្រឡាញ់ ៗ

(៨៨) ម្នាលភិក្ខុ កាមគុណទាំងឡាយនេះមាន ៥ យ៉ាង ៗ កាមគុណទាំង ៥ យ៉ាងតើដូចម្តេច ៗ គឺរូបទាំងឡាយជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីតម្រេក ដែលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយចក្ខុ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម

រជនីយា ។ ឥមេ ខោ អានន្ទ បញ្ច កាមគុណា ។ យំ ខោ អានន្ទ ឥមេ បញ្ច កាមគុណេ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សុខំ សោមនស្សំ ឥទំ វុច្ចតិ កាមសុខំ ។

(៨៦) យោ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យ ឯតំ បរមំ សត្តា[១] សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ឥទំ តេ-សាហំ នានុជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

(៨៧) កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ យោ ខោ អានន្ទ

១ ម. សត្តា ។

ឲ្យជាទីតម្រេក ដែលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយកាយ ។ ម្នាលអានន្ទ កាមគុណទាំងឡាយមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្ដីសុខ សោមនស្សណាដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យកាមគុណទាំង ៥ នេះ សេចក្ដីសុខសោមនស្សនេះហៅថាកាមសុខ ។

(៨៦) ម្នាលអានន្ទ ពួកជនឯណាគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វតែងសោយនូវសេចក្ដីសុខសោមនស្សដ៏ល្អិតក្រៃលែងនុ៎ះ ។ តថាគតមិនព្រមអនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ជនទាំងនោះទេ ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាសេចក្ដីសុខដទៃដែលល្អជាងផង ថ្លៃថ្លាជាងសេចក្ដីសុខនុ៎ះ នៅមានដែរ ។

(៨៧) ម្នាលអានន្ទ សេចក្ដីសុខដទៃដែលល្អជាងផង ថ្លៃថ្លាជាងសេចក្ដីសុខនោះ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយហើយ ចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ វិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈដែលកើតអំពីវិវេក សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះឯងជាសេចក្ដីសុខដទៃ ដែលល្អជាងផង ថ្លៃថ្លាជាងសេចក្ដីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកជនឯណា

ឯវំ វទេយ្យ ឯតំ បរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិ-សំវេទេន្តីតិ ។ ឥទំ តេសាហំ នានុជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

(៨៨) កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ វិតក្ក-វិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិ-យជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ យោ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យ ឯតំ បរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ឥទំ តេសាហំ នានុ-ជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

គប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វរមែងសោយនូវសេចក្តីសុខសោមនស្ស ដ៏ល្អិតក្រៃលែងនុ៎ះ ។ តថាគតមិនព្រមអនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ជនទាំងនោះទេ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងឧត្តមជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ នៅមានដែរ ។

(៨៨) ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងឧត្តមជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានរម្ងាប់នូវវិតក្កវិចារហើយ ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតកើតមានក្នុងសន្តានខ្លួន ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាតិសត្ថា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្ក មិនមានវិចារ មានតែបីតិនិងសុខកើតអំពីសមាធិ ដ៏បវរជ្ឈាន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះឯងជាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងឧត្តមជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកជនឯណាគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វតែងសោយនូវសេចក្តីសុខសោមនស្សដ៏ល្អិតក្រៃលែងនុ៎ះ ។ តថាគតក៏មិនព្រមអនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ពួកជនទាំងនោះទេ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងឧត្តមជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ នៅមានដែរ ។

(៨៩) កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរតិ សតោ ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេតិ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ យោ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យ ឯតំ បរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ឥទមស្ស នានុជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

(៨៩) ម្នាលអានន្ទ មួយវិញទៀត សេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងផង ថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ប្រកបដោយឧបេក្ខាផង មានស្មារតី ជាអ្នកដឹងខ្លួនផង តែងសោយនូវសេចក្តីសុខដោយនាមកាយផង ពួកព្រះអរិយៈតែងសរសើរភិក្ខុនោះថាជាអ្នកមានឧបេក្ខា ជាអ្នកមានស្មារតី មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខដូច្នេះ ហើយចូលកាន់តតិយជ្ឈាន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះឯងជាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងផងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកជនឯណានីមួយពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វតែងសោយនូវសេចក្តីសុខសោមនស្សជាបរមដ៏ល្អក្រៃលែងនុ៎ះ ។ តថាគតមិនព្រមអនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ជនទាំងនោះទេ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងផងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ នៅមានដែរ ។

(៦០) កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធិំ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

(៦១) យេ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យុំ ឯតំ បរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ឥទំ តេសំ នានុជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

(៦០) ម្នាលអានន្ទ ចុះសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងដ៏ថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់នូវសេចក្តីសុខផង ព្រោះលះបង់នូវសេចក្តីទុក្ខផង ព្រោះរលត់នូវសេចក្តីសោមនស្សនិងទោមនស្សក្នុងកាលមុនផង ហើយចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ជាធម្មជាតិមិនមានទុក្ខ មិនមានសុខ មានស្មារតីបរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខា សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះឯងជាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងដ៏ថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។

(៦១) ម្នាលអានន្ទ ពួកជនឯណាគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វតែងរីករាយនូវសេចក្តីសុខសោមនស្សជារបស់ដ៏ល្អក្រៃលែងនុ៎ះ ។ តថាគតមិនព្រមអនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ជនទាំងនោះទេ ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងដ៏ថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ នៅមានដែរ ។

[២២] កតមំ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ យោ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យ ឯតំ បរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ឥទំ តស្សាហំ នានុជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

[២៣] កតមំ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ យោ ខោ អានន្ទ

(២២) ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងថ្លៃថ្លាជាង សេចក្តីសុខនុ៎ះកើតឡើងដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងបង់នូវរូបសញ្ញាទាំងឡាយ ព្រោះអស់បដិឃសញ្ញារលត់អស់ទៅ ព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង ទើបចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយគិតថា អាកាសមិនមានទីបំផុត សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះឯងជាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលឯណាគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វតែងសោយនូវសេចក្តីសុខសោមនស្សដ៏ល្អក្រៃលែងនុ៎ះ ។ តថាគតមិនព្រមអនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ជននោះទេ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ នៅមានដែរ ។

(២៣) ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងថ្លៃថ្លាជាង សេចក្តីសុខនុ៎ះកើតឡើងដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កន្លងបង់នូវអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ហើយទើបចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយគិតថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះឯងជាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនិងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលឯណា

ឯវំ វទេយ្យុំ ឯតំ បរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ឥទំ នេសាហំ នានុជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

[២៦] កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ យេ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យុំ ឯតំ បរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ឥទំ នេសាហំ នានុជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

[២៧] កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ

គប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វរមែងរីករាយនូវសេចក្តីសុខសោមនស្ស ដ៏ល្អិតក្រៃលែងប៉ុណ្ណុះ ។ តថាគតមិនព្រមអនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ជនទាំងនោះទេ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថា សេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនឹងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណុះ នៅមានដែរ ។

[២៦] ម្នាលអានន្ទ ចុះសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនឹងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណុះតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូលកាន់អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយគិតថា អ្វីតិចតួចមិនមាន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះឯងជាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនឹងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណុះ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកជនឯណាគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វរមែងរីករាយនូវសេចក្តីសុខសោមនស្សដ៏ល្អិតក្រៃលែងប៉ុណ្ណុះ ។ តថាគតមិនព្រមអនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ជនទាំងនោះទេ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនឹងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណុះ នៅមានដែរ ។

[២៧] ម្នាលអានន្ទ ចុះសេចក្តីសុខដទៃដែលល្អជាងនឹងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណុះតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ

សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញា-
នាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ
ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតត-
រញ្ច ។ យេ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យុំ ឯតំ បរមំ សត្តា
សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ឥទំ នេសាហំ
នានុជានាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា
សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

(៦៦) កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ
អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ
នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិត-
និរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា
សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

បានកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូល
កាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាល
អានន្ទ នេះឯងជាសេចក្ដីសុខដទៃដែលល្អជាងផងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្ដីសុខ
នុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកជនឯណាគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វតែង
សោយនូវសេចក្ដីសុខសោមនស្សដ៏ល្អិតក្រៃលែងនុ៎ះ ។ តថាគតមិនព្រម
អនុញ្ញាតពាក្យនេះដល់ជនទាំងនោះទេ ។ ចំណែកនោះ ព្រោះហេតុ
អ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាសេចក្ដីសុខដទៃដែលល្អជាងផងថ្លៃថ្លាជាង
សេចក្ដីសុខនុ៎ះ នៅមានដែរ ។

(៦៦) ម្នាលអានន្ទ ចុះសេចក្ដីសុខដទៃដែលល្អជាងផងថ្លៃថ្លាជាង
សេចក្ដីសុខនុ៎ះតើដូចម្ដេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បាន
កន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ហើយ
ចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលអានន្ទ
នេះឯងជាសេចក្ដីសុខដទៃដែលល្អជាងផងថ្លៃថ្លាជាងសេចក្ដីសុខនុ៎ះ ។

ឋានំ ខោ បនេតំ អាវុសោ វិជ្ជតិ យំ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវំ វទេយ្យុំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមណោ គោតមោ អាហ តញ្ច សុខស្មឹ បញ្ញាបេតិ តយិទំ កឹសុ តយិទំ កថំសូតិ ។ ឯវំវាទិនោ អានន្ទ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវមស្សុ វចនីយា ន ខោ អាវុសោ ភគវា សុខញ្ញេវ វេទនំ សន្ធាយ សុខស្មឹ បញ្ញាបេតិ យត្ថ យត្ថាវុសោ សុខំ ឧបលព្ភតិ យហឹ យហឹ សុខំ តំ តំ តថាគតោ សុខស្មឹ បញ្ញាបេតីតិ ។ នវមំ ។

[៦៧] ទ្វេបិ មយា ភិក្ខវេ វេទនា វុត្តា បរិយាយេន តិស្សោបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន បញ្ចបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន ឆបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន អដ្ឋារសាបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន ឆត្តឹសាបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន អដ្ឋសតម្បិ មយា វេទនា វុត្តា

ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ព្រះសមណគោតមទ្រង់ត្រាស់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធផង ទ្រង់បញ្ញត្តនូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធនោះក្នុងសេចក្តីសុខផង សេចក្តីសុខនោះដូចម្តេច សេចក្តីសុខនោះមានប្រការដូចម្តេច ដោយហេតុឯណា ម្នាលអានន្ទ ហេតុនុ៎ះ ក៏មិនមានទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ អ្នកទាំងឡាយគប្បីពោលយ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់បញ្ញត្តនូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធក្នុងសេចក្តីសុខ ព្រោះសំដៅយកសុខវេទនាតែម្យ៉ាងទេ ម្នាលអាវុសោ សេចក្តីសុខដែលបុគ្គលបានទទួលក្នុងទីណាៗ សេចក្តីសុខមាននៅក្នុងទីណាៗ ព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្តនូវទីនោះៗ ក្នុងសេចក្តីសុខដែរ ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

(៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាទាំង ២ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៣ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៥ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៦ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ១៨ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៣៦ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ១០៨ ក្តី តថាគតសំដែងហើយ

បរិយាយេន ។ ឯវំ បរិយាយទេសិតោ ភិក្ខវេ មយា ធម្មោ ឯវំ បរិយាយទេសិតេ ខោ ភិក្ខវេ មយា ធម្មេ យេ អញ្ញមញ្ញស្ស សុភាសិតំ សុលបិតំ ន សមនុមញ្ញិស្សន្តិ ន សមនុជានិស្សន្តិ ន សមនុមោទិស្សន្តិ ។ តេសំ ឯតំ បាដិកង្ខំ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុទន្តា វិហរិស្សន្តិ ។ ឯវំ បរិយាយទេសិតោ ភិក្ខវេ មយា ធម្មោ ឯវំ បរិយាយទេសិតេ ខោ ភិក្ខវេ មយា ធម្មេ យេ អញ្ញមញ្ញស្ស សុភាសិតំ សុលបិតំ សមនុមញ្ញិស្សន្តិ សមនុជានិស្សន្តិ សមនុមោទិស្សន្តិ ។ តេសំ ឯតំ បាដិកង្ខំ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ខីរោទកីភូតា អញ្ញមញ្ញំ បិយចក្ខូហិ សម្បស្សន្តា វិហរិស្សន្តិ ។

ដោយបរិយាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើធម៌ដែលតថាគតសំដែងដោយបរិយាយយ៉ាងនេះហើយ ពួកជនឯណាមិនព្រមសំគាល់តាម មិនយល់ព្រម មិនព្រមអនុមោទនា នូវធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយល្អ ពោលទុកហើយដោយល្អ ដល់គ្នានឹងគ្នា ។ ជនទាំងនោះត្រូវនឹកសង្ឃឹមហេតុនេះ គឺជាអ្នកមានសេចក្ដីប្រកួតប្រកាន់ មានជំលោះ ដល់នូវការទាស់ទែង ចាក់ដោតគ្នាទៅវិញទៅមកដោយលំពែងគឺមាត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើធម៌ដែលតថាគតសំដែងដោយបរិយាយយ៉ាងនេះហើយ ពួកជនឯណានឹងព្រមសំគាល់តាម យល់ព្រម ព្រមអនុមោទនា នូវធម៌ដែលតថាគតសំដែងទុកល្អហើយ ពោលទុកល្អហើយ ដល់គ្នានឹងគ្នា ។ ជនទាំងនោះត្រូវនឹកសង្ឃឹមហេតុនេះ គឺជាអ្នកមានសេចក្ដីព្រមព្រៀង ស្រុះស្រួល មិនទាស់ទែង ដូចជាទឹកដែលលាយដោយទឹកដោះ មើលនូវគ្នានឹងគ្នាដោយចក្ខុជាទីស្រឡាញ់ ។

(២៨) បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ កាមគុណា ។បេ។ ឋានំ ខោ បនេតំ ភិក្ខវេ វិជ្ជតិ យំ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវំ វទេយ្យុំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមណោ គោតមោ អាហ តញ្ច សុខស្មឹ បញ្ញបេតិ តយិទំ កឹសុ តយិទំ កថំសូតិ ។ ឯវំវាទិនោ ភិក្ខវេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវមស្សុ វចនីយា ន ខោ អាវុសោ ភគវា សុខញ្ញេវ វេទនំ សន្ធាយ សុខស្មឹ បញ្ញបេតិ យត្ថ យត្ថ អាវុសោ សុខំ ឧបលព្ភតិ យហឹ យហឹ តំ តំ តថាគតោ សុខស្មឹ បញ្ញបេតីតិ ។ ទសមំ ។

រហោគតវគ្គោ ទុតិយោ ។

(២៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណទាំងឡាយនេះមាន ៥ យ៉ាង ។បេ។ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា ព្រះសមណគោតមទ្រង់ត្រាស់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធផង ទ្រង់បញ្ញត្តនូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធនោះក្នុងសេចក្តីសុខផង សេចក្តីសុខនោះដូចម្តេច សេចក្តីសុខនោះមានប្រការដូចម្តេច ដោយហេតុឯណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនុ៎ះ រមែងមានដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ អ្នកទាំងឡាយគប្បីពោលយ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់បញ្ញត្តសញ្ញាវេទយិតនិរោធក្នុងសេចក្តីសុខ ព្រោះសំដៅយកសុខវេទនាតែម្យ៉ាងទេ ម្នាលអាវុសោ សេចក្តីសុខដែលបុគ្គលបាននូវក្នុងទីណាៗ សេចក្តីសុខមាននៅក្នុងទីណាៗ ព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្តនូវទីនោះៗ ក្នុងសេចក្តីសុខដែរ ។ ចប់សូត្រទី ១០ ។

ចប់ រហោគតវគ្គ ទី ២ ។

តស្សុទ្ទានំ

រហោគតោ ទ្វេ វាតា ច

និវេសា ទ្វេ អានន្ទកា

សម្ពហុលា ច(១) ទ្វេ វុត្តា

បញ្ចកង្គោ ច ភិក្ខុនាតិ ។

---

១ ឱ. ម. រហោគតំ ទ្វេ អាកាសំ អគារំ ទ្វេ ច សន្តកំ អដ្ឋកេន ច ទ្វេ វុត្តា ។
ម. អដ្ឋកេន ទ្វេ វុត្តា ។

ឧទ្ទាននៃរហោគតវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីភិក្ខុសម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់ ១ និយាយអំពីខ្យល់បក់ទៅក្នុងទិសមាន ២ លើក និយាយអំពីផ្ទះសំណាក់ ១ អំពីព្រះអានន្ទទូលសួរអំពីវេទនាមាន ២ លើក អំពីភិក្ខុច្រើនរូបមាន ២ លើក អំពីជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ ១ អំពីវេទនាមានពីរជាដើមចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយ ១ ។

អដ្ឋសតបរិយាយវគ្គោ

(៦៤) ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ
វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ អថខោ មោឡិយសីវ-
កោ បរិព្វាជកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា ភគវតា សទ្ធិំ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ
សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
និសិន្នោ ខោ មោឡិយសីវកោ បរិព្វាជកោ ភគវន្តំ
ឯតទវោច សន្តិ ភោ គោតម ឯកេ សមណព្រាហ្មណា
ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ យំ កិញ្ចាយំ បុរិសបុគ្គលោ បដិ-
សំវេទេតិ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា សព្វំ តំ
បុព្វេកតហេតូតិ ។ ឥធ បន ភវំ គោតមោ កិមាហាតិ ។
បិត្តសមុដ្ឋានានិបិ ខោ សីវក ឯកច្ចានិ វេទយិតានិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ។ សាមំបិ ខោ ឯតំ សីវក ឯវំ វេទិតព្វំ យថា
បិត្តសមុដ្ឋានានិបិ ឯកច្ចានិ វេទយិតានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ។

អដ្ឋសតបរិយាយវគ្គ

(៦៤) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុ-
វនជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង មោឡិយ-
សីវកបរិព្វាជកចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ
ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែល
គួររីករាយនឹងពាក្យដែលគួររឭកហើយ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះ
មោឡិយសីវកបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូល
ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន មានសមណ-
ព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ ជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុរស
បុគ្គលនេះតែងសោយនូវវេទនាណាមួយជាសុខក្តី ទុក្ខក្តី មិនទុក្ខមិន
សុខក្តី ការសោយវេទនាទាំងអស់នោះមានកម្មដែលខ្លួនបានធ្វើហើយក្នុង
កាលមុនជាហេតុ ។ ចុះព្រះគោតមដ៏ចំរើនទ្រង់ត្រាស់ដូចម្តេចក្នុងហេតុ
នេះ ។ ម្នាលសីវកៈ ការសោយអារម្មណ៍ខ្លះក្នុងលោកនេះ មាន
ប្រមាត់ជាសមុដ្ឋានកើតឡើងក៏មាន ។ ការសោយអារម្មណ៍ខ្លះក្នុង
លោកនេះ មានប្រមាត់ជាសមុដ្ឋានកើតឡើងក៏មាន យ៉ាងណា ម្នាល
សីវកៈ ដំណើរនុ៎ះ បុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯង យ៉ាងនោះចុះ ។

លោកស្សបិ ខោ ឯតំ សីវក សច្ចសម្មតំ យថា បិត្តសមុដ្ឋានានិបិ ឥធេកច្ចានិ វេទយិតានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ។ តត្រ សីវក យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ យំ កិញ្ចាយំ បុរិសបុគ្គលោ បដិសំវេទយតិ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា សព្វន្តំ បុព្វេកតហេតូតិ ។ យញ្ច សាមំ ញាតំ តញ្ច អតិធាវន្តិ យំ លោកេ សច្ចសម្មតំ តញ្ច អតិធាវន្តិ ។ តស្មា តេសំ សមណព្រាហ្មណានំ មិច្ឆាតិ វទាមិ ។ សេម្ហសមុដ្ឋានានិបិ ខោ សីវក ។បេ។ វាតសមុដ្ឋានានិបិ ខោ សីវក ។បេ។ សន្និបាតសមុដ្ឋានានិបិ ខោ សីវក ។បេ។ ឧតុបរិណាមជានិបិ ខោ សីវក ។ វិសមបរិហារជានិបិ ខោ សីវក ។

ការសោយអារម្មណ៍ពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានប្រមាត់ជាសមុដ្ឋានកើតឡើងក៏មាន យ៉ាងណា ម្នាលសីវកៈ ដំណើរនុ៎ះ បុគ្គលសន្មតជាជារបស់ពិតនៃសត្វលោក គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលសីវកៈ បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ឯណាជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុរសបុគ្គលនេះរមែងសោយនូវអារម្មណ៍ឯណានីមួយជាសុខក្តី ទុក្ខក្តី មិនទុក្ខមិនសុខក្តី អារម្មណ៍ទាំងអស់នោះសុទ្ធតែមានកម្មដែលខ្លួនធ្វើហើយក្នុងកាលមុនជាហេតុ ។ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍រមែងស្ទុះទៅកាន់ហេតុដែលខ្លួនបានដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯងផង រមែងស្ទុះទៅកាន់ហេតុដែលខ្លួនសន្មតជាជារបស់ពិតក្នុងលោកផង ។ ព្រោះហេតុនោះ តថាគតពោលថាជាសេចក្តីខុសរបស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ។ ម្នាលសីវកៈ ការសោយអារម្មណ៍មានស្លេស្ម៍ជាសមុដ្ឋានក៏មាន ។បេ។ ម្នាលសីវកៈ ការសោយអារម្មណ៍មានខ្យល់ជាសមុដ្ឋានក៏មាន ។បេ។ ម្នាលសីវកៈ ការសោយអារម្មណ៍មានការប្រជុំគ្នានៃរោគជាសមុដ្ឋានក៏មាន ។បេ។ ម្នាលសីវកៈ ការសោយអារម្មណ៍កើតអំពីសេចក្តីប្រែប្រួលនៃរដូវក៏មាន ។ ម្នាលសីវកៈ ការសោយអារម្មណ៍កើតអំពីការថែរក្សាឥរិយាបថមិនស្មើក៏មាន ។

ឱបក្កមិកានិបិ ខោ សិវក ។បេ។ កម្មវិបាកជានិបិ ខោ សិវក ឥធេកច្ចានិ វេទយិតានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ។ សាមំបិ ខោ ឯតំ សិវក ឯវំ វេទិតព្វំ យថា កម្មវិបាកជានិបិ ឥធេកច្ចានិ វេទយិតានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ។ លោកស្សបិ ខោ ឯតំ សិវក សច្ចសម្មតំ យថា កម្មវិបាកជានិបិ ឥធេកច្ចានិ វេទយិតានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ។ តត្រ សិវក យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ យំ កិញ្ចាយំ បុរិសបុគ្គលោ បដិសំវេទេតិ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា សព្វន្តំ បុព្វេកត.

ម្នាលសិវកៈ ការសោយអារម្មណ៍កើតអំពីសេចក្តីព្យាយាមក៏មាន ។បេ។ ម្នាលសិវកៈ ការសោយអារម្មណ៍ពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ កើតអំពីផលនៃកម្មកើតឡើងក៏មាន ។ ការសោយអារម្មណ៍ពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ កើតមកអំពីផលនៃកម្មកើតឡើងក៏មាន យ៉ាងណា ម្នាលសិវកៈ ដំណើរនុ៎ះ បុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯង យ៉ាងនោះចុះ ។ ការសោយអារម្មណ៍ពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ កើតមកអំពីផលនៃកម្មកើតឡើងក៏មាន យ៉ាងណា ម្នាលសិវកៈ ដំណើរនុ៎ះ បុគ្គលសន្មតថាជារបស់ពិតនៃសត្វលោក ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលសិវកៈ បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ សមណព្រាហ្មណ៍ឯណា ជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុរសបុគ្គលនេះរមែងសោយអារម្មណ៍ឯណានីមួយជាសុខក្តី ទុក្ខក្តី មិនទុក្ខមិនសុខក្តី ការសោយអារម្មណ៍ទាំងអស់នោះសុទ្ធតែមានកម្មដែលខ្លួន

ហេតូតិ ។ យញ្ច សាមំ ញាតំ តញ្ច អតិធាវន្តិ យញ្ច លោកេ សច្ចសម្មតំ តញ្ច អតិធាវន្តិ តស្មា តេសំ សមណព្រាហ្មណានំ មិច្ឆាតិ វទាមីតិ ។

[៧០] ឯវំ វុត្តេ មោឡិយសីវកោ បរិព្វាជកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភោ គោតម អភិក្កន្តំ ភោ គោតម ឧបាសកំ មំ ភវំ គោតមោ ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

[៧១] បិត្តំ សេម្ហញ្ច វាតោ ច
សន្និបាតា ឧតូនិ ច
វិសមំ ឱបក្កមិកញ្ច
កម្មវិបាកេន អដ្ឋមីតិ ។ បឋមំ ។

បានធ្វើហើយក្នុងកាលមុនជាហេតុ ។ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍តែងស្គាល់នូវហេតុដែលខ្លួនបានដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯងថា តែងស្គាល់នូវហេតុដែលខ្លួនសន្មតថាជារបស់ពិតក្នុងលោកថា ព្រោះហេតុនោះ តថាគតពោលថាជាសេចក្តីខុសរបស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះដូច្នេះ ។

[៧០] កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ មោឡិយសីវកបរិព្វាជក បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ច្បាស់ពេកណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ច្បាស់ពេកណាស់ សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនទ្រង់ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក អ្នកដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។

[៧១] ការសោយអារម្មណ៍មានប្រមាត់ជាសមុដ្ឋាន ១
ស្លេស្ម ១ ខ្យល់ ១ ការប្រជុំនូវទោស ១ រដូវប្រែប្រួល ១
ការរក្សាកាយមិនស្មើ ១ កើតអំពីសេចក្តីព្យាយាម ១ ជា
គំរប់ ៨ ដោយផលនៃកម្ម ។ ចប់សូត្រទី ១ ។

(៧២) អដ្ឋសតបរិយាយំ វោ ភិក្ខវេ ធម្មបរិយាយំ ទេសិស្សាមិ តំ សុណាថ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អដ្ឋសតបរិយាយោ ធម្មបរិយាយោ ។ ទ្វេបិ មយា ភិក្ខវេ វេទនា វុត្តា បរិយាយេន តិស្សោបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន បញ្ចបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន ឆបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន អដ្ឋារសាបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន ឆត្តឹសាបិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន អដ្ឋសតម្បិ មយា វេទនា វុត្តា បរិយាយេន ។

(៧៣) កតមា ច ភិក្ខវេ ទ្វេ វេទនា កាយិកា ច ចេតសិកា ច ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ ទ្វេ វេទនា ។

(៧៤) កតមា ច ភិក្ខវេ តិស្សោ វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ តិស្សោ វេទនា ។

(៧២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម្មបរិយាយ ដែលមានបរិយាយ ១០៨ ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម្មបរិយាយនោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះធម្មបរិយាយមានបរិយាយ ១០៨ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាទាំង ២ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៣ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៥ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៦ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ១៨ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ៣៦ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ វេទនាទាំង ១០៨ ក្តី តថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយ ។

(៧៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវេទនាទាំង ២ តើដូចម្តេច គឺកាយិកវេទនា ១ ចេតសិកវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វេទនាមាន ២ ។

(៧៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវេទនាទាំង ៣ តើដូចម្តេច គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វេទនាមាន ៣ ។

[៧៥] កតមា ច ភិក្ខវេ បញ្ច វេទនា សុខិន្ទ្រិយំ ទុក្ខិន្ទ្រិយំ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ទោមនស្សិន្ទ្រិយំ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ បញ្ច វេទនា ។

[៧៦] កតមា ច ភិក្ខវេ ឆ វេទនា ចក្ខុសម្ផស្សជា វេទនា ។ បេ ។ មនោសម្ផស្សជា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ ឆ វេទនា ។

[៧៧] កតមា ច ភិក្ខវេ អដ្ឋារស វេទនា ឆ សោមនស្សុបវិចារា ឆ ទោមនស្សុបវិចារា ឆ ឧបេក្ខុបវិចារា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ អដ្ឋារស វេទនា ។

[៧៨] កតមា ច ភិក្ខវេ ឆត្តឹស វេទនា ឆ គេហសិតានិ សោមនស្សានិ ឆ នេក្ខម្មសិតានិ សោមនស្សានិ ឆ គេហសិតានិ ទោមនស្សានិ ឆ នេក្ខម្មសិតានិ ទោមនស្សានិ ឆ គេហសិតា ឧបេក្ខា ឆ នេក្ខម្មសិតា ឧបេក្ខា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ ឆត្តឹស វេទនា ។

[៧៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវេទនា ៥ តើដូចម្តេច គឺ សុខិន្ទ្រិយវេទនា ១ ទុក្ខិន្ទ្រិយវេទនា ១ សោមនស្សិន្ទ្រិយវេទនា ១ ទោមនស្សិន្ទ្រិយវេទនា ១ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វេទនាមាន ៥ ។

[៧៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវេទនា ៦ តើដូចម្តេច គឺចក្ខុសម្ផស្សជាវេទនា ១ ។ បេ ។ មនោសម្ផស្សជាវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វេទនាមាន ៦ ។

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវេទនា ១៨ តើដូចម្តេច គឺ សោមនស្សុបវិចារវេទនា ៦ ទោមនស្សុបវិចារវេទនា ៦ ឧបេក្ខុបវិចារវេទនា ៦ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វេទនាមាន ១៨ ។

[៧៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវេទនា ៣៦ តើដូចម្តេច គឺ គេហសិតសោមនស្សវេទនា ៦ នេក្ខម្មសិតសោមនស្សវេទនា ៦ គេហសិតទោមនស្សវេទនា ៦ នេក្ខម្មសិតទោមនស្សវេទនា ៦ គេហសិតឧបេក្ខាវេទនា ៦ នេក្ខម្មសិតឧបេក្ខាវេទនា ៦ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វេទនាមាន ៣៦ ។

[៧៩] កតមា ច ភិក្ខវេ អដ្ឋសតំ វេទនា អតីតា ឆត្តឹស វេទនា អនាគតា ឆត្តឹស វេទនា បច្ចុប្បន្នា ឆត្តឹស វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ អដ្ឋសតំ វេទនា ។ អយំ ខោ ភិក្ខវេ អដ្ឋសតបរិយាយោ ធម្មបរិយាយោតិ ។ នវមំ ។

[៨០] អថខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ។ បេ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច កតមា នុ ខោ ភន្តេ វេទនា កតមោ វេទនាសមុទយោ កតមា វេទនាសមុទយ-គាមិនី បដិបទា កតមោ វេទនានិរោធោ កតមា វេទនានិរោធគាមិនី បដិបទា កោ វេទនាយ អស្សាទោ កោ អាទីនវោ កឹ និស្សរណន្តិ ។ តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ[១] វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ វេទនា ។

១ ម. ឆ. ភិក្ខុ ។

[៧៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនា ១០៨ តើដូចម្តេច គឺវេទនាជាអតីត ៣៦ វេទនាជាអនាគត ៣៦ វេទនាជាបច្ចុប្បន្ន ៣៦ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វេទនាមាន ១០៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាធម្មបរិយាយ មានបរិយាយ ១០៨ ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

[៨០] គ្រានោះឯង ភិក្ខុមួយរូបចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ លុះភិក្ខុនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេទនាដូចម្តេច ហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនាដូចម្តេច បដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនាដូចម្តេច ការរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច បដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច អានិសង្សនៃវេទនាដូចម្តេច ទោសនៃវេទនាដូចម្តេច ការរលាស់ចេញនូវវេទនាដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាទាំងនេះមាន ៣ យ៉ាងគឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាវេទនា ។

ផស្សសមុទយា វេទនាសមុទយោ តណ្ហា វេទនាសមុ-
ទយគាមិនី បដិបទា ផស្សនិរោធា វេទនានិរោធោ
អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ វេទនានិរោធគាមិនី
បដិបទា ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាស-
មាធិ ។ យំ វេទនំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សុខំ សោមនស្សំ
អយំ វេទនាយ អស្សាទោ ។ យា វេទនា អនិច្ចា ទុក្ខា
វិបរិណាមធម្មា អយំ វេទនាយ អាទីនវោ ។ យោ
វេទនាយ ឆន្ទរាគវិនយោ ឆន្ទរាគប្បហានំ ឥទំ វេទ-
នាយ និស្សរណន្តិ ។ តតិយំ ។

(៨១) បុព្វេ មេ ភិក្ខវេ សម្ពោធា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស
ពោធិសត្តស្សេវ សតោ ឯតទហោសិ កតមា នុ
ខោ វេទនា កតមោ វេទនាសមុទយោ កតមា
វេទនាសមុទយគាមិនី បដិបទា កតមោ វេទនានិ-

ហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះកើតឡើងនៃផស្សៈ តណ្ហាជាបដិ-
បទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការកើតឡើងនៃវេទនា ការរលត់ទៅនៃវេទនា
ព្រោះរលត់នៃផស្សៈ អដ្ឋង្គិកមគ្គដ៏ប្រសើរនេះឯង ជាបដិបទាជាហេតុ
ឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃវេទនា ។ អដ្ឋង្គិកមគ្គតើអ្វីខ្លះ ។ គឺសម្មា-
ទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ សេចក្តីសុខសោមនស្សកើតឡើង
ព្រោះអាស្រ័យនូវវេទនាឯណា នេះជាគុណនៃវេទនា ។ វេទនា
ឯណាមិនទៀង ជាទុក្ខ មានសេចក្តីប្រែប្រួលទៅជាធម្មតា នេះជាទោស
នៃវេទនា ។ ការបន្ទោបង់នូវឆន្ទរាគៈ ការលះបង់នូវឆន្ទរាគៈក្នុងវេទនា
ឯណា នេះជាការរលាស់ចេញនូវវេទនា ។ ចប់សូត្រទី ៣ ។

(៨១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលពីដើមដែលតថាគតនៅជា
ពោធិសត្វមិនទាន់បានត្រាស់សម្ពោធិញាណនៅឡើយ មានសេចក្តី
ត្រិះរិះដូច្នេះថា វេទនាដូចម្តេច ហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនាដូចម្តេច
បដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការកើតឡើងនៃវេទនាដូចម្តេច ការរលត់ទៅ

និរោធោ កតមា វេទនានិរោធគាមិនី បដិបទា កោ វេទនាយ អស្សាទោ កោ អាទីនវោ កឹ និស្សរណន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភិក្ខវេ ឯតទហោសិ តិស្សោ ឥមា វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ វេទនា ។ ផស្សសមុទយា វេទនាសមុទយោ វេទនាសមុទយោ តណ្ហា វេទនាសមុទយគាមិនី បដិបទា ។ បេ ។ យោ វេទនាយ ឆន្ទរាគវិនយោ ឆន្ទរាគប្បហានំ ឥទំ វេទនាយ និស្សរណន្តិ ។ ចតុត្ថំ ។

(៨៦) ឥមា វេទនាតិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ អយំ វេទនាសមុទយោតិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ អយំ វេទនាសមុទយគាមិនី បដិបទាតិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ

នៃវេទនាដូចម្តេច បដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃវេទនាដូចម្តេច អានិសង្សនៃវេទនាដូចម្តេច ទោសនៃវេទនាដូចម្តេច ការរលាស់ចេញនូវវេទនាដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនោះមានសេចក្តី(ត្រិះរិះដូច្នេះទៀត)ថា វេទនាទាំងឡាយនេះមាន ៣ យ៉ាងគឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ នេះហៅថាវេទនា ។ ការកើតឡើងនៃវេទនា (ព្រោះការកើតឡើងនៃផស្សៈ) តណ្ហាជាបដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការកើតឡើងនៃវេទនា ។ បេ ។ ការបន្ទោបង់នូវឆន្ទរាគ ការលះបង់នូវឆន្ទរាគក្នុងវេទនាឯណា នេះជាការរលាស់ចេញនូវវេទនា ។ ចប់សូត្រទី ៤ ។

(៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើង ញាណកើតឡើង បញ្ញាកើតឡើង វិជ្ជាកើតឡើង ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនធ្លាប់បានឮក្នុងកាលមុនថា នេះជាវេទនាដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើង ញាណកើតឡើង បញ្ញាកើតឡើង វិជ្ជាកើតឡើង ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនធ្លាប់បានឮក្នុងកាលមុនថា នេះជាហេតុកើតឡើងនៃវេទនាដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើង

។បេ។ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ អយំ ទេវតានិរោធោតិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ។បេ។ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ អយំ ទេវតានិរោធគាមិនី បដិបទាតិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ។បេ។ អាលោកោ ឧទបាទិ ។ អយំ ទេវតាយ អស្សាទោតិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ។បេ។ អយំ ទេវតាយ អាទីនវោតិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ។បេ។ ឥទំ ទេវតាយ និស្សរណន្តិ មេ ភិក្ខវេ បុព្វេ អននុស្សុតេសុ ធម្មេសុ ចក្ខុំ ឧទបាទិ ញាណំ ឧទបាទិ បញ្ញា ឧទបាទិ វិជ្ជា ឧទបាទិ អាលោកោ ឧទបាទីតិ ។ បញ្ចមំ ។

។បេ។ ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនធ្លាប់បានឮក្នុងកាលមុនថា នេះជាបដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការកើតឡើងនៃទេវតាដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើង ។បេ។ ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនធ្លាប់បានឮក្នុងកាលមុនថា នេះឯងជាការរលត់ទៅនៃទេវតាដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើង ។បេ។ ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនធ្លាប់បានឮក្នុងកាលមុនថា នេះជាបដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់ទៅនៃទេវតាដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនធ្លាប់បានឮក្នុងកាលមុនថា នេះជាអានិសង្សនៃទេវតា ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនធ្លាប់បានឮក្នុងកាលមុនថា នេះជាទោសនៃទេវតា ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុកើតឡើង ញាណកើតឡើង បញ្ញាកើតឡើង វិជ្ជាកើតឡើង ពន្លឺកើតឡើងហើយដល់តថាគត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលតថាគតមិនធ្លាប់បានឮក្នុងកាលមុនថា នេះជាការរលាស់ចេញនៃទេវតា ។ ចប់សូត្រទី ៥ ។

(៥៣) អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ។បេ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ កតមា នុ ខោ ភន្តេ វេទនា កត-មោ វេទនាសមុទយោ កតមា វេទនាសមុទយគាមិនី បដិបទា ។បេ។ កោ វេទនាយ អស្សាទោ កោ អាទីនវោ កឹ និស្សរណន្តិ ។ តិស្សោ, ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ វេទនា ។ ផស្សសមុទយា វេទនាសមុទយោ តណ្ហា វេទនាសមុទយគាមិនី បដិ-បទា ផស្សនិរោធា ។បេ។ យោ វេទនាយ ឆន្ទរាគវិន-យោ ឆន្ទរាគប្បហានំ ឥទំ វេទនាយ និស្សរណន្តិ ។

ឆដ្ឋំ ។

(៥៣) គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូបចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេទនាតើដូចម្ដេច ហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនាតើដូចម្ដេច បដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការកើតឡើងនៃវេទនាតើដូចម្ដេច ។បេ។ អានិសង្សនៃវេទនាតើដូចម្ដេច ទោសនៃវេទនាតើដូចម្ដេច ការរលាស់ចេញនូវវេទនាតើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាទាំងឡាយនេះមាន ៣ យ៉ាងគឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាវេទនា ។ ការកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះកើតឡើងនៃផស្សៈ តណ្ហាជាបដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះរលត់នៃផស្សៈ ។បេ។ ការបន្ទោបង់នូវឆន្ទរាគៈ ការលះបង់នូវឆន្ទរាគៈក្នុងវេទនាណា នេះជាសេចក្ដីរលាស់ចេញនូវវេទនា ។

ចប់សូត្រទី ៦ ។

(៨៦) តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥមាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ នប្បជានន្តិ ។ ន មេ តេ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា សមណេសុ វា សមណសម្មតា ព្រាហ្មណេសុ វា ព្រាហ្មណសម្មតា ន ច បន តេ អាយស្មន្តោ សាមញ្ញត្ថំ វា ព្រហ្មញ្ញត្ថំ វា ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តិ ។ យេ ច ខោ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥមាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ បជានន្តិ ។ តេ ខោ មេ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា

[៨៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាទាំងឡាយនេះមាន ៣ យ៉ាង ។ វេទនា ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ឯណានីមួយ មិនដឹងច្បាស់នូវហេតុជាទីកើតឡើងផង នូវការរលត់ផង នូវការគាប់ចិត្តផង នូវទោសផង នូវការរលាស់ចេញផង នូវវេទនាទាំង ៣ នេះ តាមពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនុ៎ះ មិនសន្មតថាជាសមណៈក្នុងពួកសមណៈ ឬសន្មតថាជាព្រាហ្មណ៍ក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍ទេ មួយវិញទៀត លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះមិនទាន់បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង នូវសាមញ្ញគុណក្តី នូវព្រហ្មញ្ញគុណក្តី ក្នុងបច្ចុប្បន្ន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ បានដឹងច្បាស់នូវហេតុជាទីកើតឡើងផង នូវការរលត់ផង នូវគាប់ចិត្តផង នូវទោសផង នូវការរលាស់ចេញផង នូវវេទនាទាំង ៣ នេះ តាមពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ

សមណេសុ វា សមណសម្មតា ព្រាហ្មណេសុ វា ព្រាហ្មណសម្មតា ។ តេ ច បនាយស្មន្តោ សាមញ្ញត្ថញ្ច ព្រហ្មញ្ញត្ថញ្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តីតិ ។ សត្តមំ ។

(៨៨) តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា ឥមាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ បជានន្តិ ។បេ។ បជានន្តិ ។បេ។ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តីតិ ។ អដ្ឋមំ ។

ទើបសម្មតថាជាសមណៈក្នុងពួកសមណៈផង សម្មតថាជាព្រាហ្មណ៍ក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍ផង ។ មួយវិញទៀត លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះបាន ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង នូវសាមញ្ញត្ថក្តី នូវព្រហ្មញ្ញត្ថក្តី ក្នុងបច្ចុប្បន្ន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ចប់សូត្រទី ៧ ។

(៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាង ។ វេទនា ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ មិនដឹងច្បាស់នូវហេតុជាទីកើតឡើងផង នូវការរលត់ទៅផង នូវអានិសង្សផង នូវទោសផង នូវការរលាស់ចេញផង នូវវេទនាទាំង ៣ នេះ តាមពិត ។បេ។ ដែលដឹងច្បាស់ ។បេ។ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ចប់សូត្រទី ៨ ។

(៨៦) យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា វេទនំ នប្បជានន្តិ វេទនាសមុទយំ នប្បជានន្តិ វេទនានិរោធំ នប្បជានន្តិ វេទនានិរោធគាមិនិំ បដិបទំ នប្បជានន្តិ ។បេ។ បជានន្តិ ។បេ។ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តីតិ ។ នវមំ ។

(៨៧) តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ តិស្សោ វេទនាតិ ។ ទសមំ ។

(៨៨) អត្ថិ ភិក្ខវេ សាមិសា បីតិ អត្ថិ និរាមិសា បីតិ អត្ថិ ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរា បីតិ អត្ថិ សាមិសំ សុខំ អត្ថិ និរាមិសំ សុខំ អត្ថិ និរាមិសា និរាមិសតរំ សុខំ អត្ថិ សាមិសា ឧបេក្ខា អត្ថិ

(៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណានីមួយ មិនដឹងច្បាស់នូវវេទនា មិនដឹងច្បាស់នូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃវេទនា មិនដឹងច្បាស់នូវការរលត់នៃវេទនា មិនដឹងច្បាស់នូវបដិបទាជាហេតុឲ្យដល់នូវការរលត់នៃវេទនា ។បេ។ ដឹងច្បាស់ ។បេ។ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

(៨៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះមាន ៣ យ៉ាង ។ វេទនា ៣ យ៉ាង តើដូចម្ដេច ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាមាន ៣ យ៉ាងនេះឯង ។ ចប់សូត្រទី ១០ ។

(៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បីតិប្រកបដោយអាមិសក៏មាន បីតិមិនប្រកបដោយអាមិសក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បីតិប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាងបីតិដែលមិនប្រកបដោយអាមិសទៅទៀតក៏មាន សេចក្ដីសុខប្រកបដោយអាមិសក៏មាន សេចក្ដីសុខមិនប្រកបដោយអាមិសក៏មាន សេចក្ដីសុខប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាងសេចក្ដីសុខដែលមិនប្រកបដោយអាមិសក៏មាន ឧបេក្ខាប្រកបដោយអាមិសក៏មាន

និរាមិសា ឧបេក្ខា អត្ថិ និរាមិសា និរាមិសតរា ឧបេក្ខា អត្ថិ សាមិសោ វិមោក្ខោ អត្ថិ និរាមិសោ វិមោក្ខោ អត្ថិ និរាមិសា និរាមិសតរោ វិមោក្ខោ ។

(៨៩) កតមា ច ភិក្ខវេ សាមិសា បីតិ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ កាមគុណា ។ កតមេ បញ្ច ។ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា ។ បេ ។ កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច កាមគុណា ។ យា ខោ ភិក្ខវេ ឥមេ បញ្ច កាមគុណេ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ បីតិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សាមិសា បីតិ ។

ឧបេក្ខាមិនប្រកបដោយអាមិសក៏មាន ឧបេក្ខាប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាងឧបេក្ខាដែលមិនប្រកបដោយអាមិសក៏មាន វិមោក្ខប្រកបដោយអាមិសក៏មាន វិមោក្ខមិនប្រកបដោយអាមិសក៏មាន វិមោក្ខប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាងវិមោក្ខដែលមិនប្រកបដោយអាមិសក៏មាន ។

(៨៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បីតិប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណទាំង ៥ នេះឯង ។ កាមគុណទាំង ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺរូបទាំងឡាយដែលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយចក្ខុ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីតម្រេក ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយដែលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីតម្រេក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បីតិឯណាដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យកាមគុណទាំង ៥ នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា បីតិប្រកបដោយអាមិស ។

[៩០] កតមា ច ភិក្ខវេ និរាមិសា បីតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ និរាមិសា បីតិ ។

[៩១] កតមា ច ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរា បីតិ ។ យា ខោ ភិក្ខវេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ ទោសា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ មោហា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ ឧប្បជ្ជតិ បីតិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរា បីតិ ។

[៩០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបីតិមិនប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កនិងវិចារ មានបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីវិវេកសម្រេចសម្រាន្តនៅ លុះរម្ងាប់បង់នូវវិតក្កនិងវិចារអស់ហើយ បានចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតកើតមានក្នុងសន្តានចិត្ត ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាគឺសទ្ធា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្កនិងវិចារ មាននៃបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសមាធិគឺបឋមជ្ឈាន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា បីតិមិនប្រកបដោយអាមិស ។

[៩១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបីតិប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាងបីតិដែលមិនប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បីតិឯណាដែលកើតឡើងដល់ខីណាស្រពភិក្ខុ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាករាគៈហើយ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាកទោសៈហើយ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាកមោហៈហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា បីតិប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាងបីតិដែលមិនប្រកបដោយអាមិស ។

(៤៦) កតមញ្ច ភិក្ខវេ សាមិសំ សុខំ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ កាមគុណា ។ កតមេ បញ្ច ។ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសំហិតា រជនីយា ។ បេ ។ កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសំហិតា រជនីយា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច កាមគុណា ។ យំ ខោ ភិក្ខវេ ឥមេ បញ្ច កាមគុណេ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សុខំ សោមនស្សំ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សាមិសំ សុខំ ។

(៤៧) កតមញ្ច ភិក្ខវេ និរាមិសំ សុខំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ បេ ។ បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរតិ សតោ ច សម្បជានោ

(៤៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្ដីសុខប្រកបដោយអាមិស តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណទាំង ៥ នេះឯង ។ កាមគុណទាំង ៥ តើដូចម្ដេច ។ គឺរូបទាំងឡាយដែលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយចក្ខុ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីតម្រេក ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយដែលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីតម្រេក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីសុខ សោមនស្សឯណាដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យកាមគុណទាំង ៥ នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សុខប្រកបដោយអាមិស ។

(៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្ដីសុខមិនប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ ប្រកបដោយវិចារៈ មានបីតិនិងសុខ ដែលកើតអំពីវិវេក សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ បេ ។ ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ប្រកបដោយឧបេក្ខាផង មានស្មារតី មានសេចក្ដីដឹងខ្លួនផង

សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេតិ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ និរាមិសំ សុខំ ។

(៤៦) កតមញ្ច ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរំ សុខំ ។ យំ ខោ ភិក្ខវេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ ទោសា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ មោហា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ ឧប្បជ្ជតិ សុខំ សោមនស្សំ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរំ សុខំ ។

ដោយសេចក្ដីសុខដោយនាមកាយផង ព្រោះអរិយៈទាំងឡាយតែងសរសើរនូវបុគ្គលដែលបាននូវតតិយជ្ឈាននោះថា បុគ្គលនេះប្រកបដោយឧបេក្ខា មានស្មារតី មានសុខជាធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ព្រោះតតិយជ្ឈានឯណា បានចូលកាន់តតិយជ្ឈាននោះ សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សុខមិនប្រកបដោយអាមិស ។

(៤៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសុខប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាងសុខដែលមិនប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីសុខសោមនស្សឯណាដែលកើតឡើងដល់ខីណាសវភិក្ខុ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាករាគៈហើយ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាកទោសៈហើយ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាកមោហៈហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សេចក្ដីសុខប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាងសេចក្ដីសុខដែលមិនប្រកបដោយអាមិស ។

(៤៥) កតមា ច ភិក្ខវេ សាមិសា ឧបេក្ខា ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ កាមគុណា ។ កតមេ បញ្ច ។ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា ។ បេ ។ កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច កាមគុណា ។ យា ខោ ភិក្ខវេ ឥមេ បញ្ច កាមគុណេ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ ឧបេក្ខា អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សាមិសា ឧបេក្ខា ។

(៤៦) កតមា ច ភិក្ខវេ និរាមិសា ឧបេក្ខា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធិំ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ និរាមិសា ឧបេក្ខា ។

(៤៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឧបេក្ខាប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណទាំង ៥ នេះឯង ។ កាមគុណ ៥ តើដូចម្តេច ។ គឺរូបទាំងឡាយដែលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយចក្ខុ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីតម្រេក ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយដែលគប្បីដឹងច្បាស់ដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីតម្រេក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបេក្ខាឯណាដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យនូវកាមគុណទាំង ៥ នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ឧបេក្ខាប្រកបដោយអាមិស ។

(៤៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឧបេក្ខាមិនប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់នូវសេចក្តីសុខផង ព្រោះលះបង់នូវសេចក្តីទុក្ខផង ព្រោះរលត់ទៅនៃសោមនស្សនិងទោមនស្សក្នុងកាលមុនផង បានចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ជាឈានមិនទុក្ខមិនសុខ មានសតិដ៏បរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខា សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ឧបេក្ខាមិនប្រកបដោយអាមិស ។

[៨៧] កតមា ច ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរា ឧបេក្ខា ។ យា ខោ ភិក្ខវេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ ទោសា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ មោហា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ ឧប្បជ្ជតិ ឧបេក្ខា អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរា ឧបេក្ខា ។

[៨៨] កតមោ ច ភិក្ខវេ សាមិសោ វិមោក្ខោ ។ រូបប្បដិសំយុត្តោ វិមោក្ខោ សាមិសោ អរូបប្បដិសំយុត្តោ វិមោក្ខោ និរាមិសោ ។

[៨៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឧបេក្ខាប្រាសចាកអាមិសដ៏ក្រៃលែងជាងឧបេក្ខាដែលមិនប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបេក្ខាឯណាដែលកើតឡើងដល់ខីណាសវភិក្ខុ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាករាគៈហើយ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាកទោសៈហើយ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាកមោហៈហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ឧបេក្ខាប្រាសចាកអាមិសដ៏ក្រៃលែងជាងឧបេក្ខាដែលមិនប្រកបដោយអាមិស ។

[៨៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវិមោក្ខប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្តេច ។ វិមោក្ខប្រកបដោយរូប ឈ្មោះថាវិមោក្ខប្រកបដោយអាមិស វិមោក្ខប្រកបដោយអរូប ឈ្មោះថាវិមោក្ខមិនប្រកបដោយអាមិស ។

(៨៨) កតមោ ច ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរោ វិមោក្ខោ ។ យោ ខោ ភិក្ខវេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ រាគា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ ទោសា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ មោហា ចិត្តំ វិមុត្តំ បច្ចវេក្ខតោ ឧប្បជ្ជតិ វិមោក្ខោ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ និរាមិសា និរាមិសតរោ វិមោក្ខោតិ ។ ឯកាទសមំ ។

អដ្ឋសតបរិយាយវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

សីវកអដ្ឋសតំ ភិក្ខុ
បុព្វេ ញាណញ្ច ភិក្ខុនា
សមណព្រាហ្មណា តីណិ
សុទ្ធិកំ ច និរាមិសន្តិ ។

វេទនាសំយុត្តំ និដ្ឋិតំ ។

(៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិមោក្ខប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាទីវិមោក្ខដែលមិនប្រកបដោយអាមិសតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិមោក្ខឯណាដែលកើតឡើងដល់ខីណាស្រពភិក្ខុ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាករាគៈ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាកទោសៈ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តដែលផុតស្រឡះចាកមោហៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វិមោក្ខប្រាសចាកអាមិសដ៏លើសជាទីវិមោក្ខដែលមិនប្រកបដោយអាមិស ។ ចប់សូត្រទី ១១ ។

ចប់ អដ្ឋសតបរិយាយវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃអដ្ឋសតបរិយាយវគ្គនោះគឺ

ពោលអំពីសិវកបរិព្វាជក ១ អំពីព្រះអង្គទ្រង់សំដែងធម្ម-បរិយាយមានមួយរយប្រាំបី ១ អំពីភិក្ខុមួយរូបទូលសួរព្រះអង្គ ១ អំពីកាលមុនដែលព្រះអង្គត្រាស់ដឹង ១ អំពីញាណកើតឡើងដល់ព្រះអង្គ ១ អំពីសម្ពហុលភិក្ខុ ១ អំពីសមណ-ព្រាហ្មណ៍មាន ៣ លើក អំពីវេទនាសុទ្ធ ១ អំពីមិនប្រកបដោយអាមិសនិងប្រាសចាកអាមិស ១ ។

ចប់ វេទនាសំយុត្ត ។

មាតុគ្គាមសំយុត្តំ

បេយ្យាលវគ្គោ

(១០០) បញ្ចហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ឯកន្តអមនាបោ ហោតិ បុរិសស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ន ច រូបវា ហោតិ ន ច ភោគវា ហោតិ ន ច សីលវា ហោតិ អលសោ ច ហោតិ បជញ្ចស្ស ន លភតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ អង្គេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ឯកន្តអមនាបោ ហោតិ បុរិសស្ស ។

(១០១) បញ្ចហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ឯកន្តមនាបោ ហោតិ បុរិសស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ រូបវា ច ហោតិ ភោគវា ច ហោតិ សីលវា ច ហោតិ ទក្ខោ ច ហោតិ អនលសោ បជញ្ចស្ស លភតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ អង្គេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ឯកន្តមនាបោ ហោតិ បុរិសស្សាតិ ។ បឋមំ ។

មាតុគ្គាមសំយុត្ត

បេយ្យាលវគ្គ

(១០០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយអង្គ ៥ មិនជាទីពេញចិត្តរបស់បុរសដោយពិត ។ អង្គ ៥ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមាតុគ្រាមមិនបានរូប ១ មិនមានភោគៈ ១ មិនមានសីលាចារ ១ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស ១ មិនមានកូនជាទីញ៉ាំងវង្សត្រកូលនៃបុរសនោះឲ្យដំកល់នៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយអង្គ ៥ នេះឯង មិនជាទីពេញចិត្តរបស់បុរសដោយពិត ។

(១០១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយអង្គ ៥ ជាទីពេញចិត្តរបស់បុរសដោយពិត ។ អង្គ ៥ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមាតុគ្រាមបានរូប ១ មានភោគៈ ១ ជាអ្នកមានសីលាចារ ១ ជាអ្នកក់ទៀមិនខ្ជិលច្រអូស ១ មានកូនជាទីញ៉ាំងវង្សត្រកូលរបស់បុរសនោះឲ្យដំកល់នៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយអង្គ ៥ នេះឯង ជាទីពេញចិត្តរបស់បុរសដោយពិត ។ ចប់សូត្រទី ១ ។

[១០២] បញ្ចហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ បុរិសោ ឯកន្តអមនាបោ ហោតិ មាតុគាមស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ន ច រូបវា ហោតិ ន ច ភោគវា ហោតិ ន ច សីលវា ហោតិ អលសោ ច ហោតិ បជញ្ចស្ស ន លភតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ អង្គេហិ សមន្នាគតោ បុរិសោ ឯកន្តអមនាបោ ហោតិ មាតុគាមស្ស ។

[១០៣] បញ្ចហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ បុរិសោ ឯកន្តមនាបោ ហោតិ មាតុគាមស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ រូបវា ច ហោតិ ភោគវា ច ហោតិ សីលវា ច ហោតិ ទក្ខោ ច ហោតិ អនលសោ បជញ្ចស្ស លភតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ អង្គេហិ សមន្នាគតោ បុរិសោ ឯកន្តមនាបោ ហោតិ មាតុគាមស្សាតិ ។ ទុតិយំ ។

[១០២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសប្រកបដោយអង្គ ៥ មិនជាទីពេញចិត្តរបស់មាតុគ្រាមដោយពិត ។ អង្គ ៥ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺបុរសមិនល្អរូប ១ មិនមានភោគៈ ១ មិនមានសីលាចារ ១ ខ្ជិលច្រអូស ១ មិនមានកូនជាទីញុំាងវង្សត្រកូលនៃបុរសនោះឲ្យតំកល់នៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសប្រកបដោយអង្គ ៥ នេះឯង មិនជាទីពេញចិត្តរបស់មាតុគ្រាមដោយពិត ។

[១០៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសប្រកបដោយអង្គ ៥ ជាទីពេញចិត្តរបស់មាតុគ្រាមដោយពិត ។ អង្គ ៥ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺបុរសល្អរូប ១ មានភោគៈ ១ មានសីលាចារ ១ ជាអ្នកកើរៃមិនខ្ជិលច្រអូស ១ មានកូនជាទីញុំាងវង្សត្រកូលនៃបុរសនោះឲ្យតំកល់នៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសប្រកបដោយអង្គ ៥ នេះឯង ជាទីពេញចិត្តរបស់មាតុគ្រាមដោយពិត ។ ចប់សូត្រទី ២ ។

[១០៤] បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ មាតុគាមស្ស អាវេណិកានិ ទុក្ខានិ យានិ មាតុគាមោ បច្ចនុភោតិ អញ្ញត្រេវ បុរិសេហិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ ឥធ ភិក្ខវេ មាតុគាមោ ទហរោវ សមានោ បតិកុលំ គច្ឆតិ ញាតកេហិ វិនា ហោតិ ។ ឥទំ ភិក្ខវេ មាតុគាមស្ស បឋមំ អាវេណិកំ ទុក្ខំ យំ មាតុគាមោ បច្ចនុភោតិ អញ្ញត្រេវ បុរិសេហិ ។

[១០៥] បុន ចបរំ ភិក្ខវេ មាតុគាមោ ឧតុនី ហោតិ ។ ឥទំ ភិក្ខវេ មាតុគាមស្ស ទុតិយំ អាវេណិកំ ទុក្ខំ យំ មាតុគាមោ បច្ចនុភោតិ អញ្ញត្រេវ បុរិសេហិ ។

[១០៦] បុន ចបរំ ភិក្ខវេ មាតុគាមោ គព្ភិនី ហោតិ ។ ឥទំ ភិក្ខវេ មាតុគាមស្ស តតិយំ អាវេណិកំ ទុក្ខំ យំ មាតុគាមោ បច្ចនុភោតិ អញ្ញត្រេវ បុរិសេហិ ។

(១០៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីទុក្ខដោយឡែករបស់មាតុគ្រាមនេះមាន ៥ យ៉ាង ដែលមាតុគ្រាមតែងទទួលវៀរលែងតែពួកបុរស ។ ទុក្ខ ៥ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមក្នុងលោកនេះ នៅក្មេងទៅកាន់ត្រកូលប្ដី ព្រាសចាកញាតិទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាទុក្ខដោយឡែកទី ១ របស់មាតុគ្រាម ដែលមាតុគ្រាមទទួលវៀរលែងតែពួកបុរសទាំងឡាយ ។

(១០៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត មាតុគ្រាមមានរដូវ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាសេចក្ដីទុក្ខដោយឡែកទី ២ របស់មាតុគ្រាម ដែលមាតុគ្រាមទទួលវៀរលែងតែពួកបុរសទាំងឡាយ ។

(១០៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត មាតុគ្រាមមានគភ៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាសេចក្ដីទុក្ខដោយឡែកទី ៣ របស់មាតុគ្រាម ដែលមាតុគ្រាមទទួលវៀរលែងតែពួកបុរសទាំងឡាយ ។

(១០៧) បុន ចបរំ ភិក្ខវេ មាតុគាមោ វិជាយតិ ។ ឥទំ ភិក្ខវេ មាតុគាមស្ស ចតុត្ថំ អាវេណិកំ ទុក្ខំ យំ មាតុគាមោ បច្ចនុភោតិ អញ្ញត្រេវ បុរិសេហិ ។

(១០៨) បុន ចបរំ ភិក្ខវេ មាតុគាមោ បុរិសស្ស បារិចរិយំ ឧបេតិ ។ ឥទំ ខោ ភិក្ខវេ មាតុគាមស្ស បញ្ចមំ អាវេណិកំ ទុក្ខំ យំ មាតុគាមោ បច្ចនុភោតិ អញ្ញត្រេវ បុរិសេហិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច មាតុគាមស្ស អាវេណិកានិ ទុក្ខានិ យានិ មាតុគាមោ បច្ចនុភោតិ អញ្ញត្រេវ បុរិសេហីតិ ។ តតិយំ ។

(១០៩) តីហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ យេភុយ្យេន កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ តីហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ មាតុគាមោ បុព្វណ្ហសមយំ មច្ឆេរ-

(១០៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត មាតុគ្រាមសម្រាលកូន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាសេចក្តីទុក្ខដោយឡែកទី ៤ របស់មាតុគ្រាម ដែលមាតុគ្រាមទទួលនូវផ្សេងអំពីបុរសទាំងឡាយ ។

(១០៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត មាតុគ្រាមចូលទៅបម្រើបុរស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងហៅថាសេចក្តីទុក្ខដោយឡែកទី ៥ របស់មាតុគ្រាម ដែលមាតុគ្រាមទទួលនូវផ្សេងអំពីបុរសទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងហៅថាសេចក្តីទុក្ខដោយឡែក ៥ យ៉ាងរបស់មាតុគ្រាម ដែលមាតុគ្រាមទទួលនូវផ្សេងអំពីបុរសទាំងឡាយ ។ ចប់សូត្រទី ៣ ។

(១០៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៣ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងតែទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។ ធម៌ ៣ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមក្នុងលោកនេះ មានចិត្តត្រូវមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់ញាំញី

មលបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈាវសតិ មជ្ឈន្តិ-កសមយំ ឥស្សាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈា-វសតិ សាយណ្ហសមយំ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ តីហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ យេភុយ្យេន កាយស្ស ភេ-ទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧ-បបជ្ជតីតិ ។ ចតុត្ថំ ។

(១១០) អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ។ បេ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អា-យស្មា អនុរុទ្ធោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ មាតុគាមំ បស្សាមិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្ត-មានុសកេន កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តំ ។ កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។

សង្កត់ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ១ មានចិត្តត្រូវសេចក្ដីប្រច័ណ្ឌគ្របសង្កត់ក្នុងមជ្ឈន្តិកសម័យ(១) នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ១ មានចិត្តត្រូវកាមរាគគ្របសង្កត់ក្នុងសាយណ្ហសម័យនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុ-គ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៣ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ចប់សូត្រទី ៤ ។

(១១០) គ្រានោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ លុះព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញដោយទិព្វចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធកន្លងនូវចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា នូវមាតុគ្រាមក្នុងលោកនេះ កាលបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មាតុ-គ្រាមប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា មាតុគ្រាមតែងសំរេចការងារផ្ទះត្រឹមថ្ងៃត្រង់ហើយ ច្រើនមានសេចក្ដីក្រោធប្រច័ណ្ឌ ហើយកើតរឿងឈ្លោះគ្នាជាមួយនឹងគេ ព្រោះរឿងឈ្លោះក្នុងផ្ទះខ្លួនមិនបាននេះ ក៏ដើរទៅកើតរឿងឈ្លោះនឹងអ្នកផ្ទះជិតខាង ពុំនោះសោតគេយកតែហេតុដែលខ្លួនឮមកនិយាយមិនត្រូវទំនង (នាំឲ្យកើតចិត្តប្រច័ណ្ឌ) ។

[១១៥] បញ្ចហិ ខោ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ កោធនោ ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ បញ្ចមំ ។

[១១៦] បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ ឧបនាហី ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

[១១៥] ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្ដីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្ដីខ្លាចបាប ១ ច្រើនក្រោធ ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ចប់សូត្រទី ៥ ។

[១១៦] ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្ដីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្ដីខ្លាចបាប ១ មានគំនុំគួន ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

(១១៣) បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ ឥស្សុកី ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ សត្តមំ ។

(១១៤) បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ មច្ឆរី ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ។បេ។ អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អដ្ឋមំ ។

(១១៣) ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងទីតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ មានសេចក្តីប្រចណ្ឌ ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងទីតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ចប់សូត្រទី ៧ ។

(១១៤) ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងទីតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ មានសេចក្តីកំណាញ់ ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ។បេ។ តែងទៅកើតក្នុងទីតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ចប់សូត្រទី ៨ ។

(១១៥) បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ។បេ។ អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ អតិចារី ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ។បេ។ ឧបបជ្ជតីតិ ។ នវមំ ។

(១១៦) បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ។បេ។ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ ទុស្សីលោ ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ។បេ។ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ទសមំ ។

(១១៥) ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ។បេ។ តែងទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ ប្រព្រឹត្តក្បត់ប្តី ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។បេ។ តែងទៅកើត ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

(១១៦) ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ។បេ។ តែងទៅកើតក្នុងនរក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ ទ្រុស្តសីល ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ។បេ។ តែងទៅកើតក្នុងនរក ។ ចប់សូត្រទី ១០ ។

(១១៧) បញ្ចហិ អានន្ទ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ។ បេ ។ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ អប្បស្សុតោ ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អានន្ទ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ។ បេ ។ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឯកាទសមំ ។

(១១៨) បញ្ចហិ អានន្ទ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ ។ បេ ។ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ កុសីតោ ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អានន្ទ បញ្ចហិ ធម្មេហិ ស-មន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ។ បេ ។ អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ទ្វាទសមំ ។

(១១៧) ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ។ បេ ។ តែងទៅកើតក្នុងនរក ។ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្ដីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្ដីខ្លាចបាប ១ មិនបានរៀនដឹង ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។ តែងទៅកើតក្នុងនរក ។ ចប់សូត្រទី ១១ ។

(១១៨) ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ។ បេ ។ តែងទៅកើតក្នុងនរក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុ-គ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្ដីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្ដីខ្លាចបាប ១ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ។ បេ ។ តែងទៅកើតក្នុងតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ ចប់សូត្រទី ១២ ។

(១៥៩) បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ។បេ។ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អហិរិកោ ច ហោតិ អនោត្តប្បី ច ហោតិ មុដ្ឋស្សតិ ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ។បេ។ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ នវមំ ។

(១៦០) បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ។បេ។ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ បាណាតិបាតី ច ហោតិ អទិន្នាទាយី ច ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី ច ហោតិ មុសាវាទី ច ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ទសមំ ។

(១៥៩) ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ។បេ។ តែងទៅកើតក្នុងនរក ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មិនមានសទ្ធា ១ មិនមានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មិនមានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ ភ្លេចស្មារតី ១ មិនមានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ។បេ។ តែងទៅកើតក្នុងនរក ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

(១៦០) ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ។បេ។ តែងទៅកើតក្នុងនរក ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) ប្រព្រឹត្តបាណាតិបាត ១ ប្រព្រឹត្តអទិន្នាទាន ១ ប្រព្រឹត្តកាមេសុមិច្ឆាចារ ១ ប្រព្រឹត្តមុសាវាទ ១ ប្រព្រឹត្តសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។ ចប់សូត្រទី ១០ ។

(១៦១) អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ។បេ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ មាតុគាមំ បស្សាមិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបន្នំ ។ កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ បញ្ចហិ ខោ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ សទ្ធោ ច ហោតិ ហិរិមា ច ហោតិ ឱត្តប្បី ច ហោតិ អក្កោធនោ ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតីតិ ។

(១៦១) គ្រានោះឯង ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។ លុះព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញដោយចក្ខុជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា នូវមាតុគ្រាមក្នុងលោកនេះ កាលបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទើបទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទើបទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មានសទ្ធា ១ មានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ មិនក្រោធ ១ មានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទើបទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។

[១៦៦] បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ សទ្ធា ច ហោតិ ហិរិមា ច ហោតិ ឱត្តប្បី ច ហោតិ អនុបនាហី ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតីតិ ។

[១៦៧] បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ សទ្ធា ច ហោតិ ហិរិមា ច ហោតិ ឱត្តប្បី ច ហោតិ អនិស្សុកី ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។បេ។

[១៦៨] អមច្ឆរី ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។បេ។ អនតិចារី ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។បេ។ សីលវា ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។បេ។ ពហុស្សុតា ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។បេ។

[១៦៦] ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មានសទ្ធា ១ មានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ មិនចងគំនុំ ១ មានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។

[១៦៧] ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺ (មាតុគ្រាម) មានសទ្ធា ១ មានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ មិនមានសេចក្តីប្រណែន ១ មានបញ្ញា ១ ។បេ។

[១៦៨] (មាតុគ្រាម) មិនមានសេចក្តីកំណាញ់ ១ មានបញ្ញា ១ ។បេ។ មិនប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្តប្តី ១ មានបញ្ញា ១ ។បេ។ មានសីល ១ មានបញ្ញា ១ ។បេ។ ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ១ មានបញ្ញា ១ ។បេ។

អារទ្ធវីរិយោ ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។បេ។ ឧបដ្ឋិតស្សតិ ច ហោតិ បញ្ញវា ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ (ឥមេ អដ្ឋ សុត្តន្តា សង្ខិត្តា) ។បេ។

[១៦៨] បញ្ចហិ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ច ហោតិ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ច ហោតិ កាមេសុមិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ច ហោតិ មុសាវាទា បដិវិរតោ ច ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ ច ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតីតិ ។

បេយ្យាលវគ្គោ បឋមោ សមត្តោ ។

ប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ១ មានបញ្ញា ១ ។បេ។ មានស្មារតីដំកល់ខ្ជាប់ ១ មានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ (សូត្រទាំង៨ នេះជាសេចក្តីសង្ខេប) ។បេ។

(១៦៨) ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺ (មាតុគ្រាម) ជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត ១ វៀរចាកអទិន្នាទាន ១ វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១ វៀរចាកមុសាវាទ ១ វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។

ចប់ បេយ្យាលវគ្គទី ១ ។

ឧទ្ទានំ

ទ្វេ មនាបា អមនាបា ច
អាវេណិកា តីហិ អនុរុទ្ធោ
កោធនោ ឧបនាហី ច
ឥស្សុកី មច្ឆរេន ច ។
អតិចារី ច ទុស្សីលោ
អប្បស្សុតោ ច កុសីតោ
មុដ្ឋស្សតិ បញ្ចកំ
កណ្ហបក្ខេ បកាសិតា ។
អនុរុទ្ធោ អក្កោធនោ
អនុបនាហី អនិស្សុកី
អមច្ឆរី អនតិចារី
សីលវា ច ពហុស្សុតោ
វីរិយំ សតិ បញ្ញវា ច
សុក្កបក្ខេ បកាសិតាតិ ។

ឧទ្ទាននៃបេយ្យាលវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីមាតុគ្រាមជាទីពេញចិត្តនិងមិនជាទីពេញចិត្ត របស់បុរស ៤ លើក អំពីការវេណិកធម៌ ១ អំពីមាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៣ យ៉ាង ១ អំពីព្រះអនុរុទ្ធ ១ អំពីមាតុគ្រាមក្រោធ ១ ចងគំនុំ ១ ច្រណែន ១ កំណាញ់ ១ ។ អំពីមាតុគ្រាមប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្តប្តី ១ ទ្រុស្តសីល ១ ជាអ្នកមិនចេះដឹង ១ មានសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ១ ភ្លេចស្មារតី ១ ទាំង ៥ យ៉ាង ១ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយក្នុងកណ្ហបក្ខ (ចំណែកខាងខ្មៅ) ចំពោះព្រះអនុរុទ្ធ ។ អំពីមាតុគ្រាមមិនក្រោធ ១ មិនមានការចងគំនុំ ១ មិនមានសេចក្តីច្រណែន ១ មិនមានសេចក្តីកំណាញ់ ១ មិនប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្តប្តី ១ មានសីល ១ ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ១ មានសេចក្តីព្យាយាម ១ មានសតិ ១ មានប្រាជ្ញា ១ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយក្នុងសុក្កបក្ខ (ចំណែកស) ចំពោះព្រះអនុរុទ្ធ ។

មាតុគ្គាមពលវគ្គោ

[១៦៦] បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមស្ស ពលានិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ រូបពលំ ភោគពលំ ញាតិពលំ បុត្តពលំ សីលពលំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច មាតុគ្គាមស្ស ពលានិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ វិសារទោ អគារំ អជ្ឈាវសតីតិ ។ បឋមំ ។

[១៦៧] បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមស្ស ពលានិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ រូបពលំ ភោគពលំ ញាតិពលំ បុត្តពលំ សីលពលំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច មាតុគ្គាមស្ស ពលានិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ សាមិកំ បសយ្ហ អគារំ អជ្ឈាវសតីតិ ។ ទុតិយំ ។

មាតុគ្គាមពលវគ្គ

(១៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ កម្លាំង ៥ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺកម្លាំងរូប ១ កម្លាំងភោគៈ ១ កម្លាំងញាតិ ១ កម្លាំងកូន ១ កម្លាំងសីល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាម ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងទាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកក្លាហាននៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ចប់សូត្រទី ១ ។

(១៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ កម្លាំង ៥ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺកម្លាំងរូប ១ កម្លាំងភោគៈ ១ កម្លាំងញាតិ ១ កម្លាំងកូន ១ កម្លាំងសីល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាម ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងទាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង តែងចង្រ្កិបប្តីនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ចប់សូត្រទី ២ ។

(១៦៨) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមស្ស ពលានិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ រូបពលំ ភោគពលំ ញាតិពលំ បុត្តពលំ សីលពលំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច មាតុគ្គាមស្ស ពលានិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ សាមិកំ អភិភុយ្យ វត្តតិ ។ ឯកេន ច ខោ ភិក្ខវេ ពលេន សមន្នាគតោ បុរិសោ មាតុគ្គាមំ អភិភុយ្យ វត្តតិ ។ កតមេន ឯកេន ពលេន ។ ឥស្សរិយពលេន អភិភូតំ[1] មាតុគ្គាមំ នេវ រូបពលំ តាយតិ ន ភោគពលំ តាយតិ ន ញាតិពលំ តាយតិ ន បុត្តពលំ តាយតិ ន សីលពលំ តាយតីតិ ។ តតិយំ ។

(១៦៩) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមស្ស ពលានិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ រូបពលំ ភោគពលំ ញាតិពលំ បុត្តពលំ សីលពលំ ។

១ ម. ភិភូតា ។

(១៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ កម្លាំង ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកម្លាំងរូប ១ កម្លាំងភោគៈ ១ កម្លាំងញាតិ ១ កម្លាំងកូន ១ កម្លាំងសីល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាម ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង តែងគ្របសង្កត់ប្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសប្រកបដោយកម្លាំងតែមួយប៉ុណ្ណោះ រមែងគ្របសង្កត់មាតុគ្រាមបាន ។ កម្លាំងមួយគឺអ្វី ។ គឺកម្លាំងឥស្សរិយៈ គ្របសង្កត់មាតុគ្រាមបាន មិនបាច់ពឹងកម្លាំងរូប មិនបាច់ពឹងកម្លាំងភោគៈ មិនបាច់ពឹងកម្លាំងញាតិ មិនបាច់ពឹងកម្លាំងកូន មិនបាច់ពឹងកម្លាំងសីលឡើយ ។ ចប់សូត្រទី ៣ ។

(១៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ កម្លាំង ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកម្លាំងរូប ១ កម្លាំងភោគៈ ១ កម្លាំងញាតិ ១ កម្លាំងកូន ១ កម្លាំងសីល ១ ។

[១៣០] រូបពលេន ច ខោ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ន ច ភោគពលេន ឯវំ សោ តេន អង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមោ រូបពលេន ច សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ឯវំ សោ តេន អង្គេន បរិបូរោ ហោតិ ។ រូបពលេន ច ខោ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ន ច ញាតិពលេន ឯវំ សោ តេន អង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមោ រូបពលេន ច សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ញាតិពលេន ច ឯវំ សោ តេន អង្គេន បរិបូរោ ហោតិ ។ រូបពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ញាតិពលេន ច ន ច បុត្តពលេន ឯវំ សោ តេន អង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមោ រូបពលេន ច សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ញាតិពលេន ច បុត្តពលេន ច ឯវំ

(១៣០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ មិនប្រកបដោយកម្លាំងភោគៈទេ កាលបើយ៉ាងនេះ មាតុគ្រាមនោះឈ្មោះថាមិនបរិបូណ៌ដោយអង្គនោះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែមាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង កាលបើយ៉ាងនេះ ទើបមាតុគ្រាមនោះឈ្មោះថាបរិបូណ៌ដោយអង្គនោះបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង ពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងញាតិ កាលបើយ៉ាងនេះ មាតុគ្រាមនោះឈ្មោះថាមិនទាន់ពេញលេញដោយអង្គនោះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែមាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង ដោយកម្លាំងភោគៈផង ដោយកម្លាំងញាតិផង កាលបើយ៉ាងនេះ ទើបមាតុគ្រាមនោះឈ្មោះថាពេញលេញដោយអង្គនោះបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង កម្លាំងញាតិផង ពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងកូន កាលបើយ៉ាងនេះ មាតុគ្រាមនោះឈ្មោះថាមិនពេញលេញដោយអង្គនោះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែមាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង កម្លាំងញាតិផង កម្លាំងកូនផង កាលបើយ៉ាងនេះ

សោ តេន អង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ ។ រូបពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ញាតិពលេន ច បុត្តពលេន ច ន ច សីលពលេន ឯវំ សោ តេន អង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ មាតុគាមោ រូបពលេន ច សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ញាតិពលេន ច បុត្តពលេន ច សីលពលេន ច ឯវំ សោ តេន អង្គេន បរិបូរោ ហោតិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច មាតុគាមស្ស ពលានីតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

(១៣១) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ មាតុគាមស្ស ពលានិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ រូបពលំ ភោគពលំ ញាតិពលំ បុត្តពលំ សីលពលំ ។

ទើបមាតុគ្រាមនោះឈ្មោះថាពេញលេញដោយអង្គនោះបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង កម្លាំងញាតិផង កម្លាំងកូនផង ពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងសីល កាលបើយ៉ាងនេះ មាតុគ្រាមនោះឈ្មោះថាមិនពេញលេញដោយអង្គនោះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែមាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង កម្លាំងញាតិផង កម្លាំងកូនផង កម្លាំងសីលផង កាលបើយ៉ាងនេះ ទើបមាតុគ្រាមនោះឈ្មោះថាពេញលេញដោយអង្គនោះបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

(១៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ កម្លាំង ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកម្លាំងរូប ១ កម្លាំងភោគៈ ១ កម្លាំងញាតិ ១ កម្លាំងកូន ១ កម្លាំងសីល ១ ។

[១៣៦] រូបពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ន ច សីលពលេន នាសេន្តេវ នំ កុលេ ន វាសេន្តិ ។ រូបពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ន ច សីលពលេន នាសេន្តេវ នំ កុលេ ន វាសេន្តិ ។ រូបពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ញាតិពលេន ច ន ច សីលពលេន នាសេន្តេវ នំ កុលេ ន វាសេន្តិ ។ រូបពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ញាតិពលេន ច បុត្តពលេន ច ន ច សីលពលេន នាសេន្តេវ នំ កុលេ ន វាសេន្តិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ មាតុគាមោ រូបពលេន សមន្នាគតោ ហោតិ ភោគពលេន ច ញាតិពលេន ច បុត្តពលេន ច សីលពលេន ច វាសេន្តេវ នំ កុលេ ន នាសេន្តិ ។ សីលពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ន ច រូបពលេន

[១៣៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូប ពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងសីល ញាតិទាំងឡាយរមែងឲ្យមាតុគ្រាមនោះវិនាសចេញ មិនឲ្យនៅក្នុងត្រកូលឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង ពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងសីល ញាតិទាំងឡាយរមែងឲ្យមាតុគ្រាមនោះវិនាសចេញ មិនឲ្យនៅក្នុងត្រកូលឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង កម្លាំងញាតិផង ពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងសីល ញាតិទាំងឡាយរមែងឲ្យមាតុគ្រាមនោះវិនាសចេញ មិនឲ្យនៅក្នុងត្រកូលឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង កម្លាំងញាតិផង កម្លាំងកូនផង ពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងសីល ញាតិទាំងឡាយ រមែងឲ្យមាតុគ្រាមនោះវិនាសចេញ មិនឲ្យនៅក្នុងត្រកូលឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែមាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងរូបផង កម្លាំងភោគៈផង កម្លាំងញាតិផង កម្លាំងកូនផង កម្លាំងសីលផង ទើបញាតិទាំងឡាយ ឲ្យមាតុគ្រាមនោះនៅក្នុងត្រកូលបាន មិនឲ្យវិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងសីល ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងរូប

វាសេន្តេវ នំ កុលេ ន នាសេន្តិ ។ សីលពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ន ច ភោគពលេន វាសេន្តេវ នំ កុលេ ន នាសេន្តិ ។ សីលពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ន ច ញាតិពលេន វាសេន្តេវ នំ កុលេ ន នាសេន្តិ ។ សីលពលេន ច ភិក្ខវេ មាតុគាមោ សមន្នាគតោ ហោតិ ន ច បុត្តពលេន វាសេន្តេវ នំ កុលេ ន នាសេន្តិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច មាតុគាមស្ស ពលានិ ។ បញ្ចមំ ។

(១៣៣) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ មាតុគាមស្ស ពលានិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ រូបពលំ ភោគពលំ ញាតិពលំ បុត្តពលំ សីលពលំ ។

ពួកញាតិតែងឲ្យមាតុគ្រាមនោះនៅក្នុងត្រកូល មិនឲ្យវិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងសីល ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងភោគៈ ពួកញាតិក៏តែងឲ្យមាតុគ្រាមនោះនៅក្នុងត្រកូល មិនឲ្យវិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងសីល ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងញាតិ ពួកញាតិក៏តែងឲ្យមាតុគ្រាមនោះនៅក្នុងត្រកូល មិនឲ្យវិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងសីល ប៉ុន្តែមិនប្រកបដោយកម្លាំងកូន ពួកញាតិក៏តែងឲ្យមាតុគ្រាមនោះនៅក្នុងត្រកូល មិនឲ្យវិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ចប់សូត្រទី ៥ ។

(១៣៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ កម្លាំង ៥ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺកម្លាំងរូប ១ កម្លាំងភោគៈ ១ កម្លាំងញាតិ ១ កម្លាំងកូន ១ កម្លាំងសីល ១ ។

(១៣៦) ន ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមោ រូបពលហេតុ វា ភោគពលហេតុ វា ញាតិពលហេតុ វា បុត្តពលហេតុ វា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ សីលពលហេតុ ខោ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច មាតុគ្គាមស្ស ពលានីតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

(១៣៧) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ ឋានានិ ទុល្លភានិ អកតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេន ។ កតមានិ បញ្ច ។ បតិរូបេ កុលេ ជាយេយ្យន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ បឋមំ ឋានំ ទុល្លភំ អកតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេន ។ បតិរូបេ កុលេ ជាយិត្វា បតិរូបំ កុលំ គច្ឆេយ្យន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ

(១៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមដែលបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកបាន មិនមែនព្រោះហេតុតែកម្លាំងរូប ព្រោះហេតុតែកម្លាំងភោគៈ ព្រោះហេតុតែកម្លាំងញាតិ ព្រោះហេតុតែកម្លាំងកូនទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមដែលបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកបាន ព្រោះហេតុតែកម្លាំងសីលប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងរបស់មាតុគ្រាមមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

(១៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ថាន ៥ យ៉ាងនេះ មាតុគ្រាមដែលឥតធ្វើបុណ្យតែងបានដោយក្រ ។ ស្ថាន ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមាតុគ្រាមតាំងចិត្តថា សូមអញគប្បីកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាស្ថានទី ១ ដែលមាតុគ្រាមឥតធ្វើបុណ្យតែងបានដោយក្រ ។ មាតុគ្រាមតាំងចិត្តថា លុះតែអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរហើយ សូមទៅកាន់ត្រកូលដ៏សមគួរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯង

ទុតិយំ ឋានំ ទុល្លភំ អកតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេន ។ បតិរូបេ កុលេ ជាយិត្វា បតិរូបំ កុលំ គន្ត្វា អសបត្តិ អគារំ អជ្ឈាវសេយ្យន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ តតិយំ ឋានំ ទុល្លភំ អកតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេន ។ បតិរូបេ កុលេ ជាយិត្វា បតិរូបំ កុលំ គន្ត្វា អសបត្តិ អគារំ អជ្ឈាវសន្តី បុត្តវតី អស្សន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ ចតុត្ថំ ឋានំ ទុល្លភំ អកតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេន ។ បតិរូបេ កុលេ ជាយិត្វា បតិរូបំ កុលំ គន្ត្វា អសបត្តិ អគារំ អជ្ឈាវសន្តី បុត្តវតី សមានា សាមិកំ អភិភុយ្យ វត្តេយ្យន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ បញ្ចមំ ឋានំ ទុល្លភំ អកតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេន ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច ឋានានិ ទុល្លភានិ អកតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេន ។ សត្តមំ ។

ជាស្ថានទី ២ ដែលមាតុគ្រាមឥតធ្វើបុណ្យ តែងបានដោយក្រ ។ មាតុគ្រាមតាំងចិត្តថា លុះកាលអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរ ទៅកាន់ត្រកូលដ៏សមគួរហើយ សូមកុំឲ្យមានស្រីរួមប្តីនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាស្ថានទី ៣ ដែលមាតុគ្រាមឥតធ្វើបុណ្យ តែងបានដោយក្រ ។ មាតុគ្រាមតាំងចិត្តថា លុះកាលអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរ ទៅកាន់ត្រកូលដ៏សមគួរ មិនមានស្រីរួមប្តីនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះហើយ សូមឲ្យមានកូន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាស្ថានទី ៤ ដែលមាតុគ្រាមឥតធ្វើបុណ្យ តែងបានដោយក្រ ។ មាតុគ្រាមតាំងចិត្តថា លុះកាលអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរ ទៅកាន់ត្រកូលដ៏សមគួរ មិនមានស្រីរួមប្តីនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជាស្រីមានកូនហើយ សូមឲ្យគ្របសង្កត់ប្តីបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាស្ថានទី ៥ ដែលមាតុគ្រាមឥតធ្វើបុណ្យ តែងបានដោយក្រ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ថាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ដែលមាតុគ្រាមឥតធ្វើបុណ្យ តែងបានដោយក្រ ។ ចប់សូត្រទី ៧ ។

(១៣៦) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ ឋានានិ សុលភានិ កតបុញ្ញាយ មាតុគាមស្ស ។ កតមានិ បញ្ច ។ បដិរូបេ កុលេ ជាយេយ្យន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ បឋមំ ឋានំ សុលភំ កតបុញ្ញាយ មាតុគាមស្ស ។ បដិរូបេ កុលេ ជាយិត្វា បដិរូបំ កុលំ គច្ឆេយ្យន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ ទុតិយំ ឋានំ សុលភំ កតបុញ្ញាយ មាតុគាមស្ស ។ បដិរូបេ កុលេ ជាយិត្វា បដិរូបំ កុលំ គន្ត្វា អសបត្តិ អគារំ អជ្ឈាវសេយ្យន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ តតិយំ ឋានំ សុលភំ កតបុញ្ញាយ មាតុគាមស្ស ។ បដិរូបេ កុលេ ជាយិត្វា បដិរូបំ កុលំ គន្ត្វា អសបត្តិ អគារំ អជ្ឈាវសន្តី បុត្តវតី អស្សន្តិ ឥទំ ភិក្ខវេ ចតុត្ថំ ឋានំ សុលភំ កតបុញ្ញាយ មាតុគាមស្ស ។ បដិរូបេ កុលេ ជាយិត្វា បដិរូបំ កុលំ គន្ត្វា អសបត្តិ

(១៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ថាន ៥ យ៉ាងនេះ ដែលមាតុគ្រាមធ្វើបុណ្យតែងបានដោយងាយ ។ ស្ថាន ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមាតុគ្រាមកាន់ចិត្តថា សូមឲ្យអាត្មាអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាស្ថានទី ១ ដែលមាតុគ្រាមធ្វើបុណ្យតែងបានដោយងាយ ។ មាតុគ្រាមកាន់ចិត្តថា លុះអាត្មាអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរហើយ សូមឲ្យទៅកាន់ត្រកូលដ៏សមគួរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាស្ថានទី ២ ដែលមាតុគ្រាមធ្វើបុណ្យតែងបានដោយងាយ ។ មាតុគ្រាមកាន់ចិត្តថា លុះអាត្មាអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរ ទៅកាន់ត្រកូលដ៏សមគួរហើយ សូមកុំឲ្យមានស្រីរួមប្តីនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាស្ថានទី ៣ ដែលមាតុគ្រាមធ្វើបុណ្យតែងបានដោយងាយ ។ មាតុគ្រាមកាន់ចិត្តថា លុះអាត្មាអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរ ទៅកាន់ត្រកូលដ៏សមគួរ មិនមានស្រីរួមប្តីនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះហើយ សូមឲ្យមានកូន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាស្ថានទី ៤ ដែលមាតុគ្រាមធ្វើបុណ្យតែងបានដោយងាយ ។ មាតុគ្រាមកាន់ចិត្តថា លុះអាត្មាអញកើតក្នុងត្រកូលដ៏សមគួរ ទៅកាន់ត្រកូលដ៏សមគួរ មិនមានស្រីរួមប្តី

អគារំ អជ្ឈាវសន្តិ បុត្តេហិ សមានា សាមិកំ អភិភុយ្យ វត្តេយ្យន្តិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ បញ្ចមំ ឋានំ សុលភំ កតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេន ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច ឋានានិ សុលភានិ កតបុញ្ញេន មាតុគ្គាមេនាតិ ។ នវមំ ។

(១៣៧) បញ្ចហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ វិសារទោ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុគ្គាមោ វិសារទោ អគារំ អជ្ឈាវសតីតិ ។ ទសមំ ។

នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជាស្រីមានកូនហើយ សូមឲ្យគ្រប់សង្កត់ប្តីបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាស្ថានទី ៥ ដែលមាតុគ្រាមធ្វើបុណ្យតែងបានដោយងាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ថាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ដែលមាតុគ្រាមធ្វើបុណ្យតែងបានដោយងាយ ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

(១៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ជាអ្នកក្លៀវក្លានៅគ្រប់គ្រងផ្ទះបាន ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺមាតុគ្រាម ជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត ១ វៀរចាកអទិន្នាទាន ១ វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១ វៀរចាកមុសាវាទ ១ វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាអ្នកក្លៀវក្លានៅគ្រប់គ្រងផ្ទះបាន ។ ចប់សូត្រទី ១០ ។

[១៣៨] បញ្ចហិ ភិក្ខវេ វឌ្ឍីហិ វឌ្ឍមានោ អរិយសាវកោ អរិយាយ វឌ្ឍិយា វឌ្ឍតិ សារាទាយី ច ហោតិ វរាទាយី ច កាយស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ សទ្ធាយ វឌ្ឍតិ សីលេន វឌ្ឍតិ សុតេន វឌ្ឍតិ ចាគេន វឌ្ឍតិ បញ្ញាយ វឌ្ឍតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ វឌ្ឍីហិ វឌ្ឍមានោ អរិយសាវកោ អរិយាយ វឌ្ឍិយា វឌ្ឍតិ សារាទាយី ច ហោតិ វរាទាយី ច កាយស្សាតិ ។

សទ្ធាយ សីលេន វឌ្ឍតិ
បញ្ញាយ ចាគេន សុតេន ចូភយំ
សា តាទិសី សីលវតី ឧបាសិកា
អាទិយតិ សារំ ឥធេវ អត្តនោតិ ។ ទសមំ ។

មាតុគាមសំយុត្តំ ចតុត្ថំ សមត្តំ ។

[១៣៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកកាលបើចំរើនដោយសេចក្ដីចំរើន ៥ យ៉ាងហើយ តែងចំរើនដោយសេចក្ដីចំរើនដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកខ្លឹមនៃខ្លួនផង កាន់យកខ្លឹមដ៏ប្រសើររបស់កាយផង ។ សេចក្ដីចំរើន ៥ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺចំរើនដោយសទ្ធា ១ ចំរើនដោយសីល ១ ចំរើនដោយសុតៈ ១ ចំរើនដោយចាគៈ ១ ចំរើនដោយបញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកកាលបើចំរើនដោយសេចក្ដីចំរើនទាំង ៥ យ៉ាងនេះហើយ តែងចំរើនដោយសេចក្ដីចំរើនដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកខ្លឹមនៃខ្លួនផង កាន់យកខ្លឹមដ៏ប្រសើរ របស់កាយផង ។

អរិយសាវិកា រមែងចំរើនដោយសទ្ធាផង ដោយសីលផង
ដោយបញ្ញាផង ពីរចំរើនដោយហេតុទាំងពីរ គឺ ចាគៈផង
សុតៈផង ឧបាសិកាមានសីលបែបនោះ រមែងកាន់យក
ខ្លឹមនៃខ្លួនរបស់ខ្លួនក្នុងលោកនេះដោយពិត ។
ចប់សូត្រទី ១០ ។

ចប់ មាតុគាមសំយុត្ត ទី ៤ ។

ពលសុត្តាន់

បញ្ច វិសារទា បសយ្ហា

អភិក្កុយ្យ អជ្ជេន បញ្ចមំ

ជាសយំ ហេតុដ្ឋាន

វិសារទា វត្ថិយា ទសាតិ ។

មាតុគ្គាមសំយុត្តំ និដ្ឋិតំ ។

ឧទ្ទាននៃមាតុគ្គាមពលវគ្គទោះតិ

និយាយអំពីមាតុគ្រាមប្រកបដោយកម្លាំងប្រាំជាអ្នកក្លៀវក្លា ១ អំពីមាតុគ្រាមបន្ទ្របប្តី ១ អំពីមាតុគ្រាមគ្របសង្កត់ប្តី ១ អំពីមាតុគ្រាមប្រកបដោយអង្គ ១ អំពីពួកញាតិឲ្យមាតុគ្រាមរំសាយចាត់ចេញប្រាំ ១ អំពីហេតុ ១ អំពីស្ថាន ៦ លើក អំពីមាតុគ្រាមក្លៀវក្លា ១ អំពីអភិយសារកាច់ចើន ដោយសេចក្តីចំរើន ១ រួមត្រូវជា ១០ ។

ចប់ មាតុគ្គាមសំយុត្ត ។

ជម្ពុខាទកសំយុត្តំ

(១៣៤) ឯកំ សមយំ អាយស្មា សារីបុត្តោ មគ-
ធេសុ វិហរតិ នាលកគាមកេ ។ អថខោ ជម្ពុខាទកោ
បរិព្វាជកោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ
ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា សារីបុត្តេន សទ្ធឹ សម្មោទិ
សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ជម្ពុខាទកោ បរិព្វា-
ជកោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច និព្វានំ និព្វានន្តិ
អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ អាវុសោ និព្វា-
នន្តិ ។ យោ ខោ អាវុសោ រាគក្ខយោ ទោសក្ខយោ
មោហក្ខយោ ឥទំ វុច្ចតិ និព្វានន្តិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ
មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយា-
យាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា

ជម្ពុខាទកសំយុត្ត

(១៣៤) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងនាល-
គ្រាម នាដែនមគធៈ ។ គ្រានោះឯង បរិព្វាជកឈ្មោះជម្ពុខាទកៈ បាន
ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោល
សំណេះសំណាលជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យ
ដែលគួររីករាយនឹងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។
លុះជម្ពុខាទកបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏និយាយនឹងព្រះសា-
រីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា
និព្វាន និព្វាន ម្នាលអាវុសោ ដូចម្ដេចហៅថា និព្វាន ។ ព្រះសា-
រីបុត្តតបថា ម្នាលអាវុសោ សភាវៈដែលជាទីអស់ទៅនៃរាគៈ អស់ទៅនៃ
ទោសៈ អស់ទៅនៃមោហៈ នេះហៅថា និព្វាន ។ ម្នាលអាវុសោ
ចុះមគ្គនឹងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាននុ៎ះ
មានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនឹងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី

ឯតស្ស និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

[១៤០] អរហត្តំ អរហត្តន្តិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ ។ កតមំ នុ ខោ អាវុសោ អរហត្តន្តិ ។ យោ ខោ អាវុសោ រាគក្ខយោ ទោសក្ខយោ មោហក្ខយោ ឥទំ វុច្ចតិ អរហត្តន្តិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស អរហត្តស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស អរហត្តស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។

ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាននុ៎ះមានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ផ្លូវជាមគ្គ ផ្លូវជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាននុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះហើយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាននុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្ដេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ សម្មាសង្កប្បៈ ១ សម្មាវាចា ១ សម្មាកម្មន្តៈ ១ សម្មាអាជីវៈ ១ សម្មាវាយាមៈ ១ សម្មាសតិ ១ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថា មគ្គ នេះហៅថា បដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាននុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាននុ៎ះបាន ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

[១៤០] ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា អរហត្ត អរហត្ត ម្នាលអាវុសោ ដូចម្ដេចហ្ន៎ ហៅថា អរហត្ត ។ ម្នាលអាវុសោ សភាវៈដែលជាទីអស់ទៅនៃរាគៈ អស់ទៅនៃទោសៈ អស់ទៅនៃមោហៈ នេះហៅថា អរហត្ត ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះមគ្គនឹងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនឹងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តនុ៎ះមានដែរ ។

កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស អរហត្តស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស អរហត្តស្ស សច្ឆិកិរិយាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស អរហត្តស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស អរហត្តស្ស សច្ឆិកិរិយាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៤១) កោ នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត លោកេ ធម្មវាទិនោ[1] កេ លោកេ សុប្បដិបន្នា កេ លោកេ សុគតាតិ ។ យេ ខោ អាវុសោ[2] រាគប្បហានាយ ធម្មំ ទេសេន្តិ ទោសប្បហានាយ ធម្មំ ទេសេន្តិ

១ ម. ធម្មកថិកា ។ ២ អាវុសោ លោកេ ។

ម្នាលអាវុសោ ផ្លូវណា ប្រតិបទាណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ នេះហើយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថា មគ្គ នេះហៅថា បដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តនុ៎ះបាន ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៤១) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ពួកបុគ្គលដូចម្តេចហ្ន៎ឈ្មោះថាជាធម្មកថិកក្នុងលោក បុគ្គលដូចម្តេចឈ្មោះថាជាអ្នកប្រតិបត្តិល្អក្នុងលោក បុគ្គលដូចម្តេចជាអ្នកមានដំណើរល្អក្នុងលោក ។ ម្នាលអាវុសោ ពួកបុគ្គលឯណា សំដែងធម៌ដើម្បីលះបង់នូវរាគៈ សំដែងធម៌ដើម្បីលះបង់នូវទោសៈ

មោហប្បហានាយ ធម្មំ ទេសេន្តិ តេ លោកេ ស្វាក្ខាតា ។ យេ ច ខោ អាវុសោ រាគស្ស បហានាយ បដិបន្នា ទោសស្ស បហានាយ បដិបន្នា មោហស្ស បហានាយ បដិបន្នា តេ លោកេ សុប្បដិបន្នា ។ យស្ស ខោ អាវុសោ រាគោ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវង្កតោ អាយតិំ អនុប្បាទធម្មោ ទោសោ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវង្កតោ អាយតិំ អនុប្បាទធម្មោ មោហោ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវង្កតោ អាយតិំ អនុប្បាទធម្មោ តេ លោកេ សុគតា ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស រាគស្ស ទោសស្ស មោហស្ស បហានាយាតិ ។ អត្ថិ យេវ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស រាគស្ស ទោសស្ស មោហស្ស បហានាយាតិ ។

សំដែងធម៌ដើម្បីលះបង់នូវមោហៈ បុគ្គលទាំងនោះឈ្មោះថាជាអ្នកពោលល្អក្នុងលោក ។ ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលទាំងឡាយឯណាជាអ្នកប្រតិបត្តិដើម្បីលះបង់នូវរាគៈ ប្រតិបត្តិដើម្បីលះបង់នូវទោសៈ ប្រតិបត្តិដើម្បីលះបង់នូវមោហៈ បុគ្គលទាំងនោះឈ្មោះថាជាអ្នកប្រតិបត្តិល្អក្នុងលោក ។ ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលទាំងឡាយឯណាលះបង់នូវរាគៈបានហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើឲ្យសាបសូន្យទៅ មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ លះបង់នូវទោសៈបានហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើឲ្យសាបសូន្យទៅ មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ លះបង់នូវមោហៈបានហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើឲ្យសាបសូន្យទៅ មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ បុគ្គលទាំងនោះឈ្មោះថាជាអ្នកមានដំណើរល្អក្នុងលោក ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនឹងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវរាគៈទោសៈមោហៈនុះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនឹងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវរាគៈទោសៈមោហៈនុះមានដែរ ។

កតមោ អាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស រាគស្ស ទោសស្ស មោហស្ស បហានាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស រាគស្ស ទោសស្ស មោហស្ស បហានាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស រាគស្ស ទោសស្ស មោហស្ស បហានាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស រាគស្ស ទោសស្ស មោហស្ស បហានាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៦៦) កិមត្ថិយំ អាវុសោ សារីបុត្ត សមណេ គោតមេ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។ ទុក្ខស្ស ខោ អាវុសោ បរិញ្ញត្ថំ ភគវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ

ម្នាលអាវុសោ អ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវរាគៈ ទោសៈ មោហៈនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះ ប្រសើរនេះឯងហើយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវរាគៈ ទោសៈ មោហៈ នុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ គឺដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវរាគៈ ទោសៈ មោហៈនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវរាគៈ ទោសៈ មោហៈនុ៎ះមាន ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៦៦) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះសមណគោតម ដើម្បីប្រយោជន៍អ្វី ។ ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីទុក្ខ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីទុក្ខនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គ

អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយ អលញ្ច ប-នាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៤៣) អស្សាសប្បត្តោ អស្សាសប្បត្តោតិ អា-វុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ អាវុសោ សា-រីបុត្ត អស្សាសប្បត្តោ ហោតីតិ ។ យតោ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ឆន្នំ ផស្សាយតនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច

នឹងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីទុក្ខនុ៎ះមានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ អ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីទុក្ខនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ហើយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីទុក្ខនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅជាមគ្គ នេះហៅជាបដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីទុក្ខនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីទុក្ខនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោ សារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៤៣) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា ភិក្ខុដល់នូវការដកដង្ហើមចេញ ដល់នូវការដកដង្ហើមចេញ ម្នាលអាវុសោសារី-បុត្ត ភិក្ខុដល់នូវការដកដង្ហើមចេញដោយហេតុយ៉ាងណា ។ ម្នាលអាវុសោ កាលភិក្ខុដឹងច្បាស់នូវការកើតឡើងនៃ នូវសេចក្តីវិនាសនៃ

អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ បជា-នាតិ ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ អស្សាសប្បត្តោ ហោតីតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស អស្សា-សស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស អស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយា-យាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស អស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស អស្សា-សស្ស សច្ឆិកិរិយាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស អស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស អស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារី-បុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

នូវអានិសង្សផល នូវទោសផល នូវការរលាស់ចេញផល នៃផស្សាយតនៈទាំង ៦ តាមសេចក្តីពិត ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុជាអ្នកដល់នូវការដកដង្ហើមចេញដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញនុ៎ះមានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ អ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិ-បទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ហើយដែលប្រ-ព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ល្អ បដិបទាដ៏ល្អ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដាក់ចិត្ត) គួរនឹងអប្បមាទធម៌ ។

[៣៤៤] បរមស្សាសប្បត្តោ បរមស្សាសប្បត្តោតិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ អាវុសោ បរមស្សាសប្បត្តោ ហោតីតិ ។ យតោ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ឆន្នំ ផស្សាយតនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ វិទិត្វា អនុបាទា វិមុត្តោ ហោតិ ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ បរមស្សាសប្បត្តោ ហោតីតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស បរមស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស បរមស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស បរមស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស បរមស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ ។

[៣៤៤] ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា ភិក្ខុដល់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តម ដល់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តម ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុជាអ្នកដល់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តមដោយហេតុប៉ុន្មាន ។ ម្នាលអាវុសោ កាលណាភិក្ខុដឹងច្បាស់នូវការកើតឡើងផង នូវការរំលត់ផង នូវសេចក្ដីរីករាយផង នូវទោសផង នូវការរលាស់ចេញផង នៃផស្សាយតនៈទាំង ៦ តាមសេចក្ដីពិត ជាអ្នកផុតស្រឡះព្រោះមិនប្រកាន់ ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុជាអ្នកដល់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តម ដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តមនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តមនុ៎ះមានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ អ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តមនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ហើយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តមនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្ដេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ។បេ ។

សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស បរមស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស បរមស្សាសស្ស សច្ឆិកិរិយាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៤៨) វេទនា វេទនាតិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមា នុ ខោ អាវុសោ វេទនាតិ ។ តិស្សោ ឥមា អាវុសោ វេទនា ។ កតមា តិស្សោ ។ សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ ឥមា ខោ អាវុសោ តិស្សោ វេទនាតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ បរិញ្ញាយាតិ ។

សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តមនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តមនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៤៨) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា វេទនា ៗ ម្នាលអាវុសោ វេទនាតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ វេទនានេះមាន ៣ ប្រការ ។ វេទនា ៣ ប្រការ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលអាវុសោ វេទនាមាន ៣ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំង ៣ នុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំង ៣ ប្រការនុ៎ះមានដែរ ។

កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ បរិញ្ញាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតាសំ តិស្សន្នំ វេទនានំ បរិញ្ញាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

[១៤៦] អាសវោ អាសវោតិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមោ នុ ខោ អាវុសោ អាសវោតិ ។ តយោមេ អាវុសោ អាសវា កាមាសវោ ភវាសវោ អវិជ្ជាសវោ ។ ឥមេ ខោ អាវុសោ តយោ អាសវាតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតេសំ អាសវានំ បហានាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតេសំ អាសវានំ បហានាយាតិ ។

ម្នាលអាវុសោ តើជាមគ្គ តើជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំង ៣ ប្រការនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯងហើយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំង ៣ ប្រការនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំង ៣ ប្រការនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ប្រសើរ បដិបទាដ៏ប្រសើរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំង ៣ ប្រការនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ទើបគួរបុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៤៦) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា អាសវៈៗ ម្នាលអាវុសោ អាសវៈតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ អាសវៈទាំងនេះមាន ៣ ប្រការគឺ កាមាសវៈ ១ ភវាសវៈ ១ អវិជ្ជាសវៈ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ អាសវៈមាន ៣ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអាសវៈទាំងនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអាសវៈទាំងនុ៎ះមានដែរ ។

កតមោ អាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតេសំ អាសវានំ បហានាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតេសំ អាសវានំ បហានាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតេសំ អាសវានំ បហានាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតេសំ អាសវានំ បហានាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៥៨) អវិជ្ជា អវិជ្ជាតិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមា នុ ខោ អាវុសោ អវិជ្ជាតិ ។ យំ ខោ អាវុសោ ទុក្ខេ អញ្ញាណំ ទុក្ខសមុទយេ អញ្ញាណំ ទុក្ខនិរោធេ អញ្ញាណំ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ អញ្ញាណំ អយំ វុច្ចតាវុសោ អវិជ្ជាតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតិស្សា អវិជ្ជាយ បហានាយាតិ ។

ម្នាលអាវុសោ អ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអាសវៈទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯងហើយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអាសវៈទាំងនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអាសវៈទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអាសវៈទាំងនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត លើសពីនោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៥៨) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា អវិជ្ជា ៗ ម្នាលអាវុសោ អវិជ្ជាតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ ការមិនដឹងក្នុងទុក្ខឯណា ការមិនដឹងក្នុងហេតុជាដែនកើតនៃទុក្ខឯណា ការមិនដឹងក្នុងហេតុជាទីរលត់ទុក្ខឯណា ការមិនដឹងក្នុងបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខឯណា ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាអវិជ្ជា ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអវិជ្ជានុ៎ះមានដែរឬ ។

អត្ថាវុសោ(១) មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស អវិជ្ជាយ បហានាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស អវិជ្ជាយ បហានាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស អវិជ្ជាយ បហានាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស អវិជ្ជាយ បហានាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស អវិជ្ជាយ បហានាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៦៨) តណ្ហា តណ្ហាតិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមា នុ ខោ អាវុសោ តណ្ហាតិ ។ តិស្សោ ឥមា អាវុសោ តណ្ហា កាមតណ្ហា ភវតណ្ហា វិភវតណ្ហា ។ ឥមា ខោ អាវុសោ តិស្សោ តណ្ហាតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយាតិ ។ អត្ថាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយាតិ ។

១ ម. អត្ថិ ខោ អាវុសោ ។

ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអវិជ្ជានុ៎ះ មានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ អ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអវិជ្ជានុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯងហើយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអវិជ្ជានុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអវិជ្ជានុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវអវិជ្ជានុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ធ្វើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដាក់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៦៨) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា តណ្ហា ៗ ម្នាលអាវុសោ តណ្ហាតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ តណ្ហានេះមាន ៣ ប្រការគឺ កាមតណ្ហា ១ ភវតណ្ហា ១ វិភវតណ្ហា ១ ។ ម្នាលអាវុសោ តណ្ហាមាន ៣ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះមានដែរ ។

កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៦៨) ឱឃោ ឱឃោតិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមោ នុ ខោ អាវុសោ ឱឃោតិ ។ ចត្តារោមេ អាវុសោ ឱឃា កាមោឃោ ភវោឃោ ទិដ្ឋោឃោ អវិជ្ជោឃោ ។ ឥមេ ខោ អាវុសោ ចត្តារោ ឱឃាតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតេសំ ឱឃានំ បហានាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតេសំ ឱឃានំ បហានាយាតិ ។

ម្នាលអាវុសោ ផ្លូវជាមគ្គ ផ្លូវជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ហើយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) កុំឲ្យប្រមាទឡើយ ។

(១៦៨) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា ឱឃៈៗ ម្នាលអាវុសោ ឱឃៈតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ ឱឃៈនេះមាន ៤ ប្រការគឺ កាមោឃៈ ១ ភវោឃៈ ១ ទិដ្ឋោឃៈ ១ អវិជ្ជោឃៈ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ ឱឃៈមាន ៤ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱឃៈទាំងនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱឃៈទាំងនុ៎ះមានដែរ ។

កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតេសំ ទុក្ខានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតេសំ ទុក្ខានំ បរិញ្ញាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតេសំ ទុក្ខានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតេសំ ទុក្ខានំ បរិញ្ញាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៩០) ឧបាទានំ ឧបាទានន្តិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ឧបាទានន្តិ ។ ចត្តារិមានិ អាវុសោ ឧបាទានានិ កាមុបាទានំ ទិដ្ឋុបាទានំ សីលព្វតុបាទានំ អត្តវាទុបាទានំ ។ ឥមានិ ខោ អាវុសោ ចត្តារិ ឧបាទានានីតិ ។

ម្នាលអាវុសោ ផ្លូវជាមគ្គ ផ្លូវជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខៈទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯងហើយដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខៈទាំងនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខៈទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខៈទាំងនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៩០) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា ឧបាទានៗ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ឧបាទានតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ ឧបាទាននេះមាន ៤ យ៉ាងគឺ កាមុបាទាន ១ ទិដ្ឋុបាទាន ១ សីលព្វតុបាទាន ១ អត្តវាទុបាទាន ១ ។ ម្នាលអាវុសោ ឧបាទានមាន ៤ នេះឯង ។

អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បហានាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បហានាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បហានាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បហានាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បហានាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បហានាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

ម្នាលអាវុសោ មគ្គទីបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខតាទាំង ៣ នុ៎ះ មានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គទីបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខតាទាំង ៣ នុ៎ះ មានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះអ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខតាទាំង ៣ នុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខតាទាំង ៣ នុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្ដេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវទុក្ខតាទាំង ៣ នុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់ទុក្ខតាទាំង ៣ នុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ល្មមហ្ន៎ះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

[១៥១] តណ្ហា តណ្ហាតិ អាវុសោ សារិបុត្ត វុច្ចតិ កតមា នុ ខោ អាវុសោ សារិបុត្ត តណ្ហាតិ ។ តិស្សោ ឥមា អាវុសោ តណ្ហា កាមតណ្ហា ភវតណ្ហា វិភវតណ្ហា ។ ឥមា ខោ អាវុសោ តិស្សោ តណ្ហាតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតាសំ តណ្ហានំ បហានាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារិបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

[១៥១] ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា តណ្ហា ៗ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត តណ្ហាដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ តណ្ហានេះមាន ៣ ប្រការគឺ កាមតណ្ហា ១ ភវតណ្ហា ១ វិភវតណ្ហា ១ ។ ម្នាលអាវុសោ តណ្ហាមាន ៣ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះមានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះអ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវតណ្ហាទាំងនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដាក់ចិត្ត) ក្នុងការមិនប្រមាទ ។

[១៩៦] ទុក្ខំ ទុក្ខន្តិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ អាវុសោ ទុក្ខន្តិ ។ តិស្សោ ឥមា អាវុសោ ទុក្ខតា ទុក្ខទុក្ខតា សង្ខារទុក្ខតា វិបរិណាមទុក្ខតា ។ ឥមា ខោ អាវុសោ តិស្សោ ទុក្ខតាតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បរិញ្ញាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បរិញ្ញាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតាសំ ទុក្ខតានំ បរិញ្ញាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៩៦) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែនិយាយថា ទុក្ខ ៗ ម្នាលអាវុសោ ទុក្ខតើដូចម្ដេច ។ ម្នាលអាវុសោ សេចក្ដីទុក្ខនេះមាន ៣ ប្រការគឺ ទុក្ខទុក្ខតា ១ សង្ខារទុក្ខតា ១ វិបរិណាមទុក្ខតា ១ ។ ម្នាលអាវុសោ សេចក្ដីទុក្ខមាន ៣ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្ដីទុក្ខទាំងនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្ដីទុក្ខទាំងនុ៎ះមានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះអ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្ដីទុក្ខទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្ដីទុក្ខទាំងនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្ដេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្ដីទុក្ខទាំងនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសេចក្ដីទុក្ខទាំងនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៨៣) សក្កាយោ សក្កាយោតិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ កតមោ នុ ខោ អាវុសោ សក្កាយោតិ ។ បញ្ចិមេ អាវុសោ ឧបាទានក្ខន្ធា សក្កាយោ វុត្តោ ភគវតា ។ សេយ្យថីទំ ។ រូបូបាទានក្ខន្ធោ វេទនូបាទានក្ខន្ធោ សញ្ញូបាទានក្ខន្ធោ សង្ខារូបាទានក្ខន្ធោ វិញ្ញាណូបាទានក្ខន្ធោ ឥមេ ខោ អាវុសោ បញ្ចុបាទានក្ខន្ធា សក្កាយោ វុត្តោ ភគវតាតិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស សក្កាយស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស សក្កាយស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស សក្កាយស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស សក្កាយស្ស បរិញ្ញាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។

(១៨៣) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេតែងនិយាយថា សក្កាយៗ ។ ម្នាលអាវុសោ សក្កាយតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ ឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ នេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថាសក្កាយ ។ ឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ តើដូចម្តេច ។ គឺរូបូបាទានក្ខន្ធ ១ វេទនូបាទានក្ខន្ធ ១ សញ្ញូបាទានក្ខន្ធ ១ សង្ខារូបាទានក្ខន្ធ ១ វិញ្ញាណូបាទានក្ខន្ធ ១ ម្នាលអាវុសោ ឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ នេះឯង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា សក្កាយ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសក្កាយនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនិងបដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសក្កាយនុ៎ះមានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះអ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសក្កាយនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសក្កាយនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។

អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស សក្កាយស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស សក្កាយស្ស បរិញ្ញាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។

(១៥៦) កឹ នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ទុក្ករន្តិ ។ បព្វជ្ជា ខោ អាវុសោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ទុក្ករាតិ ។ បព្វជិតេន បនាវុសោ កឹ ទុក្ករន្តិ ។ បព្វជិតេន ខោ អាវុសោ អភិរតិ ទុក្ករាតិ ។ អភិរតេន បនាវុសោ សារីបុត្ត កឹ ទុក្ករន្តិ ។ អភិរតេន ខោ អាវុសោ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ ទុក្ករាតិ ។ កីវចិរំ បនាវុសោ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ភិក្ខុ អរហំ អស្សាតិ ។ ន ចិរំ អាវុសោតិ ។

ជម្ពុខាទកសំយុត្តំ សមត្តំ ។

ម្នាលអាវុសោ នេះហៅថាមគ្គ នេះហៅថាបដិបទាដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសក្កាយនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំណត់ដឹងនូវសក្កាយនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដាក់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។

(១៥៦) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត អ្វីហ្ន៎ដែលបុគ្គលធ្វើបានដោយក្រក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលអាវុសោ បព្វជ្ជាដែលបុគ្គលធ្វើបានដោយក្រក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះអ្វីដែលបព្វជិតធ្វើបានដោយក្រ ។ ម្នាលអាវុសោ សេចក្តីត្រេកអរ (មិនអផ្សុកក្នុងបព្វជ្ជានេះឯង) ដែលបព្វជិតធ្វើបានដោយក្រ ។ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ចុះអ្វីដែលបព្វជិតមានសេចក្តីត្រេកអរធ្វើបានដោយក្រ ។ ម្នាលអាវុសោ សេចក្តីប្រតិបត្តិនូវធម៌តាមធម៌ (នេះឯង) ដែលបព្វជិតធ្វើបានដោយក្រ ។ ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុបានប្រតិបត្តិនូវធម៌តាមធម៌ តើយូរប៉ុន្មានទៅទើបសម្រេចជាព្រះអរហន្តបាន ។ ម្នាលអាវុសោ មិនជាយូរប៉ុន្មានទេ ។

ចប់ ជម្ពុខាទកសំយុត្ត ។

ឧទ្ទានំ

និព្វានំ អរហត្តញ្ច
ធម្មវាទី កិមត្ថិយំ
អស្សាសោ បរមស្សាសោ
វេទនា អាសវាវិជ្ជា
តណ្ហា ឱឃា ឧបាទានំ
ភវោ ទុក្ខញ្ច សក្កាយោ
ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ទុក្ករន្តិ ។

ឧទ្ទាននៃជម្ពុខាទកសំយុត្តនោះគឺ

និយាយអំពីព្រះនិព្វាន ១ អំពីព្រះអរហត្ត ១ អំពីធម្មវាទីបុគ្គល ១ អំពីការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈដើម្បីប្រយោជន៍អ្វី ១ អំពីការដកដង្ហើមចេញ ១ អំពីការដកដង្ហើមចេញដ៏ឧត្តម ១ អំពីវេទនា ១ អំពីអាសវៈ ១ អំពីអវិជ្ជា ១ អំពីតណ្ហា ១ អំពីឱឃៈ ១ អំពីឧបាទាន ១ អំពីភព ១ អំពីទុក្ខ ១ អំពីសក្កាយ ១ អំពីសេចក្ដីត្រេកអរដែលបុគ្គលធ្វើបានដោយក្រ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ១ ។

(១៨៨) ឯកំ សមយំ អាយស្មា សារីបុត្តោ វជ្ជីសុ
វិហរតិ ឧក្កចេលាយំ គង្គាយ នទិយា តីរេ ។ អថខោ
សាមណ្ឌកោ បរិព្វាជកោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា សារីបុត្តេន
សទ្ធិំ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិ-
សារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ
សាមណ្ឌកោ បរិព្វាជកោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯត-
ទវោច និព្វានំ និព្វានន្តិ អាវុសោ សារីបុត្ត វុច្ចតិ
កតមំ នុ ខោ អាវុសោ និព្វានន្តិ ។ យោ ខោ
អាវុសោ រាគក្ខយោ ទោសក្ខយោ មោហក្ខយោ ឥទំ
វុច្ចតិ និព្វានន្តិ ។ អត្ថិ បនាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា

(១៨៨) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុគង់នៅទៀបឆ្នេរ
ទន្លេគង្គា ទៀបស្រុកឧក្កចេលា ក្នុងដែនវជ្ជី ។ គ្រានោះឯង បរិព្វាជក
ឈ្មោះសាមណ្ឌកចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់
ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្ដីរីករាយជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះ
បញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទី
ដ៏សមគួរ ។ លុះសាមណ្ឌកបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏
និយាយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត គេ
តែងនិយាយថា និព្វាន ៗ ម្នាលអាវុសោ និព្វានតើដូចម្ដេច ។ ម្នាល
អាវុសោ សភាវៈដែលជាទីអស់ទៅនៃរាគៈ អស់ទៅនៃទោសៈ អស់
ទៅនៃមោហៈ នេះហៅថានិព្វាន ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គនឹងបដិបទា

ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ អត្ថិ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អត្ថិ បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ កតមោ បនាវុសោ មគ្គោ កតមា បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ អយមេវ ខោ អាវុសោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ មគ្គោ អយំ បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយាតិ ។ ភទ្ទកោ អាវុសោ មគ្គោ ភទ្ទិកា បដិបទា ឯតស្ស ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាយ អលញ្ច បនាវុសោ សារីបុត្ត អប្បមាទាយាតិ ។បេ។

(១៨៦) កឹ នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ទុក្ករន្តិ ។ បព្វជ្ជា ខោ អាវុសោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ទុក្ករាតិ ។ បព្វជិតេន បនាវុសោ កឹ ទុក្ករន្តិ ។ បព្វជិតេន ខោ អាវុសោ អភិរតិ ទុក្ករាតិ ។

សំរាប់ធ្វើឲ្យដាច់ចាកសេចក្ដីទុក្ខនុ៎ះមានដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គ និងបដិបទាសំរាប់ធ្វើឲ្យដាច់ចាកសេចក្ដីទុក្ខនុ៎ះមានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ អ្វីជាមគ្គ អ្វីជាបដិបទា សំរាប់ធ្វើឲ្យដាច់ចាកសេចក្ដីទុក្ខនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង សំរាប់ធ្វើឲ្យដាច់ចាកសេចក្ដីទុក្ខនុ៎ះ ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្ដេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះជាមគ្គ នេះជាបដិបទា សំរាប់ធ្វើឲ្យដាច់ចាកសេចក្ដីទុក្ខនុ៎ះ ។ ម្នាលអាវុសោ មគ្គដ៏ចំរើន បដិបទាដ៏ចំរើន សំរាប់ធ្វើឲ្យដាច់ចាកសេចក្ដីទុក្ខនុ៎ះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ បុគ្គលគួរ (ដំកល់ចិត្ត) ក្នុងអប្បមាទធម៌ ។បេ។

(១៨៦) ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត អ្វីហ្ន៎ដែលបុគ្គលធ្វើបានដោយកម្រក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលអាវុសោ បព្វជ្ជាដែលបុគ្គលធ្វើបានដោយកម្រក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះអ្វីដែលបព្វជិតធ្វើបានដោយកម្រ ។ ម្នាលអាវុសោ សេចក្ដីត្រេកអរដែលបព្វជិតធ្វើបានដោយកម្រ ។

អភិរតេន បនាវុសោ កឹ ទុក្ករន្តិ ។ អភិរតេន ខោ អាវុសោ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ ទុក្ករាតិ ។ កីវចិរំ បនាវុសោ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ភិក្ខុ អរហំ អស្សាតិ ។ ន ចិរំ អាវុសោតិ ។

សាមណ្ឌកសំយុត្តំ សមត្តំ ។

ចុទ្ទសសុត្តលទ្ធំ ទុក្ករំ ។

ម្នាលអាវុសោ ចុះអ្វីដែលបព្វជិតមានសេចក្តីត្រេកអរហើយធ្វើបានដោយក្រ ។ ម្នាលអាវុសោ សេចក្តីប្រតិបត្តិនូវធម៌តាមធម៌ ដែលបព្វជិតមានសេចក្តីត្រេកអរហើយធ្វើបានដោយក្រ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះភិក្ខុអ្នកប្រតិបត្តិនូវធម៌តាមធម៌ តើយូរប៉ុន្មានទៅទើបសម្រេចជាព្រះអរហន្តបាន ។ ម្នាលអាវុសោ មិនជាយូរប៉ុន្មានទេ ។

ចប់ សាមណ្ឌកសំយុត្ត ។

ទុក្ករបញ្ហសូត្រទី១៦ ។

មោគ្គល្លានសំយុត្តំ

(១៨៧) ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ។ តត្រ ខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវោតិ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាមោគ្គល្លានស្ស បច្ចស្សោសុំ។ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច ឥធ មយ្ហំ អាវុសោ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ បឋមជ្ឈានំ បឋមជ្ឈានន្តិ វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ បឋមជ្ឈានន្តិ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ វុច្ចតិ បឋមជ្ឈានន្តិ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ វិវិច្ចេវ

មោគ្គល្លានសំយុត្ត

(១៨៧) សម័យមួយ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ទទួលស្តាប់ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុថា អាវុសោ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបានពោលនូវពាក្យនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំសម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់ ក្នុងទីឯកោ មានសេចក្ដីបរិវិតក្កកើតឡើងដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា គេតែងនិយាយថា បឋមជ្ឈានៗ បឋមជ្ឈាន តើដូចម្ដេច។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក៏ដល់នូវបឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កនិងវិចារ មានបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង៤ នេះហៅថា បឋមជ្ឈាន។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំស្ងាត់

កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឥមិនា វិហារេន វិហរតោ កាមសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ។ អថខោ មំ អាវុសោ ភគវា ឥទ្ធិយា ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច មោគ្គល្លាន មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ បឋមជ្ឈានំ បមាទោ បឋមជ្ឈានេ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ បឋមជ្ឈានេ ចិត្តំ ឯកោទិំ ករោហិ បឋមជ្ឈានេ ចិត្តំ សមាទហាតិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសឹ ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ សត្ថារានុគ្គហិតោ សាវកោ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។ មមំ តំ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ សត្ថារានុគ្គហិតោ សាវកោ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។

ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក៏ដល់នូវបឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កនិងវិចារ មានបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមនសិការដែលប្រកបដោយកាមក៏ផុសផុលឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលទៅរកខ្ញុំដោយឫទ្ធិ ហើយទ្រង់ត្រាស់នូវពាក្យនេះថា ម្នាលមោគ្គល្លានៗ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំធ្វេសប្រហែសនឹងបឋមជ្ឈានឡើយ អ្នកចូរដំកល់ចិត្តក្នុងបឋមជ្ឈាន ចូរធ្វើចិត្តឲ្យមានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងបឋមជ្ឈាន ចូរដំកល់ចិត្តឲ្យនឹងក្នុងបឋមជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ក្នុងសម័យដទៃទៀត ខ្ញុំស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក៏ដល់នូវបឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កនិងវិចារ មានបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ប្រសិនបើអ្នកផងគេនិយាយចំពោះសាវកឯណាថា សាវកដែលព្រះសាស្តាអនុគ្រោះហើយសម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។ អ្នកផងគួរនិយាយចំពោះសាវកនោះគឺខ្ញុំថា សាវកដែលព្រះសាស្តាអនុគ្រោះហើយសម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។

(១៥៨) ទុតិយជ្ឈានំ ទុតិយជ្ឈានន្តិ វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ ទុតិយជ្ឈានន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ វុច្ចតិ ទុតិយជ្ឈានន្តិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឥមិនា វិហារេន វិហរតោ វិតក្កសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ។ អថខោ មំ អាវុសោ ភគវា ឥទ្ធិយា ឧបសង្កមិត្វា

(១៥៨) លោកនិយាយថា ទុតិយជ្ឈានៗ ទុតិយជ្ឈានតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កនិងវិចារអស់ហើយ ក៏ដល់នូវទុតិយជ្ឈានជាធម្មជាតកើតមានក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លានៃសទ្ធា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្ក មិនមានវិចារ មានតែបីតិនិងសុខកើតអំពីសមាធិ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ នេះហៅថា ទុតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កនិងវិចារអស់ហើយ ក៏ដល់នូវទុតិយជ្ឈានជាធម្មជាតកើតមានក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លានៃសទ្ធា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្ក មិនមានវិចារ មានតែបីតិនិងសុខកើតអំពីសមាធិ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមនសិការដែលប្រកបដោយវិតក្កក៏ផុសផុលឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលទៅរកខ្ញុំដោយឫទ្ធិ

ឯតទវោច មោគ្គល្លាន មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ ទុតិយជ្ឈានំ បមាទោ ទុតិយជ្ឈានេ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ ទុតិយជ្ឈានេ ចិត្តំ ឯកោទិំ ករោហិ ទុតិយជ្ឈានេ ចិត្តំ សមាទហាតិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសឹ ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ សត្ថារានុគ្គហិតោ សាវកោ មហាភិញ្ញតំ បត្តោ ។ មមំ តំ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ សត្ថារានុគ្គហិតោ សាវកោ មហាភិញ្ញតំ បត្តោ ។

(១៥៤) តតិយជ្ឈានំ តតិយជ្ឈានន្តិ វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ តតិយជ្ឈានន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរតិ សតោ ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំ-

ក៏ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលមោគ្គល្លានៗ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំធ្វេសប្រហែសនឹងទុតិយជ្ឈាន អ្នកចូរដំកល់ចិត្តក្នុងទុតិយជ្ឈាន ចូរធ្វើចិត្តឲ្យមានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងទុតិយជ្ឈាន ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងទុតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ក្នុងសម័យដទៃទៀត ខ្ញុំព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កនិងវិចារអស់ហើយ បានដល់នូវទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតកើតមានក្នុងសន្តានខ្លួន ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លានឹងស្ងប់ មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្ក មិនមានវិចារ មានតែបីតិនិងសុខកើតអំពីសមាធិ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយអរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកដទៃនិយាយចំពោះសាវ័កឯណាថា សាវ័កដែលព្រះសាស្តាអនុគ្រោះហើយសម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។ អ្នកដទៃគួរនិយាយចំពោះសាវ័កនោះគឺខ្ញុំថា សាវ័កដែលព្រះសាស្តាអនុគ្រោះហើយសម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។

(១៥៤) គេតែងនិយាយថា តតិយជ្ឈានៗ តតិយជ្ឈានតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះនឿយណាយចាកបីតិផង ជាអ្នកប្រកបដោយឧបេក្ខាផង មានសតិនិងសម្បជញ្ញៈផង សោយសុខដោយនាមកាយផង

វេទេតិ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា
សុខវិហារីតិ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ វុច្ចតិ
តតិយជ្ឈានន្តិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ បីតិយា ច
វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរាមិ សតោ ច សម្បជា-
នោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេមិ យន្តំ អរិយា
អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិ-
យជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ
ឥមិនា វិហារេន វិហរតោ បីតិសហគតា សញ្ញាម-
នសិការា សមុទាចរន្តិ ។ អថខោ មំ អាវុសោ ភ-
គវា ឥទ្ធិយា ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច មោគ្គល្លាន
មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ តតិយជ្ឈានំ បមាទោ
តតិយជ្ឈានេ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ តតិយជ្ឈានេ ចិត្តំ
ឯកោទិំ ករោហិ តតិយជ្ឈានេ ចិត្តំ សមាទហាតិ ។

ព្រះអរិយៈទាំងឡាយតែងសរសើរនូវបុគ្គលដែលបាននូវតតិយជ្ឈាននោះ
ថា ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានស្មារតី ជាអ្នកមានធម៌ជាគ្រឿងនៅជា
សុខដូច្នេះ ព្រោះតតិយជ្ឈានឯណា ក៏ដល់នូវតតិយជ្ឈាននោះ ហើយ
សម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង៤ នេះហៅថា តតិយជ្ឈាន ។
ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រោះនឿយណាយចាកបីតិផង ជាអ្នក
ប្រកបដោយឧបេក្ខាផង មានសតិនិងសម្បជញ្ញៈផង សោយសុខដោយ
នាមកាយផង ព្រះអរិយៈទាំងឡាយតែងសរសើរនូវបុគ្គលដែលបាននូវ
តតិយជ្ឈាននោះថា ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានស្មារតី ជាអ្នកមានធម៌ជា
គ្រឿងនៅជាសុខដូច្នេះ ព្រោះតតិយជ្ឈានឯណា ក៏ដល់នូវតតិយជ្ឈាន
នោះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង៤ ។ ម្នាលអាវុ-
សោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមនសិការ
ដែលប្រកបដោយបីតិក៏ផុសផុលឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ
គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលមករកខ្ញុំដោយឫទ្ធិ ហើយ
ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលមោគ្គល្លានៗ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំធ្វេសប្រ-
ហែសនឹងតតិយជ្ឈានឡើយ ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងតតិយជ្ឈាន ចូរធ្វើចិត្តឲ្យ
មានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងតតិយជ្ឈាន ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងតតិយជ្ឈាន ។

សោ ខ្វាហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរាមិ សតោ ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេមិ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសឹ ។បេ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ។បេ។ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។

(២៦០) ចតុត្ថជ្ឈានំ ចតុត្ថជ្ឈានន្តិ វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ ចតុត្ថជ្ឈានន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧប-

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យខាងក្រោយមក ខ្ញុំព្រោះនឿយណាយចាកបីតិផង ជាអ្នកប្រកបដោយឧបេក្ខាផង មានសតិនិងសម្បជញ្ញៈផង សោយសុខដោយនាមកាយផង ព្រះអរិយៈទាំងឡាយតែងសរសើរនូវបុគ្គលដែលបាននូវតតិយជ្ឈាននោះថា ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានស្មារតី ជាអ្នកមានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខដូច្នេះ ព្រោះតតិយជ្ឈានឯណា គឺដល់នូវតតិយជ្ឈាននោះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកដទៃគេនិយាយចំពោះសាវ័កឯណា ។បេ។ សម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។

(២៦០) គេតែងនិយាយថា ចតុត្ថជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈានតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់នូវសុខផង លះបង់នូវទុក្ខផង មានសោមនស្សនិងទោមនស្សអស់ទៅក្នុងកាលមុនផង គឺដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ជាអ្នកមានអារម្មណ៍មិនមែនជាទុក្ខមិនមែនជាសុខ មានសតិដ៏បរិសុទ្ធ

សម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ វុច្ចតិ ចតុត្ថជ្ឈានន្តិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធិំ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឥមិនា វិហារេន វិហរតោ សុខសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ។ អថខោ មំ អាវុសោ ភគវា ឥទ្ធិយា ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច មោគ្គល្លាន មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ ចតុត្ថជ្ឈានំ បមាទោ ចតុត្ថជ្ឈានេ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ ចតុត្ថជ្ឈានេ ចិត្តំ ឯកោទឹ ករោហិ

ដោយឧបេក្ខា ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឈានជាគំរប់ ៤ នេះហៅថា ចតុត្ថជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រោះលះបង់នូវសុខផង លះបង់នូវទុក្ខផង មានសោមនស្សនិងទោមនស្សរលត់ទៅក្នុងកាលមុនផង ក៏ចូលនូវចតុត្ថជ្ឈានជាធម្មជាតមានអារម្មណ៍មិនមែនជាទុក្ខមិនមែនជាសុខ មានសតិបរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខា ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឈានជាគំរប់ ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមនសិការប្រកបដោយសេចក្ដីសុខក៏ផុសផុលឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលមករកខ្ញុំដោយឫទ្ធិ ហើយទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលមោគ្គល្លានៗ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំធ្វេសប្រហែសនឹងចតុត្ថជ្ឈានឡើយ ចូរតម្កល់ចិត្តក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ចូរធ្វើចិត្តឲ្យមានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន

ចតុត្ថជ្ឈានេ ចិត្តំ សមាទហាមិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធិំ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសឹ ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ។បេ។ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។

(១៦១) អាកាសានញ្ចាយតនំ អាកាសានញ្ចាយតនន្តិ វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ អាកាសានញ្ចាយតនន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ វុច្ចតិ អាកាសានញ្ចាយតនន្តិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ

ឲ្យដំកល់ចិត្តក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យខាងក្រោយមក ខ្ញុំព្រោះលះបង់នូវសុខផង ព្រោះលះបង់នូវទុក្ខផង ទាំងសោមនស្សនិងទោមនស្សអស់ទៅក្នុងកាលមុនផង ក៏ដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ជាធម្មជាតមានអារម្មណ៍មិនមែនជាទុក្ខមិនមែនជាសុខ មានសតិជាបរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខា ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកផងកាលនិយាយចំពោះសាវកឯណា ។បេ។ សម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។

(១៦១) កោលិតនិយាយថា អាកាសានញ្ចាយតនៈៗ អាកាសានញ្ចាយតនៈតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវរូបសញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះអស់ទៅនៃបដិឃសញ្ញា លែងធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ក៏ដល់នូវអាកាសានញ្ចាយតនៈ ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នេះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ នេះហៅថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រោះកន្លងនូវរូបសញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះអស់ទៅនៃបដិឃសញ្ញា លែងធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ក៏ដល់នូវអាកាសានញ្ចាយតនៈដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នេះ

វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឥមិនា វិហារេន វិហរ-
តោ រូបសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ។
អថខោ មំ អាវុសោ ភគវា ឥទ្ធិយា ឧបសង្កមិត្វា
ឯតទវោច មោគ្គល្លាន មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ
អាកាសានញ្ចាយតនំ បមាទោ អាកាសានញ្ចាយត-
នេ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ អាកាសានញ្ចាយតនេ ចិត្តំ
ឯកោទឹ ករោហិ អាកាសានញ្ចាយតនេ ចិត្តំ សមា-
ទហាតិ ។ សោ ខោហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន
សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ
អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ
អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហា-
សឹ ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ
។បេ។ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។

ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោ
ទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមនសិការប្រកប
ដោយរូបក៏ផុសផុលឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គ្រានោះឯង
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលមកកាន់ខ្ញុំដោយឫទ្ធិ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា
ម្នាលមោគ្គល្លាន ៗ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំធ្វេសប្រហែសនឹងអាកាសានញ្ចា-
យតនជ្ឈានឡើយ ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ចូរធ្វើ
ចិត្តឲ្យមានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ចូរដំកល់ចិត្ត
ក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យ
ខាងក្រោយមក ខ្ញុំព្រោះកន្លងនូវរូបសញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះ
អស់ទៅនៃបដិឃសញ្ញា ព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ក៏ដល់នូវ
អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទី
បំផុតដូច្នេះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាល
អាវុសោទាំងឡាយ អ្នកផងនិយាយចំពោះសាវ័កណា ។បេ។
សម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។

[៣៦៤] វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ វិញ្ញាណញ្ចាយតនន្តិ វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ វុច្ចតិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនន្តិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឥមិនា វិហារេន វិហរតោ អាកាសានញ្ចាយតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ។ អថខោ មំ អាវុសោ ភគវា ឥទ្ធិយា ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច មោគ្គល្លាន មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ បមាទោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ ចិត្តំ ឯកោទឹ ករោហិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ ចិត្តំ សមាទហាតិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន

(៣៦៤) លោកនិយាយថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុតដូច្នេះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង៤ នេះហៅថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុតដូច្នេះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានឹងមនសិការដែលប្រកបដោយអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ក៏ផុសផុលឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលមករកខ្ញុំដោយឫទ្ធិ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលមោគ្គល្លាន ៗ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំធ្វេសប្រហែសនឹងវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈានឡើយ ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ចូរធ្វើចិត្តឲ្យមានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យតទៅក្រោយមក

សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសឹ ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ។ បេ ។ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។

(១៦៣) អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ អាកិញ្ចញ្ញាយតនន្តិ វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ វុច្ចតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនន្តិ ។ សោ ខោហំ អាវុសោ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឥមិនា វិហារេន វិហរតោ

ខ្ញុំព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុតដូច្នេះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកដទៃកាលនិយាយចំពោះសាវ័កឯណា ។ បេ ។ សម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។

(១៦៣) គេតែងនិយាយថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ៗ អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីបន្តិចបន្តួចមិនមានដូច្នេះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ នេះហៅថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីបន្តិចបន្តួចមិនមានដូច្នេះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ

វិញ្ញាណញ្ចាយតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុ-ទាចរន្តិ ។ អថខោ មំ អាវុសោ ភគវា ឥទ្ធិយា ឧ-បសង្កមិត្វា ឯតទវោច មោគ្គល្លាន មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ បមាទោ អាកិញ្ចញ្ញា-យតនេ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ ចិត្តំ ឯកោទឹ ករោហិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ ចិត្តំ សមាទ-ហាតិ ។ សោ ខោហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសឹ ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ។បេ។ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។

(១៦៤) នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ នេវសញ្ញានា-សញ្ញាយតនន្តិ វុច្ចតិ កតមំ នុ ខោ នេវសញ្ញានា-សញ្ញាយតនន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ

សញ្ញានឹងមនសិការប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈក៏ផុសផុលឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលមកកាន់ខ្ញុំដោយឫទ្ធិ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលមោគ្គល្លាន ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំធ្វេសប្រហែសនឹងអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានឡើយ ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ចូរធ្វើចិត្តឲ្យមានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងអាកិញ្ចញ្ញា-យតនជ្ឈាន ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យតទៅក្រោយមក ខ្ញុំព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយត-នជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីបន្តិចបន្តួចមិនមានដូច្នេះ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយអិរិយាបថទាំង៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកដ៏ទៃនិយាយចំពោះសាវកណា ។បេ។ សម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។

(១៦៤) គេតែងនិយាយថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈៗ នេវ-សញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវអា-កិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញា-យតនជ្ឈាន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយអិរិយាបថទាំង៤ នេះ

វុច្ចតិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនន្តិ ។ សោ ខោហំ អាវុសោ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឥមិនា វិហារេន វិហរតោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ។ អថខោ មំ អាវុសោ ភគវា ឥទ្ធិយា ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច មោគ្គល្លាន មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ បមាទោ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ ចិត្តំ ឯកោទឹ ករោហិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ ចិត្តំ សមាទហាតិ ។ សោ ខោហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសឹ ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ។ បេ ។ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។

ហៅថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំក្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានឹងមនសិការដែលប្រកបដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានក៏ផុសផុលឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលមករកខ្ញុំដោយឫទ្ធិ ក៏ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលមោគ្គល្លាន ។ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំធ្វេសប្រហែសនឹងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈានឡើយ ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ចូរធ្វើចិត្តឲ្យមានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យតទៅក្រោយមក ខ្ញុំក្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកផងកាលនិយាយចំពោះហេតុណា ។ បេ ។ សម្រេចនូវអភិញ្ញាធំ ។

(១៦៦) អនិមិត្តោ ចេតោសមាធិ អនិមិត្តោ ចេតោសមាធីតិ វុច្ចតិ កតមោ នុ ខោ អនិមិត្តោ ចេតោសមាធីតិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឯតទហោសិ ឥធ ភិក្ខុ សព្វនិមិត្តានំ អមនសិការា អនិមិត្តំ ចេតោសមាធឹ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ វុច្ចតិ អនិមិត្តោ ចេតោសមាធីតិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ សព្វនិមិត្តានំ អមនសិការា អនិមិត្តំ ចេតោសមាធឹ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាវុសោ ឥមិនា វិហារេន វិហរតោ អនិមិត្តានុសារិវិញ្ញាណំ ហោតិ ។ អថ ខោ មំ អាវុសោ ភគវា ឥទ្ធិយា ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច មោគ្គល្លាន មោគ្គល្លាន មា ព្រាហ្មណ

(១៦៧) គេតែងនិយាយថា ចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ៗ ចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តទាំងពួង ក៏ដល់នូវចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយអិរិយាបថទាំង ៤ នេះហៅថាចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តទាំងពួង ក៏ដល់នូវចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយអិរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលខ្ញុំនៅដោយវិហារធម៌នេះ អនិមិត្តានុសារីវិញ្ញាណក៏កើតឡើង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលមកកេខ្ញុំដោយឫទ្ធិ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលមោគ្គល្លាន ៗ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំ

អនិមិត្តំ ចេតោសមាធឹ បមាទោ អនិមិត្តេ ចេតោសមាធិស្មឹ ចិត្តំ សណ្ឋបេហិ អនិមិត្តេ ចេតោសមាធិស្មឹ ចិត្តំ ឯកោទឹ ករោហិ អនិមិត្តេ ចេតោសមាធិស្មឹ ចិត្តំ សមាទហាតិ ។ សោ ខ្វាហំ អាវុសោ អបរេន សមយេន សព្វនិមិត្តានំ អមនសិការា អនិមិត្តំ ចេតោសមាធឹ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសឹ ។ យំ ហិ តំ អាវុសោ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ សត្ថារានុគ្គហិតោ សាវកោ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។ មមំ តំ សម្មា វទមានោ វទេយ្យ សត្ថារានុគ្គហិតោ សាវកោ មហាភិញ្ញតំ បត្តោតិ ។

(១៦៦) អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ជេតវនេ អន្តរហិតោ ទេវេសុ តាវតឹសេសុ បាតុរហោសិ ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ

កុំប្រហែសនឹងចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្តឡើយ ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ចូរធ្វើចិត្តឲ្យមានអារម្មណ៍តែមួយក្នុងចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ចូរដំកល់ចិត្តក្នុងចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យខាងក្រោយមក ខ្ញុំព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តទាំងពួង ក៏ដល់នូវចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកដទៃគប្បីនិយាយចំពោះសាវកឯណាថា សាវកដែលព្រះសាស្តាអនុគ្រោះហើយ សម្រេចអភិញ្ញាធំ ។ អ្នកដទៃគប្បីនិយាយចំពោះសាវកនោះ គឺខ្ញុំថា សាវកដែលព្រះសាស្តាទ្រង់អនុគ្រោះហើយ សម្រេចអភិញ្ញាធំ ។

(១៦៦) គ្រានោះឯង ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ បាត់អំពីវត្តជេតពន ស្រាប់តែប្រាកដក្នុងពួកទេវតាតាវត្តិង្សទេវលោក ដូចបុរសមានកម្លាំងលានូវដៃដែលបត់ ឬបត់នូវដៃដែលលា ។ គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ

បញ្ចហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សក្កំ ទេវានមិន្ទំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ពុទ្ធសរណគមនំ ហោតិ ។ ពុទ្ធសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ធម្មសរណគមនំ ហោតិ ។ ធម្មសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ សង្ឃសរណគមនំ ហោតិ ។ សង្ឃសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា

ព្រមទាំងទេវតា ៥០០ ក៏ចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសក្កទេវានមិន្ទឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុនិយាយដូច្នេះថា បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ

សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធសរណគមនំ ហោតិ ។ ពុទ្ធសរណគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ធម្មសរណគមនំ ហោតិ ។ ធម្មសរណគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សង្ឃសរណគមនំ ។បេ។ សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។

(១៦៨) អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ ឆហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ សត្តហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ អដ្ឋហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។

តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។បេ។ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។

(១៦៨) គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៦០០ អង្គ ។បេ។ គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៧០០ អង្គ ។បេ។ គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៨០០ អង្គ ។បេ។

(១៦៨) អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ អសីតិយា ទេវតាសហស្សេហិ[១] យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សក្កំ ទេវានមិន្ទំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ពុទ្ធសរណគមនំ ហោតិ ។ ពុទ្ធសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ធម្មសរណគមនំ ហោតិ ។ ធម្មសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ សង្ឃសរណគមនំ ហោតិ ។ សង្ឃសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា

១ ម. អសីតិយា ទេវតាសហស្សេហិ ។

(១៦៨) គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៨០.០០០ អង្គ ចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសក្កទេវានមិន្ទឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបាននិយាយដូច្នេះថា បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ

សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធសរណគមនំ ហោតិ ។ ពុទ្ធសរណគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ធម្មសរណគមនំ ហោតិ ។បេ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សង្ឃសរណគមនំ ហោតិ ។ សង្ឃសរណគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។

(១៦៩) អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ បញ្ចហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សក្កំ ទេវានមិន្ទំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា

តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ ការដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ ការដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។បេ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ ការដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។

(១៦៩) គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រព្រមទាំងទេវតា ៥០០ អង្គ ចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសក្កទេវានមិន្ទ្រឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបាននិយាយដូច្នេះថា បពិត្រទេវានមិន្ទ្រ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ

អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ ភិក្ខវេ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ[១] ភគវតា ធម្មោ សន្ទិដ្ឋិកោ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ ភិក្ខវេ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ភិក្ខវេ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ

១ ឱ. ម. ស្វាខ្យាតោ ។

ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជាព្រះសុគត ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ជាបុគ្គលប្រសើរបំផុត ព្រះអង្គជាសារថីទូន្មាននូវបុរស ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធ ទ្រង់លែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ជាការប្រពៃណាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយដោយប្រពៃ ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលឃើញច្បាស់ខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលបានសម្រេចមគ្គផលហើយក៏គួរនឹងហៅបុគ្គលដទៃឲ្យចូលមកមើលបាន ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលគប្បីបង្អោនចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនគប្បីដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាការប្រពៃណាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា

សុបដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ឧជុបដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយបដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ សាមីចិបដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុគានិ អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ឯស ភគវតោ សាវកសង្ឃោ អាហុនេយ្យោ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ[១] ហោតិ អខណ្ឌេហិ អច្ឆិទ្ទេហិ អសពលេហិ អកម្មាសេហិ ភុជិស្សេហិ

១ ម. សមន្នាគតំ ។

ព្រះសង្ឃជាសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះប្រតិបត្តិល្អ ព្រះសង្ឃជាសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះប្រតិបត្តិត្រង់ ព្រះសង្ឃជាសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះប្រតិបត្តិដើម្បីត្រាស់ដឹង ព្រះសង្ឃជាសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះប្រតិបត្តិគួរដល់សាមីចិកម្ម បើរាប់ជាគូនៃបុរសមាន ៤ គូ រាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ ព្រះសង្ឃនោះជាសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលបុគ្គលនាំមកអំពីឆ្ងាយមកបូជា លោកគួរទទួលនូវទានដែលបុគ្គលតាក់តែងដើម្បីភ្ញៀវ ហើយបង្អោនចូលមកបូជា លោកគួរទទួលនូវទានដែលបុគ្គលជឿនូវកម្មនិងផលនៃកម្មហើយបូជា លោកគួរដល់អញ្ជលីកម្មដែលសត្វលោកគប្បីធ្វើ លោកជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ជាការប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពព្រុស មិនពពាល ជាសីលអ្នកជា

វិញ្ញូបសត្ថេហិ អបរាមដ្ឋេហិ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។ បេ ។

ជាសីលដែលវិញ្ញូជនសរសើរ ជាអបរាមដ្ឋសីល ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ជាការប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រលោកនិទ្ទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសីល ជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្ដានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ជាការប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិទ្ទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ល្អហើយ ។ បេ ។

បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ សុបដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។បេ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។

ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនគប្បីដឹងច្បាស់ ជាការប្រាកដ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិល្អ ។បេ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ជាការប្រាកដ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ការប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ជាការប្រាកដ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។

[១៧០] អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ ឆហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ សត្តហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ អដ្ឋហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។

[១៧១] អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ អសីតិយា ទេវតាសហស្សេហិ សទ្ធឹ យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សក្កំ ទេវានមិន្ទំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគ-

(១៧០) ក្រោយនោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រ ព្រមទាំងទេវតា ៦០០ អង្គ ។បេ។ ក្រោយនោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រ ព្រមទាំងទេវតា ៧០០ អង្គ ។បេ។ ក្រោយនោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រ ព្រមទាំងទេវតា ៨០០ អង្គ ។បេ។

(១៧១) ក្រោយនោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រ ព្រមទាំងទេវតា ៨០.០០០ អង្គ ចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសក្កទេវានមិន្ទ្រឋិតក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបាននិយាយដូច្នេះថា បពិត្រទេវានមិន្ទ្រ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ជាសាស្ដានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធប្រសើរ

ភិក្ខុ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ ភិក្ខវេ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។ បេ ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន ស-មន្នាគមនហេតុ ខោ ភិក្ខវេ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ ភិក្ខវេ សង្ឃេ អវេច្ចប្ប-សាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោក-ស្សាតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមន-ហេតុ ខោ ភិក្ខវេ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។

បកកាត់កញ្ចុំទៀត ជាការប្រពៃណាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ល្អហើយ ។ បេ ។ ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនគប្បីដឹងច្បាស់ ជាការប្រពៃពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃជាសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិល្អហើយ ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ជាការប្រពៃណាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។

សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ស-
មន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្ត-
និកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ
ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា
បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ
ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន ស-
មន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា
ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន
សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិ-
ធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ
សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស
មោគ្គល្លាន ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ
ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។ បេ ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ
វិញ្ញូហីតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមន-
ហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា

បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកបព្រមដោយសីលជាទីស្រឡាញ់នៃព្រះអរិយៈ
ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ជាការប្រពៃណាស់ ។
បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបដោយ
សីលជាទីស្រឡាញ់នៃព្រះអរិយៈហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ
តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លាន
អ្នកនិរទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា
ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំង-
ឡាយ ជាព្រះពុទ្ធលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ជាការប្រពៃពិត ។
បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុ
តែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធហើយ លុះបែក
ធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។
បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិន-
កម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ល្អហើយ
។ បេ ។ ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនគប្បីដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាការប្រពៃ
ពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះ
ហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ហើយ

កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។បេ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។

លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងតែកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិល្អហើយ ។បេ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ជាការប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងតែកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ជាការប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងតែកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង ។

(១៧៦) អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ បញ្ចហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ។បេ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សក្កំ ទេវានមិន្ទំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ពុទ្ធសរណគមនំ ហោតិ ។ ពុទ្ធសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ធម្មសរណគមនំ ហោតិ ។ ធម្មសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ

(១៧៦) គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រ ព្រមទាំងទេវតា ៥០០ អង្គ ចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ។បេ។ លុះសក្កទេវានមិន្ទ្រ ឋិតក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ពោលនិយាយដូច្នេះថា បពិត្រទេវានមិន្ទ្រ ការដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ្រ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបានលើសទេវតាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ពណ៌សម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្ដីសុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ្រ ការដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ្រ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង

តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ សង្ឃសរណគមនំ ហោតិ ។ សង្ឃសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធសរណគមនំ ហោតិ ។ ពុទ្ធសរណគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ

សត្វទាំងនោះរមែងបានខ្ពស់ជាងទេព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ពណ៌សម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្តីសុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក សត្វទាំងនោះរមែងបានខ្ពស់ជាងទេព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ពណ៌សម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្តីសុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ហើយនោះឯង

តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ធម្មសរណគមនំ ហោតិ ។បេ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សង្ឃសរណគមនំ ហោតិ ។ សង្ឃសរណគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហីតិ ។

(១៧៣) អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ ឆហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ សត្តហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ អដ្ឋហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ ។បេ។

សត្វទាំងនោះរមែងបានឧត្តមនូវរបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។បេ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបាននូវរបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ពណ៌សម្បុរជាទិព្វ សេចក្តីសុខជាទិព្វ យសជាទិព្វ អធិបតីជាទិព្វ រូបជាទិព្វ សំឡេងជាទិព្វ ក្លិនជាទិព្វ រសជាទិព្វ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ។

(១៧៣) គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៦០០ អង្គ ។បេ។ គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៧០០ អង្គ ។បេ។ គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៨០០ អង្គ ។បេ។

(១៧៦) អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ អសីតិយា ទេវតាសហស្សេហិ សទ្ធិំ យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សក្កំ ទេវានមិន្ទំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ពុទ្ធសរណគមនំ ហោតិ ។ ពុទ្ធសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ធម្មសរណគមនំ ហោតិ ។បេ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ សង្ឃសរណគមនំ ហោតិ ។ សង្ឃសរណគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ

(១៧៦) គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៨០.០០០ អង្គ ចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសក្កទេវានមិន្ទឋិតក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបាននិយាយដូច្នេះថា បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបានខ្ពស់លើសជាងទេវតាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។បេ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង

តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហីតិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធសរណគមនំ ហោតិ ។បេ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ធម្មសរណគមនំ ហោតិ ។បេ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សង្ឃសរណគមនំ ហោតិ ។ សង្ឃសរណគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហីតិ ។

សត្វទាំងនោះរមែងបាននូវរបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ វណ្ណសម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្តីសុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។បេ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។បេ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបាននូវរបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ វណ្ណសម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្តីសុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។

[១៧៨] អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ បញ្ចហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធឹ យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សក្កំ ទេវានមិន្ទំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ។បេ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ

[១៧៨] គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទព្រមទាំងទេវតា ៥០០ អង្គ ចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសក្កទេវានមិន្ទឋិតក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបាននិយាយដូច្នេះថា បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ជាការប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបាននូវរបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ ជាការប្រពៃណាស់ ។បេ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ

សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ។បេ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគ្គណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគ្គណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។

ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃ ជាការប្រពៃណាស់ ។បេ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ជាការប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងប្រាកដលើសជាងទេវតាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ជាការប្រពៃពេក ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងប្រាកដលើសជាងទេវតាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ។

សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគ ។ បេ ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។ បេ ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។ បេ ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។

បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និទ្ទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ល្អហើយ ។ បេ ។ ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនគប្បីដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាការប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និទ្ទុក្ខ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក យ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងប្រសើរលើសទេវតាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និទ្ទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃជាសាវករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិល្អហើយ ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ជាការប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និទ្ទុក្ខ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក យ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងប្រសើរលើសទេវតាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។

សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគ្គណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។ បេ ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។

[១៧៦] អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ ឆហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធិំ ។ បេ ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ សត្តហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធិំ ។ បេ ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ អដ្ឋហិ ទេវតាសតេហិ សទ្ធិំ ។ បេ ។

បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និទ្ទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ជាការប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និទ្ទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបានឧត្តមរបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ។

(១៧៦) គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រព្រមទាំងទេវតា ៦០០ អង្គ ។ បេ ។ គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រព្រមទាំងទេវតា ៧០០ អង្គ ។ បេ ។ គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ្រព្រមទាំងទេវតា ៨០០ អង្គ ។ បេ ។

(១៧៧) អថ ខោ សក្កោ ទេវានមិន្ទោ អសីតិយា ទេវតាសហស្សេហិ សទ្ធិំ យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លា-នោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហា-មោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សក្កំ ទេវានមិន្ទំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លា-នោ ឯតទវោច សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសា-ទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។

(១៧៧) គ្រានោះឯង សក្កទេវានមិន្ទ ព្រមទាំងទេវតា ៨០.០០០ អង្គ ចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសក្កទេវានមិន្ទឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបាននិយាយថ្លែងថា បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះអង្គជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជាព្រះសុគត ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ជាបុគ្គលប្រសើរ ជាសារថីទូន្មាននូវបុរស ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ជាការប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ពួកនោះឯង សត្វទាំងនោះរមែងគ្របសង្កត់នូវពួកទេវតាជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ពណ៌សម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្តីសុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។

សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន ស-
មន្នាគមនំ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ សន្ទិដ្ឋិ-
កោ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ
វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន ស-
មន្នាគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា
កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ
ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ
ទិព្វេន អាយុនា ។ បេ ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។
សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន ស-
មន្នាគមនំ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវក-
សង្ឃោ ឧជុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយប-
ដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ សាមីចិប្បដិបន្នោ
ភគវតោ សាវកសង្ឃោ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុគានិ

បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះ
ធម៌ថា ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ល្អហើយ ជាធម៌ដែល
ព្រះអរិយបុគ្គលឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល
ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលបានសម្រេចមគ្គផលហើយគួរនឹងហៅបុគ្គល
ដទៃឲ្យចូលមកមើលបាន ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលគប្បីបង្អោនចូល
មកទុកក្នុងខ្លួន ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនគប្បីដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាការប្រ-
សើរណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុ
តែប្រកបព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ហើយ លុះបែក
ធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង
សត្វទាំងនោះរមែងបានខ្ពស់លើសជាងទេវតាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ
អាយុជាទិព្វ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកប
ព្រមដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃជាសាវក
នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិល្អហើយ ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិត្រង់ ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគប្រតិបត្តិដើម្បីត្រាស់ដឹង ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគប្រតិបត្តិគួរដល់សាមីចិកម្ម បើរាប់ជាគូនៃបុរសមាន ៤ គូ

អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ឯស ភគវតោ សាវកសង្ឃោ អាហុនេយ្យោ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគ្គណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ ទេវានមិន្ទ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ អច្ឆិទ្ទេហិ អសពលេហិ អកម្មាសេហិ ភុជិស្សេហិ វិញ្ញូបសត្ថេហិ អបរាមដ្ឋេហិ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ ទេវានមិន្ទ ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ

គប់រៀនជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ ព្រះសង្ឃទាំងនោះជាសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលបុគ្គលនាំទៅបង្វិលចូលមកបូជា លោកគួរទទួលនូវទានដែលបុគ្គលតាក់តែងដើម្បីភ្ញៀវ ហើយបង្វិលចូលមកបូជា លោកគួរទទួលនូវទានដែលបុគ្គលជឿនូវកម្មនិងផលនៃកម្មហើយបូជា លោកគួរដល់អញ្ជលីកម្មដែលសត្វលោកគប្បីធ្វើ លោកជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ជាការប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបានទទួលរបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ការប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពព្រុស មិនពពាល ជាសីលអ្នកជា ជាសីលដែលវិញ្ញូជនសរសើរ ជាអបរាមដ្ឋសីល ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ជាការប្រពៃណាស់ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយ

មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហីតិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។បេ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។

ស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក យ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះ រមែងបានខ្ពស់លើសជាងទេព្ដាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ពណ៌សម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្ដីសុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។បេ។ ជាសាស្ដានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ជាការប្រពៃពេក ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក យ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបានខ្ពស់លើសជាងទេព្ដាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។បេ។

ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គ-ល្លាន ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។បេ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កា-យស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។ សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនំ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវក-សង្ឃោ ។បេ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ។បេ។ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ។

ដោយផ្សព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ល្អហើយ ។បេ។ ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនគប្បីដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបានឧត្តររបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។បេ។ ផ្សព្វៈជាទិព្វ ១ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃជាសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិល្អហើយ ។បេ។ លោកជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានអ្នកនិរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវ-លោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបានឧត្តររបស់ជាទិព្វដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។បេ។ ផ្សព្វៈជាទិព្វ ១ ។

សាធុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនំ ហោតិ អខណ្ឌេហិ ។បេ។ សមាធិសំវត្តនិកេហិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគមនហេតុ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តេ អញ្ញេ ទេវេ ទសហិ ឋានេហិ អធិគ្គណ្ហន្តិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សទ្ទេហិ ទិព្វេហិ គន្ធេហិ ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ផោដ្ឋព្វេហីតិ ។

(១៧៨) អថខោ ចន្ទោ ទេវបុត្តោ ។បេ។ អថខោ សុយាមោ ទេវបុត្តោ ។ អថខោ សន្តុសិតោ ទេវបុត្តោ ។ អថខោ សុនិម្មិតោ ទេវបុត្តោ ។ អថខោ វសវត្តី ទេវបុត្តោ ។ (ឥមេ បញ្ច បេយ្យាលា[១] យថា សក្កោ ទេវានមិន្ទោ តថា វិត្ថារេតព្វា) ។

មោគ្គល្លានសំយុត្តំ សមត្តំ ។

---

១ ម. បេយ្យាលំ ។

បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និរទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ ។បេ។ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ប្រពៃពិត ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏និរទុក្ខ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះហេតុតែប្រកបព្រមដោយសីលជាទីត្រេកអរនៃព្រះអរិយៈហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងនេះឯង សត្វទាំងនោះរមែងបានឈ្នះទេវតាដទៃ ដោយឋានៈទាំង ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ពណ៌សម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្ដីសុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។

(១៧៨) គ្រានោះឯង ចន្ទទេវបុត្ត ។បេ។ គ្រានោះឯង សុយាមទេវបុត្ត ។ គ្រានោះឯង សន្តុសិតទេវបុត្ត ។ គ្រានោះឯង សុនិម្មិតទេវបុត្ត ។ គ្រានោះឯង វសវត្តីទេវបុត្ត ។ (បេយ្យាលទាំង ៥ នេះ បណ្ឌិតគប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារដូចរឿងសក្កទេវានមិន្ទនោះចុះ) ។

ចប់ មោគ្គល្លានសំយុត្ត ។

ឧទ្ទានំ

សវិតក្កាវិតក្កញ្ច
សុខេន ច ឧបេក្ខកោ
អាកាសញ្ចេវ វិញ្ញាណំ
អាកិញ្ចញ្ញា នេវសញ្ញិនា[១]
អនិមិត្តោ ច សក្កោ ច
ចន្ទនេកាទសេន ជាតិ ។

---

១ ឧ. ម. អាកិញ្ចនេវសញ្ញិតា ។

ឧទ្ទាននៃមោគ្គល្លានសំយុត្តនោះគឺ

និយាយអំពីឈានដែលប្រកបដោយវិតក្ក ១ អំពីឈានដែលមិនមានវិតក្ក ១ អំពីការសោយសេចក្តីសុខដោយកាយ ១ អំពីកិរិយានៅព្រងើយកន្តើយ ១ អំពីអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ១ អំពីវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ១ អំពីអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ១ អំពីនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ១ អំពីចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ១ អំពីសក្កទេវានមិន្ទ ១ អំពីចន្ទនទេវបុត្ត (ជាដើម) ១ រួបរួមជា ១១ ។

ចិត្តគហបតិបុច្ឆាសំយុត្តំ

(១៧៨) ឯកំ សមយំ សម្ពហុលា ថេរា ភិក្ខូ មច្ឆិកាសណ្ឌេ វិហរន្តិ អម្ពាដកវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលានំ ថេរានំ ភិក្ខូនំ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតបដិក្កន្តានំ មណ្ឌលមាឡេ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរាកថា ឧទបាទិ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ សញ្ញោជនិយា(១) ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា នានត្ថា នានាព្យញ្ជនា ឧទាហុ ឯកត្ថា ព្យញ្ជនមេវ នានន្តិ ។ តត្រេកច្ចេ ថេរា ភិក្ខូ ឯវំ ព្យាកំសុ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា នានត្ថា ចេវ នានាព្យញ្ជនា ច ។ ឯកច្ចេ ថេរា ភិក្ខូ ឯវំ ព្យាកំសុ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា ឯកត្ថា ព្យញ្ជនមេវ នានន្តិ ។

១ សញ្ញោជនិយាតិបិ ។

ចិត្តគហបតិបុច្ឆាសំយុត្ត

(១៧៨) សម័យមួយ ភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូបគង់នៅក្នុងអម្ពាដកវ័ន នាដងព្រៃមច្ឆិកា ។ សម័យនោះឯង កាលដែលភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូបត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងកាលជាខាងក្រោយនៃភត្ត បានអង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោងសម្រាប់អង្គុយ ក៏មានអន្តរកថានេះកើតឡើងថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី(១) មានអត្ថផ្សេងគ្នា មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នា ឬមានអត្ថដូចគ្នា(២) ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ(៣) ។ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុជាថេរៈពួកខ្លះ ដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថផ្សេងគ្នាផង មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នាផង ។ ភិក្ខុជាថេរៈពួកខ្លះ ដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ។

១ ធម៌ជាហេតុនៃសញ្ញោជនៈ ។ ២ គឺសេចក្តី ។ ៣ ជាឈ្មោះឬអក្សរ ។

(១៨០) តេន ខោ បន សមយេន ចិត្តោ គហបតិ មិគបថកំ អនុប្បត្តោ ហោតិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អស្សោសិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ សម្ពហុលានំ កិរ ថេរានំ ភិក្ខូនំ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តានំ មណ្ឌលមាឡេ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរាកថា ឧទបាទិ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា នានត្ថា នានាព្យញ្ជនា ឧទាហុ ឯកត្ថា ព្យញ្ជនមេវ នានន្តិ ។ តត្រេកច្ចេ ថេរា ភិក្ខូ ឯវំ ព្យាកំសុ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា នានត្ថា ចេវ នានាព្យញ្ជនា ចាតិ ។ ឯកច្ចេ ថេរា ភិក្ខូ ឯវំ ព្យាកំសុ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា ឯកត្ថា ព្យញ្ជនមេវ នានន្តិ ។

(១៨០) សម័យនោះឯង ចិត្តគហបតីបានទៅដល់ស្រុកមិគបថកៈ ដោយកិច្ចនីមួយ ៗ ចិត្តគហបតីបានឮដំណឹងថា កាលភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូបត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងកាលជាខាងក្រោយនៃភត្ត បានអង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោងសម្រាប់អង្គុយ ក៏មានអន្តរកថានេះកើតឡើងថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថផ្សេងគ្នា មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នា ឬមានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ។ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុជាថេរៈពួកខ្លះ ដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថផ្សេងគ្នាផង មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នាផង ។ ភិក្ខុជាថេរៈពួកខ្លះ ដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ។

(១៨១) អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេន ថេរា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច សុតមេតំ ភន្តេ សម្ពហុលានំ កិរ ថេរានំ ភិក្ខូនំ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តានំ មណ្ឌលមាឡេ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរាកថា ឧទបាទិ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា នានត្ថា នានាព្យញ្ជនា ឧទាហុ ឯកត្ថា ព្យញ្ជនមេវ នានន្តិ ។ ឯកច្ចេហិ ថេរេហិ ភិក្ខូហិ ឯវំ ព្យាកតំ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា នានត្ថា ចេវ នានាព្យញ្ជនា ចាតិ ។ ឯកច្ចេហិ ថេរេហិ ភិក្ខូហិ ឯវំ ព្យាកតំ សញ្ញោជនន្តិ វា អាវុសោ

(១៨១) គ្រានោះ ចិត្តគហបតិចូលទៅរកពួកភិក្ខុជាថេរៈ លុះចូលទៅដល់ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតិអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ចូលសួរទៅនឹងពួកភិក្ខុជាថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានឮដំណឹងដូច្នេះថា កាលដែលភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូបត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងកាលជាខាងក្រោយនៃភត្ត បានអង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោងសំរាប់អង្គុយ ក៏មានអន្តរកថានេះកើតឡើងថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថផ្សេងគ្នា មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នា ឬមានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ។ ភិក្ខុជាថេរៈពួកខ្លះ ដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថផ្សេងគ្នាផង មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នាផង ។ ភិក្ខុជាថេរៈពួកខ្លះ ដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ

សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា ឯកត្ថា ព្យញ្ជ·
នមេវ នានន្តិ ។ ឯវំ គហបតីតិ ។ សញ្ញោជនន្តិ វា ភន្តេ
សញ្ញោជនិយា ធម្មាតិ វា ឥមេ ធម្មា នានត្ថា ចេវ នានា·
ព្យញ្ជនា ច ។ តេនហិ ភន្តេ ឧបមំ[1] តេ ករិស្សាមិ ។ ឧប·
មាយបិធេកច្ចេ វិញ្ញូ បុរិសា ភាសិតស្ស អត្ថំ អាជានន្តិ ។

(១៨៦) សេយ្យថាបិ ភន្តេ កាឡោ ច ពលីពទ្ទោ
ឱទាតោ ច ពលីពទ្ទោ ឯកេន ទាមេន វា យោត្តេន
វា សំយុត្តា អស្សុ ។ យោ នុ ខោ ឯវំ វទេយ្យ
កាឡោ ពលីពទ្ទោ ឱទាតស្ស ពលីពទ្ទស្ស សញ្ញោជនំ
ឱទាតោ ពលីពទ្ទោ កាឡស្ស ពលីពទ្ទស្ស សញ្ញោ·
ជនន្តិ ។ សម្មា នុ ខោ សោ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។
នោ ហេតំ គហបតិ ។ ន ខោ គហបតិ កាឡោ
ពលីពទ្ទោ ឱទាតស្ស ពលីពទ្ទស្ស សញ្ញោជនំ នបិ
ឱទាតោ ពលីពទ្ទោ កាឡស្ស ពលីពទ្ទស្ស សញ្ញោជ·
នំ យេន ខោ តេ ឯកេន ទាមេន វា យោត្តេន វា
សំយុត្តា តំ តត្ថ សញ្ញោជនន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ

[1] ម. ឧ. [illegible] ។

ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ។ អើគហបតី ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងនេះគឺ សញ្ញោជនៈក្តី សញ្ញោជនិយធម៌ក្តី មានអត្ថផ្សេងគ្នាផង មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នាផង ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងធ្វើនូវសេចក្តីឧបមា ។ ព្រោះថាវិញ្ញូបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ តែងដឹងច្បាស់នូវអត្ថនៃភាសិតដោយសេចក្តីឧបមា ។

(១៨៦) បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ដូចគោខ្មៅនឹងគោសដែលគេទឹមដោយខ្សែពួរមួយខ្សែបរិក្ខមួយ ។ បុគ្គលណាគប្បីពោលយ៉ាងនេះថា គោខ្មៅជាសញ្ញោជនៈ[1]របស់គោស គោសជាសញ្ញោជនៈរបស់គោខ្មៅ ។ បុគ្គលនោះឈ្មោះថានិយាយត្រូវដែរឬ ។ ពាក្យនោះមិនមែនត្រូវទេ គហបតី ។ ម្នាលគហបតី គោខ្មៅមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់គោសទេ គោសក៏មិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់គោខ្មៅដែរ គោទាំងនោះគេទឹមដោយខ្សែពួរមួយខ្សែបរិក្ខមួយណា ខ្សែពួរមួយខ្សែបរិក្ខនោះ ជាសញ្ញោជនៈក្នុងការទឹមនោះ យ៉ាងណាមិញ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន

[1] [illegible] ។

ន ចក្ខុ រូបានំ សញ្ញោជនំ ន រូបា ចក្ខុស្ស សញ្ញោជនំ យញ្ច តត្ថ តទុភយំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ ឆន្ទរាគោ តំ តត្ថ សញ្ញោជនំ ។ ន សោតំ សទ្ទានំ ។ ន ឃានំ គន្ធានំ ។ ន ជិវ្ហា រសានំ ។ ន កាយោ ផោដ្ឋព្វានំ សញ្ញោជនំ ន ផោដ្ឋព្វា កាយស្ស សញ្ញោជនំ យញ្ច តត្ថ តទុភយំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ ឆន្ទរាគោ តំ តត្ថ សញ្ញោជនំ ។ ន មនោ ធម្មានំ សញ្ញោជនំ ន ធម្មា មនស្ស សញ្ញោជនំ យញ្ច តត្ថ តទុភយំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ ឆន្ទរាគោ តំ តត្ថ សញ្ញោជនន្តិ ។ លាភា តេ គហបតិ សុលទ្ធំ តេ គហបតិ យស្ស តេ គម្ភីរេ ពុទ្ធវចនេ បញ្ញាចក្ខុ កមតីតិ ។ បឋមំ ។

ភ្នែកមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់រូបទេ រូបមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់ភ្នែកទេ សេចក្តីត្រេកត្រអាលឯណាកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យនូវភ្នែកនិងរូបទាំងពីរនោះ គឺចក្ខុសម្ផស្សនោះ សេចក្តីត្រេកត្រអាលនោះ ជាសញ្ញោជនៈក្នុងចក្ខុសម្ផស្សនោះ ។ ត្រចៀកមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់សំឡេងទេ ។ ច្រមុះមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់ក្លិនទេ ។ អណ្តាតមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់រសទេ ។ កាយមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់ផោដ្ឋព្វៈទេ ផោដ្ឋព្វៈមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់កាយទេ សេចក្តីត្រេកត្រអាលឯណាកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យនូវកាយនិងផោដ្ឋព្វៈទាំងពីរនោះ គឺកាយសម្ផស្សនោះ សេចក្តីត្រេកត្រអាលនោះ ជាសញ្ញោជនៈក្នុងកាយសម្ផស្សនោះ ។ ចិត្តមិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់ធម្មារម្មណ៍ទេ ធម្មារម្មណ៍មិនមែនជាសញ្ញោជនៈរបស់ចិត្តទេ សេចក្តីត្រេកត្រអាលឯណាកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យនូវចិត្តនិងធម្មារម្មណ៍ទាំងពីរនោះ គឺមនោសម្ផស្សនោះ សេចក្តីត្រេកត្រអាលនោះ ជាសញ្ញោជនៈក្នុងមនោសម្ផស្សនោះ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលគហបតី អ្នកហៅបានជាមានលាភ ម្នាលគហបតី អត្តភាពជាមនុស្ស ពេញហៅជាអ្នកបានដោយល្អ ព្រោះជាអ្នកមានបញ្ញាចក្ខុលុះក្នុងពុទ្ធវចនៈដ៏ជ្រៅ ។ ចប់សូត្រទី ១ ។

(១៨៣) ឯកំ សមយំ សម្ពហុលា ថេរា ភិក្ខូ មច្ឆិកាសណ្ឌេ វិហរន្តិ អម្ពាដកវនេ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេន ថេរា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច អធិវាសេន្តុ មេ ភន្តេ ថេរា ស្វាតនាយ គោកុលេ ភត្តន្តិ ។ អធិវាសេសុំ ខោ ថេរា ភិក្ខូ តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ ថេរានំ ភិក្ខូនំ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

(១៨៤) អថខោ ថេរា ភិក្ខូ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន ចិត្តស្ស គហបតិនោ គោកុលំ តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិំសុ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេន ថេរា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ

(១៨៣.) សម័យមួយ ភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូបគង់នៅក្នុងអម្ពាដកវ័ន ជាជិតនៃស្រុកមច្ឆិកា ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីចូលទៅរកពួកភិក្ខុជាថេរៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏និមន្តពួកភិក្ខុជាថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមព្រះថេរៈទាំងឡាយទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះករុណា ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក៏ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីដឹងច្បាស់ថា ពួកភិក្ខុជាថេរៈទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ ធ្វើប្រទក្សិណរួចហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ ។

(១៨៤) លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយ ទើបពួកភិក្ខុជាថេរៈ ក៏ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរក្នុងវេលាបុព្វណ្ហសម័យ ចូលទៅកាន់ផ្ទះនៃចិត្តគហបតី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីចូលទៅរកពួកភិក្ខុជាថេរៈ

ឧបសង្កមិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មន្តំ ថេរំ ឯតទវោច ធាតុនានត្តំ ធាតុនានត្តន្តិ ភន្តេ ថេរ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ ធាតុនានត្តំ វុត្តំ ភគវតាតិ ។

(១៨៩) ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ថេរោ តុណ្ហី អហោសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មន្តំ ថេរំ ឯតទវោច ធាតុនានត្តំ ធាតុនានត្តន្តិ ភន្តេ ថេរ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ ធាតុនានត្តំ វុត្តំ ភគវតាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ថេរោ តុណ្ហី អហោសិ ។ តតិយម្បិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មន្តំ ថេរំ ឯតទវោច ធាតុនានត្តំ ធាតុនានត្តន្តិ ភន្តេ ថេរ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ ធាតុនានត្តំ វុត្តំ ភគវតាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ថេរោ តុណ្ហី អហោសិ ។

លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ចូលសួរទៅនឹងព្រះថេរៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន គេតែងនិយាយថា សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុ សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុដូច្នេះ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ចុះសេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហើយ ដោយហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ ។

(១៨៩) កាលបើចិត្តគហបតីពោលយ៉ាងនេះ ព្រះថេរៈដ៏មានអាយុក៏ស្ងៀម ។ ចិត្តគហបតីពោលសួរទៅនឹងព្រះថេរៈដ៏មានអាយុជាគំរប់ ២ ដងដូច្នេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន គេតែងនិយាយថា សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុ សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុដូច្នេះ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ចុះសេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ព្រះថេរៈដ៏មានអាយុក៏ស្ងៀម ជាគំរប់ ២ ដងទៀត ។ ចិត្តគហបតីពោលសួរទៅនឹងព្រះថេរៈដ៏មានអាយុជាគំរប់ ៣ ដងដូច្នេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន គេតែងនិយាយថា សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុ សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុដូច្នេះ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ចុះសេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ តើដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ព្រះថេរៈដ៏មានអាយុក៏ស្ងៀម ជាគំរប់ ៣ ដងទៀត ។

(១៨៦) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឥសិទត្តោ តស្មិំ ភិក្ខុសង្ឃេ សព្វនវកោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឥសិទត្តោ អាយស្មន្តំ ថេរំ ឯតទវោច ព្យាករោមហំ ភន្តេ ថេរ ចិត្តស្ស គហបតិនោ ឯតំ បញ្ហន្តិ ។ ព្យាករោហិ ត្វំ ឥសិទត្ត ចិត្តស្ស គហបតិនោ ឯតំ បញ្ហន្តិ ។ យំ ហិ ត្វំ គហបតិ បុច្ឆសិ ធាតុនានត្តំ ធាតុនានត្តន្តិ ភន្តេ ថេរ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ ធាតុនានត្តំ វុត្តំ ភគវតាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥទំ ខោ គហបតិ ធាតុនានត្តំ វុត្តំ ភគវតា ។ ចក្ខុធាតុ រូបធាតុ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ។បេ។ មនោធាតុ ធម្មធាតុ មនោវិញ្ញាណធាតុ ។ ឯត្តាវតា ខោ គហបតិ ធាតុនានត្តំ វុត្តំ ភគវតាតិ ។

(១៨៦) សម័យនោះឯង ព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុ ជាភិក្ខុថ្មីបំផុតរបស់ភិក្ខុសង្ឃនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុពោលទៅនឹងព្រះថេរៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណាសូមដោះស្រាយនូវប្រស្នានុ៎ះ ដល់ចិត្តគហបតី ។ ព្រះថេរៈពោលថា ម្នាលឥសិទត្ត អ្នកចូរដោះស្រាយនូវប្រស្នានុ៎ះ ដល់ចិត្តគហបតីចុះ ។ ព្រះឥសិទត្តពោលថា ម្នាលគហបតី អ្នកសួរយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន គេតែងនិយាយថា សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុ សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុដូច្នេះ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ចុះសេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលហើយ ដោយហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ ដូច្នេះមែនឬ ។ ករុណាលោកម្ចាស់ ។ ម្នាលគហបតី សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលហើយថា ។ ចក្ខុធាតុ រូបធាតុ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ។បេ។ មនោធាតុ ធម្មធាតុ មនោវិញ្ញាណធាតុ ។ ម្នាលគហបតី សេចក្តីផ្សេងគ្នានៃធាតុដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលហើយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។

(១៨៧) អថខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មតោ ឥសិទត្តស្ស ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេសិ សម្បវារេសិ ។ អថខោ ថេរា ភិក្ខូ ភុត្តាវិនោ ឱនីតបត្តបាណិនោ ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមឹសុ ។ អថខោ អាយស្មា ថេរោ អាយស្មន្តំ ឥសិទត្តំ ឯតទវោច សាធុ ខោ តំ អាវុសោ ឥសិទត្ត ឯសោ បញ្ហោ បដិភាសិ នេសោ បញ្ហោ មំ បដិភាសិ តេនហាវុសោ ឥសិទត្ត យទា អញ្ញថាបិ ឯវរូបោ បញ្ហោ អាគច្ឆេយ្យ តញ្ញេវេត្ថ បដិភាសេយ្យាសីតិ ។ ទុតិយំ ។

(១៨៨) ឯកំ សមយំ សម្ពហុលា ថេរា ភិក្ខូ មច្ឆិកាសណ្ឌេ វិហរន្តិ អម្ពាដកវនេ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេន ថេរា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ

(១៨៧) គ្រានោះ ចិត្តគហបតិត្រេកអរអនុមោទនានឹងភាសិត របស់ព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុហើយ ក៏ញុំាងពួកភិក្ខុជាថេរៈឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ដោយខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តមដោយដៃខ្លួន ។ លុះពួកភិក្ខុជាថេរៈឆាន់រួច លែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រទៀតហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈហើយចៀសចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ ព្រះថេរៈដ៏មានអាយុពោលទៅនឹងព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោឥសិទត្ត ប្រស្នានុ៎ះប្រាកដដល់លោកដោយប្រពៃហើយ ប្រស្នានុ៎ះមិនប្រាកដដល់ខ្ញុំទេ ម្នាលអាវុសោឥសិទត្ត បើដូច្នោះ កាលណាបើមានប្រស្នាមានសភាពដូច្នេះ មកដល់ដោយប្រការដទៃ លោកគប្បីទទួលសំដែងប្រស្នានោះ ។ ចប់សូត្រទី ២ ។

(១៨៨) សម័យមួយ ភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូបគង់នៅក្នុងវត្តអម្ពាដកវន នាជនបទមច្ឆិកា ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតិចូលទៅរកពួកភិក្ខុជាថេរៈ

ឧបសង្កមិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច អធិវាសេន្តុ មេ ភន្តេ ថេរា ស្វាតនាយ ភត្តន្តិ ។ អធិវាសេសុំ ខោ ថេរា ភិក្ខូ តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ ថេរានំ ភិក្ខូនំ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

[១៨៤] អថខោ ថេរា ភិក្ខូ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន ចិត្តស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិំសុ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេន ថេរា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏និមន្តពួកភិក្ខុជាថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមព្រះថេរៈទាំងឡាយទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះករុណា ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក៏ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ លុះចិត្តគហបតីដឹងច្បាស់ថាពួកភិក្ខុជាថេរៈទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចេញទៅ ។

(១៨៤) លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយ ទើបពួកភិក្ខុជាថេរៈស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងវេលាបុព្វណ្ហសម័យ ចូលទៅកាន់ផ្ទះរបស់ចិត្តគហបតី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីចូលទៅរកពួកភិក្ខុជាថេរៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មន្តំ ថេរំ ឯតទវោច យា ឥមា ភន្តេ ថេរ អនេកវិហិតា ទិដ្ឋិយោ លោកេ ឧប្បជ្ជន្តិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ (យានិ ចិមានិ ទ្វាសដ្ឋិ ទិដ្ឋិគតានិ ព្រហ្មជាលេ ភណិតានិ) ។ ឥមា នុ ខោ ភន្តេ ទិដ្ឋិយោ កិស្មឹ សតិ ហោន្តិ កិស្មឹ អសតិ ន ហោន្តីតិ ។

លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏សួរទៅព្រះថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន ទិដ្ឋិទាំងឡាយឯណា មានច្រើនប្រការ កើតឡើងក្នុងលោកថា លោកទៀងដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀងដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី ជីវិតនោះក៏សរីរៈនោះដូច្នេះក្តី ជីវិតដទៃសរីរៈដទៃដូច្នេះក្តី សត្វកើតទៀតខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ដូច្នេះក្តី សត្វមិនកើតទៀតខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ដូច្នេះក្តី សត្វកើតទៀតក្តី មិនកើតទៀតក្តីខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ដូច្នេះក្តី សត្វកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ដូច្នេះក្តី ។ (ទិដ្ឋិទាំង ៦២ ដែលពោលក្នុងព្រហ្មជាលសូត្រហើយ) បពិត្រលោកដ៏ចំរើន កាលបើអ្វីមាន ទើបទិដ្ឋិទាំងនេះកើតមានបាន កាលបើអ្វីមិនមាន ទិដ្ឋិទាំងនេះក៏មិនមានបាន ។

(១៩០) ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ថេរោ តុណ្ហី អហោសិ ។
ទុតិយម្បិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ ។បេ។ តតិយម្បិ
ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មន្តំ ថេរំ ឯតទវោច
យា ឥមា ភន្តេ ថេរ អនេកវិហិតា ទិដ្ឋិយោ លោកេ
ឧប្បជ្ជន្តិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោ-
កោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា
តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ
តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ
មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ
មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ
បរំ មរណាតិ វា ។ (យានិ ចិមានិ ទ្វាសដ្ឋិ ទិដ្ឋិគតានិ
ព្រហ្មជាលេ ភណិតានិ) ។ ឥមា នុ ខោ ភន្តេ ទិដ្ឋិ-
យោ កិស្មឹ សតិ ហោន្តិ កិស្មឹ អសតិ ន ហោន្តីតិ ។
តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ថេរោ តុណ្ហី អហោសិ ។

(១៩០) លុះចិត្តគហបតីសួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះថេរៈដ៏មាន
អាយុក៏ស្ងៀម ។ ចិត្តគហបតីសួរជាគំរប់ ២ ដងទៀត ។បេ។ ចិត្ត-
គហបតីសួរទៅព្រះថេរៈដ៏មានអាយុជាគំរប់ ៣ ដងដូច្នេះថា បពិត្រព្រះ
ថេរៈដ៏ចំរើន ទិដ្ឋិទាំងឡាយឯណាមានច្រើនប្រការ កើតឡើងក្នុង
លោកថា លោកទៀងដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀងដូច្នេះក្តី លោកមានទី
បំផុតដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី ជីវៈនោះគឺសរីរៈនោះដូច្នេះក្តី
ជីវៈដទៃសរីរៈដទៃដូច្នេះក្តី សត្វកើតទៀតខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់
ដូច្នេះក្តី សត្វមិនកើតទៀតខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ដូច្នេះក្តី សត្វ
កើតទៀតក្តី មិនកើតទៀតក្តី ខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ដូច្នេះក្តី
សត្វកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តី
ស្លាប់ដូច្នេះក្តី ។ (ទិដ្ឋិទាំង ៦២ ពួកនោះលោកក្នុងព្រហ្មជាលសូត្រ
ហើយ) ។ បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន កាលបើអ្វីមាន ទើបទិដ្ឋិទាំងនេះ
កើតមានបាន កាលបើអ្វីមិនមាន ទិដ្ឋិទាំងនេះក៏មិនមានបាន ។ ព្រះថេរៈ
ដ៏មានអាយុស្ងៀមជាគំរប់ ៣ ដងទៀត ។

(១៩១) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឥសិទត្តោ តស្មិំ ភិក្ខុសង្ឃេ សព្វនវកោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឥសិទត្តោ អាយស្មន្តំ ថេរំ ឯតទវោច ព្យាករោហិ ភន្តេ ថេរ ចិត្តស្ស គហបតិនោ ឯតំ បញ្ហន្តិ ។ ព្យាករោហិ ត្វំ អាវុសោ ឥសិទត្ត ចិត្តស្ស គហបតិនោ ឯតំ បញ្ហន្តិ ។ ឯវំ ហិ ត្វំ គហបតិ បុច្ឆសិ យា ឥមា ភន្តេ អនេកវិហិតា ទិដ្ឋិយោ លោកេ ឧប្បជ្ជន្តិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា ។បេ។ ឥមា នុ ខោ ភន្តេ ទិដ្ឋិយោ កិស្មិំ សតិ ហោន្តិ កិស្មិំ អសតិ ន ហោន្តីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ យា ឥមា គហបតិ អនេកវិហិតា ទិដ្ឋិយោ លោកេ ឧប្បជ្ជន្តិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ

[១៩០] សម័យនោះឯង ព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុ ជាភិក្ខុថ្មីជាងគេក្នុងភិក្ខុសង្ឃនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុពោលទៅនឹងព្រះថេរៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន សូមព្រះករុណាសូមដោះស្រាយប្រស្នា នៃចិត្តគហបតី ។ ម្នាលអាវុសោឥសិទត្ត ចូរលោកដោះស្រាយប្រស្នា នៃចិត្តគហបតីចុះ ។ (ព្រះឥសិទត្តសួរទៅចិត្តគហបតី) ថា ម្នាលគហបតី អ្នកសួរយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន ទិដ្ឋិទាំងឡាយឯណា មានច្រើនប្រការ កើតឡើងក្នុងលោកថា លោកទៀងដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀងដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី ។បេ។ បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន កាលបើអ្វីមាន ទើបទិដ្ឋិទាំងនេះក៏មានដែរ កាលបើអ្វីមិនមាន ទិដ្ឋិទាំងនេះក៏មិនមានដែរ ដូច្នេះឬ ។ ករុណា លោកម្ចាស់ ។ ម្នាលគហបតី ទិដ្ឋិទាំងឡាយឯណា មានច្រើនប្រការ រមែងកើតឡើងក្នុងលោកថា លោកទៀងដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀងដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នេះក្តី ជីវៈនោះក៏សរីរៈនោះដូច្នេះក្តី ជីវៈដទៃ

សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ (យានិ ចិមានិ ទ្វាសដ្ឋិទិដ្ឋិគតានិ ព្រហ្មជាលេ ភណិតានិ) ។ ឥមា ខោ គហបតិ ទិដ្ឋិយោ សក្កាយទិដ្ឋិយា សតិ ហោន្តិ សក្កាយទិដ្ឋិយា អសតិ ន ហោន្តីតិ ។

(១៩៦) កថំ បន ភន្តេ សក្កាយទិដ្ឋិ ហោតីតិ ។ ឥធ គហបតិ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ អរិយានំ អទស្សាវី អរិយធម្មស្ស អកោវិទោ អរិយធម្មេ អវិនីតោ សប្បុរិសានំ អទស្សាវី សប្បុរិសធម្មស្ស អកោវិទោ សប្បុរិសធម្មេ អវិនីតោ រូបំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ រូបវន្តំ វា អត្តានំ អត្តនិ វា រូបំ រូបស្មឹ វា អត្តានំ ។ វេទនំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ។ បេ ។ សញ្ញំ ។ សង្ខារេ ។ វិញ្ញាណំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ វិញ្ញាណវន្តំ វា អត្តានំ អត្តនិ វា វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណស្មឹ វា អត្តានំ ។ ឯវំ ខោ គហបតិ សក្កាយទិដ្ឋិ ហោតីតិ ។

សរីរៈដទៃផ្សេងក្តី សត្វកើតទៀតខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ផ្សេងក្តី សត្វមិនកើតទៀតខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ផ្សេងក្តី សត្វកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ផ្សេងក្តី សត្វកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ផ្សេងក្តី ។ (ទិដ្ឋិទាំង ៦២ មានពោលក្នុងព្រហ្មជាលសូត្រនោះហើយ) ។ ម្នាលគហបតី កាលបើសក្កាយទិដ្ឋិមាន ទិដ្ឋិទាំងនេះក៏មាននៅ កាលបើសក្កាយទិដ្ឋិមិនមាន ទិដ្ឋិទាំងនេះក៏មិនមាននៅ ។

(១៩៦) បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន សក្កាយទិដ្ឋិកើតមានតើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី បុថុជ្ជនក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនបានឃើញព្រះអរិយៈ មិនឈ្លាសវៃក្នុងអរិយធម៌ មិនបានសិក្សាក្នុងអរិយធម៌ មិនបានឃើញពួកសប្បុរស មិនឈ្លាសវៃក្នុងសប្បុរិសធម៌ មិនបានសិក្សាក្នុងសប្បុរិសធម៌ រមែងពិចារណាឃើញនូវរូបថាជាខ្លួន នូវខ្លួនថាមានរូបខ្លះ នូវរូបក្នុងខ្លួនខ្លះ នូវខ្លួនក្នុងរូបខ្លះ ។ ឃើញនូវវេទនាថាជាខ្លួន ។ បេ ។ នូវសញ្ញា ។ នូវសង្ខារទាំងឡាយ ។ ឃើញនូវវិញ្ញាណថាជាខ្លួន នូវខ្លួនថាមានវិញ្ញាណខ្លះ នូវវិញ្ញាណក្នុងខ្លួនខ្លះ នូវខ្លួនក្នុងវិញ្ញាណខ្លះ ។ ម្នាលគហបតី សក្កាយទិដ្ឋិកើតមានដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

(១៩៣) កថំ បន ភន្តេ សក្កាយទិដ្ឋិ ន ហោតីតិ ។ ឥធ គហបតិ សុតវា អរិយសាវកោ អរិយានំ ទស្សាវី អរិយធម្មស្ស កោវិទោ អរិយធម្មេ សុវិនីតោ សប្បុរិសានំ ទស្សាវី សប្បុរិសធម្មស្ស កោវិទោ សប្បុរិសធម្មេ សុវិនីតោ ន រូបំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ន រូបវន្តំ វា អត្តានំ ន អត្តនិ វា រូបំ ន រូបស្មឹ វា អត្តានំ ។ ន វេទនំ ។ ន សញ្ញំ ។ ន សង្ខារេ ។ ន វិញ្ញាណំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ន វិញ្ញាណវន្តំ វា អត្តានំ ន អត្តនិ វា វិញ្ញាណំ ន វិញ្ញាណស្មឹ វា អត្តានំ ។ ឯវំ ខោ គហបតិ សក្កាយទិដ្ឋិ ន ហោតីតិ ។ កុតោ ភន្តេ អយ្យោ ឥសិទត្តោ អាគច្ឆតីតិ ។ អវន្តិយា ខោ គហបតិ អាគច្ឆាមីតិ ។ អត្ថិ ភន្តេ អវន្តិយា ឥសិទត្តោ នាម កុលបុត្តោ អម្ហាកំ អទិដ្ឋសហាយោ បព្វជិតោ ទិដ្ឋោ សោ អាយស្មតាតិ ។ ឯវំ គហបតីតិ ។ កហំ នុ ខោ សោ ភន្តេ អាយស្មា ឯតរហិ វិហរតីតិ ។

(១៩៣) បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន សក្កាយទិដ្ឋិមិនកើតមាន ដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវកក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកចេះដឹង បានឃើញព្រះអរិយៈ ឈ្លាសវៃក្នុងអរិយធម៌ បានសិក្សាដោយល្អក្នុងអរិយធម៌ បានឃើញពួកសប្បុរស ឈ្លាសវៃក្នុងសប្បុរសធម៌ បានសិក្សាដោយល្អក្នុងសប្បុរសធម៌ រមែងមិនឃើញនូវរូបថាជាខ្លួន មិនឃើញនូវខ្លួនថាមានរូប មិនឃើញនូវរូបក្នុងខ្លួន មិនឃើញនូវខ្លួនក្នុងរូប ។ មិនឃើញនូវវេទនា ។ មិនឃើញនូវសញ្ញា ។ មិនឃើញនូវសង្ខារទាំងឡាយ ។ មិនឃើញនូវវិញ្ញាណថាជាខ្លួន មិនឃើញនូវខ្លួនថាមានវិញ្ញាណ មិនឃើញនូវវិញ្ញាណក្នុងខ្លួន មិនឃើញនូវខ្លួនក្នុងវិញ្ញាណ ។ ម្នាលគហបតី សក្កាយទិដ្ឋិមិនកើតមាន ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ព្រះអង្គជាម្ចាស់និមន្តមកអំពីទីណា ។ ម្នាលគហបតី អាត្មាមកអំពីដែនអវន្តិ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ឯកុលបុត្តឈ្មោះឥសិទត្តក្នុងដែនអវន្តិ ជាសំឡាញ់ដែលយើងមិនដែលបានឃើញ ចេញបួសហើយ ឯលោកនោះ លោកម្ចាស់ដែលឃើញហើយដែរឬ ។ អើគហបតី ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុនោះ ឥឡូវនេះគង់នៅក្នុងទីឯណាហ្ន៎ ។

(១៩៦) ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ឥសិទត្តោ តុណ្ហី អហោសិ ។ អយ្យោ នោ ភន្តេ ឥសិទត្តោតិ ។ ឯវំ គហបតីតិ ។ អភិរមតុ ភន្តេ អយ្យោ ឥសិទត្តោ មច្ឆិកាសណ្ឌេ រមណីយំ អម្ពាដកវនំ អហំ អយ្យស្ស ឥសិទត្តស្ស ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារានន្តិ ។ កល្យាណំ វុច្ចតិ គហបតីតិ ។

(១៩៧) អថខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មតោ ឥសិទត្តស្ស ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេសិ សម្បវារេសិ ។ អថខោ ថេរា ភិក្ខូ ភុត្តាវិនោ ឱនីតបត្តបាណិនោ ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមឹសុ ។ អថខោ អាយស្មា ថេរោ អាយស្មន្តំ ឥសិទត្តំ ឯតទវោច សាធុ ខោ តំ[១] អាវុសោ ឥសិទត្ត ឯសោ បញ្ហោ

១ ម. តំ ។

(១៩៦) លុះចិត្តគហបតីសួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុនៅស្ងៀម ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់ជាឥសិទត្តរបស់យើងឬ ។ អើគហបតី ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន សូមព្រះឥសិទត្តជាម្ចាស់ត្រេកអរនឹងព្រៃអម្ពាដកវ័នជាទីសប្បាយ ខាងនៃព្រៃមច្ឆិកា ចុះ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដោយចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនៈគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារដល់ព្រះឥសិទត្តជាម្ចាស់ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកពោលពាក្យល្អហើយ ។

(១៩៧) គ្រានោះ ចិត្តគហបតីត្រេកអរអនុមោទនានឹងភាសិតរបស់ព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុហើយ ក៏ញុំាងភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរៈឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តមដោយដៃខ្លួនឯង ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុជាថេរៈ លុះឆាន់រួចហើយលែងលូកដៃទៅក្នុងបាត្រហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈចេញទៅ ។ គ្រានោះ ព្រះថេរៈដ៏មានអាយុពោលទៅនឹងព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលឥសិទត្ត ប្រស្នានុ៎ះ

បដិភាសិ ។ នេសោ បញ្ហោ មំ បដិភាសិ តេនហាវុសោ ឥសិទត្ត យទា អញ្ញថាបិ ឯវរូបោ បញ្ហោ អាគច្ឆេយ្យ តញ្ញេវេត្ថ បដិភាសេយ្យាសីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឥសិទត្តោ សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ មច្ឆិកាសណ្ឌម្ហា បក្កាមិ យំ មច្ឆិកាសណ្ឌម្ហា បក្កាមិ តថា បក្កន្តោវ អហោសិ ន បុន បច្ចាគច្ឆីតិ ។ តតិយំ ។

(១៩៦) ឯកំ សមយំ សម្ពហុលា ថេរា ភិក្ខូ មច្ឆិកាសណ្ឌេ វិហរន្តិ អម្ពាដកវនេ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេន ថេរា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច អធិវាសេន្តុ មេ ភន្តេ ថេរា ស្វាតនាយ ភត្តន្តិ ។ អធិវាសេសុំ ខោ ថេរា ភិក្ខូ តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ ថេរានំ ភិក្ខូនំ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ថេរេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

ប្រាកដដល់លោកប្រាកដហើយ ប្រស្នានុ៎ះមិនប្រាកដដល់យើងទេឡើយ ម្នាលលោកឥសិទត្ត បើដូច្នោះ កាលណាបើមានប្រស្នាមានសភាពដូច្នេះមានមកដោយប្រការដទៃ លោកគប្បីទទួលសំដែងប្រស្នានោះ ។ គ្រានោះ ព្រះឥសិទត្តដ៏មានអាយុរៀបចំទុកដាក់សេនាសនៈហើយ ក៏កាន់យកបាត្រនិងចីវរចេញទៅអំពីដងព្រៃមច្ឆិកា ព្រោះថាលោកចេញទៅអំពីដងព្រៃមច្ឆិកា ចេញទៅតែម្ដង មិនបានត្រឡប់មកវិញឡើយ ។ ចប់សូត្រទី ៣ ។

[១៩៦] សម័យមួយ ភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូបគង់នៅក្នុងអម្ពាដកវន ជិតដងព្រៃមច្ឆិកា ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីចូលទៅរកពួកភិក្ខុជាថេរៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏និមន្តពួកភិក្ខុជាថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមព្រះថេរៈទាំងឡាយទទួលភត្តដ៏ក្រៃលែងរបស់ខ្ញុំព្រះករុណា ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក៏ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ លំដាប់នោះ ចិត្តគហបតី ដឹងច្បាស់ថាពួកភិក្ខុជាថេរៈទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំពួកភិក្ខុជាថេរៈ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចេញទៅ ។

ចិត្តគហបតិសំយុត្តំ

(១៩៧) អថខោ ថេរា ភិក្ខូ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន ចិត្តស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទឹសុ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ ថេរេ ភិក្ខូ បណីតេន សប្បិបាយាសេន សហត្ថា សន្តប្បេសិ សម្បវារេសិ ។ អថខោ ថេរា ភិក្ខូ ភុត្តាវិនោ ឱនីតបត្តបាណិនោ ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមឹសុ ។ ចិត្តោបិ ខោ គហបតិ សេសកំ វិស្សជ្ជេថាតិ វត្វា ថេរេ ភិក្ខូ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧណ្ហំ ហោតិ កុដ្ឋិតំ ។ តេ ច ថេរា ភិក្ខូ បវេលិយមានេន មញ្ញេ កាយេន គច្ឆន្តិ[១] យថា តំ ភោជនំ ភុត្តាវិនោ ។

១ ម. អញ្ញ កាយេន គច្ឆន្តិ ។

ចិត្តគហបតិសំយុត្ត

(១៩៧) លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយ ទើបពួកភិក្ខុជាថេរៈស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងវេលាបុព្វណ្ហសម័យ ចូលទៅកាន់ផ្ទះរបស់ចិត្តគហបតី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីញុំាងពួកភិក្ខុជាថេរៈឲ្យឆាន់ឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយសប្បិបាយាស (បាយាសលាយទឹកដោះគោ) ដ៏ឧត្តម ដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពួកភិក្ខុជាថេរៈ លុះឆាន់រួចហើយលែងលូកដៃទៅក្នុងបាត្រទៀតហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈហើយចេញទៅ ។ ចិត្តគហបតីពោលថា សូមព្រះករុណាចាក់ចោលនូវភត្តដែលសល់ ហើយក៏ដើរតាមក្រោយៗ ពួកភិក្ខុជាថេរៈ ។ សម័យនោះឯង សេចក្តីក្តៅ[១] ក៏ក្រៃពេក ។ ភិក្ខុជាថេរៈទាំងនោះ ទើបតែនឹងឆាន់ភោជនរួច ទ្រើនដើរទៅ មានកាយលំបាកពេកណាស់ ។

១ ក្តៅក្រៃពេកៈ ដោយនិទ្ទេស ក្តៅលើក្តៅដោយកំដៅព្រះអាទិត្យ ។

(១៩៨) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា មហាកោ តស្មឹ ភិក្ខុសង្ឃេ សព្វនវកោ[១] ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាកោ អាយស្មន្តំ ថេរំ ឯតទវោច សាធុ ខ្វស្ស ភន្តេ ថេរស្ស[២] សីតកោ ច វាតោ វាយេយ្យ អព្ភសំបិលាបោ[៣] ច អស្ស ទេវោ ច ឯកមេកំ ផុសាយេយ្យាតិ ។ សាធុ ខ្វស្ស អាវុសោ មហាក យំ សីតកោ ច វាតោ វាយេយ្យ អព្ភសំបិលាបោ ច អស្ស ទេវោ ច ឯកមេកំ ផុសាយេយ្យាតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាកោ តថារូបំ ឥទ្ធាភិសង្ខារំ អភិសង្ខាសិ យថា យំ សីតកោ ច វាតោ វាយិ អព្ភសំបិលាបោ ច អហោសិ ទេវោ ច ឯកមេកំ ផុសិ ។

១ ម. សព្វនវកោ ។ ២ ម. យំ សីតកោ ។ ៣ ម. អព្ភសំវិលាបោ ។

(១៩៨) សម័យនោះឯង ព្រះមហកៈដ៏មានអាយុជាភិក្ខុថ្មីជាងគេ ក្នុងភិក្ខុសង្ឃនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះមហកៈដ៏មានអាយុពោលទៅនឹងព្រះថេរៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ប្រសិនបើមានខ្យល់ត្រជាក់បក់មក ទាំងមេឃក៏ស្រទំ ទាំងភ្លៀងក៏ធ្លាក់ចុះមកមួយគ្រាប់ៗ ជាការប្រពៃណាស់ ។ ព្រះថេរៈពោលថា ម្នាលអាវុសោមហកៈ ប្រសិនបើមានខ្យល់ត្រជាក់បក់មក ទាំងមេឃក៏ស្រទំ ទាំងភ្លៀងក៏ធ្លាក់ចុះមកមួយគ្រាប់ៗ ជាការប្រពៃពិត ។ ទើបព្រះមហកៈដ៏មានអាយុតាក់តែងនូវឥទ្ធាភិសង្ខារមានសភាពដូច្នោះ គឺឲ្យមានខ្យល់ត្រជាក់បក់មក ទាំងមេឃក៏ស្រទំ ទាំងភ្លៀងក៏ធ្លាក់ចុះមកមួយគ្រាប់ៗ ។

(១៩៩) អថខោ ចិត្តស្ស គហបតិនោ ឯតទហោ-
សិ យោ ខោ ឥមស្មិំ ភិក្ខុសង្ឃេ ភិក្ខុ
តស្សាយំ ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោតិ ។ អថខោ អាយស្មា
មហកោ អារាមំ សម្បាបុណិត្វា អាយស្មន្តំ ថេរំ
ឯតទវោច អលមេត្តាវតា ភន្តេ ថេរាតិ អលមេត្តាវតា
អាវុសោ មហក កតមេត្តាវតា អាវុសោ មហក បូ-
ជិតមេត្តាវតា អាវុសោ មហកាតិ ។ អថខោ ថេរា ភិក្ខូ
យថាវិហារំ អគមំសុ អាយស្មាបិ មហកោ សកំ
វិហារំ អគមាសិ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេនាយស្មា
មហកោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ
មហកំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និ-
សិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មន្តំ មហកំ ឯតទ-
វោច សាធុ មេ ភន្តេ អយ្យោ មហកោ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ
ឥទ្ធិបាដិហារិយំ ទស្សេតូតិ ។ តេនហិ ត្វំ គហបតិ

(១៩៩) គ្រានោះ ចិត្តគហបតីមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុ
ឯណាថ្មីជាងគេបង្អស់ក្នុងភិក្ខុសង្ឃនេះ ឥទ្ធានុភាពនៃឫទ្ធិមានសភាពដូច្នេះ
នេះ ជារបស់ភិក្ខុនោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហកៈដ៏មានអាយុបានទៅ
ដល់អារាមហើយ ក៏ពោលទៅនឹងព្រះថេរៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រ
ព្រះថេរៈដ៏ចំរើន ប៉ុណ្ណេះល្មមហើយឬទេ ព្រះថេរៈក៏ពោលថា ម្នាល
អាវុសោមហកៈ ប៉ុណ្ណេះល្មមហើយ ម្នាលអាវុសោមហកៈ ធ្វើប៉ុណ្ណេះ
ម្នាលអាវុសោមហកៈ បូជាប៉ុណ្ណេះហើយ ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុជាថេរៈ
ក៏បានទៅដល់វិហាររៀងខ្លួន ឯព្រះមហកៈដ៏មានអាយុ ក៏បានទៅដល់វិហារ
របស់ខ្លួនដែរ ។ លំដាប់នោះ ចិត្តគហបតីចូលទៅរកព្រះមហកៈដ៏មាន
អាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហកៈដ៏មានអាយុ ហើយ
អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ
ក៏ពោលទៅនឹងព្រះមហកៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន
សូមព្រះមហកៈជាម្ចាស់សំដែងនូវឥទ្ធិបាដិហារ្យ ជាធម៌របស់មនុស្ស
ដ៏លើសលុបដល់ខ្ញុំករុណាឲ្យបាន ។ ម្នាលគហបតី បើដូច្នោះ ចូរអ្នក

អាលិន្ទេ ឧត្តរាសង្គំ បញ្ញបេត្វា តិណកលាបំ ឱកាសេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មតោ មហកស្ស បដិស្សុត្វា អាលិន្ទេ ឧត្តរាសង្គំ បញ្ញបេត្វា តិណកលាបំ ឱកាសេសិ ។ អថខោ អាយស្មា មហកោ វិហារំ បវិសិត្វា សូចិឃដិកំ ទត្វា តថារូបំ ឥទ្ធាភិសង្ខារំ អភិសង្ខាសិ យថា តាឡច្ឆិគ្គឡេន ច អគ្គឡន្តរិកាយ ច អច្ចិ និក្ខមិត្វា តិណានិ ឈាបេសិ ន ឧត្តរាសង្គំ ឈាបេសិ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ ឧត្តរាសង្គំ បប្ផោដេត្វា(១) សំវិគ្គោ លោមហដ្ឋជាតោ ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ អថខោ អាយស្មា មហកោ វិហារា និក្ខមិត្វា ចិត្តំ គហបតឹ ឯតទវោច អលមេត្តាវតា គហបតីតិ ។ អលមេត្តាវតា ភន្តេ មហក កតមេត្តាវតា ភន្តេ មហក បូជិតមេត្តាវតា ភន្តេ មហក អភិរមតុ ភន្តេ អយ្យោ មហកោ មច្ឆិកាសណ្ឌេ រមណីយំ អម្ពាដកាវនំ អហំ អយ្យស្ស មហកស្ស ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមិ

១ ម. បប្ផោតេត្វា ។

ក្រាលសំពត់ឧត្តរាសង្គ ដែលលើបាច់ស្មៅពីរបៀង ។ ចិត្តគហបតី ទទួលពាក្យរបស់ព្រះមហកៈដ៏មានអាយុថា ព្រះករុណា លោកម្ចាស់ ហើយក៏ក្រាលសំពត់ឧត្តរាសង្គ ដែលលើបាច់ស្មៅពីរបៀង ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហកៈដ៏មានអាយុចូលទៅកាន់វិហារ ដាក់គន្លឹះទ្វារហើយ ក៏តាក់តែងនូវឫទ្ធាភិសង្ខារមានសភាពដូច្នោះ បណ្ដាលឲ្យមានអណ្ដាតភ្លើងចេញទៅតាមប្រហោងគន្លឹះសោរផង តាមចន្លោះទ្វារផង ឆេះស្មៅតែម្យ៉ាង តែមិនឆេះសំពត់ឧត្តរាសង្គឡើយ ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតី ផ្ដោកសំពត់ឧត្តរាសង្គ ទៅជាអ្នកស្លុតព្រឺរោម ឈរនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហកៈដ៏មានអាយុចេញអំពីវិហារហើយ ពោលទៅនឹងចិត្តគហបតីដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី ប៉ុណ្ណេះល្មមហើយឬទៅ ។ បពិត្រព្រះមហកៈដ៏ចំរើន ប៉ុណ្ណេះល្មមហើយ បពិត្រព្រះមហកៈដ៏ចំរើន ធ្វើប៉ុណ្ណេះចុះ បពិត្រព្រះមហកៈដ៏ចំរើន បូជាប៉ុណ្ណេះហើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមព្រះមហកៈជាម្ចាស់ត្រេកអរចំពោះក្រុងមច្ឆិកាសណ្ឌជាទីសប្បាយ ខាងព្រៃម្កាក់ចុះ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងធ្វើនូវសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ

ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារានន្តិ ។ កល្យាណំ វុច្ចតិ គហបតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហកោ សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ មច្ឆិកាសណ្ឌម្ហា បក្កាមិ ។ យំ មច្ឆិកាសណ្ឌម្ហា បក្កាមិ តថា បក្កន្តោវ អហោសិ ន បុន បច្ចាគច្ឆីតិ ។ តតិយំ ។

(៦០០) ឯកំ សមយំ អាយស្មា កាមភូ មច្ឆិកាសណ្ឌេ វិហរតិ អម្ពាដកវនេ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេនាយស្មា កាមភូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ កាមភុំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ ចិត្តំ គហបតឹ អាយស្មា កាមភូ ឯតទវោច វុត្តមិទំ គហបតិ

នេលង្គោ សេតបច្ឆាទោ
ឯការោ វត្តតី រថោ
អនីឃំ បស្ស អាយន្តំ(១)
ឆិន្នសោតំ អពន្ធនន្តិ ។

១ បស្ស អាយន្តំ ។

ដោយចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ ដល់ព្រះមហកៈជាម្ចាស់ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកពោលពាក្យប្រពៃហើយ លំដាប់នោះ ព្រះមហកៈដ៏មានអាយុរៀបចំទុកដាក់សេនាសនៈហើយ ក៏កាន់យកបាត្រនិងចីវរចេញទៅអំពីដងព្រៃមច្ឆិកា ព្រោះហេតុចេញទៅអំពីដងព្រៃមច្ឆិកា ចេញទៅតែម្តង មិនបានត្រឡប់មកវិញឡើយ ។ ចប់សូត្រទី ៣ ។

(៦០០) សម័យមួយ ព្រះកាមភូដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងអម្ពាដកវន នាដងព្រៃមច្ឆិកា ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីចូលទៅរកព្រះកាមភូដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះកាមភូដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះកាមភូដ៏មានអាយុក៏ពោលទៅដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលថា

រថមានអវយវៈឥតទោស មានគ្រឿងពាសមានពណ៌ស
មានកាំតែមួយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ អ្នកចូរមើលនូវរថនោះដែល
មិនមានទុក្ខ មិនដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ មានខ្សែដាច់ហើយ មិន
មានចំណង ។

(៦០១) ឥមស្ស នុ ខោ គហបតិ សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស កថំ វិត្ថារេន អត្ថោ ទដ្ឋព្វោតិ ។ កឹ នុ ខោ ឯតំ ភន្តេ ភគវតា ភាសិតន្តិ ។ ឯវំ គហបតីតិ ។ តេនហិ ភន្តេ មុហុត្តំ អាគមេហិ យាវស្ស អត្ថំ បេក្ខាមីតិ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ មុហុត្តំ តុណ្ហី ហុត្វា អាយស្មន្តំ កាមភុំ ឯតទវោច នេលង្គន្តិ ខោ ភន្តេ សីលានមេតំ អធិវចនំ ។ សេតបច្ឆាទោតិ ខោ ភន្តេ វិមុត្តិយា ឯតំ អធិវចនំ ។ ឯការោតិ ខោ ភន្តេ សតិយា ឯតំ អធិវចនំ ។ វត្តតីតិ ខោ ភន្តេ អភិក្កមបដិក្កមស្សេតំ អធិវចនំ ។ រថោតិ ខោ ភន្តេ ឥមស្សេតំ ចាតុម្មហាភូតិកស្ស កាយស្ស អធិវចនំ មាតាបេត្តិកសម្ភវស្ស ឱទនកុម្មាសុបចយស្ស អនិច្ចុច្ឆាទន-

(៦០១) ម្នាលគហបតី ភាសិតសង្ខេបនេះ ត្រូវយល់សេចក្តីដោយពិស្តារដូចម្តេចទៅ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន នេះព្រាកដជាពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលហើយឬ ។ អើគហបតី ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ សូមព្រះករុណារង់ចាំមួយរំពេចសិន ចាំខ្ញុំព្រះករុណាពិចារណាខ្លឹមសេចក្តីនៃភាសិតនេះ ។ លំដាប់នោះ ចិត្តគហបតីស្ងៀមតែមួយរំពេច ហើយក៏ពោលតបទៅនឹងព្រះកាមភូដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យថា អវយវៈឥតទោសនេះ ជាឈ្មោះរបស់សីល ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យថា មានគ្រឿងកាសមានពណ៌សនេះ ជាឈ្មោះនៃវិមុត្តិ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យថា មានកាំតែ ១ នេះ ជាឈ្មោះនៃសតិ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យថា វិលប្រព្រឹត្តទៅ នេះជាឈ្មោះនៃដំណើរទៅមុខនិងថយក្រោយ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យថា រថនេះ ជាឈ្មោះនៃកាយនេះដែលប្រកបដោយមហាភូតរូប ៤ កើតព្រមអំពីមាតានិងបិតា មានសេចក្តីចំរើនដោយបាយនិងនំ ជាសភាវៈមិនទៀង

បរិមទ្ទនភេទនវិទ្ធំសនធម្មស្ស ។ រាគោ ខោ ភន្តេ នីឃោ ទោសោ នីឃោ មោហោ នីឃោ តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវង្កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា តស្មា ខីណាសវោ ភិក្ខុ អនីឃោតិ វុច្ចតិ ។ អាយន្តន្តិ[1] ខោ ភន្តេ អរហតោ ឯតំ អធិវចនំ ។ សោតន្តិ ខោ ភន្តេ តណ្ហាយេតំ អធិវចនំ សា ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវង្កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា តស្មា ខីណាសវោ ភិក្ខុ ឆិន្នសោតោតិ វុច្ចតិ ។ រាគោ ខោ ភន្តេ ពន្ធនំ ទោសោ ពន្ធនំ មោហោ ពន្ធនំ តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភា-

---

១ ឱ. អាយន្តោ ។

មានការផុសមាត់ប៉ុណ្ណោះក្នុងការក្រោកនឹងកក់ទ្រាប់ ដែលក្លាយខ្លួនទៅជាធម្មតា ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន រាគៈជាទុក្ខ ទោសៈជាទុក្ខ មោហៈជាទុក្ខ ឯសភាវៈមានរាគៈជាដើមនោះ ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពបានលះបង់ហើយ បានកាត់ផ្តាច់ឫសគល់ហើយ បានធ្វើឲ្យទៅសល់តែទី នៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានវេនភព ជាសភាវៈមិនកើតឡើងតទៅ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពទើបហៅជាមិនមានទុក្ខ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យថា មិនដល់នូវសេចក្តីទុក្ខនេះ ជាឈ្មោះនៃព្រះអរហន្ត ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យថា ខ្សែនេះ ជាឈ្មោះនៃតណ្ហា ឯតណ្ហានោះឯង ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពបានលះបង់ហើយ បានកាត់ផ្តាច់ឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យទៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងកើតមានវេនភព ជាសភាវៈមិនកើតឡើងតទៅ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពទើបហៅថាមានខ្សែដាច់ហើយ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន រាគៈជាចំណង ទោសៈជាចំណង មោហៈជាចំណង រាគៈជាដើមនោះ ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពបានលះបង់ហើយ បានកាត់ផ្តាច់ឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យទៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមាន

វត្ថុកតា អាយតិំ អនុប្បាទធម្មា តស្មា ខីណាសវោ ភិក្ខុ អពន្ធនោតិ វុច្ចតិ ។ ឥតិ ខោ ភន្តេ យន្តំ ភគវតា វុត្តំ

នេលង្គោ សេតបច្ឆាទោ
ឯការោ វត្តតី រថោ
អនីឃំ បស្ស អាយន្តំ
ឆិន្នសោតំ អពន្ធនន្តិ ។

ឥមស្ស ខោហំ ភន្តេ ភគវតា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្ថារេន អត្ថំ អាជានាមីតិ ។ លាភា តេ គហបតិ សុលទ្ធំ តេ គហបតិ យស្ស តេ គម្ភីរេ ពុទ្ធវចនេ បញ្ញាចក្ខុ កមតីតិ ។ បញ្ចមំ ។

(៦០៦) ឯកំ សមយំ អាយស្មា កាមភូ មច្ឆិកាសណ្ឌេ វិហរតិ អម្ពាដកវនេ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេនាយស្មា កាមភូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ កាមភុំ អភិវាទេត្វា

តែបភាព ជាសភាវៈមិនកើតឡើងតទៅ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពនោះ ហៅថាមិនមានចំណង ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគបានពោលហើយថា

រថមានអវយវៈឥតទោស មានគ្រឿងការមានពណ៌ស
មានកាំតែមួយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ អ្នកចូរមើលនូវរថដែល
មិនមានទុក្ខ មិនដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ មានខ្សែដាច់ហើយ
មិនមានចំណង ។

បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលដោយសង្ខេប ខ្ញុំព្រះករុណាដឹងដោយសេចក្តីពិស្តារបានយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលគហបតី អ្នកពេញហៅថាជាមានលាភ ម្នាលគហបតី អត្តភាពជាមនុស្ស ពេញហៅថាអ្នកបានដោយប្រពៃ ព្រោះថាអ្នកមានបញ្ញាចក្ខុ លុះទៅក្នុងពុទ្ធវចនៈដ៏ជ្រាលជ្រៅ ។ ចប់សូត្រទី៥ ។

[៦០៦] សម័យមួយ ព្រះកាមភូដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងអម្ពាដកវន ជាទីទៀបព្រៃមច្ឆិកា ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីចូលទៅរកព្រះកាមភូដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះកាមភូដ៏មានអាយុហើយ

ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មន្តំ កាមភុំ ឯតទវោច កតិ នុ ខោ ភន្តេ សង្ខារាតិ ។ តយោ ខោ គហបតិ សង្ខារា កាយសង្ខារោ វចីសង្ខារោ ចិត្តសង្ខារោតិ ។

(៦០៣) សាធុ ភន្តេតិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មតោ កាមភុស្ស ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា អាយស្មន្តំ កាមភុំ ឧត្តរិំ បញ្ហំ អបុច្ឆិ កតមោ បន ភន្តេ កាយសង្ខារោ កតមោ វចីសង្ខារោ កតមោ ចិត្តសង្ខារោតិ ។ អស្សាសបស្សាសា ខោ គហបតិ កាយសង្ខារោ វិតក្កវិចារា វចីសង្ខារោ សញ្ញា ច វេទនា ច ចិត្តសង្ខារោតិ ។

(៦០៤) សាធុ ភន្តេតិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ ឧត្តរិំ បញ្ហំ អបុច្ឆិ កស្មា បន ភន្តេ អស្សាសបស្សាសា កាយសង្ខារោ កស្មា វិតក្កវិចារា វចីសង្ខារោ កស្មា

អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតិអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ពោលទៅនឹងព្រះកាមភូដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន សង្ខារមានប៉ុន្មានទៅហ្ន៎ ។ ម្នាលគហបតិ សង្ខារមាន ៣ គឺ កាយសង្ខារ ១ វចីសង្ខារ ១ ចិត្តសង្ខារ ១ ។

[៦០៣] ចិត្តគហបតិត្រេកអរអនុមោទនានូវភាសិតរបស់ព្រះកាមភូដ៏មានអាយុថា ប្រពៃហើយ លោកម្ចាស់ ហើយក៏សួរនូវប្រស្នានឹងព្រះកាមភូដ៏មានអាយុតទៅទៀតថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះកាយសង្ខារតើដូចម្តេច វចីសង្ខារដូចម្តេច ចិត្តសង្ខារដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតិ ខ្យល់ដង្ហើមចេញចូល ហៅថាកាយសង្ខារ សេចក្តីត្រិះរិះនឹងសេចក្តីពិចារណា ហៅថាវចីសង្ខារ សញ្ញានឹងវេទនា ហៅថាចិត្តសង្ខារ ។

(៦០៤) ចិត្តគហបតិពោលថា ប្រពៃហើយ លោកម្ចាស់ ហើយក៏សួរប្រស្នាតទៅទៀតថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះព្រោះហេតុអ្វីបានជាខ្យល់ដង្ហើមចេញចូល ហៅថាកាយសង្ខារ ព្រោះហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីត្រិះរិះនឹងសេចក្តីពិចារណា ហៅថាវចីសង្ខារ ព្រោះហេតុអ្វី

សញ្ញា ច វេទនា ច ចិត្តសង្ខារោតិ ។ អស្សាសប-ស្សាសា ខោ គហបតិ កាយិកា ឯតេ ធម្មា កាយ-បដិពទ្ធា តស្មា អស្សាសបស្សាសា កាយសង្ខារោ ។ បុព្វេ ខោ គហបតិ វិតក្កេត្វា វិចារេត្វា បច្ឆា វាចំ ភិន្ទតិ តស្មា វិតក្កវិចារា វចីសង្ខារោ ។ សញ្ញា ច វេទនា ច ចេតសិកា ឯតេ ធម្មា ចិត្តបដិពទ្ធា តស្មា សញ្ញា ច វេទនា ច ចិត្តសង្ខារោតិ ។

(៦០៨) សាធុ ។បេ។ បញ្ហំ អបុច្ឆិ កថំ បន ភន្តេ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ហោតីតិ ។ ន ខោ គហបតិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជន្តស្ស ភិក្ខុ-នោ ឯវំ ហោតិ អហំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជិ-ស្សន្តិ វា អហំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជាមីតិ វា អហំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នោតិ វា ។ អថខ្វស្ស បុព្វេវ តថា ចិត្តំ ភាវិតំ ហោតិ យន្តំ តថត្តាយ ឧបនេតីតិ ។

បានជាសញ្ញានឹងវេទនា ហៅថាចិត្តសង្ខារ ។ ម្នាលគហបតី ខ្យល់ដង្ហើមចេញចូលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ ធម៌ទាំងនុ៎ះជាប់ចំពោះដោយកាយ ព្រោះហេតុនោះបានជាខ្យល់ដង្ហើមចេញចូល ហៅថាកាយសង្ខារ ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលត្រិះរិះពិចារណាជាមុនហើយ ទើបបញ្ចេញនូវវាចាជាខាងក្រោយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសេចក្តីត្រិះរិះនឹងសេចក្តីពិចារណា ហៅថាវចីសង្ខារ ។ សញ្ញានឹងវេទនាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ធម៌ទាំងនុ៎ះឯងជាប់ចំពោះដោយចិត្ត ព្រោះហេតុនោះបានជាសញ្ញានឹងវេទនា ហៅថាចិត្តសង្ខារ ។

(៦០៨) ចិត្តគហបតីពោលថា ប្រពៃហើយ ។បេ។ ក៏សួរនូវប្រស្នាថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះការចូលសញ្ញាវេទយិតនិរោធ[១] ដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុដែលចូលសញ្ញាវេទយិត-និរោធមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញចូលនូវសញ្ញាវេទយិ-តនិរោធក្តី ជាអាត្មាអញកំពុងចូលនូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធក្តី ជាអាត្មាអញបានចូលហើយនូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធក្តី ។ ព្រោះថាចិត្តឯណា ដែលបង្អោនទៅដើម្បីជាបុគ្គលមានសភាព[២]ដូច្នោះ ចិត្តនោះឯង ភិក្ខុនោះបានចំរើនហើយក្នុងកាលមុន ។

១ សេចក្តីរលត់នៃសញ្ញានឹងវេទនា ។ ២ បង្អោនទៅដើម្បីមិនឲ្យមានចិត្ត គឺមិនឲ្យមានសញ្ញានឹងវេទនាតទៅទៀត ។

[៦០៦] សាធុ ។បេ។ បញ្ហំ អបុច្ឆិ សញ្ញាវេទយិត-និរោធំ សមាបជ្ជន្តស្ស បន ភន្តេ ភិក្ខុនោ កតមេ ធម្មា បឋមំ និរុជ្ឈន្តិ យទិ វា កាយសង្ខារោ យទិ វា វចីសង្ខារោ យទិ វា ចិត្តសង្ខារោតិ ។ សញ្ញាវេទយិត-និរោធំ សមាបជ្ជន្តស្ស ខោ គហបតិ ភិក្ខុនោ វចី-សង្ខារោ បឋមំ និរុជ្ឈតិ តតោ កាយសង្ខារោ តតោ ចិត្តសង្ខារោតិ ។

[៦០៧] សាធុ ។បេ។ បញ្ហំ អបុច្ឆិ យ្វាយំ ភន្តេ មតោ កាលង្កតោ យោ ចាយំ ភិក្ខុ សញ្ញាវេទយិត-និរោធំ សមាបន្នោ ឥមេសំ កឹ នានាករណន្តិ ។ យ្វាយំ គហបតិ មតោ កាលង្កតោ តស្ស កាយ-សង្ខារា និរុទ្ធា បដិប្បស្សទ្ធា វចីសង្ខារា និរុទ្ធា បដិប្បស្សទ្ធា ចិត្តសង្ខារា និរុទ្ធា បដិប្បស្សទ្ធា អាយុ បរិក្ខីណោ ឧស្មា វូបសន្តា ឥន្ទ្រិយានិ វិបរិ-ភិន្នានិ ។ យោ ច ខ្វាយំ គហបតិ ភិក្ខុ សញ្ញាវេទយិ-តនិរោធំ សមាបន្នោ តស្សបិ កាយសង្ខារា និរុទ្ធា

[៦០៦] ចិត្តគហបតីពោលថា ប្រពៃហើយ ។បេ។ ក៏សួរថា បពិត្រព្រះគុណម្ចាស់ដ៏ចំរើន ចុះភិក្ខុដែលចូលកាន់សញ្ញាវេ-ទយិតនិរោធ ធម៌ណារលត់មុន កាយសង្ខាររលត់មុនឬវចីសង្ខារឬចិត្ត-សង្ខារ ។ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុដែលចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ វចី-សង្ខាររលត់មុន តពីនោះទៅកាយសង្ខារ តពីនោះទៅចិត្តសង្ខារ ។

[៦០៧] ចិត្តគហបតីពោលថា ប្រពៃហើយ ។បេ។ ក៏សួរថា បពិត្រព្រះគុណម្ចាស់ដ៏ចំរើន ភិក្ខុដែលស្លាប់ហើយ ធ្វើមរណ-កាលហើយ នឹងភិក្ខុដែលចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ ភិក្ខុទាំងពីរពួកនេះ មានការផ្សេងគ្នាដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុឯណាដែលស្លាប់ហើយ ធ្វើមរណកាលហើយ កាយសង្ខាររបស់ភិក្ខុនោះរលត់ហើយ ស្ងប់ហើយ វចីសង្ខារក៏រលត់ហើយ ស្ងប់ហើយ ចិត្តសង្ខារក៏រលត់ហើយ ស្ងប់ហើយ អាយុក៏អស់ហើយ ភ្លើងធាតុកំដៅស្ងប់ហើយ ឥន្ទ្រិយក៏បែកធ្លាយរាត់រាយហើយ ។ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុឯណាដែលបានចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធហើយ ឯកាយសង្ខាររបស់ភិក្ខុនោះរលត់ហើយ

បដិប្បស្សទ្ធា វចីសង្ខារោ និរុទ្ធា បដិប្បស្សទ្ធា ចិត្ត-សង្ខារោ និរុទ្ធា បដិប្បស្សទ្ធា អាយុ អបរិក្ខីណោ ឧស្មា អវូបសន្តា ឥន្ទ្រិយានិ វិប្បសន្នានិ ។ យ្វាយំ គហបតិ មតោ កាលកតោ យោ ចាយំ ភិក្ខុ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នោ ឥទំ នេសំ នានា-ករណន្តិ ។

(៦០៨) សាធុ ។បេ។ ឧត្តរឹ បញ្ហំ អបុច្ឆិ កថំ បន ភន្តេ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋានំ ហោតី-តិ ។ ន ខោ គហបតិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋហន្តស្ស ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ អហំ សញ្ញាវេទយិ-តនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋហិស្សន្តិ វា អហំ សញ្ញាវេ-ទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋាមីតិ វា អហំ សញ្ញាវេ-ទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋិតោតិ វា ។ អថខ្វស្ស បុព្វេ វ តថា ចិត្តំ ភាវិតំ ហោតិ យន្តំ តថត្តាយ ឧបនេតីតិ ។

រម្ងាប់ហើយ វចីសង្ខារក៏រលត់ហើយ រម្ងាប់ហើយ ចិត្តសង្ខារក៏រលត់ហើយ រម្ងាប់ហើយ តែអាយុមិនអស់ កម្តៅក្នុងមិនទាន់ស្ងប់ ឥន្ទ្រិយនៅស្រស់បស់នៅឡើយ ។ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុដែលស្លាប់ហើយ ធ្វើមរណកាលហើយ និងភិក្ខុដែលចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធហើយ នេះឯង ជាការផ្សេងគ្នានៃភិក្ខុទាំងនោះ ។

(៦០៨) ចិត្តគហបតីពោលថា ប្រពៃហើយ ។បេ។ ក៏សួរនូវប្រស្នាតទៅទៀតថា បពិត្រព្រះគុណម្ចាស់ចំរើន ចុះការចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ តើមានដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុដែលចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ មិនមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ថាអាត្មាអញកំពុងចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ថាអាត្មាអញបានចេញហើយចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ។ ព្រោះថាចិត្តឯណាបង្អោនទៅដើម្បីជាបុគ្គលមានសភាពដូច្នោះ ចិត្តនោះឯង ភិក្ខុនោះបានចំរើនហើយក្នុងកាលមុន ។

(៦០៩) សាធុ ភន្តេ ។បេ។ ឧត្តរឹ បញ្ហំ អបុច្ឆិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋហន្តស្ស បន ភន្តេ ភិក្ខុនោ កតមេ ធម្មា បឋមំ ឧប្បជ្ជន្តិ យទិ វា កាយសង្ខារោ យទិ វា វចីសង្ខារោ យទិ វា ចិត្តសង្ខារោតិ ។ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋហន្តស្ស ខោ គហបតិ ភិក្ខុនោ ចិត្តសង្ខារោ បឋមំ ឧប្បជ្ជតិ តតោ កាយសង្ខារោ តតោ វចីសង្ខារោតិ ។

(៦១០) សាធុ ។បេ។ ឧត្តរឹ បញ្ហំ អបុច្ឆិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋិតំ បន ភន្តេ ភិក្ខុំ កតិ ផស្សា ផុសន្តិ ។ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋិតំ ខោ គហបតិ ភិក្ខុំ តយោ ផស្សា ផុសន្តិ សុញ្ញតោ(១) ផស្សោ អនិមិត្តោ ផស្សោ អប្បណិហិតោ ផស្សោតិ ។

---

១ ម. សុញ្ញតា ។

(៦០៩) ចិត្តគហបតីពោលថា ប្រពៃហើយ លោកម្ចាស់ ។បេ។ ក៏សួរនូវប្រស្នាតទៅទៀតថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះភិក្ខុដែលចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ធម៌ណាកើតមុន កាយសង្ខារកើតមុនឬ វចីសង្ខារឬ ក៏ចិត្តសង្ខារ ។ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុដែលចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ចិត្តសង្ខារកើតមុន តអំពីនោះទៅកាយសង្ខារ តអំពីនោះទៅវចីសង្ខារ ។

(៦១០) ចិត្តគហបតីពោលថា ប្រពៃហើយ ។បេ។ ក៏សួរនូវប្រស្នាតទៅទៀតថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ផស្សៈប៉ុន្មាន ដែលពាល់ត្រូវភិក្ខុដែលចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិរួចហើយ ។ ម្នាលគហបតី ផស្សៈ ៣ គឺ សុញ្ញតផស្សៈ ១ អនិមិត្តផស្សៈ ១ អប្បណិហិតផស្សៈ ១ តែងពាល់ត្រូវភិក្ខុដែលចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិរួចហើយ ។

(៦១១) សាធុ ។បេ។ ឧត្តរឹ បញ្ហំ អបុច្ឆិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋិតស្ស បន ភន្តេ ភិក្ខុនោ កឹនិន្នំ ចិត្តំ ហោតិ កឹពោណំ កឹបព្ភារន្តិ ។ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា វុដ្ឋិតស្ស ខោ គហបតិ ភិក្ខុនោ វិវេកនិន្នំ ចិត្តំ ហោតិ វិវេកពោណំ វិវេកបព្ភារន្តិ ។

(៦១២) សាធុ ភន្តេតិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អាយស្មតោ កាមភុស្ស ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា អាយស្មន្តំ កាមភុំ ឧត្តរឹ បញ្ហំ អបុច្ឆិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា បន ភន្តេ កតិ ធម្មា ពហូបការាតិ ។ អទ្ធា ខោ ត្វំ គហបតិ យំ បឋមំ បុច្ឆិតព្វំ តំ[1] បុច្ឆសិ អបិ ច ត្យាហំ ព្យាករិស្សាមិ ។ សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា ខោ គហបតិ ទ្វេ ធម្មា ពហូបការា សមថោ ច វិបស្សនា ចាតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

---

១ ម. បុច្ឆិតព្វំ ។

(៦១១) ចិត្តគហបតីពោលថា ប្រពៃហើយ ។បេ។ ក៏សួរនូវប្រស្នាតទៅទៀតថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ភិក្ខុដែលចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិរួចហើយ មានចិត្តបង្អោនទៅរកអ្វី ទេរទៅរកអ្វី ជ្រេទៅរកអ្វី ។ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុដែលចេញចាកសញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិរួចហើយ មានចិត្តបង្អោនទៅរកវិវេក ទេរទៅរកវិវេក ជ្រេទៅរកវិវេក ។

(៦១២) ចិត្តគហបតីត្រេកអរអនុមោទនានឹងភាសិតរបស់ព្រះកាមភូដ៏មានអាយុថា ប្រពៃហើយ លោកម្ចាស់ ហើយក៏សួរនូវប្រស្នាតទៅទៀតនឹងព្រះកាមភូដ៏មានអាយុថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះធម៌ប៉ុន្មាន ដែលមានឧបការៈច្រើនដល់សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ។ ម្នាលគហបតី ពាក្យឯណាដែលគេត្រូវសួរមុន ពាក្យនោះអ្នកសួរក្រោយវិញ ណ្ហើយចុះ អាត្មានឹងដោះស្រាយដល់អ្នក ។ ម្នាលគហបតី ធម៌ ២ យ៉ាង គឺសមថនិងវិបស្សនា មានឧបការៈច្រើនដល់សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

[៦១៣] ឯកំ សមយំ អាយស្មា គោទត្តោ មច្ឆិកាសណ្ឌេ វិហរតិ អម្ពាដកវនេ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ យេនាយស្មា គោទត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ គោទត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ ចិត្តំ គហបតិំ អាយស្មា គោទត្តោ ឯតទវោច យា ចាយំ គហបតិ អប្បមាណា ចេតោវិមុត្តិ យា ច អាកិញ្ចញ្ញា ចេតោវិមុត្តិ យា ច សុញ្ញតា ចេតោវិមុត្តិ យា ច អនិមិត្តា ចេតោវិមុត្តិ ឥមេ ធម្មា នានត្ថា នានាព្យញ្ជនា ឧទាហុ ឯកត្ថា ព្យញ្ជនមេវ នានន្តិ ។ អត្ថិ ភន្តេ បរិយាយោ យំ បរិយាយំ អាគម្ម ឥមេ ធម្មា នានត្ថា ចេវ នានាព្យញ្ជនា ច អត្ថិ ច បន ភន្តេ បរិយាយោ យំ បរិយាយំ អាគម្ម ឥមេ ធម្មា ឯកត្ថា(១) ព្យញ្ជនមេវ នានន្តិ ។

១ ឯកត្ថា ចេវ ។

ចិត្តគហបតិបុច្ឆាសំយុត្ត

[៦១៣] សម័យមួយ ព្រះគោទត្តដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងអម្ពាដកវ័ន នាដងព្រៃមច្ឆិកា ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីចូលទៅរកព្រះគោទត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះគោទត្តដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះគោទត្តដ៏មានអាយុក៏ពោលដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី អប្បមាណាចេតោវិមុត្តិឯណាក្តី អាកិញ្ចញ្ញាចេតោវិមុត្តិឯណាក្តី សុញ្ញតាចេតោវិមុត្តិឯណាក្តី អនិមិត្តាចេតោវិមុត្តិឯណាក្តី ធម៌ទាំងអម្បាលនេះ មានអត្ថផ្សេងគ្នា មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នា ឬមានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងអម្បាលនេះ មានអត្ថផ្សេងគ្នាផង មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នាផង ព្រោះអាស្រ័យនូវបរិយាយឯណា បរិយាយនោះរមែងមាន បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងអម្បាលនេះ មានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ព្រោះអាស្រ័យនូវបរិយាយឯណា បរិយាយនោះក៏មានដែរ ។

(៦០៦) កតមោ ច ភន្តេ បរិយាយោ យំ បរិយាយំ អាគម្ម ឥមេ ធម្មា នានត្ថា ចេវ នានាព្យញ្ជនា ច ។ ឥធ ភន្តេ ភិក្ខុ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ ករុណាសហគតេន ចេតសា ។ មុទិតាសហគតេន ចេតសា ។ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន

(៦០៦) បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន មួយទៀត ធម៌ទាំងអម្បាលនេះ មានអត្ថផ្សេងគ្នាផង មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នាផង ព្រោះអាស្រ័យនូវបរិយាយឯណា បរិយាយនោះតើដូចម្ដេច ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ។ ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ កាន់ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ កាន់ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម និងទិសទទឹងក៏ដូចគ្នា មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ជាចិត្តទូលាយ ដល់នូវភាវៈជាធំ មិនមានប្រមាណ មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងពួង ដោយអាការទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង ប្រព្រឹត្តទៅគ្រប់ឥរិយាបថ ។ មានចិត្តប្រកបដោយករុណា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមុទិតា ។ មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ។ ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ កាន់ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ កាន់ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម និងទិសទទឹងក៏ដូចគ្នា មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ជាចិត្តទូលាយ ដល់នូវភាវៈជាធំ មិនមានប្រមាណ មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ

ផរិត្វា វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភន្តេ អប្បមាណា ចេតោវិមុត្តិ[១] ។

(២០៨) កតមា ច ភន្តេ អាកិញ្ចញ្ញា ចេតោវិមុត្តិ ។ ឥធ ភន្តេ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភន្តេ អាកិញ្ចញ្ញា ចេតោវិមុត្តិ ។

(២០៩) កតមា ច ភន្តេ សុញ្ញតា ចេតោវិមុត្តិ ។ ឥធ ភន្តេ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សុញ្ញមិទំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វាតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភន្តេ សុញ្ញតា ចេតោវិមុត្តិ ។

១ ម. អប្បមាណោ ចេតោវិមុត្តិ ។

ផ្សាយទៅកាន់សព្វលោកទាំងមូល ដោយអាការទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង ប្រព្រឹត្តនៅគ្រប់ឥរិយាបថ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន នេះហៅថា អប្បមាណាចេតោវិមុត្តិ ។

(២០៨) បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះអាកិញ្ចញ្ញាចេតោវិមុត្តិ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ដោយប្រការទាំងពួង បានដល់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិចតួចមិនមាន ប្រព្រឹត្តនៅគ្រប់ឥរិយាបថ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន នេះហៅថា អាកិញ្ចញ្ញាចេតោវិមុត្តិ ។

(២០៩) បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះសុញ្ញតាចេតោវិមុត្តិ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅក្រោមម្លប់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី ពិចារណាដូច្នេះថា ធម្មជាតនេះសូន្យចាកខ្លួន ឬចាកវត្ថុជារបស់ខ្លួន ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន នេះហៅថា សុញ្ញតាចេតោវិមុត្តិ ។

(២១៧) កតមា ច ភន្តេ អនិមិត្តា ចេតោវិមុត្តិ ។ ឥធ ភន្តេ ភិក្ខុ សព្ពនិមិត្តានំ អមនសិការា អនិមិត្តំ ចេតោសមាធិំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភន្តេ អនិមិត្តា ចេតោវិមុត្តិ ។ អយំ ខោ ភន្តេ បរិយាយោ យំ បរិយាយំ អាគម្ម ឥមេ ធម្មា នានត្ថា ចេវ នានាព្យញ្ជនា ច ។

(២១៨) កតមោ ច ភន្តេ បរិយាយោ យំ បរិយាយំ អាគម្ម ឥមេ ធម្មា ឯកត្ថា ព្យញ្ជនមេវ នានំ ។ រាគោ ភន្តេ បមាណករណោ ទោសោ បមាណករណោ មោហោ បមាណករណោ តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុ-

(២១៧) បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ចុះអនិមិត្តាចេតោវិមុត្តិកើតដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានដល់នូវចេតោសមាធិមិនមាននិមិត្ត ព្រោះមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តទាំងពួង ប្រព្រឹត្តទៅគ្រប់ឥរិយាបថ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន នេះហៅថា អនិមិត្តាចេតោវិមុត្តិ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងអម្បាលនេះ មានអត្ថផ្សេងគ្នាផង មានព្យញ្ជនៈផ្សេងគ្នាផង ព្រោះអាស្រ័យនូវបរិយាយឯណា គឺបរិយាយនេះឯង ។

[២១៨] បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងអម្បាលនេះ មានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ព្រោះអាស្រ័យនូវបរិយាយឯណា បរិយាយនោះតើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន រាគៈជាគ្រឿងធ្វើនូវប្រមាណ ទោសៈជាគ្រឿងធ្វើនូវប្រមាណ មោហៈជាគ្រឿងធ្វើនូវប្រមាណ ឯសភាវៈមានរាគៈជាដើមនោះ ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពបានលះបង់ហើយ បានគាស់រំលើងឫសគល់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទី

កតា អនភាវំកតា អាយតិំ អនុប្បាទធម្មា ។ យាវតា ខោ ភន្តេ អប្បមាណា ចេតោវិមុត្តិយោ អកុប្បា តាសំ ចេតោវិមុត្តិ អគ្គមក្ខាយតិ ។ សា ខោ បន អកុប្បា ចេតោវិមុត្តិ សុញ្ញា រាគេន សុញ្ញា ទោសេន សុញ្ញា មោហេន ។ រាគោ ខោ ភន្តេ កិញ្ចនំ ទោសោ កិញ្ចនំ មោហោ កិញ្ចនំ តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវំកតា អាយតិំ អនុប្បាទធម្មា ។ យាវតា ខោ ភន្តេ អាកិញ្ចញ្ញា ចេតោវិមុត្តិយោ អកុប្បា តាសំ ចេតោវិមុត្តិ អគ្គមក្ខាយតិ ។ សា ខោ បន អកុប្បា ចេតោវិមុត្តិ សុញ្ញា រាគេន សុញ្ញា ទោសេន សុញ្ញា មោហេន ។ រាគោ ខោ ភន្តេ និមិត្តករណោ ទោសោ

នៅផុតជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព ជាសភាវៈមិនកើតទៀតទៅ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន អប្បមាណចេតោវិមុត្តិទាំងឡាយមានកំណត់ត្រឹមណា អកុប្បាចេតោវិមុត្តិប្រាកដជាប្រសើរជាទីអប្បមាណចេតោវិមុត្តិនោះ ។ ព្រោះអកុប្បាចេតោវិមុត្តិនោះ សូន្យចាករាគៈ សូន្យចាកទោសៈ សូន្យចាកមោហៈ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន រាគៈជាកង្វល់ ទោសៈជាកង្វល់ មោហៈជាកង្វល់ រាគៈជាដើមនោះ ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពបានលះបង់ហើយ បានកាត់រំលើងឫសគល់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅផុតជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព ជាសភាវៈមិនកើតទៀតទៅ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន អាកិញ្ចញ្ញាចេតោវិមុត្តិទាំងឡាយមានកំណត់ត្រឹមណា អកុប្បា-ចេតោវិមុត្តិប្រាកដជាប្រសើរជាទីអាកិញ្ចញ្ញាចេតោវិមុត្តិទាំងនោះ ។ ព្រោះអកុប្បាចេតោវិមុត្តិនោះ សូន្យចាករាគៈ សូន្យចាកទោសៈ សូន្យចាកមោហៈ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន រាគៈជាគ្រឿងធ្វើនូវនិមិត្ត ទោសៈ

និមិត្តករណោ មោហោ និមិត្តករណោ តេ ខីណាស-វស្ស ភិក្ខុនោ បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវង្កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា ។ យាវតា ខោ ភន្តេ អនិមិត្តា ចេតោវិមុត្តិយោ អកុប្បា តាសំ ចេតោវិមុត្តិ អគ្គមក្ខាយតិ ។ សា ខោ បន អកុប្បា ចេតោវិមុត្តិ សុញ្ញា រាគេន សុញ្ញា ទោសេន សុញ្ញា មោហេន ។ អយំ ខោ ភន្តេ បរិយាយោ យំ បរិយាយំ អាគម្ម ឥមេ ធម្មា ឯកត្ថា ព្យញ្ជនមេវ នានន្តិ ។ លាភា តេ គហបតិ សុលទ្ធំ តេ គហបតិ យស្ស តេ គម្ភីរេ ពុទ្ធវចនេ បញ្ញាចក្ខុ កមតីតិ ។ សត្តមំ ។

ជាគ្រឿងធ្វើនូវនិមិត្ត មោហៈជាគ្រឿងធ្វើនូវនិមិត្ត រាគៈជាដើមនោះ ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពបានលះបង់ហើយ បានកាត់ផ្តាច់ឫសគល់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព ជាសភាវៈមិនកើតទៀតតទៅ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន អនិមិត្តាចេតោវិមុត្តិទាំងឡាយ មានកំណត់ត្រឹមណា អកុប្បាចេ-តោវិមុត្តិ ប្រាកដជាប្រសើរជាងអនិមិត្តាចេតោវិមុត្តិទាំងនោះ ។ ព្រោះថាអកុប្បាចេតោវិមុត្តិនោះ សូន្យចាករាគៈ សូន្យចាកទោសៈ សូន្យចាកមោហៈ ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ធម៌ទាំងអម្បាលនេះ មានអត្ថដូចគ្នា ផ្សេងគ្នាតែព្យញ្ជនៈ ព្រោះអាស្រ័យនូវបរិយាយឯណា គឺបរិយាយនេះឯង ។ ម្នាលគហបតី អ្នកពេញហៅជាមានលាភ ម្នាលគហបតី អត្តភាពជាមនុស្ស ពេញហៅជាអ្នកបានដោយប្រពៃហើយ ព្រោះអ្នកមានបញ្ញាចក្ខុរះទៅកាន់ក្នុងពុទ្ធវចនៈដ៏ជ្រាលជ្រៅ ។ ចប់សូត្រទី ៧ ។

(៦០៩) តេន ខោ បន សមយេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ មច្ឆិកាសណ្ឌំ អនុប្បត្តោ ហោតិ មហតិយា និគណ្ឋបរិសាយ សទ្ធឹ ។ អស្សោសិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ និគណ្ឋោ កិរ នាដបុត្តោ មច្ឆិកាសណ្ឌំ អនុប្បត្តោ មហតិយា និគណ្ឋបរិសាយ សទ្ធិន្តិ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ សម្ពហុលេហិ ឧបាសកេហិ សទ្ធឹ យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋេន នាដបុត្តេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ ចិត្តំ គហបតឹ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ឯតទវោច សទ្ទហសិ ត្វំ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស អត្ថិ អវិតក្កោ អវិចារោ សមាធិ អត្ថិ វិតក្កវិចារានំ និរោធោតិ ។ ន ខ្វាហំ ឯត្ថ ភន្តេ ភគវតោ សទ្ធាយ គច្ឆាមិ អត្ថិ អវិតក្កោ អវិចារោ សមាធិ អត្ថិ វិតក្កវិចារានំ និរោធោតិ ។

(៦០៩) សម័យនោះឯង និគណ្ឋនាដបុត្តបានទៅដល់ដែនព្រៃមច្ឆិកា ជាមួយនឹងនិគ្រន្ថជាបរិស័ទច្រើន ។ ចិត្តគហបតីឮដំណឹងថា និគណ្ឋនាដបុត្តមកដល់ដែនព្រៃមច្ឆិកា ជាមួយនឹងនិគ្រន្ថជាបរិស័ទច្រើន ។ គ្រានោះ ចិត្តគហបតីព្រមទាំងពួកឧបាសកជាច្រើន ចូលទៅរកនិគណ្ឋនាដបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្ដីរីករាយជាមួយនឹងនិគណ្ឋនាដបុត្ត លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ និគណ្ឋនាដបុត្តក៏សួរទៅថា ម្នាលគហបតី អ្នកជឿពាក្យសមណគោតមថា សមាធិមិនមានវិតក្កៈមិនមានវិចារៈក៏មាន សេចក្ដីរលត់នៃវិតក្កៈនិងវិចារៈក៏មានឬ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំមិនប្រព្រឹត្តទៅដោយសេចក្ដីជឿពាក្យរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងហេតុនេះថា សមាធិមិនមានវិតក្កៈ មិនមានវិចារៈក៏មាន សេចក្ដីរលត់នៃវិតក្កៈនិងវិចារៈក៏មាន ដូច្នេះ ។

(៦៦០) ឯវំ វុត្តេ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ សកំ បរិសំ អបលោកេត្វា(១) ឯតទវោច ឥទំ ភវន្តោ បស្សន្តុ យាវ ឧជុកោ ចាយំ ចិត្តោ គហបតិ យាវ អសឋោ ចាយំ ចិត្តោ គហបតិ យាវ អមាយាវី ចាយំ ចិត្តោ គហបតិ វាតំ វា សោ ជាលេន ពាធេតព្វំ មញ្ញេយ្យ យោ វិតក្កវិចារេ និរោធេតព្វំ មញ្ញេយ្យ សកមុដ្ឋិនា វា សោ គង្គាយ សោតំ អាវារេតព្វំ មញ្ញេយ្យ យោ វិតក្កវិចារេ និរោធេតព្វំ មញ្ញេយ្យាតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ភន្តេ កតមំ នុ ខោ បណីតតរំ ញាណំ វា សទ្ធា វាតិ ។ សទ្ធាយ ខោ គហបតិ ញាណំយេវ បណីតតរន្តិ ។ អហំ ខោ ភន្តេ យាវទេវ អាកង្ខាមិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ អហំ ខោ ភន្តេ យាវទេវ អាកង្ខាមិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ អហំ ខោ ភន្តេ

១. ម. អវលោកេត្វា ។ ឱលោកេត្វាតិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

(៦៦០) កាលបើចិត្តគហបតីពោលយ៉ាងនេះ និគណ្ឋនាដបុត្ត ក៏ក្រឡេកមើលបរិសទ្យរបស់ខ្លួន ហើយពោលទៅថា អ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ចូរមើលនូវគហបតីនេះចុះ ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សមានចិត្តត្រង់ ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សមិនបែបអប ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សមិនមានកិច្ចកល បុគ្គលឯណា គប្បីសំគាល់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈថាជាធម្មជាតគួររំលត់បាន បុគ្គលនោះ គប្បីសំគាល់នូវខ្យល់ថាជារបស់គួរបៀតបៀនបានដោយអណ្ដកត្រី បុគ្គលឯណា គប្បីសំគាល់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈថាជាធម្មជាតគួររំលត់បាន បុគ្គលនោះ គប្បីសំគាល់នូវខ្សែទឹកទន្លេគង្គាថាជារបស់គួរឃាត់ដោយក្ដាប់ដៃនៃខ្លួនបានដែរ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ចុះលោកសំគាល់នូវសេចក្ដីនោះដូចម្ដេច ញាណក្ដី សទ្ធាក្ដី (បណ្ដាធម្មជាតទាំង ២ នេះ) ធម្មជាតណា ឧត្ដមជាង ។ ម្នាលគហបតី ញាណឧត្ដមជាងសទ្ធា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំប្រាថ្នាស្ងាត់ចាកកាម ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ ប្រកបដោយវិចារៈ មានបីតិនិងសុខដ៏កើតអំពីសេចក្ដីស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តទៅគ្រប់វារៈដែលកំណត់ត្រឹមណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំប្រាថ្នារម្ងាប់នូវវិតក្កៈវិចារៈ ។បេ។ ដល់នូវទុតិយជ្ឈាន ប្រព្រឹត្តទៅគ្រប់វារៈដែលកំណត់ត្រឹមណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំ

យាវទេវ អាកង្ខាមិ បីតិយា ច វិរាគា ។បេ។ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ អហំ ខោ ភន្តេ យាវទេវ អាកង្ខាមិ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ ឆ[១] សោ ខ្វាហំ ភន្តេ ឯវំ ជានន្តោ ឯវំ បស្សន្តោ កស្ស អញ្ញស្ស សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា សទ្ធាយ គមិស្សាមិ អត្ថិ អវិតក្កោ អវិចារោ សមាធិ អត្ថិ វិតក្កវិចារានំ និរោធោតិ ។

(៦៦១) ឯវំ វុត្តេ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ សកំ បរិសំ អបលោកេត្វា ឯតទវោច បស្សន្តុ យាវ អនុជ្ជុកោ ចាយំ ចិត្តោ គហបតិ យាវ សឋោ ចាយំ ចិត្តោ គហបតិ យាវ មាយាវី ចាយំ ចិត្តោ គហបតីតិ ។ ឥទានេវ ច បន[២] មយំ ភន្តេ

១ ម. សោ ខោហំ ។ ២ ម. ឥទានេវ ខោ ។

ព្រោះនឿយណាយចាកបីតិ ។បេ។ ដល់នូវតតិយជ្ឈាន ប្រព្រឹត្តនៅគ្រប់អិរិយាបថកំណត់ត្រឹមណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រោះលះបង់នូវសុខ ។បេ។ បានដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ប្រព្រឹត្តនៅគ្រប់អិរិយាបថកំណត់ត្រឹមណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន កាលបើខ្ញុំដឹងយ៉ាងនេះ ឃើញយ៉ាងនេះ ខ្ញុំមិនប្រព្រឹត្តទៅដោយសេចក្តីជឿពាក្យរបស់សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ណាមួយថា សមាធិមិនមានវិតក្កៈមិនមានវិចារៈក៏មាន សេចក្តីរលត់នៃវិតក្កៈនិងវិចារៈក៏មានដូច្នេះទេ ។

(៦៦១) កាលបើចិត្តគហបតីពោលយ៉ាងនេះ និគណ្ឋនាដបុត្តក៏ក្រឡេកមើលទៅចំពោះបរិស័ទរបស់ខ្លួនហើយពោលដូច្នេះថា អ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ចូរមើលនូវគហបតីនេះចុះ ចិត្តគហបតីនេះ ជាមនុស្សមានចិត្តមិនត្រង់ ចិត្តគហបតីនេះ ជាមនុស្សអួតអាង ចិត្តគហបតីនេះ ជាមនុស្សមានកលល្បិច ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន យើង

ភាសិតំ យំ អាជានាម ឥទំ ភវន្តោ បស្សន្តុ យាវ ឧជុកោ អយំ ចិត្តោ គហបតិ យាវ អសឋោ អយំ ចិត្តោ គហបតិ យាវ អមាយាវី អយំ ចិត្តោ គហបតីតិ ។ ឥទានេវ ច បន មយំ ភន្តេ ភាសិតំ យំ អាជានាម ឥទំ ភវន្តោ បស្សន្តុ យាវ អនុជុកោ អយំ ចិត្តោ គហបតិ យាវ សឋោ អយំ ចិត្តោ គហបតិ យាវ មាយាវី អយំ ចិត្តោ គហបតីតិ ។ សចេ តេ ភន្តេ បុរិមំ សច្ចំ បច្ឆិមំ តេ មិច្ឆា ។ សចេ បន តេ ភន្តេ បច្ឆិមំ សច្ចំ បុរិមំ តេ មិច្ឆា ។ ឥមេ ខោ បន តេ ភន្តេ ទស សហធម្មិកា បញ្ហា អាគច្ឆន្តិ ។ យទា នេសំ អត្ថំ អាជានេយ្យាសិ ។ បថមំ(១) បដិហរេយ្យាសិ សទ្ធឹ និគណ្ឋបរិសាយ

---

១ ម, ឧ, អថំ មំ ។

ដឹងច្បាស់ពាក្យដែលលោកពោលហើយក្នុងកាលអម្បាញ់មិញនេះ យ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ចូរមើលនូវគហបតីនេះចុះ ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សមានចិត្តត្រង់ ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សមិនអែបអប ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សមិនមានកិច្ចកល ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះយើងទាំងដឹងច្បាស់ពាក្យដែលលោកម្ចាស់ពោលហើយយ៉ាងនេះវិញថា អ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ចូរមើលនូវគហបតីនេះចុះ ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សមានចិត្តមិនត្រង់ ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សអែបអប ចិត្តគហបតីនេះ ពេញជាមនុស្សមានកិច្ចកល ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើពាក្យមុនរបស់លោកជាពាក្យពិត ពាក្យក្រោយរបស់លោកជាពាក្យខុសវិញ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើពាក្យក្រោយរបស់លោកជាពាក្យពិត ពាក្យមុនរបស់លោកជាពាក្យខុសវិញ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ប្រស្នាទាំង ១០ ប្រកបដោយធម៌នេះឯងនឹងមកដល់លោក ។ កាលណាបើលោកអាចដឹងនូវសេចក្ដីនៃប្រស្នាទាំងនោះ ។ លោកគប្បីក្រាស់ដំណឹងនូវប្រស្នាជាដំបូងជាមួយនឹងនិគ្រន្ថបរិសទ្យ

ឯកោ បញ្ហោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណំ ទ្វេ បញ្ហា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានិ តយោ បញ្ហា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានិ ចត្តារោ បញ្ហា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានិ បញ្ច បញ្ហា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានិ ឆ បញ្ហា ឆ ឧទ្ទេសា ឆ វេយ្យាករណានិ សត្ត បញ្ហា សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត វេយ្យាករណានិ អដ្ឋ បញ្ហា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានិ នវ បញ្ហា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានិ ទស បញ្ហា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ។ អថ ខោ ចិត្តោ គហបតិ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឥមេ ទស សហធម្មិកេ បញ្ហេ អាបុច្ឆិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមីតិ ។ អដ្ឋមំ ។

(៦៦២) តេន ខោ បន សមយេន អចេលោ កស្សបោ មច្ឆិកាសណ្ឌំ អនុប្បត្តោ ហោតិ ចិត្តស្ស គហបតិនោ បុរាណគិហិសហាយោ ។ អស្សោសិ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អចេលោ កិរ កស្សបោ មច្ឆិកាសណ្ឌំ អនុប្បត្តោ អម្ហាកំ បុរាណគិហិសហាយោតិ ។ អថ ខោ

ប្រស្នា ១[1] ឧទ្ទេស ១[2] វេយ្យាករណ៍ ១[3] ប្រស្នា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ ប្រស្នា ៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ ប្រស្នា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ប្រស្នា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ ប្រស្នា ៦ ឧទ្ទេស ៦ វេយ្យាករណ៍ ៦ ប្រស្នា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍ ៧ ប្រស្នា ៨ ឧទ្ទេស ៨ វេយ្យាករណ៍ ៨ ប្រស្នា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ ប្រស្នា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ។ លំដាប់នោះ ចិត្តគហបតីសួរប្រស្នាទាំង ១០ ដែលប្រកបដោយធម៌នេះ ចំពោះនិគណ្ឋនាដបុត្តរួចហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចេញទៅ ។ ចប់សូត្រទី ៨ ។

(៦៦២) សម័យនោះឯង អចេលកស្សបជាសំឡាញ់ កាលនៅជាគ្រហស្ថពីដើម របស់ចិត្តគហបតី បានមកដល់ដែនក្រុងមច្ឆិកា ។ ចិត្តគហបតីបានឮដំណឹងថា អចេលកស្សបជាសំឡាញ់កាលនៅជាគ្រហស្ថពីដើមរបស់យើង បានមកដល់ដែនក្រុងមច្ឆិកាហើយ ។ លំដាប់នោះ

---

១ ន័យរបស់ប្រស្នានៃ ១ គឺការស្វែងរកប្រស្នានៃ ១ ។ ២ ការសួរនូវប្រស្នានៃ ១ ដូចពាក្យសួរថា អ្វីដែលមាននៃ ១ ឬសួរថា ១ មិនដែលមាន ២ គឺអ្វី ។ ៣ ការដោះស្រាយនូវប្រស្នានៃ ១ ដូចពាក្យថា សត្វទាំងពួងរស់នៅដោយអាហារ ។

ចិត្តោ គហបតិ យេន អចេលោ កស្សបោ តេនុប- សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អចេលេន កស្សបេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចិត្តោ គហបតិ អចេលំ កស្សបំ ឯតទវោច កីវចិរំ បព្- ពជិតោសិ ភន្តេ កស្សបាតិ ។ តឹសមត្តានិ ខោ មេ គហបតិ វស្សានិ បព្វជិតស្សាតិ ។ ឥមេហិ បន តេ ភន្តេ តឹសមត្តេហិ វស្សេហិ អត្ថិ កោចិ ឧត្តរិម- នុស្សធម្មោ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសោ អធិគ- តោ ផាសុវិហារោតិ ។ ឥមេហិ ខោ មេ គហបតិ តឹសមត្តេហិ វស្សេហិ នត្ថិ កោចិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មោ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសោ អធិគតោ ផាសុវិ- ហារោ អញ្ញត្រ នគ្គេយ្យា ច មុណ្ឌេយ្យា ច បាវ- ឡនិប្ផោដនាយ(១) ចាតិ ។

១ ម. ឆ. បាវឡនិប្ផោដនាយ ចាតិ ។

ចិត្តគហបតីចូលទៅរកអចេលកស្សប លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើនូវសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងអចេលកស្សប លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចិត្តគហបតីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏សួរទៅអចេលកស្សបដូច្នេះថា បពិត្រកស្សបដ៏ចំរើន លោកបួសអស់កាលយូរប៉ុន្មានហើយ ។ ម្នាលគហបតី យើងបួសបាន ៣០ ឆ្នាំហើយ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ចុះឧត្តរិមនុស្សធម៌ណាមួយ ដ៏វិសេសដោយញាណទស្សនៈ អាចធ្វើនូវភាពជាព្រះអរិយៈជាគ្រឿងនៅសប្បាយ លោកបានត្រាស់ដឹងហើយ ដោយកំណាប់ឆ្នាំទាំង ៣០ នេះដែរឬ ។ ម្នាលគហបតី វៀរលែងតែការអាក្រាតនឹងការត្រងោល នឹងព្រោសធូលីដោយអម្រាសកន្ទុយក្ងោកចេញ ឧត្តរិមនុស្សធម៌ណាមួយ ដ៏វិសេសដោយញាណទស្សនៈ អាចធ្វើនូវភាពជាព្រះអរិយៈជាគ្រឿងនៅសប្បាយ យើងមិនបានត្រាស់ដឹង ដោយកំណាប់ឆ្នាំទាំង ៣០ នេះឡើយ ។

(៦៦៣) ឯវំ វុត្តេ ចិត្តោ គហបតិ អចេលំ កស្សបំ ឯតទវោច អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ ធម្មស្ស ស្វាក្ខាតតា យត្រ ហិ នាម តិំសមត្តេហិ វស្សេហិ ន កោចិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មោ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសោ អធិគតោ ផាសុវិហារោ អញ្ញត្រ នគ្គេយ្យា ច មុណ្ឌេយ្យា ច បាវឡនិប្ផោដនាយ ចាតិ ។ តុយ្ហម្បន គហបតិ កីវចិរំ ឧបាសកត្តំ ឧបគតស្សាតិ ។ មយ្ហម្បិ ភន្តេ តិំសមត្តានិ វស្សានិ ឧបាសកត្តំ ឧបគតស្សាតិ ។ ឥមេហិ បន តេ គហបតិ តិំសមត្តេហិ វស្សេហិ អត្ថិ កោចិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មោ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសោ អធិគតោ ផាសុវិហារោតិ ។ កិញ្ហិ នោ សិយា ភន្តេ អហំ ហិ ភន្តេ

(៦៦៣) កាលបើអចេលកស្សបពោលយ៉ាងនេះ ចិត្តគហបតី ក៏ពោលទៅនឹងអចេលកស្សបដូច្នេះថា អើហ្ន៎ អស្ចារ្យណាស់ អើហ្ន៎ ចំឡែកក្រៃពេកណាស់ ដោយសភាពនៃធម៌ដែលលោកពោលដោយប្រពៃ ថា វៀរលែងតែការនៅក្រាតខ្លួន កោរក្បាល និងការរលាស់ធូលីដោយអម្បោសកន្ទុយក្ងោកចេញ ឧត្តរិមនុស្សធម៌មួយពិសេសដោយញាណទស្សនៈ គួរធ្វើខ្លួនឲ្យជាព្រះអរិយៈជាគ្រឿងនៅសប្បាយ លោកមិនបានត្រាស់ដឹងដោយកំណត់វស្សាចំនួន ៣០ នេះឡើយ ។ ម្នាលគហបតី ចុះអ្នកបានចូលមកជាឧបាសកអស់កាលយូរប៉ុន្មានហើយ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន យើងបានចូលមកជាឧបាសក ៣០ ឆ្នាំមកហើយ ។ ម្នាលគហបតី ចុះឧត្តរិមនុស្សធម៌មួយពិសេសដោយញាណទស្សនៈ គួរធ្វើខ្លួនឲ្យជាព្រះអរិយៈជាគ្រឿងនៅសប្បាយ អ្នកបានត្រាស់ដឹងហើយដោយកំណត់ចំនួន ៣០ នេះដែរឬ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឧត្តរិមនុស្សធម៌គង់មានដល់គ្រហស្ថនេះដែរ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រោះថាខ្ញុំ

យាវទេវ អាកង្ខាមិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ អហំ ហិ ភន្តេ យាវទេវ អាកង្ខាមិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ អហំ ហិ ភន្តេ យាវទេវ អាកង្ខាមិ បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ អហញ្ហិ ភន្តេ យាវទេវ អាកង្ខាមិ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរាមិ ។ សចេ ខោ បនាហំ ភន្តេ ភគវតោ បឋមតរំ ព្យាករេយ្យំ(១) ។ អនច្ឆរិយំ មេ ភគវា យំ មំ ភគវា(២) ព្យាករេយ្យ ឥទម្បិ(៣) ព្យាករេយ្យ ឥតិ ។ សញ្ញាជំ យេន សញ្ញាជនេន សំយុត្តោ ចិត្តោ គហបតិ បុន ឥមំ លោកំ អាគច្ឆេយ្យាតិ ។

---

១ ឱ. ម. ភគវតោ បឋមតរំ ការយ្យ ។ ២ ភគវតោ ។ ៣ ឥតិ ។

ប្រាថ្នាស្ងាត់ចាកកាម ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក៏បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ ប្រកបដោយវិចារៈ មានបីតិនិងសុខកើតអំពីវិវេកស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តទៅគ្រប់វេលាប៉ុណ្ណាក៏ត្រឹមណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំប្រាថ្នារម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ បានដល់នូវទុតិយជ្ឈាន ប្រព្រឹត្តទៅគ្រប់វេលាប៉ុណ្ណាក៏ត្រឹមណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំប្រាថ្នានឿយណាយចាកបីតិ ។ បេ ។ បានដល់នូវតតិយជ្ឈាន ប្រព្រឹត្តទៅគ្រប់វេលាប៉ុណ្ណាក៏ត្រឹមណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំប្រាថ្នាលះបង់សុខ ។ បេ ។ បានដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ប្រព្រឹត្តទៅគ្រប់វេលាប៉ុណ្ណាក៏ត្រឹមណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ប្រសិនបើខ្ញុំក្រាបទូលមុនព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគប្បីព្យាករនូវខ្ញុំយ៉ាងនេះថា ចិត្តគហបតីប្រកបដោយសញ្ញោជនៈឯណា ហើយគប្បីមកកាន់លោកនេះវិញ សញ្ញោជនៈនោះមិនមានឡើយដូច្នេះ ដោយហេតុឯណា ហេតុនោះមិនជាអស្ចារ្យឡើយ ។

(៦៦៦) ឯវំ វុត្តេ អចេលោ កស្សបោ ចិត្តំ គហបតិំ ឯតទវោច អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ ធម្មស្ស ស្វាក្ខាតតា យត្រ ហិ នាម គិហី ឱទាតវសនោ ឯវរូបំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ អធិគមិស្សតិ ផាសុវិហារំ លភេយ្យាហំ គហបតិ ឥមស្មិំ ធម្មវិនយេ បព្វជ្ជំ លភេយ្យំ ឧបសម្បទន្តិ ។ អថខោ ចិត្តោ គហបតិ អចេលំ កស្សបំ អាទាយ យេន ថេរា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច អយំ ភន្តេ អចេលោ កស្សបោ អម្ហាកំ បុរាណគិហិសហាយោ ឥមំ ថេរា បព្វាជេន្តុ ឧបសម្បាទេន្តុ

(៦៦៦) កាលបើចិត្តគហបតិពោលយ៉ាងនេះ អចេលកស្សប ក៏ពោលទៅនឹងចិត្តគហបតីដូច្នេះថា អើហ្ន៎ អស្ចារ្យពេកណាស់ អើហ្ន៎ ចំឡែកពេកណាស់ ដោយសភាពនៃធម៌ដែលគហបតីពោលដោយប្រពៃ ព្រោះថាគ្រហស្ថស្លៀកស ក៏គង់បានត្រាស់ដឹងនូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ដ៏វិសេសដោយញាណទស្សនៈ គួរធ្វើនូវភាពជាព្រះអរិយៈជាគ្រឿងនៅសប្បាយ មានសភាពដូច្នេះដែរ ម្នាលគហបតី យើងគប្បីបាននូវបព្វជ្ជា បាននូវឧបសម្បទាក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ លំដាប់នោះ ចិត្តគហបតីនាំយកអចេលកស្សប ចូលទៅរកពួកភិក្ខុជាថេរៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលទៅនឹងពួកភិក្ខុជាថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន អចេលកស្សបនេះជាសំឡាញ់កាលនៅជាគ្រហស្ថពីដើមរបស់យើង សូមព្រះថេរៈទាំងឡាយ ឲ្យអចេលកស្សបនេះបានបព្វជ្ជាបានឧបសម្បទាផង

អហមស្ស ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេ-
នាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារានន្តិ ។ អលត្ថ អ-
ចេលោ កស្សបោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ បព្វជ្ជំ អលត្ថ
ឧបសម្បទំ ។ អចិរូបសម្បន្នោ ច បនាយស្មា កស្សបោ
ឯកោ វូបកដ្ឋោ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហ-
រន្តោ នចិរស្សេវ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ
អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិ-
យោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា
ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ
កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ អព្ភញ្ញាសិ ។ អញ្ញ-
តរោ ច បនាយស្មា កស្សបោ អរហតំ អហោសីតិ ។
នវមំ ។

ខ្ញុំព្រះករុណានឹងធ្វើនូវសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ ដោយចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនៈ
គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ដល់អចេលកស្សបនេះ ។ អចេលកស្សប
ក៏បាននូវបព្វជ្ជា បាននូវឧបសម្បទាក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ព្រះកស្សប
ដ៏មានអាយុ លុះបានឧបសម្បទាហើយ មិនយូរប៉ុន្មានក៏ចៀសចេញទៅ
នៅតែម្នាក់ឯង មិនប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកំដៅនូវកិលេស
មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន កុលបុត្តទាំងឡាយចេញចាកផ្ទះ ចូល
កាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនុត្តរធម៌ណា មិនយូរ
ប៉ុន្មាន ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្ដម ហើយ
ចូលដល់នូវអនុត្តរធម៌នោះជាទីបំផុតនៃព្រហ្មចរិយ ហើយ
បានដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយអាត្មាអញបានប្រព្រឹត្ត
រួចស្រេចហើយ សោឡសកិច្ចអាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គ-
ភាវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀតមិនមានឡើយ ។
ចំណោមព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ព្រះកស្សបដ៏មានអាយុ ក៏ជាព្រះអរហន្ត
មួយដែរ ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

[៤៤៨] តេន ខោ បន សមយេន ចិត្តោ គហបតិ អាពាធិកោ ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ។ អថ ខោ សម្ពហុលា អារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា ឱសធិតិណវនប្បតីសុ អធិវត្ថា ទេវតា សង្គម្ម សមាគម្ម ចិត្តំ គហបតឹ ឯតទវោចុំ បណិធេហិ គហបតិ អនាគតមទ្ធានំ រាជា អស្សំ ចក្កវត្តីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ចិត្តោ គហបតិ[១] តា អារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា ឱសធិតិណវនប្បតីសុ អធិវត្ថា ទេវតា ឯតទវោច តម្បិ អនិច្ចំ តម្បិ អទ្ធុវំ តម្បិ បហាយ គមនីយន្តិ ។

១ ម. ប. លក្ខណ ពា ឥទំ បទំ អត្ថិ ។

[៤៤៩] សម័យនោះឯង ចិត្តគហបតីមានអាពាធ ដល់នូវសេចក្តីទុក្ខឈឺធ្ងន់ ។ គ្រានោះ ពួកទេវតាច្រើនគឺអារាមទេវតា[១] វនទេវតា[២] រុក្ខទេវតា[៣] និងពួកទេវតាដែលនៅអាស្រ័យពួកឱសថ ស្មៅនិងដើមឈើសម្រាប់ធ្វើថ្នាំ មកសមាគមប្រជុំគ្នាហើយ ក៏ពោលទៅនឹងចិត្តគហបតីដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរតាំងសេចក្តីប្រាថ្នាថា តាងអញគប្បីបានជាស្តេចចក្រពត្តិក្នុងកាលជាអនាគតចុះ ។ កាលបើពួកទេវតាពោលយ៉ាងនេះ ចិត្តគហបតីក៏ពោលតបទៅនឹងពួកអារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា និងពួកទេវតាដែលនៅអាស្រ័យពួកឱសថ ស្មៅនិងដើមឈើសម្រាប់ធ្វើថ្នាំ (ទាំងនោះ) ដូច្នេះថា របស់នោះមិនទៀងដែរ របស់នោះមិនឋិតថេរ បុគ្គលត្រូវតែលះបង់របស់នោះទៅ (កាន់បរលោក) ។

១ ទេវតាដែលអាស្រ័យនៅក្នុងសួនឈើមានផ្កា សួនឈើមានផ្លែ ។ ២ ទេវតាដែលអាស្រ័យនៅក្នុងព្រៃ ។ ៣ ទេវតាដែលអាស្រ័យក្នុងដើមឈើធំ ។

(៤៤៦) ឯវំ វុត្តេ ចិត្តស្ស គហបតិនោ មិត្តាមច្ចា ញាតិសាលោហិតា ចិត្តំ គហបតឹ ឯតទវោចុំ សតឹ អយ្យបុត្ត ឧបដ្ឋបេហិ មា វិប្បលបសីតិ ។ កិន្តាហំ(១) វទាមិ យំ មំ តុម្ហេ ឯវំ វទេថ សតឹ អយ្យបុត្ត ឧបដ្ឋបេហិ មា វិប្បលបសីតិ ។ ឯវំ ខោ ត្វំ អយ្យបុត្ត វទេសិ តម្បិ អនិច្ចំ តម្បិ អទ្ធុវំ តម្បិ បហាយ គមនីយន្តិ ។ តថា ហិ បន មំ អារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា ឱសធិតិណវនប្បតីសុ អធិវត្ថា ទេវតា ឯវមាហំសុ បណិធេហិ គហបតិ អនាគតមទ្ធានំ រាជា អស្សំ ចក្កវត្តីតិ ។ តាហំ ឯវំ វទាមិ តម្បិ អនិច្ចំ តម្បិ អទ្ធុវំ តម្បិ បហាយ គមនីយន្តិ ។

១ កិន្នាហំ ។

(៤៤៦) កាលបើចិត្តគហបតីពោលយ៉ាងនេះ ពួកមិត្តអមាត្យ និងញាតិសាលោហិតរបស់ចិត្តគហបតី ក៏ពោលទៅនឹងចិត្តគហបតីដូច្នេះថា នែអយ្យបុត្ត អ្នកចូរប្រុងស្មារតី កុំរវើរវាយឡើយ ។ ចិត្តគហបតីពោលថា ចុះខ្ញុំពោលដូចម្តេច បានជាអ្នកទាំងឡាយពោលមកនឹងខ្ញុំយ៉ាងនេះថា នែអយ្យបុត្ត អ្នកចូរប្រុងស្មារតី កុំរវើរវាយឡើយ ។ នែអយ្យបុត្ត អ្នកពោលយ៉ាងនេះថា របស់នោះមិនទៀងទេ របស់នោះមិនឋិតថេរទេ បុគ្គលត្រូវតែលះបង់របស់នោះទៅ (កាន់បរលោក) ។ ដូច្នោះមែនហើយ ព្រោះពួកអារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា នឹងពួកទេវតាដែលនៅអាស្រ័យឱសធិ ស្មៅនឹងដើមឈើសម្រាប់ធ្វើថ្នាំ ពោលប្រាប់ខ្ញុំយ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរតាំងសេចក្តីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីបានជាស្តេចចក្រពត្តិ ក្នុងកាលជាអនាគត ។ ខ្ញុំក៏ពោលតបទៅនឹងពួកទេវតាទាំងនោះយ៉ាងនេះថា របស់នោះមិនទៀងទេ របស់នោះមិនឋិតថេរទេ បុគ្គលត្រូវតែលះបង់របស់នោះទៅ (កាន់បរលោក) ។

កិម្បន(១) ត អយ្យបុត្ត អារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា ឱសធិតិណវនប្បតីសុ អធិវត្ថា ទេវតា អត្ថវសំ សម្បស្សមានា ឯវមាហំសុ បណិធេហិ គហបតិ អនាគតមទ្ធានំ រាជា អស្សំ ចក្កវត្តីតិ ។ តាសំ ខោ អារាមទេវតានំ វនទេវតានំ រុក្ខទេវតានំ ឱសធិតិណវនប្បតីសុ អធិវត្ថានំ ទេវតានំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ ចិត្តោ គហបតិ សីលវា កល្យាណធម្មោ សចេ បណិទហិស្សតិ អនាគតមទ្ធានំ រាជា អស្សំ ចក្កវត្តីតិ ។ តស្ស ខោ អយំ ឥជ្ឈិស្សតិ សីលវតោ ចេតោបណិធិ សីលស្ស វិសុទ្ធត្តា ធម្មិកោ(២) ធម្មិកំ ផលំ អនុភវិស្សតីតិ ។ ឥមំ ខោ ត អារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា ឱសធិតិណវនប្បតីសុ អធិវត្ថា ទេវតា អត្ថវសំ សម្បស្សមានា ឯវមាហំសុ បណិធេហិ គហបតិ

---

១ ម. កិន្នុ ។ ២ អដ្ឋកថាយំ ធម្មិកោ ធម្មិកន្តិ បទំ នត្ថិ ។

នែអយ្យបុត្រ ចុះពួកអារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា និងពួកទេវតាដែលអាស្រ័យនៅក្នុងថ្នាំ ស្មៅនិងដើមឈើសម្រាប់ធ្វើថ្នាំទាំងនោះ ឃើញនូវអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្តេច បានជាពោលយ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរតាំងសេចក្តីប្រាថ្នាថា សូមអញគប្បីបានជាស្តេចចក្រពត្តិ ក្នុងកាលជាអនាគតដូច្នេះ ។ ពួកអារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា និងពួកទេវតាដែលអាស្រ័យនៅក្នុងថ្នាំ ស្មៅនិងដើមឈើសម្រាប់ធ្វើថ្នាំទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ចិត្តគហបតីនេះ មានសីល មានធម៌ល្អ បើគាត់នឹងតាំងសេចក្តីប្រាថ្នាថា សូមអញគប្បីបានជាស្តេចចក្រពត្តិ ក្នុងកាលជាអនាគត (ក៏បាន) ។ ឯសេចក្តីប្រាថ្នានៃចិត្តនេះ របស់ចិត្តគហបតីដែលមានសីលនោះនឹងសម្រេចព្រោះសីលបរិសុទ្ធ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌នឹងទទួលនូវផលដ៏ប្រកបដោយធម៌ ។ ពួកអារាមទេវតា វនទេវតា រុក្ខទេវតា និងពួកទេវតាដែលអាស្រ័យនៅក្នុងថ្នាំ ស្មៅនិងដើមឈើសម្រាប់ធ្វើថ្នាំទាំងនោះ ឃើញនូវអំណាចប្រយោជន៍នេះឯង បានជាពោលយ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរតាំងសេចក្តីប្រាថ្នាថា

អនាគតមទ្ធានំ រាជា អស្សំ ចក្កវត្តិ ៗ តាហំ ឯវំ វទាមិ តម្បិ អនិច្ចំ តម្បិ អទ្ធុវំ តម្បិ បហាយ គមនីយន្តិ ។ តេនហិ អយ្យបុត្ត អម្ហេបិ ទេវេហីតិ ។

(៦៦៧) តស្មា តិហ ភេ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ភវិស្សាម ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ភវិស្សាម ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ សន្ទិដ្ឋិកោ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ

ហ៊ានអញប្រាថ្នានូវជាស្តេចចក្រពត្តិ ក្នុងកាលជាអនាគតដ៏ ៗ ខ្ញុំក៏ពោលតបទៅនឹងទេវតាទាំងនោះយ៉ាងនេះថា របស់នោះមិនទៀងទេ របស់នោះមិនឋិតថេរទេ បុគ្គលត្រូវតែលះបង់របស់នោះទៅ (កាន់បរលោក) ។ នែអយ្យបុត្ត បើដូច្នោះ ចូរអ្នកចុះគ្នានឹងយើងទាំងឡាយផង ។

(៦៦៧) ព្រោះហេតុនោះ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយនឹងប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ទ្រង់មានដំណើរល្អ ស្តេចទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណ ជាអ្នកទូន្មាននូវបុរសដែលគួរទូន្មាន ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវចតុរារិយសច្ច ទ្រង់ខ្ជាក់ចោលនូវត្រៃភព ។ យើងទាំងឡាយនឹងប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ព្រះបរិយត្តិធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយដោយប្រពៃ ព្រះ (នព្វលោកុត្តរធម៌) ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យនូវផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌គួរនឹងហៅបុគ្គលដទៃឲ្យចូលមកមើលបាន ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលគប្បីបង្អោនចូលមកទុកក្នុងខ្លួន

បច្ចត្តំ វេទិតព្ពោ វិញ្ញូហីតិ ។ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ភវិស្សាម សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ឧជុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ សាមីចិប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុគានិ អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ឯស ភគវតោ សាវកសង្ឃោ អាហុនេយ្យោ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ យំ ខោ បន កិញ្ចិ កុលេ ទេយ្យធម្មំ សព្វន្តំ អប្បដិវិភត្តំ ភវិស្សតិ សីលវន្តេហិ កល្យាណធម្មេហីតិ ។ ឯវំ ហិ វោ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគប្បីដឹងច្បាស់ក្នុងចិត្តនៃខ្លួន ។ យើងទាំងឡាយនឹងប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិប្រពៃ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិត្រង់ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិដើម្បីព្រះនិព្វាន ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិដ៏សមគួរ ព្រះសង្ឃឯណា បើរាប់ជាគូនៃបុរសមាន ៤ បើរាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ ព្រះសង្ឃនុ៎ះជាសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកគួរទទួលនូវគ្រឿងបូជាដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវភក្តាហារ គួរទទួលនូវទានដែលបុគ្គលជឿនូវកម្មនិងផលនៃកម្មហើយនាំមកបូជា គួរដល់អញ្ជលីកម្ម ជាស្រែបុណ្យនៃសត្វលោករកស្រែដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន ។ មួយទៀត ទេយ្យធម៌ឯណានីមួយក្នុងត្រកូល ទេយ្យធម៌ទាំងអស់នោះ បុគ្គលអ្នកមានសីល មានធម៌ល្អ មិនមានចែកមុខឡើយ ។ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។

អថខោ ចិត្តោ គហបតិ មិត្តាមច្ចេ ញាតិសាលោហិតេ ពុទ្ធេ ច ធម្មេ ច សង្ឃេ ច ចាគេ ច សមាទបេត្វា កាលមកាសិ ។

ចិត្តគហបតិបុច្ឆាសំយុត្តំ សមត្តំ ។

តស្សុទ្ទានំ

សញ្ញោជនា ទ្វេ ឥសិទត្តា
មហកោ កាមភូ ទ្វេ ច
គោទត្តោ ច និគណ្ឋោ ច
អចេលេន គិលានន្តិ ។

លំដាប់នោះ ចិត្តគហបតី លុះញុំាងមិត្តអមាត្យនិងញាតិសាលោហិតឲ្យទទួលប្រតិបត្តិក្នុងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ និងការបរិច្ចាគរួចហើយ ក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។

ចប់ ចិត្តគហបតិបុច្ឆាសំយុត្ត ។

ឧទ្ទាននៃចិត្តគហបតិបុច្ឆាសំយុត្តនោះគឺ

និយាយអំពីសញ្ញោជនៈ ១ ព្រះឥសិទត្ត ២ លើក ព្រះមហកៈ ១ ព្រះកាមភូ ១ ព្រះគោទត្ត ១ និគណ្ឋនាដបុត្ត ១ អចេលកស្សប ១ ចិត្តគហបតិឈឺ ១ ។

(៦៦៨) អថខោ ចណ្ឌោ គាមណិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ចណ្ឌោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន មិធេកច្ចោ ចណ្ឌោ ចណ្ឌោតេវ[1] សង្ខំ គច្ឆតិ កោ បន ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន មិធេកច្ចោ សោរតោ សោរតោតេវ[2] សង្ខំ គច្ឆតីតិ ។ ឥធ គាមណិ ឯកច្ចស្ស រាគោ អប្បហីនោ ហោតិ រាគស្ស អប្បហីនត្តា បរេ កោបេន្តិ បរេហិ កោបិយមានោ កោបំ បាតុករោតិ សោ ចណ្ឌោតេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ ទោសោ អប្បហីនោ ហោតិ ទោសស្ស អប្បហីនត្តា បរេ កោបេន្តិ បរេហិ កោបិយមានោ កោបំ បាតុករោតិ

១ ម. ចណ្ឌោត្វេវ ។ ២ ម. សោរតោត្វេវ ។

(៦៦៨) គ្រានោះ គាមណិ[1] ឈ្មោះចណ្ឌ[2] ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះចណ្ឌគាមណិអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច ដែលនាំឲ្យគេរាប់បុគ្គលពួកមួយក្នុងលោកនេះថា ជាអ្នកកាច អ្នកកាច បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច ដែលនាំឲ្យគេរាប់បុគ្គលពួកមួយក្នុងលោកនេះថា ជាអ្នកស្លូត អ្នកស្លូត ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគាមណិ បុគ្គលពួកមួយក្នុងលោកនេះ មិនទាន់លះបង់រាគៈ ព្រោះតែមិនទាន់លះបង់រាគៈ ទាល់តែពួកជនដទៃរមែងធ្វើបុគ្គលនោះឲ្យក្រោធខឹង កាលបើពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធហើយ ក៏រមែងធ្វើសេចក្តីក្រោធឲ្យប្រាកដឡើង បុគ្គលនោះទើបគេរាប់ថាជាអ្នកកាច ។ បុគ្គលដែលមិនទាន់លះបង់ទោសៈ ព្រោះតែមិនទាន់លះបង់ទោសៈ ទាល់តែពួកជនដទៃរមែងធ្វើឲ្យក្រោធខឹង កាលបើពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធហើយ ក៏រមែងធ្វើសេចក្តីក្រោធឲ្យប្រាកដឡើង

១ អ្នកធំក្នុងស្រុក ។ ២ ជាមនុស្សកាច ។

សោ ចណ្ឌោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ មោហោ អប្បហីនោ ហោតិ មោហស្ស អប្បហីនត្តា បរេ កោបេន្តិ បរេហិ កោបិយមានោ កោបំ បាតុករោតិ សោ ចណ្ឌោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេន មិធេកច្ចោ ចណ្ឌោ ចណ្ឌោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។

(៦៦៩) ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចស្ស រាគោ បហីនោ ហោតិ រាគស្ស បហីនត្តា បរេ ន កោបេន្តិ បរេហិ កោបិយមានោ[១] កោបំ ន បាតុករោតិ សោ សោរតោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ ទោសោ បហីនោ ហោតិ ទោសស្ស បហីនត្តា បរេ ន កោបេន្តិ បរេហិ កោបិយមានោ កោបំ ន បាតុករោតិ សោ សោរតោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ មោហោ បហីនោ ហោតិ មោហស្ស បហីនត្តា បរេ ន កោបេន្តិ បរេហិ កោបិយមានោ កោបំ ន បាតុករោតិ សោ សោរតោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ អយំ ខោ គាមណិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេន មិធេកច្ចោ សោរតោ សោរតោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតីតិ ។

---

១. អកោបិយមានោ ។

បុគ្គលនោះទើបរាប់ថាជាអ្នកកាច ។ បុគ្គលដែលមិនទាន់លះបង់មោហៈ ព្រោះតែមិនទាន់លះបង់មោហៈ បានជាពួកជនដទៃតែងធ្វើឲ្យក្រោធបាន កាលបើពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធហើយ ក៏តែងធ្វើសេចក្តីក្រោធឲ្យប្រាកដឡើង បុគ្គលនោះទើបរាប់ថាជាអ្នកកាច ។ ម្នាលគាមណិ ហេតុនេះឯង បច្ច័យនេះឯង ដែលនាំឲ្យរាប់បុគ្គលពួកមួយក្នុងលោកនេះ ថាជាអ្នកកាច អ្នកកាច ។

(៦៦៩) ម្នាលគាមណិ បុគ្គលពួកមួយទៀតក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកលះបង់រាគៈហើយ ព្រោះតែលះបង់រាគៈ បានជាពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធមិនបាន ទោះបើពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធ ក៏មិនធ្វើសេចក្តីក្រោធឲ្យប្រាកដ បុគ្គលនោះទើបរាប់ថាជាអ្នកស្លូត ។ បុគ្គលដែលបានលះបង់ទោសៈ ព្រោះតែលះបង់ទោសៈ បានជាពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធមិនបាន ទោះបើពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធ ក៏មិនធ្វើសេចក្តីក្រោធឲ្យប្រាកដ បុគ្គលនោះទើបរាប់ថាជាអ្នកស្លូត ។ បុគ្គលដែលបានលះបង់មោហៈ ព្រោះតែលះបង់មោហៈ បានជាពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធមិនបាន ទោះបើពួកជនដទៃធ្វើឲ្យក្រោធ ក៏មិនធ្វើសេចក្តីក្រោធឲ្យប្រាកដ បុគ្គលនោះទើបរាប់ថាជាអ្នកស្លូត ម្នាលគាមណិ ហេតុនេះឯង បច្ច័យនេះឯង ដែលនាំឲ្យរាប់បុគ្គលពួកមួយក្នុងលោកនេះថាជាអ្នកស្លូត អ្នកស្លូត ។

(៦៣០) ឯវំ វុត្តេ ចណ្ឌោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ។ ឯវមេវ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភន្តេ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំគតន្តិ ។ បឋមំ ។

(៦៣១) ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ អថខោ តាលបុដោ[1] នដគាមណិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

១ ឱ. ម. តាលបុដោ ។

(៦៣០) កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងយ៉ាងនេះហើយ ចណ្ឌគាមណិក៏ពោលសរសើរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា ច្បាស់ណាស់ព្រះអង្គ ច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចគេផ្ងារ របស់ដែលផ្កាប់ ឬបើករបស់ដែលកំបាំង ឬក៏ប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេង ពុំនោះដូចគេទ្រោលប្រទីបគឺចង្កៀងក្នុងទីងងឹតឲ្យអ្នកមានចក្ខុមើលឃើញរូបបាន យ៉ាងណាមិញ ។ ធម៌ដែលព្រះអង្គប្រកាសហើយដោយអនេកបរិយាយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់នូវព្រះដ៏មានបុណ្យផង នូវព្រះធម៌ផង នូវព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរឭក បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះអង្គចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក អ្នកដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

ចប់សូត្រទី ១ ។

(៦៣១) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ នដគាមណិ[1] ឈ្មោះតាលបុដ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់

១ អ្នកលេងល្បែង ជាអ្នកលេងរាំ ។

ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ តាលបុដោ នដគាមណិ ភគវន្តំ ឯតទ-វោច សុតម្មេតំ ភន្តេ បុព្វកានំ អាចរិយបាចរិយានំ នដានំ ភាសមានានំ យោ សោ នដោ រង្គមជ្ឈេ សមជ្ជមជ្ឈេ សច្ចាលិកេន ជនំ ហាសេតិ រមេតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា បហាសានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឥធ ភគវា កិមាហាតិ ។ អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។

(២៣២) ទុតិយម្បិ ខោ តាលបុដោ នដគាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតម្មេតំ ភន្តេ បុព្វកានំ អាចរិយបាចរិយានំ នដានំ ភាសមានានំ យោ សោ នដោ រង្គមជ្ឈេ សមជ្ជមជ្ឈេ សច្ចាលិកេន ជនំ ហាសេតិ រមេតិ

ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះតាលបុដនដគាមណិអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យរបស់ពួកអ្នកលេងរាំជាអាចារ្យប្រធានលើអាចារ្យក្នុងកាលមុននិយាយថា អ្នកលេងរាំឯណាធ្វើអ្នកដទៃឲ្យស្រស់ស្រាយ ឲ្យត្រេកអរ ដោយពាក្យពិតឬពាក្យឡេះឡោះ ក្នុងកណ្តាលរោងរង្គ ក្នុងកណ្តាលមហោស្រព អ្នកលេងរាំនោះលុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកបហាសទេវតា ។ ក្នុងរឿងនេះ តើព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលគាមណិ រឿងនុ៎ះឈប់ចុះ អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។

[៦៣៦] តាលបុដនដគាមណិក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគអស់វារៈ ២ ដងដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យរបស់ពួកអ្នកលេងរាំ ជាអាចារ្យប្រធានលើអាចារ្យក្នុងកាលមុននិយាយថា អ្នកលេងរាំឯណាធ្វើអ្នកដទៃឲ្យស្រស់ស្រាយ ឲ្យត្រេកអរ ដោយពាក្យពិតឬពាក្យឡេះឡោះ ក្នុងកណ្តាលរោងរង្គ ក្នុងកណ្តាលមហោស្រព

សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា បហាសានំ ទេវានំ
សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឥធ ភគវា កិមាហាតិ ។
អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ តតិយម្បិ
ខោ តាលបុដោ នដគាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុ-
តម្មេតំ ភន្តេ បុព្វកានំ អាចរិយបាចរិយានំ នដានំ
ភាសមានានំ យោ សោ នដោ រង្គមជ្ឈេ សមជ្ជមជ្ឈេ
សច្ចាលិកេន ជនំ ហាសេតិ រមេតិ សោ កាយស្ស
ភេទា បរំ មរណា បហាសានំ ទេវានំ សហព្យតំ
ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឥធ ភគវា កិមាហាតិ ។

អ្នកលេងរបាំនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយ
នឹងពួកបហាសទេវតា ។ ក្តីជឿនេះ តើព្រះអង្គត្រាស់ដូចម្តេច ។
ល្ហើយគាមណី រឿងនុ៎ះលើកទុកចុះ អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគត
ឡើយ ។ តាលបុត្តនដគាមណី ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគអស់វារៈ
៣ ដងដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យរបស់ពួក
អ្នកលេងរបាំ ជាអាចារ្យប្រធានលើអាចារ្យក្នុងកាលមុននិយាយថា អ្នក
លេងរបាំឯណា ធ្វើអ្នកផងឲ្យស្រស់ស្រាយ ឲ្យត្រេកអរដោយពាក្យពិត
ឬពាក្យឡេះឡោះ ក្នុងកណ្តាលរោងរង្គ ក្នុងកណ្តាលមហោស្រព អ្នក
លេងរបាំនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយ
នឹងពួកបហាសទេវតា ។ ក្តីជឿនេះ តើព្រះអង្គត្រាស់ដូចម្តេច ។

(៦៣៣) អទ្ធា ខោ ត្យាហំ គាមណិ ន លភាមិ អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ អបិច ត្យាហំ ព្យាករិស្សាមិ ។ បុព្វេ ខោ គាមណិ សត្តា អវីតរាគា រាគពន្ធនពទ្ធា តេសំ នដោ រង្គមជ្ឈេ សមជ្ជមជ្ឈេ យេ ធម្មា រជនីយា តេ ឧបសំហរតិ ភិយ្យោ សរាគាយ(១) ។ បុព្វេ ខោ គាមណិ សត្តា អវីតទោសា ទោសពន្ធនពទ្ធា តេសំ នដោ រង្គមជ្ឈេ សមជ្ជមជ្ឈេ យេ ធម្មា ទោសនីយា តេ ឧបសំហរតិ ភិយ្យោ សទោសាយ ។ បុព្វេ ខោ គាមណិ សត្តា អវីតមោហា មោហពន្ធនពទ្ធា តេសំ នដោ រង្គមជ្ឈេ សមជ្ជមជ្ឈេ យេ ធម្មា មោហនីយា តេ ឧបសំហរតិ ភិយ្យោ សមោហាយ ។ សោ អត្តនា មត្តោ បមត្តោ បរេ មទេត្វា បមាទេត្វា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា

១ ម. ភិយ្យោ សោមត្តាយ ។ ឧ. សព្វត្ថាបិ ឯវំ ន ហោតិ ។

(៦៣៣) ម្នាលគាមណី តថាគតមិនបានដោះស្រាយនឹងអ្នកថា ច្បាស់ ព្រោះតថាគតបានឃាត់អ្នកហើយថា ល្មមហើយគាមណី រឿងនុ៎ះ លើកទុកចុះ អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើអ្នកនៅតែសួរ តថាគតនឹងសំដែងឲ្យអ្នកស្តាប់ ។ ម្នាលគាមណី កាលពីមុនដែលពួកសត្វមិនទាន់ប្រាសចាករាគៈ ជាសត្វជាប់ចំណងនឹងរាគៈ បណ្តាអ្នកលេងរបាំទាំងនោះ អ្នកលេងរបាំតែងប្រមូលយកធម៌ដែលជាបច្ច័យឲ្យកើតរាគៈ ដើម្បីឲ្យរឹតតែប្រកបដោយរាគៈ ក្នុងកណ្តាលរោងរង្គ ក្នុងកណ្តាលមហាស្រព ។ ម្នាលគាមណី កាលពីមុនដែលពួកសត្វមិនទាន់ប្រាសចាកទោសៈ ជាសត្វជាប់ចំណងនឹងទោសៈ បណ្តាអ្នកលេងរបាំទាំងនោះ អ្នកលេងរបាំតែងប្រមូលយកធម៌ដែលជាបច្ច័យឲ្យកើតទោសៈ ដើម្បីឲ្យរឹតតែប្រកបដោយទោសៈ ក្នុងកណ្តាលរោងរង្គ ក្នុងកណ្តាលមហាស្រព ។ ម្នាលគាមណី កាលពីមុនដែលពួកសត្វមិនទាន់ប្រាសចាកមោហៈ ជាសត្វជាប់ចំណងនឹងមោហៈ បណ្តាអ្នកលេងរបាំទាំងនោះ អ្នកលេងរបាំតែងប្រមូលយកធម៌ដែលជាបច្ច័យឲ្យកើតមោហៈ ដើម្បីឲ្យរឹតតែប្រកបដោយមោហៈ ក្នុងកណ្តាលរោងរង្គ ក្នុងកណ្តាលមហាស្រព ។ អ្នកលេងរបាំនោះជាអ្នកស្រវឹង ជាអ្នកប្រមាទដោយខ្លួនឯង បំភាន់គេទៅក្នុងសេចក្តីប្រមាទ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ

បហាសោ នាម និរយោ តត្ថ ឧបបជ្ជតិ ។ សចេ ខោ បនស្ស ឯវំ ទិដ្ឋិ ហោតិ យោ សោ នដោ រង្គមជ្ឈេ សមជ្ជមជ្ឈេ សច្ចាលិកេន ជនំ ហាសេតិ រមេតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា បហាសានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស ខោ បនាហំ គាមណិ បុរិសបុគ្គលស្ស ទ្វិន្នំ គតីនំ អញ្ញតរំ គតឹ វទាមិ និរយំ វា តិរច្ឆានយោនឹ វាតិ ។

(៦៣៤) ឯវំ វុត្តេ តាលបុដោ នដគាមណី បរោទិ អស្សូនិ បវត្តេសិ ។ ឯវំ ខោ ត្យាហំ គាមណិ នាលត្ថំ អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ នាហំ ភន្តេ ឯតំ រោទាមិ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ ។ អបិ ចាហំ ភន្តេ បុព្វកេហិ អាចរិយបាចរិយេហិ នដេហិ ទីឃរត្តំ និកតោ វញ្ចិតោ បលុទ្ធោ យោ សោ នដោ រង្គមជ្ឈេ សមជ្ជមជ្ឈេ សច្ចាលិកេន ជនំ ហាសេតិ រមេតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា

តែងទៅកើតក្នុងបហាសនរក ។ បើគេមានសេចក្ដីយល់យ៉ាងនេះថា អ្នកលេងរបាំឯណា ធ្វើអ្នកផងឲ្យស្រស់ស្រាយ ឲ្យត្រេកអរដោយពាក្យពិត ឬពាក្យឡេះឡោះ ក្នុងកណ្ដាលរឿងណាដ្ឋ ក្នុងកណ្ដាលមហាស្រព អ្នកលេងរបាំនោះ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតជាមួយនឹងបហាសទេវតាផងនេះ ។ សេចក្ដីយល់នោះរបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ ម្នាលគាមណី មួយទៀត បុរសបុគ្គលជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ តថាគតពោលថាមានគតិតែ ២ យ៉ាងគឺ នរកឬតិរច្ឆានណាមួយមិនខាន ។

(៦៣៤) កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ តាលបុដនដគាមណី ក៏យំស្រក់ទឹកភ្នែក ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលគាមណី តថាគតមិនបានថាឲ្យអ្នកឯងយ៉ាងនោះទេ ល្មមហើយគាមណី រឿងនុ៎ះលើកទុកចុះ អ្នកឯងកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនយំព្រោះរឿងដែលទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនោះទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដ្បិតពួកអ្នកលេងរបាំជាអាចារ្យប្រាចារ្យជាន់មុន បោកបញ្ឆោតខ្ញុំព្រះអង្គអស់កាលជាយូរអង្វែងហើយថា អ្នកលេងរបាំឯណា ធ្វើអ្នកផងឲ្យស្រស់ស្រាយ ឲ្យត្រេកអរដោយពាក្យពិតឬពាក្យឡេះឡោះ ក្នុងកណ្ដាលរឿងណាដ្ឋ ក្នុងកណ្ដាលមហាស្រព បុគ្គលនោះលុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ

បហាសានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ។ ឯវមេវ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ។ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ។ លភេយ្យាហំ ភន្តេ ភគវតោ សន្តិកេ បព្វជ្ជំ លភេយ្យំ ឧបសម្បទន្តិ ។ អលត្ថ ខោ តាលបុដោ នដគាមណី ភគវតោ សន្តិកេ បព្វជ្ជំ អលត្ថ ឧបសម្បទំ ។ អចិរូបសម្បន្នោ ច បនាយស្មា តាលបុដោ ឯកោ វូបកដ្ឋោ

រមែងទៅកើតជាមួយនឹងបហាសទេវតា ។ កាលបុដនដគាមណី ពោលសរសើរព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចគេផ្កាប់របស់ដែលផ្កាប់ ឬបើករបស់ដែលកំបាំង ឬប្រាប់ផ្លូវដល់មនុស្សវង្វេង ពុំនោះសោតទ្រោលប្រទីបប្រេងក្នុងទីងងឹតឲ្យអ្នកមានភ្នែកមើលឃើញរូបបាន យ៉ាងណាមិញ ។ ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រកាសហើយដោយអនេកបរិយាយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់នូវព្រះដ៏មានបុណ្យផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរឭក បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គគួរបាននូវបព្វជ្ជា គួរបាននូវឧបសម្បទា ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានបុណ្យ ។ តាលបុដនដគាមណី ក៏បាននូវបព្វជ្ជា បាននូវឧបសម្បទាក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានបុណ្យ ។ លុះព្រះតាលបុដដ៏មានអាយុបាននូវឧបសម្បទាមិនយូរប៉ុន្មាន ជាបុគ្គលឃ្លាតឯងចេញចាកពួក

អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ ។បេ។ អញ្ញតរោ ច បនាយស្មា តាលបុដោ អរហតំ អហោសីតិ ។

ទុតិយំ ។

[២៣៨] អថ ខោ យោធាជីវោ គាមណិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ។បេ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ យោធាជីវោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតមេតំ ភន្តេ បុព្វកានំ អាចរិយបាចរិយានំ យោធាជីវានំ ភាសមានានំ យោ សោ យោធាជីវោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា

មិនប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ។បេ។ បណ្តាព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ព្រះតាលបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏ជាព្រះអរហន្តមួយអង្គផង ។ ចប់សូត្រទី ២ ។

(២៣៨) គ្រានោះ យោធាជីវគាមណិ[១] ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ។បេ។ លុះយោធាជីវគាមណិអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យរបស់ពួកយោធាជីវៈជាអាចារ្យប្រាចារ្យ លើកាចារ្យចាស់មុននិយាយថា យោធាជីវៈឯណា ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ពួកជនដទៃសំឡាប់បំផ្លាញនូវយោធាជីវៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម យោធាជីវៈនោះលុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ

---

១ អ្នកចិញ្ចឹមជីវិតជាអ្នកចំបាំងដែលគេហៅដោយឈ្មោះ (យោធាជីវ) ។

សរញ្ជិតានំ(១) ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឥធ ភគវា កិមាហាតិ ។ អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។បេ។ តតិយម្បិ ខោ យោធាជីវោ គាមណី ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតមេតំ ភន្តេ បុព្វកានំ អាចរិយបាចរិយានំ យោធាជីវានំ ភាសមានានំ យោ សោ យោធាជីវោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរញ្ជិតានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឥធ ភគវា កិមាហាតិ ។ (អទ្ធា ខោ ត្យាហំ គាមណិ ន លភាមិ(២)) អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ

១ ឱ. សរញ្ជិតានំ ។ ២ ម. អទ្ធា ខោ ។ល។ នលភាមិ បាឋោ នត្ថិ ។

តែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកសរញ្ជិតទេវតា ។ ក្នុងរឿងនេះ តើព្រះអង្គត្រាស់ដូចម្តេច ។ ម្នាលគាមណិ រឿងនុ៎ះឈប់សិនចុះ អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ អស់វារៈ ២ ដង ។បេ។ យោធាជីវគាមណិក្រាបបង្គំទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ អស់វារៈ ៣ ដងដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យរបស់យោធាជីវៈជាអាចារ្យប្រធានលើអាចារ្យជាន់មុនៗនិយាយថា យោធាជីវៈឯណា ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ពួកជនដទៃសំឡាប់បំផ្លិចបំផ្លាញនូវយោធាជីវៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម យោធាជីវៈនោះលុះទំលាយកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកសរញ្ជិតទេវតា ។ ក្នុងរឿងនេះ តើព្រះអង្គត្រាស់ដូចម្តេច ។ (ម្នាលគាមណិ តថាគតមិនបានដោះស្រាយនឹងអ្នកជា(ប្រាកដ) ព្រោះតថាគតបានឃាត់អ្នកហើយថា ម្នាលគាមណិ រឿងនុ៎ះឈប់សិនចុះ

មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ អបិច ត្យាហំ ព្យាការិស្សាមិ ។ យោ សោ គាមណិ យោធាជីវោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តស្ស តំ ចិត្តំ បុព្វេ គហិតំ ទុក្កដំ(១) ទុប្បណិហិតំ ឥមេ សត្តា ហញ្ញន្តុ វា វជ្ឈន្តុ វា ឧច្ឆិជ្ជន្តុ វា វិនស្សន្តុ វា មា វា អហេសុំ ឥតិ វាតិ ។ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរញ្ជិតោ នាម(២) និរយេ ឧបបជ្ជតិ ។ សចេ ខោ បនស្ស ឯវំ ទិដ្ឋិ ហោតិ យោ សោ យោធាជីវោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរញ្ជិតានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស ខោ បនាហំ គាមណិ បុរិសបុគ្គលស្ស ទ្វិន្នំ គតីនំ អញ្ញតរំ គតឹ វទាមិ និរយំ វា តិរច្ឆានយោនឹ វាតិ ។

១ ឱ. ហ៊ិន ទុក្កដំ ។ ម. គហិតំ ទុក្កហិតំ ។ ២ ឱ. សរាជិតា នាម ។ ម. បរជិតោ នាម ។

អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើអ្នកនៅតែសួរ តថាគតនឹងសំដែងឲ្យអ្នកស្តាប់ ។ ម្នាលគាមណិ យោធាជីវៈឯណា ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ចិត្តរបស់យោធាជីវៈនោះ កាលពីមុនតែងកាន់អំពើអាក្រក់ ដំកល់ទុកអាក្រក់ថា សូមឲ្យពួកសត្វទាំងនេះស្លាប់ទៅ ហិនហោចទៅ សាបសូន្យទៅ វិនាសទៅ ឬថា កុំឲ្យមានឡើយ ដូច្នេះ ។ ពួកជនដទៃក៏សំឡាប់បំផ្លាញយោធាជីវៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម លុះយោធាជីវៈនោះទម្លាយកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសរជិតនរក ។ បើគាត់មានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា យោធាជីវៈឯណា ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ពួកជនដទៃសំឡាប់បំផ្លាញយោធាជីវៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម លុះយោធាជីវៈនោះទម្លាយកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតជាមួយនឹងសរជិតទេវតាដូច្នេះ ។ សេចក្តីយល់នោះរបស់បុរសបុគ្គលនោះជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ ម្នាលគាមណិ មួយទៀត បុរសបុគ្គលជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ តថាគតពោលថាមានគតិតែ ២ យ៉ាងគឺ នរកឬតិរច្ឆានណាមួយមិនខាន ។

(៥៣៦) ឯវំ វុត្តេ យោធាជីវោ គាមណី បរោទិ អស្សូនិ បវត្តេសិ ។ ឯវំ ខោ ត្យាហំ គាមណិ នាលត្ថំ អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ នាហំ ភន្តេ ឯតំ រោទាមិ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ ។ អបិចាហំ ភន្តេ បុព្វកេហិ អាចរិយបាចរិយេហិ យោធាជីវេហិ ទីឃរត្តំ និកតោ វញ្ចិតោ បលុទ្ធោ យោ សោ យោធាជីវោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរញ្ជិតានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។បេ។ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

តតិយំ ។

(៥៣៦) កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ យោធាជីវគាមណី ក៏យំស្រែកទឹកភ្នែក ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលគាមណី តថាគតមិនបានថាឲ្យអ្នកឯងយ៉ាងនោះទេ ណ្ហើយគាមណី រឿងនុ៎ះលើកទុកចុះ អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនយំពីព្រោះរឿងដែលទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនោះទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ប៉ុន្តែពួកយោធាជីវៈជាអាចារ្យប្រាចារ្យពីមុនបោកបញ្ឆោតកុហកខ្ញុំព្រះអង្គអស់កាលជាយូរអង្វែងហើយថា យោធាជីវៈឯណា ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ពួកជនដទៃសំឡាប់បំផ្លាញយោធាជីវៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម លុះយោធាជីវៈនោះទំលាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកសរជិតទេវតា ។ យោធាជីវៈគាមណី ពោលសរសើរព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ។បេ។ ដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។

ចប់សូត្រទី ៣ ។

[៦៣៧] អថខោ ហត្ថារោហោ គាមណិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ។បេ។ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ ឆដ្ឋំ ។

[៦៣៨] អថខោ អស្សារោហោ គាមណិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អស្សារោហោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតំ មេតំ ភន្តេ បុព្វកានំ អាចរិយបាចរិយានំ អស្សារោហានំ ភាសមានានំ យោ សោ អស្សារោហោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរញ្ជិតានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឥធ ភគវា កិមាហាតិ ។ អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។បេ។ តតិយម្បិ ខោ អស្សារោហោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតំ មេតំ ភន្តេ បុព្វកានំ អាចរិយបាចរិយានំ អស្សារោហានំ ភាសមានានំ យោ សោ អស្សារោហោ

[៦៣៧] គ្រានោះ ហត្ថារោហគាមណី(*) ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ។បេ។ ដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

[៦៣៨] គ្រានោះ អស្សារោហគាមណី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះអស្សារោហគាមណីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យរបស់ពួកអស្សារោហៈជាអាចារ្យប្រាចារ្យជាន់មុន និយាយថា អស្សារោហៈឯណាប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ពួកជនដទៃសំឡាប់បំផ្លាញនូវអស្សារោហៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម លុះអស្សារោហៈនោះទម្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកសរញ្ជិតទេវតា ។ ក្នុងរឿងនេះ តើព្រះអង្គត្រាស់ដូចម្តេច ។ ម្នាលគាមណី រឿងនុ៎ះលើកទុកចុះ អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ អស់វារៈពីរដង ។បេ។ អស្សារោហគាមណី ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគអស់វារៈគំរប់បី ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យរបស់ពួកអស្សារោហៈជាអាចារ្យប្រាចារ្យជាន់មុន និយាយដូច្នេះថា អស្សារោហៈឯណា

* អ្នកចំពុះស្រែក ជាអ្នកពាក់ក្រោះជិះដំរី [illegible] ។

សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរជិតានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ឥធ ភគវា កិមាហាតិ ។ អទ្ធា ខោ ត្យាហំ គាមណិ ន លត្ថំ អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ អបិច ខោ ត្យាហំ ព្យាករិស្សាមិ ។ យោ សោ គាមណិ អស្សារោហោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តស្ស តំ ចិត្តំ បុព្វេ គហិតំ ទុក្កដំ ទុប្បណិហិតំ ឥមេ សត្តា ហញ្ញន្តុ វា ពជ្ឈន្តុ វា ឧច្ឆិជ្ជន្តុ វា វិនស្សន្តុ វា មា វា អហេសុំ ឥតិ វាតិ ។ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរជិតោ នាម និរយោ តត្ថ ឧបបជ្ជតិ ។ សចេ ខោ បនស្ស ឯវំ ទិដ្ឋិ ហោតិ យោ សោ អស្សារោហោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរជិតានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។

ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ពួកជនដទៃសម្លាប់បំផ្លាញនូវអស្សារោហៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម លុះអស្សារោហៈនោះទម្លាយកនូវកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកសរជិតទេវតា ។ ក្នុងរឿងនេះ តើព្រះអង្គត្រាស់ដូចម្តេច ។ ម្នាលគាមណី តថាគតមិនបានដោះស្រាយចំពោះអ្នកជាប្រាកដ ព្រោះតថាគតឃាត់អ្នកហើយថា ម្នាលគាមណី រឿងនុ៎ះលើកទុកចុះ អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើអ្នកចេះតែសួរ តថាគតនឹងសំដែងឲ្យអ្នកស្តាប់ ។ ម្នាលគាមណី អស្សារោហៈឯណា ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ចិត្តរបស់អស្សារោហៈនោះកាលមុនតែងកាន់អំពើអាក្រក់ ដំកល់ទុកអាក្រក់ថា សូមឲ្យពួកសត្វនេះស្លាប់ទៅ ហិនហោចទៅ សាបសូន្យទៅ វិនាសទៅ ឬថា កុំឲ្យមានឡើយ ដូច្នេះ ។ ពួកជនដទៃសម្លាប់បំផ្លាញនូវអស្សារោហៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម លុះអស្សារោហៈនោះទម្លាយកនូវកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងសរជិតនរក ។ បើគេមានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា អស្សារោហៈឯណា ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ពួកជនដទៃសំឡាប់បំផ្លាញនូវអស្សារោហៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម លុះអស្សារោហៈនោះទម្លាយកនូវកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកសរជិតទេវតាដូច្នេះ ។ សេចក្តីយល់នោះរបស់បុរសបុគ្គលនោះជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។

មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស ខោ បនាហំ គាមណិ បុរិសបុគ្គលស្ស ទ្វិន្នំ គតីនំ អញ្ញតរំ គតឹ វទាមិ និរយំ វា តិរច្ឆានយោនឹ វាតិ ។

(៦៣៩) ឯវំ វុត្តេ អស្សារោហោ គាមណិ បរោទិ អស្សូនិ បវត្តេសិ ។ ឯតំ ខោ តេ អហំ គាមណិ នាលត្ថំ អលំ គាមណិ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ នាហំ ភន្តេ ឯតំ រោទាមិ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ ។ អបិចាហំ ភន្តេ បុព្វកេហិ អាចរិយបាចរិយេហិ អស្សារោហេហិ ទីឃរត្តំ និកតោ វញ្ចិតោ បលុទ្ធោ យោ សោ អស្សារោហោ សង្គាមេ ឧស្សហតិ វាយមតិ តមេនំ ឧស្សហន្តំ វាយមន្តំ បរេ ហនន្តិ បរិយាបាទេន្តិ សោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សរជិតានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។បេ។ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ បញ្ចមំ ។

(៦៦០) ឯកំ សមយំ ភគវា នាឡន្ទាយំ វិហរតិ បាវារិកម្ពវនេ ។ អថខោ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណី

ម្នាលគាមណី មួយទៀត បុរសបុគ្គលជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ តថាគតពោលថាមានគតិតែ ២ យ៉ាងគឺ នរកឬកំណើតតិរច្ឆានណាមួយមិនខាន ។

(៦៣៩) កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ អស្សារោហគាមណីក៏យំស្រែកទឹកភ្នែក ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលគាមណី តថាគតមិនបានឲ្យអ្នកឯងនូវយ៉ាងនោះទេ ណ្ហើយគាមណី រឿងនុ៎ះលើកទុកចុះ អ្នកកុំសួររឿងនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនយំព្រោះតែរឿងដែលទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនោះទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដ្បិតពួកអស្សារោហៈជាអាចារ្យប្រែបានលើអាចារ្យជាន់មុន បោកបញ្ឆោតខ្ញុំព្រះអង្គអស់កាលជាយូរអង្វែងហើយថា អស្សារោហៈឯណា ប្រឹងប្រែងព្យាយាមក្នុងសង្គ្រាម ពួកជនដទៃសំឡាប់បំផ្លាញនូវអស្សារោហៈនោះ ដែលកំពុងប្រឹងប្រែងព្យាយាម លុះអស្សារោហៈនោះទម្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកសរជិតទេវតា ។ អស្សារោហគាមណីពោលសរសើរព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ។បេ។ ដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិតតាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។ ចប់សូត្រទី ៥ ។

(៦៦០) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងបាវារិកម្ពវ័ន ជិតក្រុងនាឡន្ទា ។ គ្រានោះ គាមណីឈ្មោះអសិពន្ធកបុត្ត

យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច ព្រាហ្មណា ភន្តេ បច្ឆាភូមកា កាមណ្ឌលុកា សេវាលមាលិកា ឧទកោរោហកា អគ្គិបរិចារិកា តេ មតំ កាលកតំ ឧយ្យាបេន្តិ នាម សញ្ញាបេន្តិ នាម ឱក្កាមេន្តិ ។ ភគវា បន ភន្តេ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ បហោតិ តថា កាតុំ យថា សព្វោ លោកោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជេយ្យាតិ ។ តេនហិ គាមណិ តញ្ញេវេត្ថ បដិបុច្ឆិស្សាមិ ។ យថា តេ ខមេយ្យ តថា នំ ព្យាករេយ្យាសិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ ឥធស្ស បុរិសោ បាណាតិបាតី អទិន្នាទាយី កាមេសុ មិច្ឆាចារី មុសាវាទី បិសុណវាចោ ផរុសវាចោ សម្ផប្បលាបី អភិជ្ឈាលុ ព្យាបន្នចិត្តោ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ តមេនំ មហាជនកាយោ សង្គម្ម សមាគម្ម អាយាចេយ្យ ថោមេយ្យ បញ្ជលិកោ អនុបរិសក្កេយ្យ

ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះអសិពន្ធកបុត្តគាមណី អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកព្រាហ្មណ៍អ្នកនៅក្នុងស្រុកបច្ឆាភូមិ ជាអ្នកមានកំសៀវទឹក ជាអ្នកស្រង់យកសារាយមកប្រដាប់កាយ ជាអ្នកចុះក្រាំទឹក ជាអ្នកបំរើភ្លើង ពួកព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះឈ្មោះថាធ្វើមនុស្សដែលស្លាប់ហើយ ធ្វើមរណកាលហើយ ឲ្យក្រោកឡើង ឲ្យដឹងខ្លួន ឲ្យឡើងកាន់ឋានសួគ៌បាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ អាចធ្វើសត្វលោកទាំងអស់ដែលបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ ឲ្យទៅកើតឯសុគតិសួគ៌ទេវលោកបានដែរឬ ។ ម្នាលគាមណី បើដូច្នោះ តថាគតនឹងសួរអ្នកក្នុងដំណើរនេះវិញ ។ អ្នកគាប់ចិត្តយ៉ាងណា គប្បីដោះស្រាយប្រស្នានោះយ៉ាងនោះចុះ ។ ម្នាលគាមណី អ្នកយល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច ។ បុរសក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ លួចទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ និយាយកុហក និយាយញុះញង់ និយាយទ្រគោះ និយាយឥតប្រយោជន៍ សំឡឹងរំពៃចំពោះទ្រព្យគេ មានចិត្តគុំគួន មានគំនិតយល់ខុស ពួកមហាជនក៏មកប្រជុំព្រមព្រៀងគ្នា អង្វរ សរសើរ សំពះ ការលួង នូវបុរសនោះថា

ឥមំ បុរិសោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតូតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ គាមណិ អបិ នុ សោ បុរិសោ មហតោ ជនកាយស្ស អាយាចនហេតុ វា ថោមនហេតុ វា បញ្ជលិកា អនុបរិសក្កនហេតុ វា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

(៦៦១) សេយ្យថាបិ គាមណិ បុរិសោ មហតិំ បុថុសិលំ គម្ភីរេ ឧទករហទេ បក្ខិបេយ្យ តមេនំ មហាជនកាយោ សង្គម្ម សមាគម្ម អាយាចេយ្យ ថោមេយ្យ បញ្ជលិកោ អនុបរិសក្កេយ្យ ឧម្មុជ្ជ ភោ បុថុសិលេ ឧប្លវ ភោ បុថុសិលេ ថលមុប្លវ ភោ បុថុសិលេតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ គាមណិ អបិ នុ សា បុថុសិលា មហតោ ជនកាយស្ស អាយាចនហេតុ វា ថោមនហេតុ វា បញ្ជលិកា អនុបរិសក្កនហេតុ វា ឧម្មុជ្ជេយ្យ វា ឧប្លវេយ្យ វា ថលំ វា ឧប្លវេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ គាមណិ យោ សោ បុរិសោ បាណាតិបាតី អទិន្នាទាយី កាមេសុ មិច្ឆាចារី មុសាវាទី បិសុណាវាចោ

បើបុរសនេះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ សូមឲ្យបុរសនោះទៅកើតឯសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកយល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច បុរសនោះលុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ គួរទៅកើតឯសុគតិសួគ៌ទេវលោក ព្រោះហេតុតែពួកមហាជនអង្វរ សរសើរ សំពះ គាមឈ្វេរ បានដែរឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។

(៦៦១) ម្នាលគាមណិ ដូចបុរសបោះដុំថ្មធំទៅក្នុងអន្លង់ទឹកដ៏ជ្រៅ ពួកមហាជនមកប្រជុំព្រមព្រៀងគ្នា អង្វរ សរសើរ សំពះ គាមឈ្វេរ នូវដុំថ្មនោះថា នែដុំថ្មអើយ ចូរអ្នកងើបឡើង នែដុំថ្ម ចូរឯងអណ្តែតឡើង នែដុំថ្ម ចូរឯងឡើងមកលើគោក ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកយល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច ដុំថ្មនោះគួរងើបឡើង អណ្តែតឡើង ឬឡើងមកលើគោក ព្រោះហេតុតែពួកមហាជនអង្វរ សរសើរ សំពះ គាមឈ្វេរ បានដែរឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ ម្នាលគាមណិ យ៉ាងនេះឯងក៏ដូច្នោះដែរ បុរសឯណាជាអ្នកសំឡាប់សត្វ លួចទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ និយាយកុហក និយាយញុះញង់

ផរុសវាចោ សម្ផប្បលាបី អភិជ្ឈាលុ ព្យាបន្នចិត្តោ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ កិញ្ចាបិ តំ មហាជនកាយោ សង្គម្ម សមាគម្ម អាយាចេយ្យ ថោមេយ្យ បញ្ជលិកោ អនុបរិសក្កេយ្យ អយំ បុរិសោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតូតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតិំ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជេយ្យ ។

(៦៦២) តំ កិំ មញ្ញសិ គាមណិ អថស្ស បុរិសោ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ មុសាវាទា បដិវិរតោ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ផរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ សម្ផប្បលាបា បដិវិរតោ អនភិជ្ឈាលុ អព្យាបន្នចិត្តោ សម្មាទិដ្ឋិកោ តមេនំ មហាជនកាយោ សង្គម្ម សមាគម្ម អាយាចេយ្យ ថោមេយ្យ បញ្ជលិកោ អនុបរិសក្កេយ្យ អយំ បុរិសោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា

និយាយទ្រគោះ និយាយឥតប្រយោជន៍ សំឡឹងរំពៃចង់បានទ្រព្យគេ មានចិត្តគំនុំ មានគំនិតយល់ខុស ពោលបើពួកមហាជនមកជួបជុំព្រមព្រៀងគ្នា អង្វរ សរសើរ សំពះ ការណ្ដូរ ឲ្យបុរសនោះថា បើបុរសនេះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ សូមឲ្យបានទៅកើតឯសុគតិសួគ៌ទេវលោកយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ លុះបុរសនោះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ គង់តែទៅកើតឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ដោយពិត ។

(៦៦៤) ម្នាលគាមណិ អ្នកយល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច បុរសក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត វៀរចាកអទិន្នាទាន វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ វៀរចាកមុសាវាទ វៀរចាកបិសុណាវាចា វៀរចាកផរុសវាចា វៀរចាកសម្ផប្បលាបៈ មិនមានអភិជ្ឈា មិនមានចិត្តព្យាបាទ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ពួកមហាជនមកជួបជុំព្រមព្រៀងគ្នា អង្វរ សរសើរ សំពះ ការណ្ដូរ ឲ្យបុរសនោះថា បើបុរសនេះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ

អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ អបិ នុ សោ បុរិសោ មហតោ ជនកាយស្ស អាយាចនហេតុ វា ថោមនហេតុ វា បញ្ជលិកា អនុបរិសក្កនហេតុ វា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

(៦៦៣) សេយ្យថាបិ គាមណិ បុរិសោ សប្បិកុម្ភំ វា តេលកុម្ភំ វា គម្ភីរេ ឧទករហទេ ឱគាហិត្វា ភិន្ទេយ្យ តត្រ យស្ស សក្ខរា វា កឋលា វា សា អធោគាមី អស្ស យញ្ច ខ្វស្ស តត្រ សប្បិ វា តេលំ វា តំ ឧទ្ធង្គាមី អស្ស តមេនំ មហាជនកាយោ សង្គម្ម សមាគម្ម អាយាចេយ្យ ថោមេយ្យ បញ្ជលិកោ អនុបរិសក្កេយ្យ ឱសីទ ភោ សប្បិតេល សំសីទ ភោ សប្បិតេល អធោ គច្ឆ ភោ សប្បិតេលាតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ អបិ នុ តំ សប្បិតេលំ មហតោ ជនកាយស្ស អាយាចនហេតុ វា

សូមឱ្យទៅកើតឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។ ម្នាលគាមណី អ្នកយល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច បុរសនោះលុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ គួរទៅកើតឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះហេតុតែមហាជន អង្វរ សរសើរ សំពះ តាមលួង បានដែរឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។

(៦៦៣) ម្នាលគាមណី បុរសកាន់យកក្អមទឹកដោះរាវក្តី ក្អមប្រេងក្តី ចុះទៅកាន់អន្លង់ទឹកដ៏ជ្រៅ ហើយវាយបំបែក ក្រួសឬអំបែងណាដែលនៅក្នុងក្អមនោះក៏លិចចុះទៅខាងក្រោម ចំណែកខាងទឹកដោះរាវឬប្រេង ដែលនៅក្នុងក្អមនោះក៏អណ្តែតឡើងលើ ពួកមហាជនមកប្រជុំព្រមព្រៀងគ្នា អង្វរ សរសើរ សំពះ តាមលួង ឲ្យទឹកដោះរាវនឹងប្រេងនោះ ថា អើយទឹកដោះរាវឬប្រេង ចូរឯងលិចទៅ ទឹកដោះរាវឬប្រេង ចូរឯងលិចជ្រាក់ទៅ ទឹកដោះរាវឬប្រេង ចូរឯងចុះទៅខាងក្រោមទៅ ។ ម្នាលគាមណី អ្នកយល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច ទឹកដោះរាវឬប្រេងនោះ លិចទៅ លិចជ្រាក់ទៅ ឬចុះទៅក្រោម ព្រោះហេតុតែពួកមហាជនអង្វរ

ថោមនហេតុ វា បញ្ជលិកា អនុបរិសក្កនហេតុ វា ឱសីទេយ្យ វា សំសីទេយ្យ វា អធោ វា គច្ឆេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ គាមណិ យោ សោ បុរិសោ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ មុសាវាទា បដិវិរតោ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ផរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ សម្ផប្បលាបា បដិវិរតោ អនភិជ្ឈាលុ អព្យាបន្នចិត្តោ សម្មាទិដ្ឋិកោ តមេនំ មហាជនកាយោ សង្គម្ម សមាគម្ម អាយាចេយ្យ ថោមេយ្យ បញ្ជលិកោ អនុបរិសក្កេយ្យ អយំ បុរិសោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតូតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជេយ្យាតិ ។

(៦៤៤) ឯវំ វុត្តេ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។បេ។ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ ឆដ្ឋំ ។

សរសើរ សំពះ តាមឈូង បានដែរឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ ម្នាលគាមណិ យ៉ាងនេះឯងដ៏ដូច្នោះដែរ បុរសឯណាវៀរចាកបាណាតិបាត វៀរចាកអទិន្នាទាន វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ វៀរចាកមុសាវាទ វៀរចាកបិសុណាវាចា វៀរចាកផរុសវាចា វៀរចាកសម្ផប្បលាបៈ មិនមានអភិជ្ឈា មិនមានចិត្តព្យាបាទ ជាសម្មាទិដ្ឋិ តែះបើពួកមហាជនមកប្រជុំព្រមព្រៀងគ្នា អង្វរ សរសើរ សំពះ តាមឈូង នូវបុរសនោះថា បើបុរសនេះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ សូមឲ្យទៅកើតឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក យ៉ាងណាក៏ដោយ ។ លុះបុរសនោះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ គង់ទៀតតែទៅកើតឯសុគតិសួគ៌ទេវលោក ដោយពិត ។

(៦៤៤) កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ អសិពន្ធកបុត្តគាមណីក៏សរសើរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា ភ្លឺច្បាស់ណាស់ព្រះអង្គ ។បេ។ ជាប់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងដើមពីថ្ងៃនេះតទៅ ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

(៦៦៨) ឯកំ សមយំ ភគវា នាឡន្ទាយំ វិហរតិ បាវារិកម្ពវនេ ។ អថខោ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច ននុ ភន្តេ ភគវា សព្វបាណភូតហិតានុកម្បី វិហរតីតិ ។ ឯវំ គាមណិ តថាគតោ សព្វបាណភូតហិតានុកម្បី វិហរតីតិ ។ អថ កិញ្ចរហិ ភន្តេ ភគវា ឯកច្ចានំ សក្កច្ចំ ធម្មំ ទេសេតិ ឯកច្ចានំ នោ តថា សក្កច្ចំ ធម្មំ ទេសេតីតិ ។ តេនហិ គាមណិ តញ្ញេវេត្ថ បដិបុច្ឆិស្សាមិ ។ យថា តេ ខមេយ្យ តថា នំ ព្យាករេយ្យាសិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ គាមណិ ឥធ កស្សកស្ស គហបតិនោ តីណិ ខេត្តានិ ឯកំ ខេត្តំ អគ្គំ ឯកំ ខេត្តំ មជ្ឈិមំ ឯកំ ខេត្តំ ហីនំ ជង្គលំ ឩសរំ បាបភូមិ ។

(៦៦៨) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងបាវារិកម្ពវ័ន ជិតក្រុងនាឡន្ទា ។ គ្រានោះ អសិពន្ធកបុត្តគាមណិចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះអសិពន្ធកបុត្តគាមណិអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គជាអ្នកអនុគ្រោះដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សត្វទាំងពួងមែនឬ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ គាមណិ ព្រះតថាគតជាអ្នកអនុគ្រោះដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សត្វទាំងពួងមែន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះដូចម្តេចបានជាចួនកាលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងធម៌ដល់ជនពួកខ្លះដោយគោរព សំដែងធម៌ដល់ជនពួកខ្លះដោយមិនគោរព ។ ម្នាលគាមណិ បើដូច្នោះតថាគតនឹងត្រឡប់សួរអ្នកក្នុងដំណើរនេះវិញ ។ អ្នកគាប់ចិត្តយ៉ាងណា គប្បីដោះស្រាយនោះយ៉ាងនោះចុះ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកយល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច គហបតីអ្នកភ្ជួររាស់ក្នុងលោកនេះ មានស្រែ ៣ គឺស្រែ ១ យ៉ាងល្អ ស្រែ ១ យ៉ាងកណ្តាល ស្រែ ១ យ៉ាងអន់ ជាទួល ដីប្រៃ ដីអាក្រក់ ។

តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ អសុ កស្សកោ គហបតិ ពីជានិ បតិដ្ឋាបេតុកាមោ កត្ថ បឋមំ បតិដ្ឋាបេយ្យ យំ វា អទុំ ខេត្តំ អគ្គំ យំ វា អទុំ ខេត្តំ មជ្ឈិមំ យំ វា អទុំ ខេត្តំ ហីនំ ជង្គលំ ឩសរំ បាបភូមិន្តិ ។ អសុ ភន្តេ កស្សកោ គហបតិ ពីជានិ បតិដ្ឋាបេតុកាមោ យំ អទុំ ខេត្តំ អគ្គំ តត្ថ បតិដ្ឋាបេយ្យ តត្ថ បតិដ្ឋាបេត្វា យំ អទុំ ខេត្តំ មជ្ឈិមំ តត្ថ បតិដ្ឋាបេយ្យ តត្ថ បតិដ្ឋាបេត្វា យំ អទុំ ខេត្តំ ហីនំ ជង្គលំ ឩសរំ បាបភូមិំ តត្ថ បតិដ្ឋាបេយ្យបិ នោបិ បតិដ្ឋាបេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អន្តមសោ គោភត្តំបិ ភវិស្សតីតិ ។

(៦៦៦) សេយ្យថាបិ គាមណិ យំ អទុំ ខេត្តំ អគ្គំ ឯវមេវ មយ្ហំ ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយោ តេសាហំ ធម្មំ ទេសេមិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯតេ ហិ គាមណិ មំទីបា មំលេណា

ម្នាលនាយគាមណិ អ្នកយល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច គហបតីអ្នកភ្ជួររាស់ឯណោះ មានបំណងនឹងដាក់ពូជក្នុងស្រែទាំងនោះ តើគេគួរដាក់ក្នុងស្រែណាមុន ដាក់ស្រែល្អឯណោះឬ ឬស្រែយ៉ាងកណ្ដាលឯណោះ ឬក៏ស្រែយ៉ាងអន់ ជាដីខ្សួល ដីប្រៃ ជាស្រែអាក្រក់ឯណោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គហបតីអ្នកភ្ជួររាស់ឯណោះមានបំណងនឹងដាក់ពូជ ស្រែណាល្អ ក៏ដាក់ក្នុងស្រែនោះ លុះដាក់ក្នុងស្រែនោះហើយ ទើបដាក់ក្នុងស្រែយ៉ាងកណ្ដាល លុះដាក់ក្នុងស្រែនោះហើយ ទើបដាក់ក្នុងស្រែយ៉ាងអន់ ជាដីខ្សួល ដីប្រៃ ជាស្រែអាក្រក់ក៏មាន មិនដាក់ក៏មាន ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថាដោយហោចទៅ គ្រាន់បានជាចំណីគោផង ។

(៦៦៦) ម្នាលគាមណិ ស្រែដែលល្អឯណោះ ដូចជាពួកភិក្ខុភិក្ខុនី (ជាសាវក) របស់តថាគត តថាគតសំដែងធម៌មានពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្ដាល ពីរោះបទចុង ដល់ពួកភិក្ខុភិក្ខុនីទាំងនោះ តថាគតប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ប្រកបដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលគាមណិ ព្រោះថាភិក្ខុភិក្ខុនីទាំងនុ៎ះ មានតថាគតជាទីពឹង មានតថាគតជាទីជ្រកកោន

មំតាណា មំសរណា វិហរន្តិ ។ សេយ្យថាបិ គាមណិ យំ អទុំ ខេត្តំ មជ្ឈិមំ ឯវមេវ មយ្ហំ ឧបាសកា ឧបាសិកាយោ តេសាហំ ធម្មំ ទេសេមិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯតេ ហិ គាមណិ មំទីបា មំលេណា មំតាណា មំសរណា វិហរន្តិ ។ សេយ្យថាបិ គាមណិ យំ អទុំ ខេត្តំ ហីនំ ជង្គលំ ឩសរំ បាបភូមិ ឯវមេវ មយ្ហំ អញ្ញតិត្ថិយា សមណព្រាហ្មណបរិព្វាជកា តេសំ បាហំ ធម្មំ ទេសេមិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេមិ ។

មានតថាគតជាទីពឹងពាក់ មានតថាគតជាទីពួន ។ ម្នាលគាមណី ស្រែយ៉ាងកណ្តាលឯណោះ ដូចជាពួកឧបាសក ឧបាសិកា (ជាសាវក) របស់តថាគត តថាគតសំដែងធម៌មានពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ដល់ឧបាសកឧបាសិកាទាំងនោះ តថាគតក៏ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏ប្រកបដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលគាមណី ព្រោះថាឧបាសកឧបាសិកាទាំងនុ៎ះ មានតថាគតជាទីពឹង មានតថាគតជាទីជ្រកកោន មានតថាគតជាទីពឹងពាក់ មានតថាគតជាទីពួន ។ ម្នាលគាមណី ស្រែយ៉ាងអន់ ជាដីទួល ដីប្រៃ ដីអាក្រក់ឯណោះ ដូចជាពួកសមណព្រាហ្មណបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយ (ដែលចូលមកជាសាវក) របស់តថាគត តថាគតសំដែងធម៌មានពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ដល់សមណព្រាហ្មណបរិព្វាជកទាំងនោះ តថាគតក៏ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏ប្រកបដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ។

[២៤៧] តំ កិស្ស ហេតុ ។ អប្បេវនាម ឯកប្បទម្បិ អាជានេយ្យុំ តំ តេសំ អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយ ។ សេយ្យថាបិ គាមណិ បុរិសស្ស តយោ ឧទកមណិកា ឯកោ ឧទកមណិកោ អច្ឆិទ្ទោ អហារីអបរិហារី ឯកោ ឧទកមណិកោ អច្ឆិទ្ទោ ហារីបរិហារី ឯកោ ឧទកមណិកោ ឆិទ្ទោ ហារីបរិហារី ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ អមុ បុរិសោ ឧទកំ និក្ខិបិតុកាមោ កត្ថ បឋមំ និក្ខិបេយ្យ យោ វា សោ ឧទកមណិកោ អច្ឆិទ្ទោ អហារីអបរិហារី យោ វា សោ ឧទកមណិកោ អច្ឆិទ្ទោ ហារីបរិហារី យោ វា សោ ឧទកមណិកោ ឆិទ្ទោ ហារីបរិហារីតិ ។ អមុ ភន្តេ បុរិសោ ឧទកំ និក្ខិបិតុកាមោ យោ សោ ឧទកមណិកោ អច្ឆិទ្ទោ អហារីអបរិហារី តត្ថ និក្ខិបេយ្យ តត្ថ និក្ខិបិត្វា យោ សោ ឧទកមណិកោ អច្ឆិទ្ទោ ហារីបរិហារី តត្ថ និក្ខិបេយ្យ តត្ថ និក្ខិបិត្វា យោ សោ ឧទកមណិកោ ឆិទ្ទោ ហារីបរិហារី

[២៤៧] ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា (តថាគតគិតថា) ធ្វើម្ដេចហ្ន៎ ទើបពួកសត្វដឹងច្បាស់នូវធម៌សូម្បីតែមួយបទ ការដឹងច្បាស់នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខ អស់កាលជាអង្វែង ដល់ពួកសត្វទាំងនោះ ។ ម្នាលគាមណិ ដូចបុរស មានក្អមទឹក ៣ គឺក្អមទឹកដែលមិនធ្លុះ ទឹកមិនជ្រាប មិនរីង ១ ក្អមទឹកដែលមិនធ្លុះ តែទឹកជ្រាប រីង ១ ក្អមទឹកដែលធ្លុះ ទឹកជ្រាប រីង ១ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកយល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច បុរសឯណោះមានបំណងនឹងដាក់ទឹកក្នុងក្អមទឹកទាំងនោះ តើគួរដាក់ក្នុងក្អមទឹកណាមុន ដាក់ក្អមទឹកដែលមិនធ្លុះ ទឹកមិនជ្រាប មិនរីងឬ ឬដាក់ក្អមទឹកដែលមិនធ្លុះ តែទឹកជ្រាប រីង ឬក៏ដាក់ក្អមទឹកដែលធ្លុះទាំងជ្រាបរីង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុរសឯណោះមានបំណងនឹងដាក់ទឹក ក្អមទឹកឯណាដែលមិនធ្លុះ ទឹកមិនជ្រាប មិនរីង ក៏ដាក់ក្នុងក្អមនោះ លុះដាក់ក្នុងក្អមនោះហើយ ទើបដាក់ក្អមទឹកដែលមិនធ្លុះ តែជ្រាបរីងនោះ លុះដាក់ក្នុងក្អមទឹកនោះហើយ ទើបដាក់ក្អមទឹកដែលធ្លុះ ទឹកជ្រាបរីងនោះក៏មាន

តត្ថ និក្ខិបេយ្យំ នោ វា និក្ខិបេយ្យំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អន្តមសោ គោភត្តំបិ ភវិស្សតីតិ ។

(៦៦៨) សេយ្យថាបិ គាមណិ យោ សោ ឧទកមណិកោ អច្ឆិទ្ទោ អហារី អបរិហារី ឯវមេវ មយ្ហំ ភិក្ខូ ភិក្ខុនិយោ តេសាហំ ធម្មំ ទេសេមិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯតេ ហិ គាមណិ មំទីបា មំលេណា មំតាណា មំសរណា វិហរន្តិ ។ សេយ្យថាបិ គាមណិ យោ សោ ឧទកមណិកោ អច្ឆិទ្ទោ ហារី បរិហារី ឯវមេវ មយ្ហំ ឧបាសកា ឧបាសិកាយោ តេសំ អហំ ធម្មំ ទេសេមិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯតេ ហិ គាមណិ មំទីបា មំលេណា មំតាណា មំសរណា វិហរន្តិ ។ សេយ្យថាបិ គាមណិ យោ សោ ឧទកមណិកោ ឆិទ្ទោ ហារី បរិហារី

មិនដាក់ក៏បាន ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថាដោយហោចទៅ គ្រាន់បានជាចំណីរបស់គោ ។

(៦៦៨) ម្នាលគាមណិ ពាងទឹកដែលមិនធ្លុះ មិនជ្រាប មិនរីង ដូចពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី (ជាសាវក) របស់តថាគត តថាគតសំដែងធម៌មានពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ដល់ភិក្ខុ ភិក្ខុនីទាំងនោះ តថាគតក៏ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏ប្រកបដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលគាមណិ ព្រោះថាភិក្ខុ ភិក្ខុនីទាំងនុ៎ះ មានតថាគតជាទីពឹង មានតថាគតជាទីជ្រកកោន មានតថាគតជាទីពំនាក់ មានតថាគតជាទីរឭក ។ ម្នាលគាមណិ ពាងទឹកដែលមិនធ្លុះ តែទឹកជ្រាប រីង ដូចពួកឧបាសក ឧបាសិកា (ជាសាវក) របស់តថាគត តថាគតសំដែងធម៌មានពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ដល់ឧបាសក ឧបាសិកាទាំងនោះ តថាគតក៏ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ប្រកបដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលគាមណិ ព្រោះថាឧបាសកឧបាសិកាទាំងនុ៎ះ មានតថាគតជាទីពឹង មានតថាគតជាទីជ្រកកោន មានតថាគតជាទីពំនាក់ មានតថាគតជាទីរឭក ។ ម្នាលគាមណិ ពាងទឹកដែលធ្លុះ ទាំងជ្រាបរីង

ឯវមេវ មេ អញ្ញតិត្ថិយា សមណព្រាហ្មណបរិព្វាជកា តេសំ អហំ ធម្មំ ទេសេមិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អប្បេវនាម ឯកបទម្បិ អាជានេយ្យុំ តំ នេសំ អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។

[៦៦៩] ឯវំ វុត្តេ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណី ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។បេ។ ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំគតន្តិ ។ សត្តមំ ។

[៦៧០] ឯកំ សមយំ ភគវា នាឡន្ទាយំ វិហរតិ បាវារិកម្ពវនេ ។ អថខោ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណី

ដូចពួកសមណព្រាហ្មណបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ (ដែលចូលមកពីសាសន៍) របស់តថាគត តថាគតសំដែងធម៌ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្ដាល ពីរោះបទចុង ដល់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ តថាគតក៏ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ប្រកបដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា (តថាគតគិតថា) ទំនងល្មមហ្ន៎ បើពួកសត្វទាំងនោះច្បាស់នូវធម៌សូម្បីតែមួយបទ ការដឹងច្បាស់នោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខអស់កាលជាអង្វែង ដល់សមណព្រាហ្មណបរិព្វាជកទាំងនោះ ។

[៦៦៩] លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ អសិពន្ធកបុត្តគាមណីក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា ភ្លឺច្បាស់ណាស់ព្រះអង្គ ។បេ។ សូមព្រះអង្គចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។ ចប់សូត្រទី ៧ ។

[៦៧០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងបាវារិកម្ពវ័ន ជិតក្រុងនាឡន្ទា ។ គ្រានោះ គាមណីឈ្មោះអសិពន្ធកបុត្ត

និគណ្ឋសាវកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា ។ បេ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អសិពន្ធកបុត្តំ
គាមណឹ ភគវា ឯតទវោច កថំ នុ ខោ គាមណិ
និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ សាវកានំ ធម្មំ ទេសេតីតិ ។
ឯវំ ខោ ភន្តេ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ សាវកានំ ធម្មំ
ទេសេតិ យោ កោចិ បាណំ អតិមាបេតិ(១) សព្វោ
សោ អាបាយិកោ នេរយិកោ យោ កោចិ អទិន្នំ
អាទិយតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោ យោ
កោចិ កាមេសុ មិច្ឆាចរតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ
នេរយិកោ យោ កោចិ មុសា ភណតិ សព្វោ សោ
អាបាយិកោ នេរយិកោ យំ ពហុលំ យំ ពហុលំ
វិហរតិ តេន តេន នីយតីតិ ។ ឯវំ ខោ ភន្តេ
និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ សាវកានំ ធម្មំ ទេសេតីតិ ។

១ ម. អតិបាតេតិ ។

ជាសាវ័ករបស់និគ្រន្ថ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយ ។បេ។ លុះអសិពន្ធកបុត្តគាមណិអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ត្រាស់សួរដូច្នេះថា ម្នាលគាមណិ និគ្គណ្ឋនាដបុត្ត
រមែងសំដែងធម៌ដូចម្តេចដល់ពួកសាវ័ក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន និគ្គណ្ឋ-
នាដបុត្តរមែងសំដែងធម៌ដល់ពួកសាវ័កយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណាមួយ
សម្លាប់សត្វ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុង
នរក បុគ្គលឯណាមួយកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ បុគ្គលទាំងអស់
នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក បុគ្គលឯណាមួយប្រព្រឹត្ត
ខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅ
កើតក្នុងនរក បុគ្គលឯណាមួយនិយាយកុហក បុគ្គលទាំងអស់នោះតែង
ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក កម្មឯណាៗ ច្រើនជាង កម្មនោះៗ
តែងនាំបុគ្គលទៅ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន និគ្គណ្ឋនាដបុត្តតែងសំដែង
ធម៌ដល់ពួកសាវ័កយ៉ាងនេះឯង ។

[៦៨៧] យំ ពហុលំ យំ ពហុលំ ខោ គាមណិ វិហរតិ តេន តេន និយ្យតីតិ ។ ឯវំ សន្តេ ន កោចិ អាបាយិកោ នេរយិកោ ភវេយ្យ យថា និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស វចនំ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ យោ សោ បុរិសោ បាណាតិបាតី រត្តិយា វា ទិវសស្ស វា សមយាសមយំ ឧបាទាយ កតមោ ពហុតរោ សមយោ យំ វា សោ[១] បាណំ អតិបាតេតិ យំ វា សោ បាណំ នាតិបាតេតីតិ ។ យោ សោ ភន្តេ បុរិសោ បាណាតិបាតី រត្តិយា វា ទិវសស្ស វា សមយាសមយំ ឧបាទាយ អប្បតរោ សោ សមយោ យំ សោ បាណំ អតិបាតេតិ ។ អថខោ ស្វេវ ពហុតរោ សមយោ យំ សោ បាណំ នាតិបាតេតីតិ ។ យំ ពហុលំ យំ ពហុលំ ខោ គាមណិ វិហរតិ តេន តេន និយ្យតីតិ ។ ឯវំ សន្តេ ន កោចិ អាបាយិកោ នេរយិកោ ភវេយ្យ យថា និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស វចនំ ។

---

១. យំ សោ ។

[៦៨៧] ម្នាលគាមណិ កម្មណា ៗ ដែលច្រើនជាង កម្មនោះ ៗ តែងនាំបុគ្គលទៅ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ មិនមានបុគ្គលណាម្នាក់ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរកទេ តាមពាក្យរបស់និគណ្ឋនាដបុត្ត ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកសំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច បុរសឯណាជាអ្នកសំឡាប់សត្វ ក្នុងវេលាយប់ឬវេលាថ្ងៃ ដោយប្រកាន់សម័យគួរនិងមិនគួរ ចុះសម័យដែលបុរសនោះសំឡាប់សត្វនិងសម័យដែលមិនសំឡាប់សត្វ តើសម័យណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុរសឯណាជាអ្នកសំឡាប់សត្វ ក្នុងវេលាយប់ឬវេលាថ្ងៃ ដោយប្រកាន់សម័យគួរនិងមិនគួរ ឯសម័យដែលបុរសនោះសំឡាប់សត្វ តិចជាង ។ សម័យដែលបុរសមិនសំឡាប់សត្វនោះ ច្រើនជាងដោយពិត ។ ម្នាលគាមណិ កម្មណា ៗ ច្រើនជាង កម្មនោះ ៗ តែងនាំបុគ្គលទៅ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ មិនមានបុគ្គលណាម្នាក់ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរកទេ តាមពាក្យរបស់និគណ្ឋនាដបុត្ត ។

(៦៨៦) តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ យោ សោ បុរិសោ អទិន្នាទាយី រត្តិយា វា ទិវសស្ស វា សមយាសមយំ ឧបាទាយ កតមោ ពហុតរោ សមយោ យំ សោ អទិន្នំ អាទិយតិ យំ វា សោ អទិន្នំ នាទិយតីតិ ។ យោ សោ ភន្តេ បុរិសោ អទិន្នាទាយី រត្តិយា វា ទិវសស្ស វា សមយាសមយំ ឧបាទាយ អប្បតរោ សោ សមយោ យំ សោ អទិន្នំ អាទិយតីតិ ។ អថខោ ស្វេវ ពហុតរោ សមយោ យំ សោ អទិន្នំ នាទិយតីតិ ។ យំ ពហុលំ យំ ពហុលំ ខោ គាមណិ វិហរតិ តេន តេន និយ្យតីតិ ។ ឯវំ សន្តេ ន កោចិ អបាយិកោ នេរយិកោ ភវិស្សតិ យថា ច និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស វចនំ ។

(៦៨៦) ម្នាលគាមណី អ្នកសំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច បុរសឯណាជាអ្នកកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ ក្នុងវេលាយប់ឬវេលាថ្ងៃ ដោយប្រកាន់សម័យគួរនិងមិនគួរ ចុះសម័យដែលបុរសនោះកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យនឹងសម័យដែលមិនបានកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ តើសម័យណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុរសឯណាជាអ្នកកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ ក្នុងវេលាយប់ឬវេលាថ្ងៃ ដោយប្រកាន់សម័យគួរនិងមិនគួរ ឯសម័យដែលបុរសនោះកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ តិចជាង ។ សម័យដែលបុរសនោះកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យច្រើនជាងដោយពិត ។ ម្នាលគាមណី កម្មឯណាៗ ច្រើនជាង កម្មនោះៗ តែងនាំបុគ្គលទៅ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ មិនមានបុគ្គលណាម្នាក់ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរកទេ តាមពាក្យរបស់និគណ្ឋនាដបុត្រ ។

[៦៨៣] តំ កិំ មញ្ញសិ គាមណិ យោ សោ បុរិសោ កាមេសុ មិច្ឆាចារី រត្តិយា វា ទិវសស្ស វា សមយាសមយំ ឧបាទាយ កតមោ ពហុតរោ សមយោ យំ វា សោ កាមេសុ មិច្ឆាចរតិ យំ វា សោ កាមេសុ មិច្ឆា ន ចរតីតិ ។ យោ សោ ភន្តេ បុរិសោ កាមេសុ មិច្ឆាចារី រត្តិយា វា ទិវសស្ស វា សមយាសមយំ ឧបាទាយ អប្បតរោ សោ សមយោ យំ សោ កាមេសុ មិច្ឆាចរតិ ។ អថខោ ស្វេវ ពហុតរោ សមយោ យំ សោ កាមេសុ មិច្ឆា ន ចរតីតិ ។ យំ ពហុលំ យំ ពហុលំ ច គាមណិ វិហរតិ តេន តេន និយ្យតីតិ ។ បរំ សត្ថេ ន កោចិ អាបាយិកោ នេរយិកោ ភវិស្សតិ យថា និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស វចនំ ។

(៦៨៣) ម្នាលគាមណិ អ្នកសំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច បុរសឯណាជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ក្នុងវេលាយប់ឬវេលាថ្ងៃ ដោយប្រកាន់សម័យគួរនិងមិនគួរ ចុះសម័យដែលបុរសនោះប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយនិងសម័យដែលមិនប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ តើសម័យណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុរសឯណាជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ក្នុងវេលាយប់ឬវេលាថ្ងៃ ដោយប្រកាន់សម័យគួរនិងមិនគួរ ឯសម័យដែលបុរសនោះប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ តិចជាង ។ សម័យដែលបុរសនោះមិនប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ច្រើនជាងដោយពិត ។ ម្នាលគាមណិ កម្មឯណាៗ ច្រើនជាង កម្មនោះៗ តែងនាំបុគ្គលទៅ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ មិនមានបុគ្គលណាម្នាក់ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក តាមពាក្យរបស់និគណ្ឋនាដបុត្រ ។

(៤៨៦) តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ យោ សោ បុរិសោ មុសាភាណី រត្តិយា វា ទិវសស្ស វា សមយាសមយំ ឧបាទាយ កតមោ ពហុតរោ សមយោ យំ សោ មុសា ភណតិ យំ វា សោ មុសា ន ភណតីតិ ។ យោ សោ ភន្តេ បុរិសោ មុសាភាណី រត្តិយា វា ទិវសស្ស វា សមយាសមយំ ឧបាទាយ អប្បតរោ សោ សមយោ យំ សោ មុសា ភណតិ ។ អថខោ ស្វេវ ពហុតរោ សមយោ យំ សោ មុសា ន ភណតីតិ ។ យំ ពហុលំ យំ ពហុលំ ច គាមណិ វិហរតិ តេន តេន និយ្យតីតិ ។ ឯវំ សន្តេ ន កោចិ អាបាយិកោ នេរយិកោ ភវិស្សតិ យថា និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស វចនំ ។

(៤៨៧) ឥធ គាមណិ ឯកច្ចោ សត្ថា ឯវំវាទី ហោតិ ឯវំទិដ្ឋិ យោ កោចិ បាណមតិបាតេតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោ យោ កោចិ

(៤៨៦) ម្នាលគាមណិ អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច បុរសឯណាជាអ្នកនិយាយកុហក ក្នុងវេលាយប់ឬវេលាថ្ងៃ ដោយប្រការសម័យគួរនិងមិនគួរ ចុះសម័យដែលបុរសនោះនិយាយកុហកនឹងមិននិយាយកុហក តើសម័យណាច្រើនជាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុរសឯណាជាអ្នកនិយាយកុហក ក្នុងវេលាយប់ឬវេលាថ្ងៃ ដោយប្រការសម័យគួរនិងមិនគួរ ឯសម័យដែលបុរសនោះនិយាយកុហក តិចជាង ។ សម័យដែលបុរសនោះមិននិយាយកុហក ច្រើនជាងដោយពិត ។ ម្នាលគាមណិ កម្មឯណាៗច្រើនជាង កម្មនោះៗតែងនាំបុគ្គលទៅ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ មិនមានបុគ្គលណាមួយទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរកទេ បើតាមពាក្យរបស់និគណ្ឋនាដបុត្ត ។

(៤៨៧) ម្នាលគាមណិ គ្រូខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានវាទយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណាមួយសំឡាប់សត្វ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក បុគ្គលឯណាមួយ

អទិន្នំ អាទិយតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោ យោ កោចិ កាមេសុ មិច្ឆាចរតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោ យោ កោចិ មុសា ភណតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោតិ ។

(៦៥៦) តស្មឹ ខោ បន គាមណិ សត្ថរិ សាវកោ អភិប្បសន្នោ ហោតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ មយ្ហំ ខោ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋី យោ កោចិ បាណមតិបាតេតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោតិ ។ អត្ថិ ខោ បន មយា បាណោ អតិបាតិតោ អហម្បម្ហិ អាបាយិកោ នេរយិកោតិ ទិដ្ឋឹ បដិលភតិ តំ គាមណិ វាចំ អប្បហាយ តំ ចិត្តំ អប្បហាយ តំ ទិដ្ឋឹ អប្បដិនិស្សជ្ជិត្វា យថាភតំ[1] និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ មយ្ហំ ខោ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋី យោ កោចិ អទិន្នំ អាទិយតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោតិ ។ អត្ថិ ខោ បន មយា អទិន្នំ អាទិយតំ អហម្បម្ហិ អាបាយិកោ

១ ម. យថាហតំ ។

កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក បុគ្គលឯណាមួយប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក បុគ្គលឯណាមួយនិយាយកុហក បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក ។

(៦៥៦) ម្នាលគាមណិ សាវកដែលមានសេចក្តីជ្រះថ្លាក្រៃពេកក្នុងគ្រូនោះ សាវកនោះមានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា គ្រូរបស់អាត្មាអញមានពាក្យយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណាមួយសម្លាប់សត្វ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក ។ ម្នាលគាមណិ សាវកនោះមានសេចក្តីយល់ថា ចំណែកអាត្មាអញបានសម្លាប់សត្វហើយ អាត្មាអញក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរកមិនខាន ហើយមិនលះបង់ពាក្យនោះទេ មិនលះបង់ចិត្តនោះទេ មិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះចេញទេ ក៏ត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងនរកដូចជាគេនាំយកទៅទំលាក់ ។ គ្រូរបស់អាត្មាអញមានពាក្យយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណាមួយកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក ។ ម្នាលគាមណិ សាវកនោះមានសេចក្តីយល់ថា ចំណែកអាត្មាអញបានកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យហើយ អាត្មាអញក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ

នេរយិកោតិ ទិដ្ឋឹ បដិលភតិ តំ វាចំ អប្ប-
ហាយ តំ ចិត្តំ អប្បហាយ តំ ទិដ្ឋឹ អប្បដិនិស្សជ្ជិត្វា
យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ មយ្ហំ ខោ សត្ថា
ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ យោ កោចិ កាមេសុ មិច្ឆាចរតិ
សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោតិ ។ អត្ថិ ខោ
បន មយា កាមេសុ មិច្ឆាចិណ្ណំ អហំបម្ហិ
អាបាយិកោ នេរយិកោតិ ទិដ្ឋឹ បដិលភតិ តំ វា-
ចំ អប្បហាយ តំ ចិត្តំ អប្បហាយ តំ ទិដ្ឋឹ
អប្បដិនិស្សជ្ជិត្វា យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។
មយ្ហំ ខោ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ យោ កោចិ មុសា
ភណតិ សព្វោ សោ អាបាយិកោ នេរយិកោតិ ។
អត្ថិ ខោ បន មយា មុសា ភណិតំ អហំបម្ហិ អា-
បាយិកោ នេរយិកោតិ ទិដ្ឋឹ បដិលភតិ តំ វាចំ
អប្បហាយ តំ ចិត្តំ អប្បហាយ តំ ទិដ្ឋឹ អប្បដិ-
និស្សជ្ជិត្វា យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។

ទៅកើតក្នុងនរកមិនខាន ហើយមិនលះបង់វាចានោះទេ មិនលះបង់ចិត្ត
នោះទេ មិនលាស់ទិដ្ឋិនោះចេញទេ ក៏ធ្លាក់ទៅក្នុងនរកដូចជាគេនាំ
យកទៅទំលាក់ ។ គ្រូរបស់អញមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា
បុគ្គលឯណាមួយប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងអស់នោះ
តែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក ។ ម្នាលគាមណី សាវកនោះ
រមែងបានសេចក្ដីយល់ថា ចំណែកអញបានសន្សំការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាម
ទាំងឡាយហើយ អញត្រូវទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរកមិនខាន
ហើយមិនលះបង់វាចានោះទេ មិនលះបង់ចិត្តនោះទេ មិនលាស់ទិដ្ឋិនោះ
ចេញទេ ក៏ធ្លាក់ទៅក្នុងនរកដូចជាគេនាំយកទៅទំលាក់ ។ គ្រូរបស់
អញមានវាទៈយ៉ាងនេះមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណាមួយនិយាយ
កុហក បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក ។
ម្នាលគាមណី សាវកនោះរមែងបានសេចក្ដីយល់ថា ចំណែកអញបាន
និយាយពាក្យកុហកហើយ អញត្រូវទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុង
នរក ហើយមិនលះបង់វាចានោះទេ មិនលះបង់ចិត្តនោះទេ មិនលាស់
ទិដ្ឋិនោះចេញទេ ក៏ធ្លាក់ទៅក្នុងនរកដូចជាគេនាំយកទៅទំលាក់ ។

[៦៥៧] ឥធ បន គាមណិ តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវា ។ សោ អនេកបរិយាយេន បាណាតិបាតំ គរហតិ វិគរហតិ បាណាតិបាតា វិរមថាតិ ចាហ អទិន្នាទានំ គរហតិ វិគរហតិ អទិន្នាទានា វិរមថាតិ ចាហ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ គរហតិ វិគរហតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា វិរមថាតិ ចាហ មុសាវាទំ គរហតិ វិគរហតិ មុសាវាទា វិរមថាតិ ចាហ ។ តស្មឹ ខោ បន គាមណិ សត្ថរិ សាវកោ អភិប្បសន្នោ ហោតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ភគវា ខោ អនេកបរិយាយេន បាណាតិបាតំ គរហតិ វិគរហតិ

[៦៥៧] ម្នាលគាមណី ចំណែកខាងព្រះតថាគត ជាអ្នកឆ្ងាយចាកសឹកសត្រូវគឺកិលេស ត្រាស់ដឹងដោយប្រពៃចំពោះខ្លួន បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ មានដំណើរល្អ ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ប្រសើរដោយសីលាទិគុណរកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ជាសារថីទូន្មាននូវបុរសដែលគួរទូន្មាន ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ត្រាស់ដឹងនូវសច្ចធម៌ មានដំណើរទៅកាន់ត្រៃភពខ្ជាក់ចោលហើយ បានកើតឡើងហើយក្នុងលោកនេះ ។ ព្រះតថាគតនោះ តែងបន្ទោស បន្តុះបង្អាប់ នូវបាណាតិបាតផង សំដែងប្រាប់ថា លោកអ្នកទាំងឡាយ ចូរវៀរចាកបាណាតិបាតផង តែងបន្ទោស បន្តុះបង្អាប់ នូវអទិន្នាទានផង សំដែងប្រាប់ថា លោកអ្នកទាំងឡាយ ចូរវៀរចាកអទិន្នាទានផង តែងបន្ទោស បន្តុះបង្អាប់ នូវកាមេសុមិច្ឆាចារផង សំដែងប្រាប់ថា លោកអ្នកទាំងឡាយ ចូរវៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារផង តែងបន្ទោស បន្តុះបង្អាប់ នូវមុសាវាទផង សំដែងប្រាប់ថា លោកអ្នកទាំងឡាយ ចូរវៀរចាកមុសាវាទផង ដោយអនេកបរិយាយ ។ ម្នាលគាមណី សាវកក៏មានសេចក្តីជ្រះថ្លាចំពោះព្រះសាស្តានោះឯង ។ សាវកនោះពិចារណាឃើញថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគតែងបន្ទោស បន្តុះបង្អាប់ នូវបាណាតិបាតផង

បាណាតិបាតា វិរមថាតិ ចាហ ។ អត្ថិ ខោ បន មយា បាណោ អតិមាបិតោ យាវតកោ វា តាវតកោ វា ។ យោ ខោ បន មយា បាណោ អតិមាបិតោ យាវតកោ វា តាវតកោ វា តំ ន សុដ្ឋុ តំ ន សាធុ អហញ្ចេវ ខោ បន តប្បច្ចយា វិប្បដិសារី អស្សំ ន មេ តំ បាបំ កម្មំ អកតំ ភវិស្សតីតិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ តញ្ចេវ បាណាតិបាតំ បជហតិ អាយតិញ្ច បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបស្ស កម្មស្ស បហានំ ហោតិ ឯវមេតស្ស បាបស្ស កម្មស្ស សមតិក្កមោ ហោតិ ។

(៦៨៨) ភគវា ខោ អនេកបរិយាយេន អទិន្នាទានំ គរហតិ វិគរហតិ អទិន្នាទានា វិរមថាតិ ចាហ ។ អត្ថិ ខោ បន មយា អទិន្នំ អាទិន្នំ យាវតកំ វា តាវ-

សំដែងទ្រង់ថា ចូរអ្នកទាំងឡាយវៀរចាកបាណាតិបាតផង ដោយអនេកបរិយាយ ។ ឯអញបានសំឡាប់សត្វតាមតែប្រមាណ សត្វដែលអញសំឡាប់ទាំងប៉ុន្មាន អំពើនោះមិនល្អ អំពើនោះមិនប្រពៃ ។ អញមុខជាមានសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយព្រោះកម្មនោះជាបច្ច័យមិនខាន បាបកម្មនោះអញមិនមែនជាមិនធ្វើឡើយ ។ លុះសាវ័កនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏លះបង់នូវបាណាតិបាតនោះចេញផង វៀរចាកបាណាតិបាតតទៅទៀតផង ។ ឯការលះបង់បាបកម្មនុ៎ះ រមែងមានដោយអាការយ៉ាងនេះ ការកន្លងផុតបាបកម្មនុ៎ះ រមែងមានដោយអាការយ៉ាងនេះ ។

(៦៨៨) ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស ថន្ទះ បង្អាប់ នូវអទិន្នាទានផង សំដែងទ្រង់ថា ចូរអ្នកទាំងឡាយវៀរចាកអទិន្នាទានផង ដោយអនេកបរិយាយ ។ ឯអញបានកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យតាមតែ

តកំ វា យំ ខោ បន មយា អទិន្នំ អាទិន្នំ យាវតកំ វា តាវតកំ វា តំ ន សុដ្ឋុ តំ ន សាធុ អហញ្ចេ ខោ បន តប្បច្ចយា វិប្បដិសារី អស្សំ ន មេ តំ បាបកម្មំ អកតំ ភវិស្សតីតិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ តញ្ចេវ អទិន្នាទានំ បជហតិ អាយតិញ្ច អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបស្ស កម្មស្ស បហានំ ហោតិ ឯវមេតស្ស បាបស្ស កម្មស្ស សមតិក្កមោ ហោតិ ។

[៦៨៩] ភគវា ខោ អនេកបរិយាយេន កាមេសុមិច្ឆាចារំ គរហតិ វិគរហតិ កាមេសុមិច្ឆាចារា វិរមថាតិ ចាហ ។ អត្ថិ ខោ បន មយា កាមេសុមិច្ឆា ចិណ្ណំ(១) យាវតកំ វា តាវតកំ វា យំ ខោ បន មយា កាមេសុមិច្ឆា ចិណ្ណំ យាវតកំ វា តាវតកំ វា តំ ន សុដ្ឋុ តំ ន សាធុ អហញ្ចេ ខោ បន តប្បច្ចយា វិប្បដិសារី អស្សំ ន មេ តំ បាបកម្មំ

១ ម. មិច្ឆាចារោ ចិណ្ណោ ។

ប្រមាណ ទ្រព្យដែលអញបានកាន់យកហើយទាំងប៉ុន្មាន អំពើនោះមិនល្អ អំពើនោះមិនប្រពៃ អញមុខជាមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយព្រោះកម្មនោះជាបច្ច័យមិនខាន បាបកម្មនោះ អញមិនមែនជាមិនធ្វើឡើយ ។ លុះសាវកនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏លះបង់នូវអទិន្នាទាននោះចេញផង វៀរចាកអទិន្នាទានតទៅទៀតផង ។ ឯការលះបង់បាបកម្មនុ៎ះ រមែងមានដោយអាការយ៉ាងនេះ ការកន្លងផុតបាបកម្មនុ៎ះ រមែងមានដោយអាការយ៉ាងនេះ ។

(៦៨៩) ព្រះដ៏មានព្រះភាគតែងតិះដៀលបន្ទោស បន្តុះ បង្អាប់ នូវកាមេសុមិច្ឆាចារផង សំដែងថា ចូរអ្នកទាំងឡាយវៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារផង ដោយអនេកបរិយាយ ។ ឯអញបានសន្សំការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយតាមតែប្រមាណ ការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយដែលអញសន្សំទាំងប៉ុន្មាន អំពើនោះមិនល្អ អំពើនោះមិនប្រពៃ អញមុខជាមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយព្រោះកម្មនោះជាបច្ច័យមិនខាន បាបកម្មនោះ

អកតំ ភវិស្សតីតិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ តញ្ចេវ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បជហតិ អាយតិញ្ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបស្ស កម្មស្ស បហានំ ហោតិ ឯវមេតស្ស បាបស្ស កម្មស្ស សមតិក្កមោ ហោតីតិ ។

(៦៦០) ភគវា ខោ បន អនេកបរិយាយេន មុសាវាទំ គរហតិ វិគរហតិ មុសាវាទា វិរមថាតិ ចាហ ។ អត្ថិ ខោ បន មយា មុសា ភណិតំ យាវតកំ វា តាវតកំ វា យំ ខោ បន មយា មុសា ភណិតំ យាវតកំ វា តាវតកំ វា តំ ន សុដ្ឋុ តំ ន សាធុ អហញ្ចេវ ខោ បន តប្បច្ចយា វិប្បដិសារី អស្សំ ន មេ តំ បាបកម្មំ អកតំ ភវិស្សតីតិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ តញ្ចេវ មុសាវាទំ បជហតិ អាយតិញ្ច មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបស្ស កម្មស្ស បហានំ ហោតិ ឯវមេតស្ស បាបស្ស កម្មស្ស សមតិក្កមោ ហោតិ ។

អញមិនមែនជាមិនធ្វើឡើយ ។ លុះសាវ័កនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏លះបង់នូវកាមេសុមិច្ឆាចារនោះផង វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារតទៅទៀតផង ។ ឯការលះបង់នូវបាបកម្មនុ៎ះ រមែងមានដោយការយ៉ាងនេះ ការកន្លងផុតបាបកម្មនុ៎ះ រមែងមានដោយការយ៉ាងនេះ ។

(៦៦០) ព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀល បន្តុះ បង្អាប់ នូវមុសាវាទផង សំដែងព្រមថា ចូរអ្នកទាំងឡាយវៀរចាកមុសាវាទផង ដោយអនេកបរិយាយ ។ ឯអញបាននិយាយកុហកតាមតែប្រមាណ ពាក្យដែលអញបាននិយាយកុហកតាំងពីប៉ុន្មាន ពាក្យនោះមិនល្អ ពាក្យនោះមិនប្រពៃ ។ អញមុខជាមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ព្រោះកម្មនោះជាបច្ច័យមិនខាន បាបកម្មនោះ អញមិនមែនជាមិនធ្វើឡើយ ។ លុះសាវ័កនោះពិចារណាដូច្នេះហើយ ក៏លះបង់នូវមុសាវាទនោះផង វៀរចាកមុសាវាទតទៅទៀតផង ។ ឯការលះបង់បាបកម្មនុ៎ះ រមែងមានដោយការយ៉ាងនេះ ការកន្លងផុតបាបកម្មនុ៎ះ រមែងមានដោយការយ៉ាងនេះ ។

(៦៦១) សោ បាណាតិបាតំ បហាយ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាទានំ បហាយ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បហាយ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទំ បហាយ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ បិសុណំ វាចំ បហាយ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ ផរុសំ វាចំ បហាយ ផរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ សម្ផប្បលាបំ បហាយ សម្ផប្បលាបា បដិវិរតោ ហោតិ អភិជ្ឈំ បហាយ អនភិជ្ឈាលុ ហោតិ ព្យាបាទបទោសំ បហាយ អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋឹ បហាយ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ។ ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ តថា ទុតិយំ ។

(៦៦១) សាវ័កនោះលះបង់បាណាតិបាត វៀរចាកបាណាតិបាត លះបង់អទិន្នាទាន វៀរចាកអទិន្នាទាន លះបង់កាមេសុមិច្ឆាចារ វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ លះបង់មុសាវាទ វៀរចាកមុសាវាទ លះបង់បិសុណាវាចា វៀរចាកបិសុណាវាចា លះបង់ផរុសវាចា វៀរចាកផរុសវាចា លះបង់សម្ផប្បលាបៈ វៀរចាកសម្ផប្បលាបៈ លះបង់អភិជ្ឈា មិនមានអភិជ្ឈា លះបង់ព្យាបាទប្រទូស្ត មានចិត្តមិនព្យាបាទ លះបង់មិច្ឆាទិដ្ឋិ មានចិត្តជាសម្មាទិដ្ឋិ ។ ម្នាលគាមណិ លុះអរិយសាវ័កនោះឯង ជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទយ៉ាងនេះហើយ ក៏ជាអ្នកមិនមានសេចក្ដីវង្វេង មានសេចក្ដីដឹងសព្វគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទិសទី ២ ដូចគ្នា ។

តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ សេយ្យថាបិ គាមណិ ពលវា សង្ខធមោ អប្បកសិរេនេវ ចតុទ្ទិសា វិញ្ញាបេយ្យ ។ ឯវមេវ ខោ គាមណិ ឯវំ ភាវិតាយ មេត្តាយ ចេតោវិមុត្តិយា ឯវំ ពហុលីកតាយ យំ បមាណកតំ កម្មំ ន តំ តត្រាវសិស្សតិ ន តំ តត្រាវតិដ្ឋតិ ។ ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ ករុណាសហគតេន ចេតសា ។ មុទិតាសហគតេន ចេតសា ។ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។

ទិសទី ៣ ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សព្វលោកទាំងអស់ ក្នុងទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម នឹងទិសទទឹង គឺទិសតូចៗ ដោយយកខ្លួនមកប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួងហើយសាយព្រួសព្រាត់ទៅដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលគាមណិ បុរសអ្នកផ្លុំស័ង្ខដ៏មានកម្លាំង តែងញុំាងជនក្នុងទិសទាំង ៤ ឲ្យដឹងបានដោយមិនលំបាក យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលគាមណិ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ កាលបើបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះហើយ កាមាវចរកម្មណា ដែលបុគ្គលធ្វើត្រូវប្រមាណ កម្មនោះមិនក្រញាទៅតែត្រឹមរូបាវចរកម្មប៉ុណ្ណោះ មិនឋិតនៅតែត្រឹមរូបាវចរកម្មប៉ុណ្ណោះទេ គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលគាមណិ លុះតែអរិយសាវកនោះឯងជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទយ៉ាងនេះហើយ គឺជាអ្នកមិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងខ្លួនគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយករុណា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមុទិតា ។ មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទិសទី ២ ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ដូចគ្នា ។

តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្ត-
តាយ សព្វាវន្តំ លោកំ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា
វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យា-
បជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ សេយ្យថាបិ គាមណិ ពលវា
សង្ខធមោ អប្បកសិរេនេវ ចតុទ្ទិសា វិញ្ញាបេយ្យ ។
ឯវមេវ ខោ គាមណិ ឯវំ ភាវិតាយ ឧបេក្ខាយ ចេ-
តោវិមុត្តិយា ឯវំ ពហុលីកតាយ យំ បមាណកតំ
កម្មំ ន តំ តត្រាវសិស្សតិ ន តំ តត្រាវតិដ្ឋតិ ។
ឯវំ វុត្តេ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច
អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ
។ បេ ។ ឧបាសកំ មំ ភន្តេ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បា-
ណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ អដ្ឋមំ ។

ទិសទី ៤ ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខាដ៏ទូលាយ ប្រមាណ
មិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោក
ទាំងអស់ គឺទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម ទីទទឹងសព្វទិស គឺទិសគ្រប់ ៗ
ដោយយកខ្លួនមកប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួងហើយ
សម្រេចសម្រាន្តនៅដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលគាមណិ ប្រុសអ្នក
ផ្លុំស័ង្ខដ៏មានកម្លាំង តែងញ៉ាំងសំឡេងក្នុងទិសទាំង ៤ ឲ្យឮបានដោយមិន
លំបាក យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលគាមណិ កាលបើឧបេក្ខាចេតោ-
វិមុត្តិដែលបុគ្គលបានចំរើនយ៉ាងនេះហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះហើយ
កាមាវចរកម្មឯណាដែលបុគ្គលធ្វើត្រូវប្រមាណ កម្មនោះមិនក្រញាំនៅក្នុង
រូបាវចរកម្មនោះ មិនឋិតនៅក្នុងរូបាវចរកម្មនោះទេ
គឺយ៉ាងនេះឯង ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ
អសិពន្ធកបុត្តគាមណិជាសាវករបស់និគ្រន្ថក៏សរសើរព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ដូច្នេះថា ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ។ បេ ។
សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកអ្នកដល់នូវសរ-
ណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះទៅ ។ ចប់សូត្រទី ៨ ។

(៦២៦) ឯកំ សមយំ ភគវា កោសលេសុ ចារិកំ ចរមានោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ យេន នាឡន្ទា តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា នាឡន្ទាយំ វិហរតិ បាវារិកម្ពវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន នាឡន្ទា ទុព្ភិក្ខា ហោតិ ទ្វីហិតិកា សេតដ្ឋិកា សលាកាវុត្តា ។ តេន ខោ បន សមយេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ នាឡន្ទាយំ បដិវសតិ មហតិយា និគណ្ឋ-បរិសាយ សទ្ធឹ ។ អថខោ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណិ និគណ្ឋសាវកោ យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុប-សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អសិពន្ធក-បុត្តំ គាមណឹ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ឯតទវោច ឯហិ ត្វំ គាមណិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោ-បេហិ ឯវំ តេ កល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គច្ឆិស្ស-

(៦២៦) សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកោសល ព្រមដោយភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ទ្រង់ស្ដេចទៅដល់ក្រុងនាឡន្ទា ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងបាវារិកម្ពវន ជិតក្រុងនាឡន្ទានោះ ។ សម័យនោះឯង ក្រុងនាឡន្ទាកើតទុរ្ភិក្ស អ្នកស្រុកមានសេចក្ដីត្រូវរស់ដោយហេតុពីរយ៉ាង(១) មានឆ្អឹងសសេរសេស(២) មានសំណូមស្លាក(៣) ។ សម័យនោះនិគណ្ឋនាដបុត្តក៏ស្នាក់នៅជិតក្រុងនាឡន្ទាដែរ ព្រមដោយនិគណ្ឋបរិស័ទជាច្រើន ។ គ្រានោះ អសិពន្ធកបុត្តគាមណីជាសាវករបស់និគណ្ឋ ចូលទៅរកនិគណ្ឋនាដបុត្ត លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំនិគណ្ឋនាដបុត្តហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអសិពន្ធកបុត្តគាមណីអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ និគណ្ឋនាដបុត្តក៏ពោលដូច្នេះថា ម្នាលគាមណី អ្នកចូរមក អ្នកចូរលើកវាទរបស់សមណគោតម កិត្តិសព្ទដ៏ពីរោះនឹងខ្ចរខ្ចាយសាយទៅដល់អ្នកយ៉ាងនេះថា

---

១ ពួកជនគិតជាហេតុ ២ យ៉ាង គឺ ពួកយើងនឹងរស់ដែរឬ • ពួកយើងនឹងមិនរស់ទេ • ។ ២ មនុស្សអ្នកស្រែកឃ្លានអត់បាយ ស្គមយ៉ាងឃើញឆ្អឹងសសេរសេស ។ ៣ សំណុំដែលគេស្លាកអំពីទំនុកឈ្មោះសំណូម ។ អដ្ឋកថា ។

អសិពន្ធកបុត្តេន គាមណិនា សមណស្ស គោតមស្ស ឯវំមហិទ្ធិកស្ស ឯវំមហានុភាវស្ស វាទោ អារោបិ-តោតិ ។ កថំ បនាហំ ភន្តេ សមណស្ស គោតមស្ស ឯវំមហិទ្ធិកស្ស ឯវំមហានុភាវស្ស វាទំ អារោបេស្សាមីតិ ។ ឯហិ ត្វំ គាមណិ យេន សមណោ គោតមោ តេនុប-សង្កម ឧបសង្កមិត្វា សមណំ គោតមំ ឯវំ វទេហិ ននុ ភន្តេ ភគវា អនេកបរិយាយេន កុលានំ អនុទ្ទយំ វណ្ណេតិ អនុរក្ខំ វណ្ណេតិ អនុកម្បំ វណ្ណេតីតិ ។ សចេ តេ គាមណិ សមណោ គោតមោ ឯវំ បុដ្ឋោ ឯវំ ព្យា-ករោតិ ឯវំ គាមណិ តថាគតោ អនេកបរិយាយេន កុលានំ អនុទ្ទយំ វណ្ណេតិ អនុរក្ខំ វណ្ណេតិ អនុកម្បំ វណ្ណេតីតិ ។ តមេនំ ត្វំ ឯវំ វទេយ្យាសិ អថ កិញ្ចរហិ ភន្តេ ភគវា ទុព្ភិក្ខេ[១] ទ្វីហិតិកេ សេតដ្ឋិកេ សលាកាវុត្តេ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធិំ ចារិកំ ចរតិ

១ ម. ម. ឧ. ទុព្ភិក្ខេ ។

អសិពន្ធកបុត្តគាមណី បានលើកវាទរបស់សមណគោតមដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះ ។ អសិពន្ធកបុត្តគាមណីសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ចុះខ្ញុំលើកវាទរបស់សមណគោតមដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះ ដូចម្ដេច ។ ម្នាលគាមណី អ្នកចូរមក ចូរអ្នកចូលទៅរកសមណគោតម លុះចូលទៅដល់ហើយ សួរសមណគោតមយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គតែងពណ៌នានូវសេចក្ដីអាណិត ពណ៌នានូវការរក្សា ពណ៌នានូវសេចក្ដីអនុគ្រោះ ដល់ត្រកូលទាំងឡាយដោយអនេកបរិយាយ មិនមែនទេឬ ។ ម្នាលគាមណី បើអ្នកសួរយ៉ាងនេះហើយ សមណគោតមមុខជាដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ គាមណី ព្រះតថាគតតែងពណ៌នានូវសេចក្ដីអាណិត ពណ៌នានូវការរក្សា ពណ៌នានូវការអនុគ្រោះ ដល់ត្រកូលទាំងឡាយដោយអនេកបរិយាយមែន ។ អ្នកត្រូវនិយាយនឹងសមណគោតមនោះយ៉ាងនេះទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើដូច្នោះ ម្ដេចក៏ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រមដោយភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកក្នុងស្រុកនាឡន្ទាដែលកំពុងកើតទុរ្ភិក្ស អ្នកស្រុកមានសេចក្ដីធុញថប់ដោយហេតុ២យ៉ាង មានឆ្អឹងសផេសផាស មានសំរូបដូចជាស្លាក

ឧច្ឆេទាយ ភគវា កុលានំ បដិបន្នោ អនយាយ ភគវា កុលានំ ឧបឃាតាយ ភគវា កុលានំ បដិបន្នោតិ ។ ឥមំ ខោ តេ គាមណិ សមណោ គោតមោ ឧភតោកោដិកំ បញ្ហំ បុដ្ឋោ នេវ សក្ខតិ ឧគ្គិលិតុំ នេវ សក្ខតិ ឱគិលិតុន្តិ ។

(៦២៣) ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណី និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស បដិស្សុត្វា ឧដ្ឋាយាសនា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណី ភគវន្តំ ឯតទវោច ននុ ភន្តេ ភគវា អនេកបរិយាយេន កុលានំ អនុទយំ វណ្ណេតិ អនុរក្ខំ វណ្ណេតិ អនុកម្បំ វណ្ណេតីតិ ។ ឯវំ គាមណិ តថាគតោ អនេកបរិយាយេន កុលានំ អនុទយំ វណ្ណេតិ អនុរក្ខំ វណ្ណេតិ អនុកម្បំ វណ្ណេតីតិ ។

(ដូច្នេះ) ព្រះដ៏មានព្រះភាគឈ្មោះថា ប្រតិបត្តិដើម្បីផ្តាច់បង់នូវត្រកូលទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិដើម្បីសេចក្តីវិនាសដល់ត្រកូលទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិដើម្បីបៀតបៀនត្រកូលទាំងឡាយហើយ ។ ម្នាលគាមណី សមណគោតម បើអ្នកសួរប្រស្នាមានចុងពីរ បែកជាពីរបែបនេះហើយ ប្រាកដជាមិនអាចលេបចូល មិនអាចខ្ជាក់ចេញបាន នឹងជានឹងលេបទៅស្លាក់ខ្ជាក់ទៅវិញក៏ពុំបានឡើយ ។

[៦២៣] អសិពន្ធកបុត្តគាមណីទទួលស្តាប់ពាក្យរបស់និគណ្ឋនាដបុត្តថា ករុណា លោកម្ចាស់ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំនិគណ្ឋនាដបុត្ត ធ្វើប្រទក្សិណហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះអសិពន្ធកបុត្តគាមណីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏សួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គតែងពណ៌នានូវសេចក្តីករុណា ពណ៌នានូវការរក្សា ពណ៌នានូវសេចក្តីអនុគ្រោះ ដល់ត្រកូលទាំងឡាយដោយអនេកបរិយាយមែនឬ ។ យ៉ាងនឹងហើយ គាមណី ព្រះតថាគតតែងតែពណ៌នានូវសេចក្តីករុណា ពណ៌នានូវការរក្សា ពណ៌នានូវសេចក្តីអនុគ្រោះ ដល់ត្រកូលទាំងឡាយដោយអនេកបរិយាយមែន ។

អថ ចញ្ចាយំ ភន្តេ ភគវា ទុព្ភិក្ខេ ទ្វីហិ-តិកេ សេតដ្ឋិកេ សលាកាវុត្តេ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ ចារិកំ ចរតិ ឧច្ឆេទាយ ភគវា កុលានំ បដិ-បន្នោ អនយាយ ភគវា កុលានំ បដិបន្នោ ឧបឃា-តាយ ភគវា កុលានំ បដិបន្នោតិ ។

(៦៦៤) ឥតោ សោ គាមណិ ឯកនវុតោ កប្បោ យមហំ អនុស្សរាមិ នាភិជានាមិ កិញ្ចិ កុលំ បក្កភិក្ខានុប្បទានមត្តេន(១) ឧបហតបុព្វំ ។ អថ ខោ យានិ តានិ កុលានិ អឌ្ឍានិ មហទ្ធនានិ មហាភោគានិ បហូតជាតរូបរជតានិ បហូតវិត្តូបករណានិ បហូ-តធនធញ្ញានិ សព្វានិ តានិ ទានសម្ភូតានិ ចេវ

១ ម. ឆ. បក្កភិក្ខុប្បទានមត្តេន ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើដូច្នោះ ម្ដេចក៏ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃដ៏ច្រើន ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកក្នុងស្រុកមានទុព្ភិក្ខាដែលកំពុងកើតទុរ្ភិក្ស អ្នកស្រុកមានសេចក្ដីក្ដុកក្ដួលដោយហេតុកំរហើន មានឆ្អឹងស ដេរដាស មានសំទូងដូចជាស្នាក (ដូច្នោះ) ព្រះដ៏មានព្រះភាគឈ្មោះថាប្រតិបត្តិដើម្បីផ្ដាច់បង់នូវត្រកូលទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិ ដើម្បីសេចក្ដីវិនាសដល់ត្រកូលទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិ ដើម្បីបៀតបៀនត្រកូលទាំងឡាយហើយ ។

(៦៦៤) ម្នាលគាមណី តថាគតរឭកឃើញ ៩១ កប្ប រាប់អំពីភទ្រកប្បនេះ (ទៅក្រោយវិញ) តថាគតមិនឃើញត្រកូលណាមួយដែលធ្លាប់តែបៀតបៀនព្រោះតែឲ្យទានត្រឹមតែបាយឆ្អិនស្រាប់ទេឡើយ ។ ដែលពិតនោះ ពួកត្រកូលទាំងឡាយឯណា ស្ដុកស្ដម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានគ្រឿងប្រើប្រាស់ច្រើន សម្បូរមាសប្រាក់ សម្បូរគ្រឿងឧបករណ៍ សម្បូរទ្រព្យធនស្រូវ ត្រកូលទាំងអស់នោះ សុទ្ធតែកើតឡើងដោយសារឲ្យទានផង

សច្ចសម្ភូតានិ ច សាមញ្ញសម្ភូតានិ ច ។ អដ្ឋ គាមណិ ហេតូ អដ្ឋ បច្ចយា កុលានំ ឧបឃាតាយ រាជតោ វា កុលានិ ឧបឃាតំ គច្ឆន្តិ ចោរតោ វា កុលានិ ឧបឃាតំ គច្ឆន្តិ អគ្គិតោ វា កុលានិ ឧបឃាតំ គច្ឆន្តិ ឧទកតោ វា កុលានិ ឧបឃាតំ គច្ឆន្តិ និហិតំ វា នាធិគច្ឆតិ[១] ទុប្បយុត្តា វា កម្មន្តា វិបជ្ជន្តិ កុលេ វា កុលង្គារោ ឧប្បជ្ជតិ យោ តេ ភោគេ វិកិរតិ វិធមតិ វិទ្ធំសេតិ អនិច្ចតាយេវ អដ្ឋមី ។ ឥមេ ខោ គាមណិ អដ្ឋ ហេតូ អដ្ឋ បច្ចយា កុលានំ ឧបឃាតាយ ។ ឥមេសុ ខោ គាមណិ អដ្ឋសុ ហេតូសុ អដ្ឋសុ បច្ចយេសុ[២] សំវិជ្ជមានេសុ យោ មំ ឯវំ វទេយ្យ ឧច្ឆេទាយ ភគវា កុលានំ បដិបន្នោ អនយាយ ភគវា កុលានំ បដិបន្នោ ឧបឃាតាយ ភគវា កុលានំ បដិបន្នោតិ ។ តំ គាមណិ វាចំ អប្បហាយ តំ ចិត្តំ អប្បហាយ តំ ទិដ្ឋឹ អប្បដិនិស្សជ្ជិត្វា

១ នាធិគច្ឆន្តិ ។ ២ [illegible] សន្តេសូតិបិ ម. យោ. ហោតិ ។

ថ្កុំថ្កើងដោយសារសេចក្តីពិតផង ថ្កុំថ្កើងដោយសារការសង្រួមផង ។ ម្នាលគាមណី ហេតុ ៨ យ៉ាង បច្ច័យ ៨ យ៉ាង ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនត្រកូលទាំងឡាយ គឺត្រកូលដល់នូវការបៀតបៀនអំពីព្រះរាជា ១ ត្រកូលដល់នូវការបៀតបៀនអំពីចោរ ១ ត្រកូលដល់នូវការបៀតបៀនអំពីភ្លើង ១ ត្រកូលដល់នូវការបៀតបៀនអំពីទឹក ១ ទ្រព្យដែលត្រកូលកប់ទុកវិនាសបាត់បង់ទៅ ១ ការងារដែលត្រកូលប្រកបខុសរមែងវិនាសទៅ ១ សេចក្តីបាត់បែកត្រកូលកើតឡើងក្នុងត្រកូល ១ បុគ្គលឯ[illegible]ខ្ជះខ្ជាយបំផ្លាញភោគសម្បត្តិ ភោគសម្បត្តិរបស់បុគ្គលនោះជារបស់មិនទៀង ១ គ្រប់ជា ៨ ។ ម្នាលគាមណី នេះឯង ជាហេតុ ៨ យ៉ាង បច្ច័យ ៨ យ៉ាង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនត្រកូលទាំងឡាយ ។ ម្នាលគាមណី កាលបើមានហេតុ ៨ យ៉ាង បច្ច័យ ៨ យ៉ាងនេះហើយ បុគ្គលឯណានិយាយចំពោះតថាគតយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិដើម្បីផ្តាច់បង់នូវត្រកូលទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិដើម្បីសេចក្តីវិនាសដល់ត្រកូលទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រតិបត្តិដើម្បីបៀតបៀនត្រកូលទាំងឡាយ ។ ម្នាលគាមណី បុគ្គលនោះបើមិនលះបង់វាចានោះទេ មិនលះបង់ចិត្តនោះទេ មិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះចេញទេ

យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ ឯវំ វុត្តេ អសិពន្ធកបុត្តោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។បេ។ ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ នវមំ ។

(៦៦៨) ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន រាជន្តេបុរេ រាជបរិសាយំ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរាកថា ឧទបាទិ កប្បតិ សមណានំ សក្យបុត្តិយានំ ជាតរូបរជតំ សាទិយន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតំ បដិគ្គណ្ហន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតន្តិ ។

ទើបធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចគេនាំយកទៅទំលាក់ចោល ។ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ អសិពន្ធកបុត្តគាមណី ក៏សរសើរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ។បេ។ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកអ្នកដល់សរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

(៦៦៨) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកន្លែងឲ្យចំណីកំប្រុក ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង អន្តរកថា[១]នេះ កើតឡើងដល់ពួកជនដែលអង្គុយប្រជុំគ្នា ក្នុងកណ្ដាលរាជបរិស័ទ្យ ខាងក្នុងព្រះរាជវាំងថា ការទទួលមាសនិងប្រាក់គួរដល់ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ក៏ត្រេកអរចំពោះមាសនិងប្រាក់បាន ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ទទួលនូវមាសនិងប្រាក់បាន ។

---

១ អន្តរកថា និយាយពាក្យដាច់ចន្លោះនៃកុសលធម៌ មានកម្មដ្ឋានមនសិការ [illegible] ។ អដ្ឋកថា ។

គាមណិសំយុត្តំ

(៦៦៦) តេន ខោ បន សមយេន មណិចូឡកោ គាមណិ តស្សំ បរិសាយំ និសិន្នោ ហោតិ ។ អថ ខោ មណិចូឡកោ គាមណិ តំ បរិសំ ឯតទវោច មា អយ្យា ឯវំ អវចុត្ថ ន កប្បតិ សមណានំ សក្យបុត្តិយានំ ជាតរូបរជតំ ន សាទិយន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតំ ន បដិគ្គណ្ហន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតំ និក្ខិត្តមណិសុវណ្ណា សមណា សក្យបុត្តិយា អបេតជាតរូបរជតាតិ ។ អសក្ខិ ខោ មណិចូឡកោ គាមណិ តំ បរិសំ សញ្ញាបេតុំ ។

(៦៦៧) អថ ខោ មណិចូឡកោ គាមណិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មណិចូឡកោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ ភន្តេ

គាមណិសំយុត្ត

(៦៦៦) សម័យនោះ គាមណីឈ្មោះមណិចូឡកៈ អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះដែរ ។ ទើបមណិចូឡកគាមណីនិយាយនឹងបរិស័ទនោះដូច្នេះថា អស់លោកកុំនិយាយ លោកកុំនិយាយកុំនិយាយយ៉ាងហ្នឹងឡើយ មាសនឹងប្រាក់មិនគួរដល់ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ទេ ពួកសមណៈសក្យបុត្តិយ៍មិនត្រេកអរចំពោះមាសនឹងប្រាក់ទេ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍មិនទទួលនូវមាសនឹងប្រាក់ទេ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ជាអ្នកលះបង់កែវមណីនឹងមាសហើយ ប្រាសចាកមាសប្រាក់ហើយ ។ មណិចូឡកគាមណីក៏អាចញុំាងបរិស័ទនោះឲ្យយល់បាននោះ ។

(៦៦៧) គ្រានោះ មណិចូឡកគាមណីចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះមណិចូឡកគាមណីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

រាជន្តេបុរេ រាជបរិសាយ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរាកថា ឧទបាទិ កប្បតិ សមណានំ សក្យបុត្តិយានំ ជាតរូបរជតំ សាទិយន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតំ បដិគ្គណ្ហន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អហំ ភន្តេ តំ បរិសំ ឯតទវោចំ មា អយ្យា ឯវំ អវចុត្ថ ន កប្បតិ សមណានំ សក្យបុត្តិយានំ ជាតរូបរជតំ ន សាទិយន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតំ ន បដិគ្គណ្ហន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតំ និក្ខិត្តមណិសុវណ្ណា សមណា សក្យបុត្តិយា អបេតជាតរូបរជតាតិ ។ អសក្ខិំ ខោហំ ភន្តេ តំ បរិសំ សញ្ញាបេតុំ កច្ចាហំ ភន្តេ ឯវំ ព្យាករមានោ វុត្តវាទី ចេវ ភគវតោ ហោមិ ន ច ភគវន្តំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខាមិ ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករោមិ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហំ ឋានំ អាគច្ឆតីតិ ។

អន្តរកថានេះ កើតឡើងដល់ពួកជនដែលអង្គុយប្រជុំគ្នា ក្នុងរាជបរិស័ទ ខាងក្នុងព្រះរាជវាំងនេះថា មាសនិងប្រាក់គួរដល់ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ត្រេកអរចំពោះមាសនិងប្រាក់ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ទទួលមាសនិងប្រាក់បាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើគេនិយាយយ៉ាងនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏និយាយនឹងបរិស័ទនោះដូច្នេះថា បពិត្រអស់លោកដ៏ចំរើន លោកដ៏ចំរើនកុំពោលយ៉ាងនេះឡើយ មាសនិងប្រាក់មិនគួរដល់ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ទេ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍មិនត្រេកអរចំពោះមាសនិងប្រាក់ទេ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍មិនទទួលមាសនិងប្រាក់ទេ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍លះបង់ចោលកែវមណីនិងមាសហើយ ប្រាសចាកមាសនិងប្រាក់ហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនអាចនឹងញុំាងបរិស័ទនោះឲ្យយល់បាននោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលដែលខ្ញុំព្រះអង្គដោះស្រាយយ៉ាងនេះ ឈ្មោះថាពោលត្រូវតាមព្រះឱង្ការព្រះដ៏មានព្រះភាគផង មិនពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យមិនពិតផង ដោះស្រាយនូវធម៌សមគួរដល់ធម៌ផង លំដាប់ពាក្យចំណាមួយជាពាក្យប្រកបដោយធម៌ មិនដល់នូវហេតុគួរតិះដៀលផង បានដែរឬ ។

(៦៦៥) តគ្ឃ ត្វំ គាមណិ យំ ព្យាករមានោ វុត្តវាទី ចេវ មេ អហោសិ ន ច មំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខសិ ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករោសិ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហំ ឋានំ អាគច្ឆតិ ។ ន ហិ គាមណិ កប្បតិ សមណានំ សក្យបុត្តិយានំ ជាតរូបរជតំ ន សាទិយន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតំ ន បដិគ្គណ្ហន្តិ សមណា សក្យបុត្តិយា ជាតរូបរជតំ និក្ខិត្តមណិសុវណ្ណា សមណា សក្យបុត្តិយា អបេតជាតរូបរជតា ។ យស្ស ខោ គាមណិ ជាតរូបរជតំ កប្បតិ បញ្ចបិ តស្ស កាមគុណា កប្បន្តិ យស្ស បញ្ច កាមគុណា កប្បន្តិ (តស្សបិ ជាតរូបរជតំ កប្បតិ[1]) ឯកំសេនេតំ គាមណិ ធារេយ្យាសិ អស្សមណធម្មោ អសក្យបុត្តិយធម្មោតិ ។ អបិ ចាហំ គាមណិ ឯវំ វទាមិ

[1] ម, ឱ. តស្សបិ ជាតរូបរជតំ កប្បតីតិ បាឋោ ន សន្ធិ ។

៦៧៥

គាមណិសំយុត្ត

(៦៦៥) ម្នាលគាមណិ អ្នកដោះស្រាយយ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា ពោលត្រូវតាមពាក្យតថាគតផង មិនពោលបង្កាច់តថាគតដោយពាក្យមិនពិតផង ដោះស្រាយនូវធម៌សមគួរដល់ធម៌ផង សំដីពាក្យនូវឯណាមួយជាពាក្យប្រកបដោយធម៌ មិនដល់នូវហេតុគួរតិះដៀលផង ។ ម្នាលគាមណិ មាសនិងប្រាក់មិនសមគួរដល់ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ទេ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍មិនត្រេកអរចំពោះមាសនិងប្រាក់ទេ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍មិនទទួលមាសនិងប្រាក់ទេ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍លះបង់កែវមណីនិងមាសហើយ ប្រាសចាកមាសនិងប្រាក់ហើយ ។ ម្នាលគាមណិ មាសនិងប្រាក់គួរដល់បុគ្គលណា កាមគុណ ៥ ក៏គួរដល់បុគ្គលនោះ កាមគុណ ៥ គួរដល់បុគ្គលណា (មាសនិងប្រាក់ក៏គួរដល់បុគ្គលនោះដែរ) ម្នាលគាមណិ អ្នកគប្បីចាំទុកនូវការសម្រេចនៃកាមគុណទាំង៥ នេះដោយពិតថា មិនមែនជាធម៌របស់សមណៈ មិនមែនជាធម៌របស់សក្យបុត្តិយ៍ទេ ។ ម្នាលគាមណិ ប៉ុន្តែទៀត តថាគតពោលយ៉ាងនេះថា

តិណំ តិណត្ថិកេន បរិយេសិតព្វំ ទារុំ ទារុត្ថិកេន បរិយេសិតព្វំ សកដំ សកដត្ថិកេន បរិយេសិតព្វំ បុរិសោ បុរិសត្ថិកេន បរិយេសិតព្វោ ។ ន ត្វេវាហំ គាមណិ កេនចិ បរិយាយេន ជាតរូបរជតំ សាទិតព្វំ បរិយេសិតព្វន្តិ វទាមីតិ ។ ទសមំ ។

(៦៦៨) ឯកំ សមយំ ភគវា មល្លេសុ(១) វិហរតិ ឧរុវេលកប្បំ នាម មល្លានំ(២) និគមោ ។ អថខោ ភទ្រកោ(៣) គាមណី យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ភទ្រកោ គាមណី ភគវន្តំ ឯតទវោច សាធុ មេ ភន្តេ ភគវា ទុក្ខស្ស សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច ទេសេតុ ។ អហញ្ចេ តេ គាមណិ អតីតមទ្ធានំ អារព្ភ ទុក្ខស្ស សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច ទេសេយ្យំ ឯវំ អហោសិ អតីតមទ្ធានន្តិ ។

១ ឱ. មល្លកេសុ ។ ២ មល្លកានំ ។ ៣ ភទ្ទកោ ។ ម. ភទ្រកោ ។

បុគ្គលអ្នកត្រូវការដោយស្មៅ គប្បីស្វែងរកស្មៅ បុគ្គលអ្នកត្រូវការដោយឈើ គប្បីស្វែងរកឈើ បុគ្គលអ្នកត្រូវការដោយរទេះ គប្បីស្វែងរករទេះ អ្នកត្រូវការដោយបុរស គប្បីស្វែងរកបុរស ។ ម្នាលគាមណិ តថាគតមិនដែលពោលថា សមណៈគប្បីត្រេកអរចំពោះមាសនិងប្រាក់ គប្បីស្វែងរកមាសនិងប្រាក់ដូច្នេះ ដោយបរិយាយណាមួយទេ ។ ចប់សូត្រទី ១០ ។

(៦៦៨) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគមឧរុ-វេលកប្បនិគមរបស់ពួកមល្លជន ក្នុងមល្លជនបទ ។ គ្រានោះឯង ភទ្រកគាមណីចូលទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះភទ្រក-គាមណីអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងនូវហេតុឲ្យកើតទុក្ខផង នូវសេចក្តីវិនាសទុក្ខផង ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ម្នាលគាមណិ បើតថាគតប្រារព្ធអតីតកាលហើយសំដែងនូវហេតុឲ្យកើតទុក្ខនឹងសេចក្តីវិនាសទុក្ខថា អតីតកាលកើតមានយ៉ាងនេះ ឲ្យអ្នកស្តាប់ហើយ ។

តត្រ តេ សិយា កង្ខា សិយា វិមតិ ។ អហញ្ចេ តេ គាមណិ អនាគតមទ្ធានំ អារព្ភ ទុក្ខស្ស សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច ទេសេយ្យំ ឯវំ ភវិស្សតិ អនាគតមទ្ធានន្តិ ។ តត្រាបិ តេ សិយា កង្ខា សិយា វិមតិ អបិ ចាហំ គាមណិ ឥធេវ និសិន្នោ ឯត្ថេវ តេ និសិន្នស្ស ទុក្ខស្ស សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច ទេសេស្សាមិ តំ សុណាហិ សាធុកំ មនសិ ករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ភទ្រកោ គាមណិ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ ភគវា ឯតទវោច តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ អត្ថិ តេ ឧរុវេលកប្បេ មនុស្សា យេសំ តេ វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាតិ ។ អត្ថិ មេ ភន្តេ ឧរុវេលកប្បេ មនុស្សា យេសំ មេ វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាតិ ។ អត្ថិ បន តេ គាមណិ

អ្នកនឹងមានសេចក្ដីសង្ស័យ នឹងមានសេចក្ដីងឿងឆ្ងល់ ក្នុងអតីតកាលនោះ ។ ម្នាលគាមណិ តែតថាគតប្រារព្ធអនាគតកាលហើយសំដែងនូវហេតុឲ្យកើតទុក្ខនឹងសេចក្ដីវិនាសទុក្ខថា អនាគតកាលនឹងមានយ៉ាងនេះ ឲ្យអ្នកស្ដាប់ហើយ ។ អ្នកនឹងមានសេចក្ដីសង្ស័យ នឹងមានសេចក្ដីងឿងឆ្ងល់ ក្នុងអនាគតកាលនោះ ម្នាលគាមណិ ប៉ុន្តែតថាគតអង្គុយក្នុងទីនេះឯង សំដែងនូវហេតុឲ្យកើតទុក្ខនឹងសេចក្ដីវិនាសទុក្ខ ឲ្យអ្នកដែលអង្គុយនៅក្នុងទីនុ៎ះស្ដាប់ ចូរអ្នកស្ដាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសំដែង ។ ភទ្រកគាមណិក៏ទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថាដូច្នេះថា ម្នាលគាមណិ អ្នកសំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច សេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត កើតឡើងដល់អ្នក ព្រោះសេចក្ដីស្លាប់ក្ដី ព្រោះការចាប់ចងក្ដី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្ដី ព្រោះការតិះដៀលក្ដី នៃពួកមនុស្សដែលនៅក្នុងឧរុវេលកប្បនិគម ក៏មានដល់អ្នកដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត កើតឡើងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះសេចក្ដីស្លាប់ក្ដី ព្រោះការចាប់ចងក្ដី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្ដី ព្រោះការតិះដៀលក្ដី នៃពួកមនុស្សដែលនៅក្នុងឧរុវេលកប្បនិគម ក៏មានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គដែរ ។ ម្នាលគាមណិ

ឧរុវេលកប្បេ មនុស្សា យេសំ តេ វធេន វា ពន្ធនេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា នុប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាតិ ។ អត្ថិ មេ ភន្តេ ឧរុវេលកប្បេ មនុស្សា យេសំ មេ វធេន វា ពន្ធនេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា នុប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាតិ ។ កោ នុ ខោ គាមណិ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន តេ ឯកច្ចានំ ឧរុវេលកប្បិយានំ មនុស្សានំ វធេន វា ពន្ធនេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា ។ កោ វា បន គាមណិ ហេតុ កោ បច្ចយោ

ចុះសេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត មិនកើតឡើងដល់អ្នក ព្រោះសេចក្ដីស្លាប់ក្ដី ព្រោះការចាប់ចងក្ដី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្ដី ព្រោះការតិះដៀលក្ដី នៃពួកមនុស្សដែលនៅក្នុងស្រុកឧរុវេលកប្បនិគម ធ្លាប់មានដល់អ្នកដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត មិនកើតឡើងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះសេចក្ដីស្លាប់ក្ដី ព្រោះការចាប់ចងក្ដី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្ដី ព្រោះការតិះដៀលក្ដី នៃពួកមនុស្សដែលនៅក្នុងស្រុកឧរុវេលកប្បនិគម ក៏ធ្លាប់មានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គដែរ ។ ម្នាលគាមណិ ចុះហេតុដូចម្ដេច បច្ច័យដូចម្ដេច បានជាសេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត កើតឡើងដល់អ្នក ព្រោះសេចក្ដីស្លាប់ក្ដី ព្រោះការចាប់ចងក្ដី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្ដី ព្រោះការតិះដៀលក្ដី នៃមនុស្សតាំងពីពួកខ្លះដែលនៅក្នុងស្រុកឧរុវេលកប្បនិគម ។ ម្នាលគាមណិ មួយទៀត ហេតុដូចម្ដេច បច្ច័យដូចម្ដេច

យេន តេ ឯកច្ចានំ ឧរុវេលកប្បិយានំ មនុស្សានំ វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាតិ ។ យេសំ មេ ភន្តេ ឧរុវេលកប្បិយានំ មនុស្សានំ វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា អត្ថិ មេ តេសុ ឆន្ទរាគោ ។ យេសម្បន មេ ភន្តេ ឧរុវេលកប្បិយានំ មនុស្សានំ វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា នុប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា នត្ថិ មេ តេសុ ឆន្ទរាគោតិ ។ ឥមិនា ត្វំ គាមណិ ធម្មេន ទិដ្ឋេន វិទិតេន អកាលិកេន បត្តេន បរិយោគាឡ្ហេន អតីតានាគតេន នេហិ យំ ខោ កិញ្ចិ អតីតមទ្ធានំ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជមានំ ឧប្បជ្ជិ

បានជាសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត មិនកើតឡើងដល់អ្នក ព្រោះសេចក្តីស្លាប់ក្តី ព្រោះការចាប់ចងក្តី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្តី ព្រោះការតិះដៀលក្តី នៃមនុស្សទាំងឡាយពួកខ្លះដែលនៅក្នុងឧរុវេលកប្បនិគម ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត កើតឡើងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះសេចក្តីស្លាប់ក្តី ព្រោះការចាប់ចងក្តី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្តី ព្រោះការតិះដៀលក្តី នៃពួកមនុស្សឯណាដែលនៅក្នុងឧរុវេលកប្បនិគម ព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គមានឆន្ទរាគក្នុងមនុស្សទាំងនោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត មិនកើតឡើងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះសេចក្តីស្លាប់ក្តី ព្រោះការចាប់ចងក្តី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្តី ព្រោះការតិះដៀលក្តី នៃពួកមនុស្សឯណាដែលនៅក្នុងឧរុវេលកប្បនិគម ព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គមិនមានឆន្ទរាគក្នុងមនុស្សទាំងនោះទេ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកចូលចិត្តតាមធម៌នេះដែលអ្នកឃើញហើយ ដឹងហើយ ជាធម៌ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល ដែលធ្លាក់ចុះមកហើយ នាំនយ ក្នុងអតីតកាលនិងអនាគតកាល ទុក្ខឯណានីមួយកើតឡើងក្នុងអតីតកាល

សព្វំ តំ ឆន្ទមូលកំ ឆន្ទនិទានំ ឆន្ទោ ហិ មូលំ ទុក្ខស្ស ។ យំ កិញ្ចិ អនាគតមទ្ធានំ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជមានំ ឧប្បជ្ជិស្សតិ សព្វំ តំ ឆន្ទមូលកំ ឆន្ទនិទានំ ឆន្ទោ ហិ មូលំ ទុក្ខស្ស ។ អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ យាវ សុភាសិតញ្ចិទំ ភន្តេ ភគវតា យំ កិញ្ចិ អតីតមទ្ធានំ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជមានំ ឧប្បជ្ជិ សព្វំ តំ ឆន្ទមូលកំ ឆន្ទនិទានំ ឆន្ទោ ហិ មូលំ ទុក្ខស្សាតិ ។ យំ កិញ្ចិ អនាគតមទ្ធានំ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជមានំ ឧប្បជ្ជិស្សតិ សព្វំ តំ ឆន្ទមូលកំ ឆន្ទនិទានំ ឆន្ទោ ហិ មូលំ ទុក្ខស្សាតិ ។ អត្ថិ មេ ភន្តេ ចិរវាសិ នាម កុមារោ ពហិ អាវសថេ បដិវសតិ សោ ខ្វាហំ ភន្តេ កាលស្សេវ វុដ្ឋាយ

ទុក្ខទាំងអស់នោះមានឆន្ទៈជាមូល មានឆន្ទៈជាហេតុ ព្រោះថាឆន្ទៈជាមូលនៃទុក្ខ ។ ទុក្ខឯណានីមួយនឹងកើតឡើងក្នុងអនាគតកាល ទុក្ខទាំងអស់នោះ ក៏មានឆន្ទៈជាមូល មានឆន្ទៈជាហេតុ ព្រោះថាឆន្ទៈជាមូលនៃទុក្ខ ។ អស្ចារ្យណាស់ ព្រះអង្គ ចំឡែកណាស់ ព្រះអង្គ ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គត្រាស់នេះហើយ ជាពាក្យសុភាសិតដោយពិត ទុក្ខឯណានីមួយកើតឡើងក្នុងអតីតកាល ទុក្ខទាំងអស់នោះមានឆន្ទៈជាមូល មានឆន្ទៈជាហេតុ ព្រោះថាឆន្ទៈជាមូលនៃទុក្ខ ។ ទុក្ខឯណានីមួយនឹងកើតឡើងក្នុងអនាគតកាល ទុក្ខទាំងអស់នោះ ក៏មានឆន្ទៈជាមូល មានឆន្ទៈជាហេតុ ព្រោះថាឆន្ទៈជាមូលនៃទុក្ខ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានកុមារម្នាក់ឈ្មោះចិរវាសី អាស្រ័យនៅក្នុងលំនៅស្រុកក្រៅ ១) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះក្រោកឡើងអំពីព្រឹក

---

១ កុមារនេះជាកូនរបស់នាយគាមណិនោះ ដែលទៅរៀនសិល្បសាស្ត្រក្នុងនគរក្រៅ ។ អដ្ឋកថា ។

បុរិសំ ឧយ្យោជេមិ គច្ឆ ភណេ ចិរវាសឹ កុមារំ ជានា-ហីតិ ។ យាវកីវញ្ច ភន្តេ សោ បុរិសោ នាគច្ឆតិ តស្ស មេ ហោតេវ អញ្ញថត្តំ មា ហេវ ចិរវាសិស្ស កុមារស្ស កិញ្ចិ អាពាធយិត្ថាតិ[១] ។

(៦៧០) តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ ចិរវាសិស្ស[២] កុមារស្ស វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាតិ ។ ចិរវាសិស្ស មេ ភន្តេ កុមារស្ស វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ជីវិតស្សបិ សិយា អញ្ញថត្តំ កឹ បន មេ នុប្បជ្ជិស្សន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបា-យាសាតិ ។ ឥមិនាបិ ខោ ឯតំ គាមណិ បរិយាយេន វេទិ-តព្វំ យំ កិញ្ចិ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជមានំ ឧប្បជ្ជតិ សព្វំ តំ ឆន្ទ-

១ ម. អាពាធយិត្ថាតិ ។ ២ ម. ចិរវាសិស្ស តេ ។

ប្រើបុរសម្នាក់ថា នែព្រះស្ទួន អ្នកចូរទៅដឹងនូវចិរវាសិកុមារចុះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុរសនោះមិនទាន់មកដរាបណា ខ្ញុំព្រះអង្គក៏មានទុក្ខប្លែក ដោយគិតថា សូមកុំឲ្យសេចក្តីទុក្ខណាមួយបៀតបៀនដល់ចិរវាសិកុមារ យ៉ាងនេះអស់កាលនោះដែរ ។

(៦៧០) ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលគាមណិ អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច សេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត កើតឡើង (ដល់អ្នក) ព្រោះសេចក្តីស្លាប់ក្តី ព្រោះការចាប់ចងក្តី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្តី ព្រោះការតិះដៀលក្តី នៃចិរវាសិកុមារ តែងមានដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីទុក្ខប្លែកមានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះសេចក្តីស្លាប់ក្តី ព្រោះការចាប់ចងក្តី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្តី ព្រោះការតិះដៀលក្តី នៃចិរវាសិកុមារ សូម្បីមានជីវិតនៅឡើយ ចុះធ្វើដូចម្តេច ទើបសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត នឹងមិនកើតឡើងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកត្រូវដឹងដំណើរនុ៎ះដោយបរិយាយនេះថា ទុក្ខឯណានីមួយកើតឡើង ទុក្ខទាំងអស់នោះមានឆន្ទៈ

មូលកំ ឆន្ទនិទានំ ឆន្ទោ ហិ មូលំ ទុក្ខស្សាតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ យទា តេ ចិរវាសិ(១)មាតា អទិដ្ឋា អហោសិ អស្សុតា អហោសិ តេ ចិរវាសិមាតុយា ឆន្ទោ វា រាគោ វា បេមំ វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ទស្សនំ វា តេ គាមណិ អាគម្ម សវនំ វា(២) យំ តេ អហោសិ ចិរវាសិមាតុយា ឆន្ទោ វា រាគោ វា បេមំ វាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ ចិរវាសិមាតុយា តេ វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាតិ ។ ចិរវាសិមាតុយា មេ ភន្តេ វធេន វា ពន្ធេន វា ជានិយា វា គរហាយ វា ជីវិតស្សបិ អញ្ញថត្តំ កឹ បន មេ ន ឧប្បជ្ជិស្សន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាតិ ។ ឥមិនា ខោ ឯតំ គាមណិ បរិយាយេន វេទិតព្វំ យំ កិញ្ចិ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជមានំ ឧប្បជ្ជតិ សព្វន្តំ

១ ម. ចិរវាសិស្ស មាតា ។ ២ ម. ទិដ្ឋត្តា តេ គាមណិ អាគម្ម ។

ជាមូល មានឆន្ទៈជាហេតុ ព្រោះឆន្ទៈជាមូលនៃទុក្ខ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកសំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច កាលដែលអ្នកមិនទាន់បានឃើញ មិនទាន់បានឮ មាតារបស់ចិរវាសិកុមារ តើឆន្ទៈក្ដី រាគៈក្ដី សេចក្ដីស្រឡាញ់ក្ដី ចំពោះមាតារបស់ចិរវាសិកុមារ មានដល់អ្នកដែរឬ ។ មិនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកមានឆន្ទៈក្ដី រាគៈក្ដី សេចក្ដីស្រឡាញ់ក្ដី ចំពោះមាតារបស់ចិរវាសិកុមារ ព្រោះតែអ្នកបានឃើញ បានឮយ៉ាងនេះឬ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកយល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច សេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត កើតឡើងដល់អ្នក ព្រោះសេចក្ដីស្លាប់ក្ដី ព្រោះការចាប់ចងក្ដី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្ដី ព្រោះការតិះដៀលក្ដី នៃមាតារបស់ចិរវាសិកុមារដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្ដីទុក្ខក្រៃលែងមានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះសេចក្ដីស្លាប់ក្ដី ព្រោះការចាប់ចងក្ដី ព្រោះការវិនាសទ្រព្យក្ដី ព្រោះការតិះដៀលក្ដី នៃមាតារបស់ចិរវាសិកុមារ សូម្បីមានជីវិតនៅឡើយ ចុះធ្វើដូចម្ដេច ទើបសេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ តូចចិត្ត ចង្អៀតចិត្ត នឹងមិនកើតឡើងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកត្រូវដឹងដំណើរនុ៎ះ ដោយបរិយាយនេះថា ទុក្ខឯណានីមួយកើតឡើង ទុក្ខទាំងអស់នោះ

ឆន្ទមូលកំ ឆន្ទនិទានំ ឆន្ទោ ហិ មូលំ ទុក្ខស្សាតិ ។
ឯកាទសមំ ។

(៦៧៤) អថខោ រាសិយោ គាមណិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាសិយោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតម្មេតំ ភន្តេ សមណោ គោតមោ សព្ពំ តបំ គរហតិ សព្ពំ តបស្សឹ លូខជីវឹ ឯកំសេន ឧបវទតិ ឧបក្កោសតីតិ ។ យេ តេ ភន្តេ ឯវមាហំសុ សមណោ គោតមោ សព្ពំ តបំ គរហតិ សព្ពំ តបស្សឹ លូខជីវឹ ឯកំសេន ឧបវទតិ ឧបក្កោសតីតិ ។ កច្ចិ តេ ភន្តេ ភគវតោ វុត្តវាទិនោ ន ច ភគវន្តំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខន្តិ ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករោន្តិ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហំ ឋានំ អាគច្ឆតីតិ ។ យេ តេ គាមណិ ឯវមាហំសុ

មានឆន្ទៈជាមូល មានឆន្ទៈជាហេតុ ព្រោះថាឆន្ទៈជាមូលនៃទុក្ខ ។
ចប់សូត្រទី ១១ ។

(៦៧៤) គ្រានោះ គាមណិឈ្មោះរាសិយៈចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះរាសិយគាមណិអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យដូច្នេះថា ព្រះសមណគោតមតិះដៀលតបកិច្ចទាំងអស់ ជេរប្រទេចខ្ញុំបុគ្គលអ្នកមានតបកិច្ចទាំងអស់ មានជីវិតសៅហ្មងជាដំរូវ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកជនឯណានិយាយយ៉ាងនេះថា ព្រះសមណគោតមតិះដៀលតបកិច្ចទាំងអស់ ជេរប្រទេចខ្ញុំបុគ្គលអ្នកមានតបកិច្ចទាំងអស់ មានជីវិតសៅហ្មងជាដំរូវ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកជនទាំងនោះឈ្មោះថាពោលត្រូវតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហើយឬ មិនពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យមិនពិតឬ ពោលនូវធម៌សមគួរតាមធម៌ឬ លំនាំនៃពាក្យចោទណាមួយជាពាក្យប្រកបដោយធម៌ មិនដល់នូវហេតុគួរតិះដៀលឬទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលគាមណិ ពួកជនឯណានិយាយយ៉ាងនេះថា

សមណោ គោតមោ សព្វំ តបំ គរហតិ សព្វំ តបស្សឹ លូខជីវឹ ឯកំសេន ឧបវទតិ ឧបក្កោសតីតិ ។ ន មេ តេ វុត្តវាទិនោ អព្ភាចិក្ខន្តិ ច មំ[១] តេ អសតា អភូតេន[២] ។

(២៧៦) ទ្វេមេ គាមណិ អន្តា បព្វជិតេន ន សេវិតព្វា យោ ចាយំ កាមេសុ កាមសុខល្លិកានុយោគោ ហីនោ គម្មោ បោថុជ្ជនិកោ អនរិយោ អនត្ថសញ្ហិតោ យោ ចាយំ អត្តកិលមថានុយោគោ ទុក្ខោ អនរិយោ អនត្ថសញ្ហិតោ ។ ឯតេ តេ គាមណិ ឧភោ អន្តេ អនុបគម្ម មជ្ឈិមា បដិបទា តថាគតេន អភិសម្ពុទ្ធា

១ ម. ន ច បន មំ ។ ២ ម. អសតា តុច្ឆា អភូតេន ។

ព្រះសមណគោតមតិះដៀលតបកិច្ចទាំងអស់ ជេរប្រទេចខ្ញុំបុគ្គលអ្នកមានតបកិច្ចទាំងអស់ មានជីវិតសៅហ្មងដាច់ខាត ។ ពួកជនទាំងនោះឈ្មោះថា ពោលមិនត្រូវតាមពាក្យតថាគតផង ពោលបង្កាច់តថាគតដោយពាក្យមិនពិតផង ។

(២៧៦) ម្នាលគាមណិ អន្តធម៌ (គឺធម៌អមរាធីមុត្តិលាមក) គឺ ប្រការនេះ បព្វជិតមិនត្រូវសេពគប់ឡើយ គឺធម៌ដែលប្រកបខ្លួនឲ្យជាប់ជំពាក់ដោយកាមសុខក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាធម៌ថោកទាប ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក ជាធម៌របស់បុថុជ្ជន មិនមែនជាធម៌របស់អរិយបុគ្គល មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ឡើយ ១ ធម៌ដែលប្រកបសេចក្ដីលំបាកដល់ខ្លួន ជាហេតុនាំឲ្យលំបាកកាយទទេ ១ មិនមែនជារបស់អរិយបុគ្គល មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ឡើយ ១ ។ ម្នាលគាមណិ មជ្ឈិមាបដិបទា មិនពាក់ព័ន្ធនឹងអន្តធម៌ទាំងពីរនោះ ដែលតថាគតបានត្រាស់ដឹងហើយ

ចក្ខុករណី ញាណករណី ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ
សម្ពោធាយ និព្ពានាយ សំវត្តតិ ។ កតមា ច សា
គាមណិ មជ្ឈិមា បដិបទា តថាគតេន អភិសម្ពុទ្ធា
ចក្ខុករណី ញាណករណី ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ
សម្ពោធាយ និព្ពានាយ សំវត្តតិ ។ អយមេវ អរិយោ
អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ។ សេយ្យថីទំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។
សម្មាសមាធិ ។ អយំ ខោ សា គាមណិ មជ្ឈិមា
បដិបទា តថាគតេន អភិសម្ពុទ្ធា ចក្ខុករណី ញាណ-
ករណី ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្ពា-
នាយ សំវត្តតិ ។

ជាបដិបទាធ្វើឲ្យកើតបញ្ញាចក្ខុ ធ្វើឲ្យកើតសេចក្តីដឹងច្បាស់ ប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីសេចក្តីដឹងច្បាស់ ដើម្បីសេចក្តីដឹងដោយ
ត្រឹមត្រូវ ដើម្បីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលគាមណិ ចុះមជ្ឈិមាបដិបទាដែល
តថាគតបានត្រាស់ដឹងហើយ ជាបដិបទាធ្វើឲ្យកើតបញ្ញាចក្ខុ ធ្វើឲ្យកើត
សេចក្តីដឹងច្បាស់ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីសេចក្តីដឹង
ច្បាស់ ដើម្បីសេចក្តីដឹងដោយត្រឹមត្រូវ ដើម្បីរលត់ទុក្ខ តើដូចម្តេច ។
មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ តើ
អ្វីខ្លះ ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ។ ម្នាលគាមណិ
នេះឯងហៅថាមជ្ឈិមាបដិបទា ដែលតថាគតបានត្រាស់ដឹងហើយ ជា
បដិបទាធ្វើឲ្យកើតបញ្ញាចក្ខុ ធ្វើឲ្យកើតសេចក្តីដឹងច្បាស់ ប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីសេចក្តីដឹងច្បាស់ ដើម្បីសេចក្តីដឹងដោយ
ត្រឹមត្រូវ ដើម្បីរលត់ទុក្ខ ។

[៤៧៣] តយោមេ គាមណិ កាមភោគិនោ សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ ។ កតមេ តយោ ។ ឥធ គាមណិ ឯកច្ចោ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន ន អត្តានំ សុខេតិ ន បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ ។

(៤៧៣) ម្នាលគាមណី កាមភោគី (បុគ្គលអ្នកបរិភោគកាម) ៣ ពួកនេះ មាននៅក្នុងលោក ។ កាមភោគីបុគ្គល ៣ ពួកតើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើក្លាហានបានហើយ ក៏មិនញ៉ាំងខ្លួនឲ្យបានសុខ មិនឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើក្លាហានបានហើយ ក៏ញ៉ាំងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ប៉ុន្តែមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើក្លាហានបានហើយ ក៏ញ៉ាំងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយផង ។

(៦៧៤) ឥធ គាមណិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ន អត្តានំ សុខេតិ ន បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ គាមណិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ គាមណិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ ។

(៦៧៤) ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើដ៏ក្លាហាន ខ្លះមិនក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើដ៏ក្លាហាន ខ្លះមិនក្លាហានបានហើយ ក៏មិនធ្វើខ្លួនឲ្យសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើដ៏ក្លាហាន ខ្លះមិនក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើដ៏ក្លាហាន ខ្លះមិនក្លាហានបានហើយ ក៏ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ប៉ុន្តែមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើដ៏ក្លាហាន ខ្លះមិនក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើដ៏ក្លាហាន ខ្លះមិនក្លាហានបានហើយ ក៏ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយផង ។

(៦៧៨) ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ កាម-
ភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន
ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន ន អត្តានំ
សុខេតិ ន បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ
ករោតិ ។ ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ កាម-
ភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន
ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ
សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។
ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មេន
ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិ-
យេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ
សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ តេ ច ភោគេ គធិតោ
មុច្ឆិតោ អជ្ឈោបន្នោ អនាទីនវទស្សាវី អនិស្សរណប្ប-
ញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ ។ ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ កាម-
ភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន
ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ

(៦៧៨) ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើផ្ញាហាន លុះស្វែង
រកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើផ្ញាហានបានហើយ ក៏
មិនញ៉ាំងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យ
ទាំងឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោក
នេះ ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើផ្ញាហាន លុះ
ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើផ្ញាហានបានហើយ
ក៏ញ៉ាំងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ប៉ុន្តែមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំង
ឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើផ្ញាហាន លុះស្វែង
រកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើផ្ញាហានបានហើយ ក៏ញ៉ាំ
ងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយទៀត
តែប្រើប្រាស់ភោគសម្បត្តិទាំងនោះ ទីប់ ជ្រុលជ្រប់ ផ្តេកផ្តួល មិន
ឃើញទោស មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរលាស់ខ្លួនចេញសោះ ។ ម្នាល
គាមណី កាមភោគីបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ស្វែងរកភោគសម្បត្តិ
ដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើផ្ញាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិ
ដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើផ្ញាហានបានហើយ ក៏ញ៉ាំងខ្លួនឲ្យបានសុខ

បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ តេ ច ភោគេ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈាបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ ។

[៦៧៦] តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន ន អត្តានំ សុខេតិ ន បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ កតមេហិ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ន អត្តានំ សុខេតិ ន បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមេហិ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។

ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយទៀត តែងប្រើប្រាស់ភោគសម្បត្តិទាំងនោះ មិនជាប់ មិនជ្រប់ជ្រាប់ មិនលុះក្នុង ជាអ្នកឃើញទោស មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងរលាស់ខ្លួនចេញ ។

(៦៧៦) ម្នាលគាមណិ បណ្តាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ដោយអំពើដ៏ក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ដោយអំពើដ៏ក្លាហានរួចហើយ ក៏មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលនេះឯង ដែលបណ្ឌិតគួរតិះដៀលដោយហេតុ ៣ យ៉ាង ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ៣ យ៉ាងតើដូចម្តេចខ្លះ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ដោយអំពើដ៏ក្លាហាន ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលមិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ៣ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលនេះ ដែលបណ្ឌិតគួរតិះដៀលដោយហេតុទាំង ៣ ប្រការនេះឯង ។

(៦៨៧) តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី អធម្មេន កាមេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន កាមេ បរិយេសិត្វា សាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ អធម្មេន កាមេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។

(៦៨៧) ម្នាលគាមណិ បណ្ដាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើដ៏ក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើដ៏ក្លាហានបានហើយ ក៏ញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ប៉ុន្តែមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយទេ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលនេះឯង គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើដ៏ក្លាហាន ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលនេះ ដែលបណ្ឌិតគួរតិះដៀលដោយហេតុទាំង ២ ប្រការនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការនេះឯង ។

(៦៨៥) តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ ។ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។

(៦៨៥) ម្នាលគាមណី បណ្តាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនប្រកបដោយធម៌ ជាអំពើសាហាស លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនប្រកបដោយធម៌ ជាអំពើសាហាសបានហើយ ក៏ញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ចាត់ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយផង ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនប្រកបដោយធម៌ ជាអំពើសាហាស ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ ដែលបណ្ឌិតគួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការនេះឯង ។

[៦៧៨] តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ន អត្តានំ សុខេតិ ន បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឯកេន ឋានេន បាសំសោ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ កតមេហិ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ន អត្តានំ សុខេតិ ន បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ឥមេហិ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។

(៦៧៨) ម្នាលគាមណី បណ្ដាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើឈ្លានពានខ្លះមិនឈ្លានពាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើឈ្លានពានខ្លះមិនឈ្លានពាន បានហើយ ក៏មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ មិនឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយផង ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ៣ ប្រការ ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្ដេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយធម៌ មិនជាអំពើឈ្លានពាន ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ៣ ប្រការតើដូចម្ដេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើឈ្លានពាន ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះមិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ មិនឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ៣ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ៣ ប្រការនេះឯង ។

គាមណិសំយុត្តំ

(២៩០) តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ ។ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។

គាមណិសំយុត្ត

(២៩០) ម្នាលគាមណី បណ្ដាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើដ៏ឃោរឃៅខ្លះមិនឃោរឃៅ លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិ ដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ជាអំពើដ៏ឃោរឃៅខ្លះមិនឃោរឃៅ បានហើយ ក៏ចិញ្ចឹមខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ប៉ុន្តែមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយផង ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ យ៉ាង គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ យ៉ាង ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើដ៏ឃោរឃៅ ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះចិញ្ចឹមខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ជាអំពើដ៏ឃោរឃៅ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ យ៉ាងនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ យ៉ាងនេះឯង ។

(២៨៣) តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី តីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ កតមេហិ តីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ ។ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមេហិ តីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។

(៦៨១) ម្នាលគាមណី បណ្តាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ដោយអំពើដ៏ក្លាហានខ្លះ មិនក្លាហានខ្លះ លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ខ្លះ មិនមែនជាធម៌ខ្លះ ដោយអំពើដ៏ក្លាហានខ្លះ មិនក្លាហានខ្លះបានហើយ ក៏ញ៉ាំងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ចាំងចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយទៀត ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការ ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ១ ដូចនេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ ដោយអំពើមិនក្លាហាន ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ២ ដូចនេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះញ៉ាំងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ៣ ដូចនេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការដូចនេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើមិនមែនជាធម៌ ដោយអំពើដ៏ក្លាហាន ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះឯង គួរសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះឯង ។

[៦៨៦] តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន ន អត្តានំ សុខេតិ ន បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ ន អត្តានំ សុខេតិ ន បីណេតីតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។

[៦៨៦] ម្នាលគាមណិ បណ្តាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើដ៏ក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើដ៏ក្លាហានបានហើយ ក៏មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ មិនឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការ ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើដ៏ក្លាហាន ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះមិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ មិនឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការនេះឯង ។

(២៨៣) តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ ។ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។

(២៨៣) ម្នាលគាមណី បណ្ដាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាម-ភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយសំពើជាធម៌ មិនជាសំពើដ៏ក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយសំពើជាធម៌ មិនជាសំពើដ៏ក្លាហានបានហើយ ក៏ញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ប៉ុន្តែមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយសោះ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះឯង គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការ ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយសំពើជាធម៌ មិនជាសំពើដ៏ក្លាហាន ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះឯង ។

(៦៨៦) តត្រ គាមណិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិករោតិ តេ ច ភោគេ គធិតោ មុច្ឆិតោ អជ្ឈាបន្នោ អនាទីនវទស្សាវី អនិស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី តីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ កតមេហិ តីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ ។

(៦៨៦) ម្នាលគាមណិ បណ្តាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើក្លាហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើក្លាហានបានហើយ ក៏ញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ចាំងចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ប៉ុន្តែបើប្រើប្រាស់ភោគសម្បត្តិទាំងនោះ នៅ ជ្រុលជ្រប់ ផ្ទេកផ្ទួល មិនឃើញទោស មិនមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងរលាស់ចេញទេ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការ ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនជាអំពើក្លាហាន ។

អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ។ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ តេ ច ភោគេ គធិតោ មុច្ឆិតោ អជ្ឈោបន្នោ អនាទីនវទស្សាវី អនិស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតីតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ កាមភោគី ឥមេហិ តីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។

(២៨៩) ឥធ គាមណិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ តេ ច ភោគេ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈោបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្ស-

គួរសរសើរដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ៣ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្ដេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះប្រើប្រាស់ភោគសម្បត្តិទាំងនោះ ជាប់ ជ្រុលជ្រប់ ផ្តេកផ្តួល មិនឃើញទោស មិនមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងរលាស់ខ្លួនចេញសោះ ។ ម្នាលគាមណិ កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះឯង ។

(២៨៩) ម្នាលគាមណិ បណ្ដាកាមភោគីបុគ្គលទាំងនោះ កាមភោគីបុគ្គលឯណា ស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយដំណើរជាធម៌ មិនជាន់កើជិញហាន លុះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយដំណើរជាធម៌ មិនជាន់កើជិញហានបានហើយ ក៏ញុំាងខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ទាំងចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ទាំងប្រើប្រាស់ភោគសម្បត្តិទាំងនោះ មិនជាប់ មិនជ្រុលជ្រប់ មិនផ្តេកផ្តួល ជាអ្នកឃើញទោស មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿង

ណប្បញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ចតូហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ កតមេហិ ចតូហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ ។ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ តេ ច ភោគេ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈាបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្សរណប្បញ្ញោ បរិភុញ្ជតីតិ ឥមិនា ចតុត្ថេន ឋានេន បាសំសោ ។ អយំ គាមណិ កាមភោគី ឥមេហិ ចតូហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។

រលាស់ខ្លួនចេញ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ៤ ប្រការ ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ៤ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះស្វែងរកភោគសម្បត្តិដោយអំពើជាធម៌ មិនធ្វើអំពើឃោរឃៅ ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែតឆ្អន់ ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ៣ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ៤ ដូច្នេះថា កាមភោគីបុគ្គលនោះប្រើប្រាស់ភោគសម្បត្តិទាំងនោះ មិនជាប់ មិនជ្រុលជ្រប់ មិនលុះក្នុង ជាអ្នកឃើញទោស មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងរលាស់ខ្លួនចេញ ។ ម្នាលគាមណី កាមភោគីបុគ្គលនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ៤ ប្រការនេះឯង ។

[៦៨៦] តយោមេ គាមណិ តបស្សិនោ លូខជីវិនោ សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ ។ កតមេ តយោ ។ ឥធ គាមណិ ឯកច្ចោ តបស្សី លូខជីវី សទ្ធា[១] អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ ហោតិ អប្បេវនាម កុសលំ ធម្មំ អធិគច្ឆេយ្យំ អប្បេវនាម ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ[២] អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករេយ្យន្តិ ។ សោ អត្តានំ អាតាបេតិ បរិតាបេតិ កុសលញ្ច ធម្មំ នាធិគច្ឆតិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ ន សច្ឆិករោតិ ។ ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ តបស្សី លូខជីវី សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ ហោតិ អប្បេវនាម កុសលំ ធម្មំ អធិគច្ឆេយ្យំ អប្បេវនាម ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករេយ្យន្តិ ។ សោ អត្តានំ អាតាបេតិ

១ ម. ឫ. សទ្ធា ។ ២ ឧត្តរិមនុស្សធម្មា ។

[៦៨៦] ម្នាលគាមណិ បុគ្គលអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មង ៣ ពួកនេះ មាននៅក្នុងលោក ។ បុគ្គល ៣ ពួកតើដូចម្តេច ។ ម្នាលគាមណិ បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មង មានសទ្ធា ចេញចាកផ្ទះទៅបួសដោយគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញគប្បីបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌ពិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរ ។ បុគ្គលនោះធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ ឲ្យក្តៅផ្សាផង មិនបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ផង មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌ពិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរផង ។ ម្នាលគាមណិ បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មង មានសទ្ធា ចេញចាកផ្ទះទៅបួសដោយគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញគប្បីបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌ពិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរ ។ បុគ្គលនោះធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ

បរិតាបេតិ កុសលំ ហិ ខោ ធម្មំ អធិគច្ឆតិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ ន សច្ឆិករោតិ ។ ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ តបស្សី លូខជីវី សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ ហោតិ អប្បេវនាម កុសលំ ធម្មំ អធិគច្ឆេយ្យំ អប្បេវនាម ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករេយ្យន្តិ ។ សោ អត្តានំ អាតាបេតិ បរិតាបេតិ កុសលញ្ច ធម្មំ អធិគច្ឆតិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករោតិ ។

(៤៨៧) តត្រ គាមណិ យ្វាយំ តបស្សី លូខជីវី អត្តានំ អាតាបេតិ បរិតាបេតិ កុសលញ្ច ធម្មំ អធិគច្ឆតិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ ន សច្ឆិករោតិ ។ អយំ គាមណិ តបស្សី លូខ-

ឲ្យក្តៅចផ្សា កំបានសម្រេចនូវកុសលធម៌តែឯង តែមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌ដ៏វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរឡើយ ។ ម្នាលគាមណី បុគ្គលពួកមួយក្នុងលោកនេះ មានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មង មានសទ្ធា ចេញចាកផ្ទះទៅបួស ដោយគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញគប្បីបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរ ។ បុគ្គលនោះធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ ឲ្យក្តៅចផ្សា កំបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរផង ។

(៤៨៧) ម្នាលគាមណី បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គលអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មងណា ធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ ឲ្យក្តៅចផ្សាផង មិនបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរផង ។ ម្នាលគាមណី បុគ្គលអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅ-

ជីវី តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ កតមេហិ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ អត្តានំ អាតាបេតិ បរិតាបេតីតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ កុសលញ្ច ធម្មំ នាធិគច្ឆតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ ន សច្ឆិករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គាមណិ តបស្សី លូខជីវី ឥមេហិ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។

[២៨៨] តត្រ គាមណិ យ្វាយំ តបស្សី លូខជីវី អត្តានំ អាតាបេតិ បរិតាបេតិ កុសលញ្ច ទោ ធម្មំ អធិគច្ឆតិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ ន សច្ឆិករោតិ ។ អយំ គាមណិ តបស្សី លូខជីវី ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ អត្តានំ អាតាបេតិ បរិតាបេតីតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ។

ហ្នឹងនេះ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុ ៣ ប្រការ ។ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុ ៣ ប្រការតើដូចម្តេច ។ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា បុគ្គលនោះធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ ឲ្យខ្លោចផ្សា ។ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា បុគ្គលនោះមិនបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ ។ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុទី ៣ ដូច្នេះថា បុគ្គលនោះមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌ដ៏វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលគាមណិ បុគ្គលអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មងនេះ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុ ៣ ប្រការនេះឯង ។

(២៨៨) ម្នាលគាមណិ បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គលអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មងណា ធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ ឲ្យខ្លោចផ្សា ក៏បានសម្រេចនូវកុសលធម៌ តែមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌ដ៏វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលគាមណិ បុគ្គលអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មងនេះ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការ ។ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការតើដូចម្តេច ។ ត្រូវគេតិះដៀលដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា បុគ្គលនោះធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ ឲ្យខ្លោចផ្សា ។

ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ ន សច្ឆិករោតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ កុសលំ ហិ សោ ធម្មំ អធិគច្ឆតីតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ អយំ គាមណិ តបស្សី លូខជីវី ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។

(៦៨៩) តត្រ គាមណិ យ្វាយំ តបស្សី លូខជីវី អត្តានំ អាតាបេតិ បរិតាបេតិ កុសលំ ច ធម្មំ អធិគច្ឆតិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករោតិ ។ អយំ គាមណិ តបស្សី លូខជីវី ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ កតមេន ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អត្តានំ អាតាបេតិ បរិតាបេតីតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ កុសលំ ច ធម្មំ អធិគច្ឆតីតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ ។

គួរតិះដៀលដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះថា បុគ្គលនោះមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរ ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការដូច្នេះថា បុគ្គលនោះបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ ។ ម្នាលគាមណី បុគ្គលអ្នកមានតបះ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មងនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការនេះឯង ។

(៦៨៩) ម្នាលគាមណី បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គលអ្នកមានតបះ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មងណា ធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ ឲ្យក្តៅផ្សា ក៏បានសម្រេចនូវកុសលធម៌ផង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរផង ។ ម្នាលគាមណី បុគ្គលអ្នកមានតបះ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មងនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការ ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការដូច្នេះថា បុគ្គលនោះធ្វើខ្លួនឲ្យក្តៅក្រហាយ ឲ្យក្តៅផ្សា ។ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការតើដូចម្តេច ។ គួរសរសើរដោយហេតុទី ១ ដូច្នេះថា បុគ្គលនោះបានសម្រេចនូវកុសលធម៌ ។

ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករោតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ អយំ គាមណិ តបស្សី លូខជីវី ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។

(៦៩០) តិស្សោ ឥមា គាមណិ សន្ទិដ្ឋិកា និជ្ជរា អកាលិកា ឯហិបស្សិកា ឱបនយិកា បច្ចត្តំ វេទិតព្វា វិញ្ញូហិ ។ កតមា តិស្សោ ។ យំ រត្តោ រាគាធិករណំ អត្តព្យាពាធាយបិ(១) ចេតេតិ បរព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ រាគេ បហីនេ នេវ អត្តព្យាពាធាយ ចេតេតិ ន បរព្យាពាធាយ ចេតេតិ ន ឧភយព្យាពាធាយ ចេតេតិ សន្ទិដ្ឋិកា និជ្ជរា អកាលិកា ឯហិបស្សិកា ឱបនយិកា បច្ចត្តំ វេទិតព្វា វិញ្ញូហិ ។ យំ ទុដ្ឋោ ទោសាធិករណំ អត្តព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ

១ ម. អត្តព្យាពាធាយបិ ។

គួរសរសើរដោយហេតុទី ២ ដូច្នេះ បុគ្គលនោះតែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវឧត្តរិមនុស្សធម៌ ជាធម៌ដ៏វិសេស ដែលគួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលគាមណិ បុគ្គលអ្នកមានតបៈ មានការចិញ្ចឹមជីវិតដ៏សៅហ្មងនេះ គួរតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ គួរសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការនេះឯង ។

(៦៩០) ម្នាលគាមណិ ធម្មជាតិ ៣ ប្រការនេះជាធម្មជាតិដែលបុគ្គលឃើញច្បាស់ខ្លួនឯង មិនរេចរោល ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល គួរដល់ឯហិបស្សវិធី គួរបង្អោនចូលមកទុកក្នុងចិត្ត អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគួរដឹងច្បាស់ចំពោះខ្លួន ។ ធម្មជាតិ ៣ ប្រការតើដូចម្តេច ។ បុគ្គលអ្នកមានតម្រេក តែងត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង ត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនទាំងពីរនាក់ផង ព្រោះមានតម្រេកជាហេតុ កាលបើបុគ្គលលះបង់តម្រេកបានហើយ ទើបមិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង មិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនទាំងពីរនាក់ផង (នេះ) ជាធម្មជាតិដែលបុគ្គលឃើញច្បាស់ខ្លួនឯង មិនរេចរោល ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល គួរដល់ឯហិបស្សវិធី គួរបង្អោនមកទុកក្នុងចិត្ត អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគួរដឹងច្បាស់ចំពោះខ្លួន ។ បុគ្គលអ្នកមានចិត្តប្រទូស្ត តែងត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង

បរព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ ទោសេ បហីនេ នេវ អត្តព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ ន បរព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ សន្ទិដ្ឋិកា និជ្ជរា អកាលិកា ឯហិបស្សិកា ឱបនយិកា បច្ចត្តំ វេទិតព្វា វិញ្ញូហិ ។ យំ មូឡ្ហោ មោហាធិករណំ អត្តព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ បរព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ មោហេ បហីនេ នេវ អត្តព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ ន បរព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ ចេតេតិ សន្ទិដ្ឋិកា និជ្ជរា អកាលិកា ឯហិបស្សិកា ឱបនយិកា បច្ចត្តំ វេទិតព្វា វិញ្ញូហិ ។ ឥមា ខោ គាមណិ តិស្សោ សន្ទិដ្ឋិកា និជ្ជរា អកាលិកា ឯហិបស្សិកា

ត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនទាំងពីរនាក់ផង ព្រោះមានចិត្តប្រទូស្តជាហេតុ កាលបើបុគ្គលលះបង់ចិត្តប្រទូស្តបានហើយ ទើបមិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង មិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនទាំងពីរនាក់ផង (នេះ) ជាធម្មជាតដែលបុគ្គលឃើញច្បាស់ខ្លួនឯង មិនចេះចាស់ ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល គួរដល់ឯហិបស្សវិធី គួរបង្អោនមកទុកក្នុងចិត្ត អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគួរដឹងច្បាស់ចំពោះខ្លួន ។ បុគ្គលវង្វេង តែងត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង ត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនទាំងពីរនាក់ផង ព្រោះមានសេចក្តីវង្វេងជាហេតុ កាលបើបុគ្គលលះបង់សេចក្តីវង្វេងបានហើយ ទើបមិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង មិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនត្រិះរិះដើម្បីបៀតបៀនទាំងពីរនាក់ផង (នេះ) ជាធម្មជាតដែលបុគ្គលឃើញច្បាស់ខ្លួនឯង មិនចេះចាស់ ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល គួរដល់ឯហិបស្សវិធី គួរបង្អោនមកទុកក្នុងចិត្ត អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគួរដឹងច្បាស់ចំពោះខ្លួន ។ ម្នាលគាមណិ ធម្មជាតទាំង ៣ ប្រការនេះឯង ជាធម្មជាតដែលបុគ្គលឃើញច្បាស់ខ្លួនឯង មិនចេះចាស់ ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល គួរដល់ឯហិបស្សវិធី

ឱបនយិកា បច្ចត្តំ វេទិតព្វា វិញ្ញូហីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ រាសិយោ គាមណី ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។បេ។ ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណង្គតន្តិ ។ ទ្វាទសមំ ។

(៤៨០) ឯកំ សមយំ ភគវា កោលិយេសុ វិហរតិ ឧត្តរំ នាម កោលិយានំ និគមោ ។ អថខោ បាដលិយោ គាមណី យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

គួរបង្អោនមកក្នុងចិត្ត អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគួរដឹងចំពោះខ្លួន ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ រាសិយគាមណី ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ។បេ។ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក អ្នកដល់នូវព្រះរតនត្រ័យស្មើដោយជីវិត តាំងពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។ ចប់សូត្រទី ១២ ។

(៤៨០) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងនិគមឈ្មោះឧត្តរៈ របស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈ ក្នុងកោលិយជនបទ ។ គ្រានោះ គាមណីឈ្មោះបាដលិយៈ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ បាដលិយោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតម្មេតំ ភន្តេ សមណោ គោតមោ មាយំ ជានាតីតិ ។ យេ តេ ភន្តេ ឯវមាហំសុ សមណោ គោតមោ មាយំ ជានាតីតិ ។ កច្ចិ តេ ភន្តេ ភគវតោ វុត្តវាទិនោ ន ច ភគវន្តំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខន្តិ ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករោន្តិ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហំ ឋានំ អាគច្ឆតិ ។ អនព្ភក្ខាតុកាមា[១] ហិ មយំ ភន្តេ ភគវន្តន្តិ ។ យេ តេ គាមណិ ឯវមាហំសុ សមណោ គោតមោ មាយំ ជានាតីតិ ។ វុត្តវាទិនោ ចេវ មេ តេ ន ច មំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខន្តិ ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករោន្តិ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហំ ឋានំ អាគច្ឆតីតិ ។ សច្ចំយេវ កិរ ភោ មយំ តេសំ សមណព្រាហ្មណានំ ន សទ្ទហាម សមណោ គោតមោ មាយំ ជានាតីតិ ។ សមណោ ខលុ ភោ គោតមោ មាយាវីតិ ។ យោ នុ ខោ គាមណិ

១ ម. អនព្ភាចិក្ខាតុកាមា ។

លុះបាដលិយគាមណិ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮដូច្នេះថា ព្រះសមណគោតមចេះមាយា (កលឧបាយ) ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកជនឯណា ជាអ្នកពោលថា ព្រះសមណគោតមចេះមាយាដូច្នេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ជនទាំងនោះឈ្មោះថាជាអ្នកពោលតាមពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហើយផង មិនមែនពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យមិនពិតផង ពោលនូវធម៌សមគួរដល់ធម៌ផង ទាំងពាក្យតបតណាមួយ ជាពាក្យប្រកបដោយធម៌ មិនដល់នូវហេតុគួរតិះដៀលទេឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឯខ្ញុំព្រះអង្គមិនមែនជាអ្នកចង់ពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលគាមណិ ពួកជនឯណាពោលថា ព្រះសមណគោតមចេះមាយាដូច្នេះ ។ ជនទាំងនោះឈ្មោះថាពោលតាមពាក្យដែលតថាគតពោលហើយផង មិនមែនពោលបង្កាច់តថាគតដោយពាក្យមិនពិតផង ពោលនូវធម៌សមគួរដល់ធម៌ផង ទាំងពាក្យតបតណាមួយ ជាពាក្យប្រកបដោយធម៌ មិនដល់នូវហេតុគួរតិះដៀលទេ ។ ឱអើ យើងមិនជឿសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ឥឡូវថា ព្រះសមណគោតមចេះមាយាពិតមែនហើយ ។ ឱអើ

ឯវំ វទតិ អហំ មាយំ ជានាមីតិ ។ សោ ឯវំ វទតិ អហំ មាយាវីតិ ។ តថេវ តំ ភគវា ហោតិ តថេវ តំ សុគត[១] ហោតីតិ ។ តេនហិ គាមណិ តញ្ញេវ[២]េត្ថ បដិបុច្ឆិស្សាមិ ។ យថា តេ ខមេយ្យ តថា តំ ព្យាករេយ្យាសិ ។

(៦៧២) តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ ជានាសិ ត្វំ[៣] កោលិយានំ លម្ពចូឡកេ ភដេតិ ។ ជានាមហំ ភន្តេ កោលិយានំ លម្ពចូឡកេ ភដេតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ កិមត្ថិយា កោលិយានំ លម្ពចូឡកា ភដាតិ ។ យេ ច ភន្តេ កោលិយានំ ចោរា តេ ច បដិសេធេតុំ យានិ ច កោលិយានំ ទូតេយ្យានិ តានិ ច វហាតុំ[៤] ឯតទត្ថិយា ភន្តេ កោលិយានំ លម្ពចូឡកា ភដាតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ ជានាសិ ត្វំ កោលិយានំ លម្ពចូឡកេ ភដេ សីលវន្តេ វា តេ ទុស្សីលេ

១ ម. សុគតោ ។ ២ ឱ. ...ន្ត ។ ៣ ម. ជានាសិ ត្វំ គាមណិ ហោតិ ។ ៤ ម. វហាតុំ ។

ពោលថា ខ្ញុំចេះមាយាដូច្នេះ ។ បុគ្គលនោះក៏ដូចជាពោលថា ខ្ញុំជាអ្នកមានមាយាដូច្នេះដែរ ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពាក្យនោះប្រែថាតាមគន្លងនោះ បពិត្រព្រះសុគត ពាក្យនោះប្រែថាមានដូច្នោះឯង ។ គាមណី បើដូច្នោះ តថាគតនឹងសួរអ្នកក្នុងរឿងនុ៎ះ ។ អ្នកគាប់ចិត្តយ៉ាងណា អ្នកគប្បីព្យាករនូវរឿងនោះយ៉ាងនោះចុះ ។

(៦៧៦) គាមណី អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច អ្នកស្គាល់ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គស្គាល់ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈដែរ ។ គាមណី អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈ មានប្រយោជន៍អ្វី ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈ មានប្រយោជន៍ដូច្នេះគឺ ដើម្បីហាមឃាត់ពួកចោរនៃពួកកោលិយៈផង ដើម្បីនាំទៅនូវទូតកម្មនៃពួកកោលិយៈផង ។ គាមណី អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច អ្នកស្គាល់ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យក្នុង និងមរបស់ពួកកោលិយៈថា អមាត្យទាំងនោះជាអ្នកមានសីលឬទ្រុស្ត

ភតិ ។ ជានាមហំ ភន្តេ កោលិយានំ លម្ពចូឡកេ ភដេ ទុស្សីលេ បាបធម្មេ យេ ច លោកេ ទុស្សីលា បាបធម្មា កោលិយានំ លម្ពចូឡកា ភដា តេសំ អញ្ញតរា ។ យោ នុ ខោ គាមណិ ឯវំ វទេយ្យ បាដលិយោ គាមណិ ជានាតិ កោលិយានំ លម្ព-ចូឡកេ ភដេ ទុស្សីលេ បាបធម្មេ បាដលិយោបិ គាមណិ ទុស្សីលោ បាបធម្មោតិ សម្មា នុ ខោ សោ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ អញ្ញេ ភន្តេ កោលិយានំ លម្ពចូឡកា ភដា អញ្ញោហ-មស្មិ អញ្ញថា ធម្មា កោលិយានំ លម្ពចូឡកា ភដា អញ្ញថា ធម្មោហមស្មីតិ ។ ត្វំ ហិ នាម គាមណិ ឯ លច្ឆសិ បាដលិយោ គាមណិ ជានាតិ កោលិយានំ លម្ពចូឡកេ ភដេ ទុស្សីលេ បាបធម្មេ ន ច បាដ-លិយោ គាមណិ ទុស្សីលោ បាបធម្មោតិ កស្មា(១)

---

១ ម. ម. កស្មា ។

សីលថែរក្សា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គស្គាល់ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈ ថាជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ មួយទៀត ក្នុងជនឯណាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ក្នុងលោក បណ្តាជនទាំងនោះ ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈ ក៏ជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់មួយផែក ។ ម្នាលគាមណិ ជនឯណាពោលយ៉ាងនេះថា បាដលិយគាមណិស្គាល់ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈថាជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ ឯបាដលិយគាមណិក៏ជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ដែរ កាលបើជនទាំងនោះកាលថ្លែងទើបឈ្មោះថាពោលដោយត្រឹមត្រូវដែរឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈជាពួកដទៃ ខ្ញុំព្រះអង្គជាមនុស្សដទៃ ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈមានធម៌ដទៃ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏មានធម៌ដទៃ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកឯងក៏មិនបាននូវពាក្យពោលថា បាដលិយគាមណិស្គាល់ពួកលម្ពចូឡកៈជាអមាត្យរបស់ពួកក្សត្រិយ៍កោលិយៈថាជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ ចំណែកបាដលិយ-គាមណិមិនមែនជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ទេ ព្រោះហេតុនោះ

តថាគតោ ច លព្ភតិ តថាគតោ មាយំ ជានាតិ ន ច តថាគតោ មាយាវីតិ ។

(៤៨៣) មាយញ្ចាហំ គាមណិ បជានាមិ មាយាយ ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច មាយាវី កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ បាណាតិបាតញ្ចាហំ គាមណិ បជានាមិ បាណាតិបាតស្ស ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច បាណាតិបាតី កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ អទិន្នាទានំ ចាហំ គាមណិ បជានាមិ អទិន្នាទានស្ស ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច អទិន្នាទាយី កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ កាមេសុ មិច្ឆាចារញ្ចាហំ គាមណិ បជានាមិ

ក្រែងតថាគតក៏មិនបានឮនូវពាក្យនេះហោស ក្រែងតថាគតស្គាល់មាយាផង តែតថាគតមិនមែនជាអ្នកមានមាយាទេ ។

(៤៨៣) ម្នាលគាមណិ តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវមាយានិងផលនៃមាយា ទាំងបុគ្គលអ្នកមានមាយា ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងទីកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក នោះសោត ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណិ តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវបាណាតិបាតនិងផលនៃបាណាតិបាត ទាំងបុគ្គលអ្នកធ្វើបាណាតិបាត ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងទីកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក នោះសោត ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណិ តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវអទិន្នាទាននិងផលនៃអទិន្នាទាន ទាំងបុគ្គលអ្នកធ្វើអទិន្នាទាន ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងទីកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក នោះសោត ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណិ តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវកាមេសុមិច្ឆាចារ

កាមេសុ មិច្ឆាចារស្ស ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច កាមេសុ មិច្ឆាចារី កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ មុសាវាទញ្ចាហំ គាមណិ បជានាមិ មុសាវាទស្ស ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច មុសាវាទី កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ បិសុណវាចំ ចាហំ គាមណិ បជានាមិ បិសុណវាចាយ ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច បិសុណវាចោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ ផរុសវាចំ ចាហំ គាមណិ បជានាមិ ផរុសវាចាយ ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច ផរុសវាចោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ សម្ផប្បលាបញ្ចាហំ គាមណិ បជានាមិ

នឹងផលនៃកាមេសុមិច្ឆាចារ ទាំងបុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តកាមេសុមិច្ឆាចារ ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ដោយសោក ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណី តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវមុសាវាទ នឹងផលនៃមុសាវាទ ទាំងបុគ្គលអ្នកពោលមុសាវាទ ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ដោយសោក ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណី តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវបិសុណវាចា នឹងផលនៃបិសុណវាចា ទាំងបុគ្គលអ្នកពោលបិសុណវាចា ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ដោយសោក ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណី តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវផរុសវាចា នឹងផលនៃផរុសវាចា ទាំងបុគ្គលអ្នកពោលផរុសវាចា ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ដោយសោក ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណី តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវសម្ផប្បលាបៈ

សម្ផប្បលាបស្ស ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច សម្ផប្បលាបី កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ អភិជ្ឈញ្ចាហំ គាមណិ បជានាមិ អភិជ្ឈាយ ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច អភិជ្ឈាលុ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ ព្យាបាទប្បទោសញ្ចាហំ គាមណិ បជានាមិ ព្យាបាទប្បទោសស្ស ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច ព្យាបន្នចិត្តោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិញ្ចាហំ គាមណិ បជានាមិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា ច វិបាកំ យថាបដិបន្នោ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ តញ្ច បជានាមិ ។

នឹងផលនៃសម្ផប្បលាបៈ ទាំងបុគ្គលអ្នកពោលសម្ផប្បលាបៈ ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរកនោះសោត ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណិ តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវអភិជ្ឈា នឹងផលនៃអភិជ្ឈា ទាំងបុគ្គលអ្នកមានអភិជ្ឈា ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរកនោះសោត ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណិ តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវសេចក្តីប្រទូស្តដោយអំណាចព្យាបាទ នឹងផលនៃសេចក្តីប្រទូស្តដោយអំណាចព្យាបាទ ទាំងបុគ្គលអ្នកមានចិត្តព្យាបាទ ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរកនោះសោត ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។ ម្នាលគាមណិ តថាគតស្គាល់ច្បាស់នូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ នឹងផលនៃមិច្ឆាទិដ្ឋិ ទាំងបុគ្គលជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ប្រតិបត្តិយ៉ាងណា លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរកនោះសោត ក៏តថាគតស្គាល់ច្បាស់ដែរ ។

(៦៩៦) សន្តិ ហិ គាមណិ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ យោ កោចិ បាណមតិបាតេតិ សព្វោ សោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទយតិ យោ កោចិ អទិន្នំ អាទិយតិ សព្វោ សោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទយតិ យោ កោចិ កាមេសុ មិច្ឆាចរតិ សព្វោ សោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទយតិ យោ កោចិ មុសា ភណតិ សព្វោ សោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទយតីតិ ។

(៦៩៧) ទិស្សន្តិ ខោ ច បន គាមណិ ឥធេកច្ចេ មាលី កុណ្ឌលី សុនហាតា សុវិលិត្តា កប្បិតកេសមស្សូ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេន្តា ។

(៦៩៦) ម្នាលគាមណិ សមណព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ ជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណាមួយសម្លាប់សត្វ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងសោយទុក្ខទោមនស្សក្នុងបច្ចុប្បន្ន បុគ្គលឯណាមួយកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងសោយទុក្ខទោមនស្សក្នុងបច្ចុប្បន្ន បុគ្គលឯណាមួយប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងសោយទុក្ខទោមនស្សក្នុងបច្ចុប្បន្ន បុគ្គលឯណាមួយពោលពាក្យមុសា បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងសោយទុក្ខទោមនស្សក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

(៦៩៧) ម្នាលគាមណិ បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកពាក់កម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ជំរះកាយស្អាត ស្អិតស្អាងស្អាតបាត កាត់សក់និងពុកមាត់ ឲ្យស្ត្រីបម្រើដោយកាមទាំងឡាយ ហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។

តមេនំ ឯវមាហំសុ(១) អម្ភោ អយំ បុរិសោ កិំ អកាសិ មាលី កុណ្ឌលី សុនហាតោ សុវិលិត្តោ កប្បិតកេសមស្សុ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតីតិ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ រញ្ញោ បច្ចត្ថិកំ បសយ្ហ ជីវិតា វោរោបេតិ(២) រាជា អត្តមនោ អភិហារមទាសិ តេនាយំ បុរិសោ មាលី កុណ្ឌលី សុនហាតោ សុវិលិត្តោ កប្បិតកេសមស្សុ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតីតិ ។ ទិស្សតិ ខោ គាមណិ ឥធេកច្ចោ ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា បច្ឆាពាហំ គាឡ្ហពន្ធនំ ពន្ធិត្វា ខុរមុណ្ឌំ ករិត្វា ខរស្សរេន បណវេន រថិយា រថិយំ(៣) សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ បរិនេត្វា ទក្ខិណេន ទ្វារេន និក្ខាមេត្វា ទក្ខិណតោ នគរស្ស សីសំ ឆិន្ទន្តេ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ កិំ អកាសិ ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា បច្ឆាពាហំ គាឡ្ហពន្ធនំ ពន្ធិត្វា ខុរមុណ្ឌំ ករិត្វា

១ ម. តមេនមាហំសុ ។ ២ ម. វោរោបេសិ ។ ៣ ម. រថិយាយ រថិយំ ។

ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុគ្គលនោះយ៉ាងនេះថា អើអើ បុរសនេះក៏បានធ្វើអំពើអ្វី បានជាមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ជំរះកាយស្អាត ស្អិតស្អាងស្អាតបាត កាត់សក់និងពុកមាត់ ឲ្យស្ត្រីបម្រើដោយកាមគុណទាំងឡាយហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា អើអើ បុរសនេះ បានគ្របសង្កត់បុគ្គលដែលជាសត្រូវនឹងស្តេចផ្តាច់ផ្តិលចាកជីវិត ទើបស្តេចមានព្រះហឫទ័យត្រេកអរ បានព្រះរាជទានគ្រឿងសក្ការបូជា ព្រោះហេតុនោះ បានជាបុរសនេះមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ជំរះកាយស្អាត ស្អិតស្អាងស្អាតបាត កាត់សក់និងពុកមាត់ ឲ្យស្ត្រីបម្រើដោយកាមគុណទាំងឡាយហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ម្នាលគាមណី បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ត្រូវគេចងស្លាបសេកដោយខ្សែមាំ កោរក្បាលបណ្តើរតាមច្រកពីច្រកមួយទៅច្រកមួយ ពីផ្លូវក្រឡៀងកែងមួយទៅផ្លូវក្រឡៀងកែងមួយ ដោយស្គរមានសំឡេងលាន់ឮខ្លាំង ចេញតាមទ្វារខាងត្បូងទៅកាត់ក្បាលខាងត្បូងព្រះនគរ ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា អើអើ បុរសនេះក៏បានធ្វើអំពើអ្វី បានជាគេចងស្លាបសេកដោយខ្សែមាំ កោរក្បាល

ខរស្សរេន បណវេន រថិយាយ រថិយំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ បរិនេត្វា ទក្ខិណេន ទ្វារេន និក្ខាមេត្វា ទក្ខិណតោ នគរស្ស សីសំ ឆិន្ទន្តិ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ រាជវេរី ឥត្ថឹ វា បុរិសំ វា ជីវិតា វោរោបេសិ តេន នំ រាជានោ គហេត្វា ឯវរូបំ កម្មការណំ[1] ការេន្តីតិ[2] ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ អបិ នុ តេ ឯវរូបំ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។ ទិដ្ឋញ្ច មេ ភន្តេ សុតញ្ច សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។

(៦៩០) តត្រ គាមណិ យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ យោ កោចិ បាណមតិបាតេតិ សព្វោ សោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតីតិ ។ សច្ចំ វា តេ អាហំសុ មុសា វាតិ ។ មុសា ភន្តេ ។ យេ បន តេ តុច្ឆំ មុសា វិលបន្តិ សីលវន្តោ វា តេ ទុស្សីលា វាតិ ។ ទុស្សីលា ភន្តេ ។ យេ បន

១ ម. ឯវរូបំ កម្មការណំ ។ ២ ករោន្តិ ។

បណ្ដើរតាមក្រោលពីច្រកមួយទៅច្រកមួយ ពីផ្លូវត្រឡែងកែងមួយទៅផ្លូវត្រឡែងកែងមួយ ដោយស្គរដែលមានសំឡេងអាក្រក់ ចេញតាមទ្វារខាងត្បូង ទៅកាត់ក្បាលខាងត្បូងព្រះនគរដូច្នេះ ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា អើអើ បុរសនេះបានផ្ដាច់ជីវិតស្ត្រីឬបុរសដែលមានពៀរនឹងស្ដេច ព្រោះហេតុនោះ បានជាពួកស្ដេចចាប់បុរសនោះបានហើយ ឲ្យធ្វើកម្មករណ៍មានសភាពយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគាមណី អ្នកសំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច ហេតុមានសភាពយ៉ាងនេះ អ្នកបានឃើញឬបានឮខ្លះឬដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុមានសភាពយ៉ាងនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញបានឮហើយផង គង់នឹងបានឮផង ។

(៦៩៦) ម្នាលគាមណី បណ្ដាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ សមណព្រាហ្មណ៍ឯណា ជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណានីមួយសម្លាប់សត្វ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងសោយទុក្ខទោមនស្សក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ពោលពាក្យសច្ចៈ ឬមុសា ។ មុសា ព្រះអង្គ ។ ឬម្យ៉ាងទៀត សមណព្រាហ្មណ៍ឯណា ពោលពាក្យខុស ពាក្យកុហក សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះជាអ្នកមានសីលឬទុស្សីល ។ ជាអ្នកទុស្សីល ព្រះអង្គ ។ ពួកសមណ-

តេ ទុស្សីលា បាបធម្មា មិច្ឆាបដិបន្នា វា តេ សម្មាបដិបន្នា វាតិ ។ មិច្ឆាបដិបន្នា ភន្តេ ។ យេ បន តេ មិច្ឆាបដិបន្នា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា វា តេ សម្មាទិដ្ឋិកា វាតិ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកា ភន្តេ ។ យេ បន តេ មិច្ឆាទិដ្ឋិកា កល្លំ នុ តេសុ បសីទិតុន្តិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

(៤៨៧) ឥធ បន គាមណិ ឯកច្ចោ មាលី កុណ្ឌលី ។បេ។ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតិ(១) ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ កឹ អកាសិ មាលី កុណ្ឌលី ។បេ។ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតីតិ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ រញ្ញោ បច្ចត្ថិកស្ស បសយ្ហ អទិន្នំ អាទិយិន្តិ(២) តស្ស រាជា អត្តមនោ អភិហារមទាសិ តេនាយំ បុរិសោ មាលី កុណ្ឌលី ។បេ។ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតីតិ ។ ឥធ បន ។បេ។ គាមណិ ឯកច្ចោ

១ ម. បរិចារេតីតិ ។ ២ ម. បសយ្ហ រតនមហាសិ ។

ព្រាហ្មណ៍ឯណា ជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះជាអ្នកប្រតិបត្តិខុសឬប្រតិបត្តិត្រូវ ។ ជាអ្នកប្រតិបត្តិខុស ព្រះអង្គ ។ ចុះសមណព្រាហ្មណ៍ឯណាជាអ្នកប្រតិបត្តិខុស សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិឬជាអ្នកសម្មាទិដ្ឋិ ។ ជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ ព្រះអង្គ ។ ចុះពួកសមណព្រាហ្មណ៍ឯណាជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ អ្នកគប្បីជ្រះថ្លាក្នុងសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះដែរឬ ។ ការនុ៎ះមិនគួរទេ ព្រះអង្គ ។

(៤៨៧) ម្នាលគាមណិ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ។បេ។ ឲ្យស្ត្រីទាំងឡាយបម្រើដោយកាម ហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអើ បុរសនេះបានធ្វើអ្វី បានជាមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ។បេ។ ឲ្យស្ត្រីទាំងឡាយបម្រើដោយកាម ហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ជនទាំងឡាយក៏និយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអើ បុរសនេះបានគ្របសង្កត់បុគ្គលដែលជាសត្រូវនៃព្រះរាជា ហើយកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ទើបព្រះរាជាមានព្រះហឫទ័យត្រេកអរ បានព្រះរាជទានគ្រឿងសក្ការបូជាដល់បុរសនោះ ព្រោះហេតុនោះ បានជាបុរសនេះមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ។បេ។ ឲ្យស្ត្រីទាំងឡាយបម្រើដោយកាម ហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។បេ។ ម្នាលគាមណិ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ

ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា ។បេ។ ទក្ខិណតោ នគរស្ស សីសំ ឆិន្ទមានោ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ កឹ អកាសិ ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា ។បេ។ ទក្ខិណតោ នគរស្ស សីសំ ឆិន្ទន្តីតិ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ គាមា វា អរញ្ញា វា អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយតិ តេន នំ រាជានោ គហេត្វា ឯវរូបំ កម្មការណំ ការេន្តីតិ(១) ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ អបិ នុ តេ ឯវរូបំ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។ ទិដ្ឋញ្ច ភន្តេ សុតញ្ច សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។

(៦៩៨) សន្តិ គាមណិ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ យោ កោចិ អទិន្នំ អាទិយតិ សព្វោ សោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតីតិ ។ សច្ចំ នុ ខោ តេ អាហំសុ មុសាតិ ។បេ។ ការេយ្យ វា តេសុ បសីទិតុន្តិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

១ ឱ. ករោន្តិ ។

ក្រោយខ្នងឲ្យស្អាប់ស្អកដោយខ្សែពួរមាំ ។បេ។ កាត់ក្បាលខាងត្បូងព្រះនគរ ។ ជនទាំងឡាយបាននិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា យីអើ បុរសនេះបានធ្វើអំពើអ្វី បានជាគេចងស្អាប់ស្អកដោយខ្សែពួរមាំ ។បេ។ កាត់ក្បាលខាងត្បូងព្រះនគរ ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា យីអើ បុរសនេះបានកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ អំពីស្រុកក្តី អំពីព្រៃក្តី ដោយចំណែកនៃចិត្តជាចោរ ព្រោះហេតុនោះ បានជាពួកស្តេចចាប់បុរសនោះបានហើយ ឲ្យធ្វើកម្មករណៈមានសភាពយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគាមណី អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច អំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ អ្នកបានឃើញឬបានឮដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញបានឮហើយគង់នឹងបានឮទៀត ។

(៦៩៨) ម្នាលគាមណី បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ សមណព្រាហ្មណ៍ពួកណា ជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណានីមួយកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងសោយទុក្ខទោមនស្សក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ពោលពាក្យពិតឬពាក្យកុហក ។បេ។ អ្នកគប្បីជ្រះថ្លាចំពោះសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះដែរឬ ។ ការនុ៎ះមិនមែនទេ ព្រះអង្គ ។

[៦៨៨] ទិស្សតិ ខោ បន គាមណិ ឥធេកច្ចោ មាលី កុណ្ឌលី ។បេ។ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេន្តោ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ កិំ អកាសិ មាលី កុណ្ឌលី ។បេ។ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតីតិ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ រញ្ញោ បច្ចត្ថិកស្ស ទារេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជិ តស្ស រាជា អត្តមនោ អភិហារមទាសិ តេនាយំ បុរិសោ មាលី កុណ្ឌលី ។បេ។ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតីតិ ។ ទិស្សតិ ខោ គាមណិ ឥធេកច្ចោ ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា ។បេ។ ទក្ខិណតោ នគរស្ស សីសំ ឆិន្ទមានោ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ កិំ អកាសិ ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា ។បេ។ ទក្ខិណតោ នគរស្ស សីសំ ឆិន្ទតីតិ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ កុលិត្ថីសុ កុលកុមារីសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជិ តេន

[៦៨៨] ម្នាលគាមណី បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ។បេ។ ឲ្យស្ត្រីទាំងឡាយបម្រើដោយកាមហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា ហៃអើ បុរសនេះតើបានធ្វើអំពើអ្វី បានជាមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ។បេ។ ឲ្យស្ត្រីទាំងឡាយបម្រើដោយកាមហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា ហៃអើ បុរសនេះបានប្រព្រឹត្តល្មើសក្នុងប្រពន្ធរបស់បុគ្គលដែលជាសត្រូវនឹងស្ដេច ទើបស្ដេចមានព្រះហឫទ័យត្រេកអរ បានព្រះរាជទានគ្រឿងសក្ការបូជាដល់បុរសនោះ ព្រោះហេតុនោះ បានជាបុរសនេះមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ។បេ។ ឲ្យស្ត្រីទាំងឡាយបម្រើដោយកាមហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ម្នាលគាមណី បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ត្រូវគេចងស្លាបសេកដោយខ្សែជ័រមាំ ។បេ។ កាត់ក្បាលខាងត្បូងនៃព្រះនគរ ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា ហៃអើ បុរសនេះតើបានធ្វើអំពើអ្វី ទើបត្រូវគេចងស្លាបសេកដោយខ្សែជ័រមាំ ។បេ។ កាត់ក្បាលខាងត្បូងនៃព្រះនគរ ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា ហៃអើ បុរសនេះបានប្រព្រឹត្តល្មើសក្នុងស្ត្រីរបស់ត្រកូលក្នុងកុមារីរបស់ត្រកូល ព្រោះហេតុនោះ

នំ រាជានោ គហេត្វា ឯវរូបំ កម្មការណំ ករោន្តីតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ គាមណិ អបិ នុ តេ ឯវរូបំ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។ ទិដ្ឋញ្ច នោ ភន្តេ សុតញ្ច សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។

(៣០០) តត្រ គាមណិ យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ យោ កោចិ កាមេសុ មិច្ឆាចរតិ សព្វោ សោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទយតីតិ ។ សច្ចំ វា តេ អាហំសុ មុសា វាតិ ។ បេ ។ អបិ នុ តេសុ បសីទិតុន្តិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

(៣០១) ទិស្សតិ ខោ បន គាមណិ ឥធេកច្ចោ មាលី កុណ្ឌលី សុន្ហាតោ សុវិលិត្តោ កប្បិតកេសមស្សុ ឥត្ថិកាមេហិ កាមំ បរិចារេន្តោ ។

ពួកស្តេចចាប់បុរសនោះបានហើយ ទើបឲ្យធ្វើកម្មករណៈមានសភាពយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគាមណិ អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច អំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ អ្នកបានឃើញឬបានឮខ្លះដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញ បានឮ ហើយគង់នឹងបានឮផង ។

(៣០០) ម្នាលគាមណិ បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ឯណា ជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណានីមួយប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងសោយទុក្ខទោមនស្សក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ឈ្មោះថាពោលពាក្យសច្ចៈឬមុសា ។ បេ ។ អ្នកនឹងគួរជ្រះថ្លានឹងសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះដែរឬ ។ ការនុះមិនគួរទេ ព្រះអង្គ ។

(៣០១) ម្នាលគាមណិ បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ជំរះកាយស្អាត ស្អិតស្អាងស្អាតបាត កាត់សក់និងពុកមាត់ ឲ្យស្ត្រីទាំងឡាយបម្រើដោយកាមហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។

តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ កឹ អកាសិ មាលី កុណ្ឌលី សុនហាតោ សុវិលិត្តោ កប្បិតកេ-សមស្សុ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតីតិ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ រាជានំ មុសាវាទេន ហាសេសិ តស្ស រាជា អត្តមនោ អភិហា-រមទាសិ តេនាយំ បុរិសោ មាលី កុណ្ឌលី សុនហា-តោ សុវិលិត្តោ កប្បិតកេសមស្សុ ឥត្ថិកាមេហិ រាជា មញ្ញេ បរិចារេតីតិ ។ ទិស្សតិ ខោ គាមណិ ឥធេកច្ចោ ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា បច្ឆាពាហំ គាឡ្ហពន្ធនំ ពន្ធិត្វា ខុរ-មុណ្ឌំ ករិត្វា ខរស្សរេន បណវេន រថិយាយ រថិយំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ បរិនេត្វា ទក្ខិណេន ទ្វារេន និក្ខាមេត្វា ទក្ខិណតោ នគរស្ស សីសំ ឆិន្ទមានោ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ កឹ អកាសិ

ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា អើអើ បុរសនេះតើបានធ្វើអំពើអ្វី ទើបបានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ជម្រះកាយស្អាត ស្អិតស្អាងស្អាតបាត កាត់សក់និងពុកមាត់ ឲ្យពួកស្រីទាំងឡាយបម្រើដោយកាមហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា អើអើ បុរសនេះបានញុំាងស្តេចឲ្យសប្បាយរីករាយដោយពាក្យមុសា ស្តេចមានព្រះហឫទ័យត្រេកអរ បានព្រះរាជទានរង្វាន់សក្ការៈដល់បុរសនោះ ព្រោះហេតុនោះ បានជាបុរសនេះមានកម្រងផ្កា មានកុណ្ឌល ជម្រះកាយស្អាត ស្អិតស្អាងស្អាតបាត កាត់សក់និងពុកមាត់ ឲ្យស្រីទាំង-ឡាយបម្រើដោយកាមហាក់ដូចជាព្រះរាជា ។ ម្នាលគាមណី បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ត្រូវគេចាប់ចងស្លាបសេកដោយខ្សែដ៏មាំ កោរត្រងោល បណ្តើរតាមច្រកល្ហកពីច្រកមួយទៅច្រកមួយ ពីផ្លូវបែកមួយទៅផ្លូវបែកមួយ ដោយស្គរដែលមានសំឡេងដ៏លាន់ឮខ្លាំង នាំចេញតាមទ្វារខាងត្បូង កាត់ក្បាលខាងត្បូងព្រះនគរ ។ ជនទាំងឡាយនិយាយនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា អើអើ បុរសនោះតើបានធ្វើអំពើអ្វី

ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា បច្ឆាពាហំ គាឡ្ហពន្ធនំ ពន្ធិត្វា ខុរមុណ្ឌំ ករិត្វា ខរស្សរេន បណវេន រថិយាយ រថិយំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ បរិនេត្វា ទក្ខិណេន ទ្វារេន និក្ខាមេត្វា ទក្ខិណតោ នគរស្ស សីសំ ឆិន្ទន្តិ ។ តមេនំ ឯវមាហំសុ អម្ភោ អយំ បុរិសោ គហបតិស្ស វា គហបតិបុត្តស្ស វា មុសាវាទេន អត្ថំ ភញ្ជិ តេន នំ រាជានោ គហេត្វា ឯវរូបំ កម្មការណំ ករោន្តីតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គាមណិ អបិ នុ តេ ឯវរូបំ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។ ទិដ្ឋញ្ច នោ ភន្តេ សុតញ្ច សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។

(៣០៦) សន្តិ គាមណិ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ យោ កោចិ មុសា ភណតិ សព្វោ សោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទយតីតិ ។ សច្ចំ វា តេ អាហំសុ មុសា វាតិ ។ មុសា ភន្តេ ។ យេ បន តេ តុច្ឆំ មុសា វិលបន្តិ សីលវន្តោ វា តេ ទុស្សីលា វាតិ ។ ទុស្សីលា ភន្តេ ។

ទើបត្រូវគេចាប់ចងស្លាបសេកដោយខ្សែដ៏មាំ កោរក្បាលបណ្តើរតោក្រោសពីច្រកមួយទៅច្រកមួយ ពីផ្លូវក្រឡែងបែកមួយទៅផ្លូវក្រឡែងបែកមួយ ដោយស្គរដែលមានសំឡេងលាន់ឮខ្លាំង ចេញតាមទ្វារខាងត្បូង កាត់ក្បាលខាងត្បូងព្រះនគរ ។ ជនទាំងឡាយពោលនឹងបុរសនោះយ៉ាងនេះថា យើអើ បុរសនេះបានកាច់បង់ប្រយោជន៍របស់គហបតីឬគហបតិបុត្ត ដោយពាក្យមុសា ព្រោះហេតុនោះ ពួកស្តេចចាប់បុរសនោះបានហើយ ឲ្យធ្វើកម្មករណៈមានសភាពយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគាមណី អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច អំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ អ្នកបានឃើញឬបានឮខ្លះដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញបានឮហើយ នឹងនឹងបានឮផង ។

(៣០៦) ម្នាលគាមណី បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ឯណា ជាអ្នកមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលឯណាមួយពោលពាក្យមុសា បុគ្គលទាំងអស់នោះតែងសោយទុក្ខទោមនស្សក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ឈ្មោះថាពោលពាក្យសច្ចៈឬមុសា ។ មុសា ព្រះអង្គ ។ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ឯណា ពោលពាក្យទទេ ពាក្យមុសា សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះជាអ្នកមានសីលឬទ្រុស្តសីល ។ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ព្រះអង្គ ។

យេ បន តេ ទុស្សីលា បាបធម្មា មិច្ឆាបដិបន្នា វា តេ សម្មាបដិបន្នា វាតិ ។ មិច្ឆាបដិបន្នា ភន្តេ ។ យេ បន តេ មិច្ឆាបដិបន្នា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា វា តេ សម្មាទិដ្ឋិកា វា-តិ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកា ភន្តេ ។ យេ បន តេ មិច្ឆាទិដ្ឋិកា កល្លំ នុ តេសុ បសីទិតុន្តិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ អត្ថិ មេ ភន្តេ អាវសថាគារំ តត្ថ អត្ថិ មញ្ចកានិ អត្ថិ អាសនានិ អត្ថិ ឧទក-មណិកោ អត្ថិ តេលប្បទីបោ ។ តត្ថ យោ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា វាសំ ឧបេតិ តេនាហំ យថាសត្តិ យថាពលំ សំវិភជាមិ ។

ចុះសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយឯណា ជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះជាអ្នកប្រតិបត្តិខុសឬប្រតិបត្តិត្រូវ ។ ជាអ្នកប្រតិបត្តិខុស ព្រះអង្គ ។ ចុះសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយឯណា ជាអ្នកប្រតិបត្តិខុស សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ ឬជាអ្នកសម្មាទិដ្ឋិ ។ ជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ ព្រះអង្គ ។ ចុះពួកសមណព្រាហ្មណ៍ឯណា ជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ គួរនឹងជ្រះថ្លាចំពោះសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះដែរឬ ។ ការនុ៎ះមិនគួរទេ ព្រះអង្គ ។ អស្ចារ្យណាស់ ព្រះអង្គ ចំឡែកណាស់ ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានផ្ទះសំណាក់មួយ ក្នុងផ្ទះសំណាក់នោះ មានគ្រែតូច មានអាសនៈ មានក្អមទឹក មានប្រទីបប្រេង ។ សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ឯណាចូលទៅអាស្រ័យក្នុងផ្ទះសំណាក់នោះ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ចាត់ចែងចែកប្រគេនសមណៈឬព្រាហ្មណ៍នោះ សមគួរតាមស័ក្តិតាមកម្លាំង ។

(៣០៣) ភូតបុព្វំ ភន្តេ ចត្តារោ សត្ថារោ នានាទិដ្ឋិកា នានាខន្តិកា នានារុចិកា ឯកស្មឹ អាវសថាគារេ វាសំ ឧបគច្ឆិំសុ(១) ។ ឯកោ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ នត្ថិ ទិន្នំ នត្ថិ យិដ្ឋំ នត្ថិ ហុតំ នត្ថិ សុកតទុក្កដានំ កម្មានំ ផលំ វិបាកោ នត្ថិ អយំ លោកោ នត្ថិ បរោ លោកោ នត្ថិ មាតា នត្ថិ បិតា នត្ថិ សត្តា ឱបបាតិកា នត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មគ្គតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ ។

១ ម. ម. ឧបគញ្ឆុំ ។

(៣០៣) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលពីមុនមានសាស្តា ៤ នាក់ ជាអ្នកមានយោបល់ផ្សេងគ្នា មានសេចក្តីគាប់ចិត្តផ្សេងគ្នា មានសេចក្តីចូលចិត្តផ្សេងគ្នា ចូលទៅអាស្រ័យនៅក្នុងផ្ទះសំណាក់តែមួយ ។ សាស្តាម្នាក់មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយមិនមានផល ការបូជាធំមិនមានផល ការបូជាតូចមិនមានផល ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់ មិនមាន លោកនេះមិនមាន លោកខាងមុខមិនមាន មាតាមិនមានគុណ បិតាមិនមានគុណ ពួកសត្វជាឧបបាតិកៈមិនមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ដែលប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែងដោយខ្លួនឯង ហើយប្រកាសនូវលោកនេះនិងលោកខាងមុខបាន ក៏មិនមានក្នុងលោក ។

(៣០៦) ឯកោ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ អត្ថិ ទិន្នំ អត្ថិ យិដ្ឋំ អត្ថិ ហុតំ អត្ថិ សុកតទុក្កដានំ កម្មានំ ផលំ វិបាកោ អត្ថិ អយំ លោកោ អត្ថិ បរោ លោកោ អត្ថិ មាតា អត្ថិ បិតា អត្ថិ សត្តា ឱបបាតិកា អត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មគ្គតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ ។

(៣០៧) ឯកោ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ ករោតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បាចយតោ សោចតោ សោចយតោ កិលមតោ កិលមយតោ ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បាណមតិមាបយតោ អទិន្នំ អាទិយតោ សន្ធិំ ឆិន្ទតោ និល្លោបំ ហរតោ

(៣០៦) សាស្តាម្នាក់ទៀត មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយរមែងមានផល ការបូជាធំមានផល ការបូជាតូចមានផល ផលវិបាករបស់កម្មដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មាន លោកនេះមាន លោកខាងមុខមាន មាតាមានគុណ បិតាមានគុណ ពួកសត្វដែលជាឧបបាតិកៈមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ដែលប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរដោយខ្លួនឯង ហើយប្រកាសនូវលោកនេះនិងលោកខាងមុខ ក៏មានក្នុងលោក ។

(៣០៧) សាស្តាម្នាក់ទៀត មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលធ្វើបាបខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន សោយសោកខ្លួនឯង ធ្វើអ្នកដទៃឲ្យសោយសោក ធ្វើខ្លួនឯងឲ្យលំបាក ធ្វើអ្នកដទៃឲ្យលំបាក អន្ទះអន្ទែងខ្លួនឯង ធ្វើអ្នកដទៃឲ្យអន្ទះអន្ទែង សម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់សត្វ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ កាត់ដំណ (ផ្ទាំង) ប្លន់យកទ្រព្យពួកអ្នកស្រុក

ឯកាគារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ បរទារំ គច្ឆតោ មុសា ភណតោ ករោតោ ន ករីយតិ បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បឋវិយា បាណេ ឯកំ មំសខលំ ឯកំ មំសបុញ្ជំ ករេយ្យ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ទក្ខិណញ្ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃាតេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ បចន្តោ បាចេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ឧត្តរញ្ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទទន្តោ ទាបេន្តោ យជន្តោ យាជេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ។ ទានេន ទមេន សំយមេន សច្ចវជ្ជេន នត្ថិ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។

ប្លន់យកទ្រព្យក្នុងផ្ទះមួយៗ ឈរចាំលួចនៅក្បែរផ្លូវធំ គប់រកប្រពន្ធអ្នកដទៃ ពោលពាក្យកុហក បាបដែលបុគ្គលនោះធ្វើ ឈ្មោះថាមិនបានធ្វើទេ ព្រោះបើបុគ្គលណាធ្វើពពួកសត្វលើផែនដីនេះឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ដោយចក្រមានខ្នងកាំបិតមុត បាបដែលមានសំរេចនោះជាហេតុក៏មិនមាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មិនមាន ។ ព្រោះបើបុគ្គលដើរទៅកាន់ត្រើយខាងគង្គាខាងត្បូង ហើយសម្លាប់សត្វដោយខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាត់ (សរីរៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន បាបដែលមានសំរេចនោះជាហេតុក៏មិនមាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មិនមាន ។ ព្រោះបើបុគ្គលដើរទៅកាន់ត្រើយខាងគង្គាខាងជើង ហើយឲ្យទានខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យឲ្យទាន បូជាខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបូជា បុណ្យដែលមានសំរេចនោះជាហេតុក៏មិនមាន ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មិនមាន ។ បុណ្យក៏មិនមានដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មាន ដោយការសង្រួម ដោយការពោលពាក្យសច្ចៈ ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មិនមាន ។

(៣០៦) ឯកោ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋី ករោតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បាចយតោ សោចតោ សោចយតោ កិលមតោ កិលមយតោ ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បាណមតិបាតយតោ អទិន្នំ អាទិយតោ សន្ធិំ ឆិន្ទតោ និល្លោបំ ហរតោ ឯកាគារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ បរទារំ គច្ឆតោ មុសា ភណតោ ករោតោ ករីយតិ បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បឋវិយា បាណេ ឯកំ មំសខលំ ឯកំ មំសបុញ្ជំ ករេយ្យ អត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ អត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ទក្ខិណំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃាតេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ

(៣០៦) សាស្ដាម្នាក់ទៀត មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បាបដែលបុគ្គលធ្វើដោយខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើ កាត់ (អវៈយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន សោយសោកខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យសោយសោក ធ្វើខ្លួនឯងឲ្យលំបាក ប្រើអ្នកដទៃឲ្យលំបាក កន្ទុះកន្ទែងខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកន្ទុះកន្ទែង សម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ កាត់ដំណ (ជញ្ជាំង) ប្លន់យកទ្រព្យក្នុងស្រុក ប្លន់យកទ្រព្យក្នុងផ្ទះមួយៗ ឈរចាំប្លន់ក្នុងផ្លូវធំ គប់រកប្រពន្ធអ្នកដទៃ ពោលពាក្យមុសា បាបដែលបុគ្គលនោះធ្វើ ឈ្មោះថាធ្វើមែន ទោះបីបុគ្គលឯណាធ្វើនូវពពួកសត្វលើផែនដីនេះឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ឲ្យមានគំនូកសាច់តែមួយ ដោយចក្រមានខ្នងដ៏មុត បាបដែលមានគំនិតនោះជាហេតុក៏មាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មាន ។ ទោះបីបុគ្គលនឹងទៅកាន់ត្រើយខាងត្បូងស្ទឹងគង្គា ហើយសម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់

បចេត្វា បាចេត្វា អត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ អត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ឧត្តរំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទត្វា ទាបេត្វា យជេត្វា យាជេត្វា អត្ថិ តតោនិទានំ បុញ្ញំ អត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ។ ទានេន ទមេន សំយមេន សច្ចវជ្ជេន អត្ថិ បុញ្ញំ អត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ អហុទេវ កង្ខា អហុ វិចិកិច្ឆា កោ សុ នាម ឥមេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ អាហ កោ មុសាតិ ។ អលំ ហិ តេ គាមណិ កង្ខិតុំ អលំ វិចិកិច្ឆិតុំ កង្ខនីយេ ច បន(១) ឋានេ វិចិកិច្ឆា ឧប្បន្នាតិ ។ ឯវំ បសន្នោហំ ភន្តេ ភគវតិ បហោតិ មេ ភគវា តថា ធម្មំ ទេសេតុំ យថាហំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យន្តិ ។

១ ម. ឯត្ថន្តរេ ធម្មិសហោ ហោតិ ។

ចៀនក្រៀនគេខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យចៀនក្រៀន បាបដែលមានដល់គេ នោះជាហេតុក៏មាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មាន ។ នោះបើបុគ្គលទៅកាន់ត្រើយខាងទន្លេគង្គាខាងជើង ហើយឲ្យទានដោយខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យឲ្យទាន បូជាដោយខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបូជា បុណ្យដែលមានដល់គេ នោះជាហេតុក៏មាន ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មាន ។ បុណ្យក៏មានដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មាន ដោយការសង្រួម ដោយការពោលពាក្យសច្ចៈ ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីសង្ស័យ មានសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ថា បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើនទាំងនេះ សមណព្រាហ្មណ៍ណាពោលពាក្យសច្ចៈ សមណ-ព្រាហ្មណ៍ណាពោលពាក្យមុសា ។ ម្នាលគាមណិ ពិតហើយ គួរឲ្យអ្នកសង្ស័យ គួរឲ្យអ្នកងឿងឆ្ងល់ដែរ មួយទៀត សេចក្តីសង្ស័យរបស់អ្នកកើតមានក្នុងហេតុដែលគួរសង្ស័យ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីជ្រះថ្លាចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយសិនខ្លះថា ព្រះដ៏-មានព្រះភាគអាចទ្រង់សំដែងធម៌ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ តាមទំនងដែលខ្ញុំព្រះអង្គគួរលះបង់នូវសេចក្តីសង្ស័យនេះចេញបាន ។

(៣០៧) អត្ថិ គាមណិ ធម្មសមាធិ តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្តសមាធិំ បដិលភេយ្យាសិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យាសិ ។ កតមោ ច គាមណិ ធម្មសមាធិ ។ ឥធ គាមណិ អរិយសាវកោ បាណាតិបាតំ បហាយ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាទានំ បហាយ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បហាយ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទំ បហាយ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ បិសុណំ វាចំ បហាយ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ ផរុសំ វាចំ បហាយ ផរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ សម្ផប្បលាបំ បហាយ សម្ផប្បលាបា បដិវិរតោ ហោតិ អភិជ្ឈំ បហាយ អនភិជ្ឈាលុ ហោតិ ព្យាបាទប្បទោសំ បហាយ អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិំ បហាយ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ។

(៣០៧) ម្នាលគាមណិ ធម្មសមាធិមាន បើអ្នកបានចិត្តសមាធិ(*) ក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកគប្បីលះបង់សេចក្តីសង្ស័យនេះចេញបាន ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលគាមណិ ចុះធម្មសមាធិតើដូចម្តេច ។ ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់បាណាតិបាត វៀរស្រឡះចាកបាណាតិបាត លះបង់អទិន្នាទាន វៀរស្រឡះចាកអទិន្នាទាន លះបង់កាមេសុមិច្ឆាចារ វៀរស្រឡះចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ លះបង់មុសាវាទ វៀរស្រឡះចាកមុសាវាទ លះបង់បិសុណាវាចា វៀរស្រឡះចាកបិសុណាវាចា លះបង់ផរុសវាចា វៀរស្រឡះចាកផរុសវាចា លះបង់សម្ផប្បលាបៈ វៀរស្រឡះចាកសម្ផប្បលាបៈ លះបង់អភិជ្ឈា ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈា លះបង់សេចក្តីប្រទូស្តដោយអំណាចព្យាបាទ ជាអ្នកមានចិត្តមិនព្យាបាទ លះបង់មិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាអ្នកសម្មាទិដ្ឋិ ។

---

* អដ្ឋកថា ថាត្រង់ធម្មសមាធិនិងចិត្តសមាធិនេះជា ៣ ន័យ ន័យទី ១ ជា ទសកុសលកម្មបថធម៌ ឈ្មោះថាធម្មសមាធិ មគ្គទាំង ៤ ព្រមទាំងវិបស្សនា ឈ្មោះថាចិត្តសមាធិ ។ ន័យទី ២ ជា ធម៌ ៤ យ៉ាង គឺបាមោជ្ជៈ បីតិ បស្សទ្ធិ សមាធិ ឈ្មោះថាធម្មសមាធិ មគ្គទាំង ៤ ព្រមទាំងវិបស្សនា ឈ្មោះថាចិត្តសមាធិ ។ ន័យទី ៣ ជា ព្រហ្មវិហារទាំង ៤ ឈ្មោះថាធម្មសមាធិ ឯកគ្គតាចិត្តដែលកើតឡើងដល់បុគ្គលកំពុងចំរើនព្រហ្មវិហារ ឈ្មោះថាចិត្តសមាធិ ។

(៣០៨) ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យ្វាយំ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋី នត្ថិ ទិន្នំ នត្ថិ យិដ្ឋំ នត្ថិ ហុតំ នត្ថិ សុកតទុក្កដានំ កម្មានំ ផលំ វិបាកោ នត្ថិ អយំ លោកោ នត្ថិ បរោ លោកោ នត្ថិ មាតា នត្ថិ បិតា នត្ថិ សត្តា ឱបបាតិកា នត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មគ្គតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តិ ។

(៣០៨) ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកនោះឯងជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទយ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងខ្លួន មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងអស់ គឺទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម ទិសទទឹង និងទិសតូចៗ ដោយយកខ្លួនមកប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង គឺទីទាំងពួង សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាឃើញដូច្នេះថា សាស្តាណាមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយមិនមានផល ការបូជាធំមិនមានផល ការបូជាតូចមិនមានផល ផលវិបាករបស់កម្មដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់ មិនមាន លោកនេះមិនមាន លោកខាងមុខមិនមាន មាតាមិនមានគុណ បិតាមិនមានគុណ ពួកសត្វជាឱបបាតិកៈមិនមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ជាអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិតែត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែងដោយខ្លួនឯង ហើយប្រកាសនូវលោកនេះនិងលោកខាងមុខបាន ក៏មិនមានក្នុងលោក ។

សចេ តស្ស ភោតោ សត្ថុនោ សច្ចំ វចនំ អ-
បណ្ណកតាយ មយ្ហំ យោហំ ន កញ្ចិ ព្យាពាធេមិ
តសំ វា ថាវរំ វា ឧភយមេត្ថ កដគ្គាហោ យំ
ចម្ហិ កាយេន សំវុតោ វាចាយ សំវុតោ មនសា
សំវុតោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុ-
គតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សាមីតិ ។ តស្ស បា-
មុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស
កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ
សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ
ធម្មសមាធិ ។ តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្តសមាធឹ បដិល-
ភេយ្យាសិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យាសិ ។

បើពាក្យរបស់សាស្ដាដ៏ចំរើននោះ ជាពាក្យសច្ចៈ ដោយហេតុមិនខុសនឹង
អញ ដ្បិតអញមិនបៀតបៀនសត្វណាមួយដែលមានសេចក្ដីតក់ស្លុតឬ
មិនមានសេចក្ដីតក់ស្លុតទេ អញក៏បាននឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកនូវជ័យជំ-
នះទាំងពីរយ៉ាងក្នុងលោកនេះ គឺថាអញបានសង្រួមកាយ សង្រួមវាចា
សង្រួមចិត្តហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ អញនឹងទៅកើត
ក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ បាមោជ្ជៈ (សេចក្ដីត្រេកអរខ្លះ) ក៏កើតឡើង
ដល់អរិយសាវកនោះ កាលបើមានបាមោជ្ជៈហើយ បីតិ (សេចក្ដីត្រេក-
អរខ្លាំង) ក៏កើតឡើង កាលបើមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់
លុះមានកាយស្ងប់ហើយ រមែងសោយសុខ ចិត្តរបស់អរិយសាវកដែល
មានសុខ រមែងដំកល់មាំ ។ ម្នាលគាមណិ នេះឯងហៅថាធម្មសមាធិ ។
បើអ្នកបាននូវចិត្តសមាធិក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកមុខជាលះបង់សេចក្ដីសង្ស័យ
នេះចេញបាន ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៣០៨) ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អត្ថិ ទិន្នំ អត្ថិ យិដ្ឋំ អត្ថិ ហុតំ អត្ថិ សុកតទុក្កដានំ កម្មានំ ផលំ វិបាកោ អត្ថិ អយំ លោកោ

(៣០៨) ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកនោះឯង ជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទ យ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងសព្វគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងអស់ ក្នុងទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម ទិសទទឹង និងទិសតូចៗ ដោយយកខ្លួនមកប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង សម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាឃើញដូច្នេះថា សំស្ការទានមានផលយ៉ាងនេះ ទានដ៏ធំយ៉ាងនេះថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយមានផល ការបូជាធំមានផល ការបូជាតូចមានផល ផលវិបាករបស់កម្មដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មាន លោកនេះមាន

អត្ថិ បរោ លោកោ អត្ថិ មាតា អត្ថិ បិតា អត្ថិ សត្តា ឱបបាតិកា អត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មគ្គតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ ។ សចេ ឥមស្ស ភោតោ សត្ថុនោ សច្ចំ វចនំ អបណ្ណកតាយ មយ្ហំ យោហំ ន កញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា ថាវរំ វា ឧភយមេត្ថ កដគ្គាហោ យញ្ចម្ហិ កាយេន សំវុតោ វាចាយ សំវុតោ មនសា សំវុតោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សាមីតិ ។ តស្ស បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ ធម្មសមាធិ ។ តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្តសមាធឹ បដិលភេយ្យាសិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យាសិ ។

លោកខាងមុខមាន មាតាមានគុណ បិតាមានគុណ ពួកសត្វជាឱបបាតិកៈកើតឡើងមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ដែលប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែងដោយខ្លួនឯង ហើយប្រកាសនូវលោកនេះ និងលោកខាងមុខបាន ក៏មាននៅក្នុងលោក ។ បើពាក្យរបស់សាស្តាដ៏ចំរើននោះ ជាពាក្យសច្ចៈ ដោយហេតុមិនខុសនឹងអញ ឥឡូវអញមិនបៀតបៀនសត្វណាមួយ ដែលមានសេចក្តីតក់ស្លុត ឬមិនមានសេចក្តីតក់ស្លុតទេ អញក៏បានឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកនូវជ័យជំនះទាំងពីរយ៉ាងក្នុងលោកនេះ គឺថាអញបានសង្រួមកាយ សង្រួមវាចា សង្រួមចិត្តហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ អញនឹងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ បាមោជ្ជៈក៏កើតឡើងដល់អរិយសាវកនោះ កាលបើមានបាមោជ្ជៈហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់ លុះមានកាយស្ងប់ហើយ រមែងសោយសុខ ចិត្តរបស់អរិយសាវកដែលមានសុខ រមែងដំកល់មាំ ។ ម្នាលគាមណិ នេះឯងហៅថាធម្មសមាធិ ។ បើអ្នកបានចិត្តសមាធិក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកមុខជាលះបង់នូវសេចក្តីសង្ស័យនេះចេញបាន ដោយប្រការដូច្នេះ ។

[៣១០] ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យ្វាយំ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ ករោតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បាចយតោ សោចតោ សោចយតោ

[៣១០] ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកនោះឯង ជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទ យ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងសព្វគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងអស់ ក្នុងទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម ទិសទទឹង គឺទិសតូចៗ ដោយយកខ្លួនប្រៀបធៀបនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាឃើញដូច្នេះថា សាស្តាណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលធ្វើបាបដោយខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យធ្វើ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យបៀតបៀន សោយសោកខ្លួនឯង ធ្វើគេឲ្យសោយសោក

កិលមតោ កិលមាបយតោ ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បា-
ណមតិបាតយតោ អទិន្នំ អាទិយតោ សន្ធឹ ឆិន្ទតោ
និល្លោបំ ហរតោ ឯកាគារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ
បរទារំ គច្ឆតោ មុសា ភណតោ ករោតោ ន ករីយតិ
បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា
បឋវិយា បាណេ ឯកំ មំសខលំ ឯកំ មំសបុញ្ជំ
ករេយ្យ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគ-
មោ ។ ទក្ខិណំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ
ឃាតេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ បចន្តោ បាចេន្តោ
នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។
ឧត្តរំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទទន្តោ ទា-

ធ្វើខ្លួនឯងឲ្យលំបាក ធ្វើគេឲ្យលំបាក ស្ទុះទៅនូវខ្លួនឯង ធ្វើគេឲ្យស្ទុះ
ទៅផង សម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យសម្លាប់ កាន់យកទ្រព្យដែល
គេមិនបានឲ្យ កាត់ទ្វារផ្ទះ (ជញ្ជាំង) ចូលយកទ្រព្យពួកអ្នកស្រុក ឬចូល
យកទ្រព្យក្នុងផ្ទះមួយៗ ឈរចាំលួចកាត់ក្បែរផ្លូវ គប់រកប្រពន្ធបុគ្គល
ដទៃ ពោលពាក្យមុសា បាបដែលបុគ្គលនោះធ្វើ ឈ្មោះថាមិនបាន
ធ្វើទេ បើបុគ្គលឯណាធ្វើពពួកសត្វលើប្រថពីនេះឲ្យមានគំនរសាច់តែ
មួយ ឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ដោយចក្រដែលមានខ្នងកាំបិតមុត បាប
ដែលមានមកពីរឿងនោះជាហេតុក៏មិនមាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មិនមាន ។
បើបុគ្គលដើរទៅកាន់ត្រើយខាងត្បូងនៃស្ទឹងគង្គា ហើយសម្លាប់សត្វខ្លួន
ឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យ
កាត់ បៀតបៀនគេខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន បាបដែលមាន
មកពីនោះជាហេតុក៏មិនមាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មិនមាន ។ បើបុគ្គល
ដើរទៅកាន់ត្រើយខាងជើងនៃស្ទឹងគង្គា ហើយឲ្យទានខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃ

បេន្តោ យជន្តោ យាជេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ទានេន ទមេន សំយមេន សច្ចវជ្ជេន នត្ថិ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។ សចេ តស្ស ភោតោ សត្ថុនោ សច្ចំ វចនំ អបណ្ណកតាយ មយ្ហំ យោហំ ន កិញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា ថាវរំ វា ឧភយមេត្ថ កដគ្គាហោ យញ្ចម្ហិ កាយេន សំវុតោ វាចាយ សំវុតោ មនសា សំវុតោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សាមីតិ ។ តស្ស បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ ធម្មសមាធិ ។ តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្តសមាធឹ បដិលភេយ្យាសិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យាសិ ។

ឲ្យឲ្យទាន បូជាខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបូជា បុណ្យដែលមានអំពីនោះជាហេតុគឺមិនមាន ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មិនមាន បុណ្យក៏មិនមាន ដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មាន ដោយការសង្រួម ដោយការពោលពាក្យសច្ចៈ ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មិនមាន ។ បើពាក្យរបស់សាស្តាដ៏ចំរើននោះ ជាពាក្យសច្ចៈ ដោយហេតុមិនខុសនឹងអញ ដែលអញមិនបៀតបៀនសត្វណាមួយ ដែលមានសេចក្តីតក់ស្លុតឬមិនមានសេចក្តីតក់ស្លុតទេ អញក៏ឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកនូវជ័យជំនះទាំងពីរយ៉ាងក្នុងលោកនេះ គឺជាអញបានសង្រួមកាយ សង្រួមវាចា សង្រួមចិត្តហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ អញនឹងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ បាមោជ្ជៈក៏កើតឡើងដល់អរិយសាវ័កនោះ កាលបើមានបាមោជ្ជៈហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់ លុះមានកាយស្ងប់ហើយ រមែងសោយសុខ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កដែលមានសុខ រមែងដំកល់មាំ ។ ម្នាលគាមណិ នេះឯងហៅថាធម្មសមាធិ ។ បើអ្នកបានចិត្តសមាធិក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកមុខជានឹងលះបង់សេចក្តីសង្ស័យនេះចេញបាន ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៣០០) ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យ្វាយំ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ ការតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បាចយតោ សោចតោ សោចយតោ កិលមតោ កិលមយតោ ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បាណមតិបាតយតោ អទិន្នំ អាទិយតោ សន្ធិំ ឆិន្ទតោ

(៣០០) ម្នាលគាមណី អរិយសាវកនោះឯង ជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទ យ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងសព្វគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម នឹងទិសទទឹង នឹងសត្វទាំងអស់ ដោយយកខ្លួនធៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាឃើញដូច្នេះថា សាស្តាណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បាបដែលបុគ្គលធ្វើខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យធ្វើ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យបៀតបៀន សោយសោកខ្លួនឯង ធ្វើគេឲ្យសោយសោក ធ្វើខ្លួនឯងឲ្យលំបាក ធ្វើគេឲ្យលំបាក អន្ទះអន្ទែងខ្លួនឯង ធ្វើគេឲ្យអន្ទះអន្ទែង សម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យសម្លាប់ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ កាត់ផ្ទះ (ជញ្ជាំង)

និល្លោបំ ហរតោ ឯកាគារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ បរទារំ គច្ឆតោ មុសា ភណតោ ករោតោ ករីយតិ បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បឋវិយា បាណេ ឯកំ មំសខលំ ឯកំ មំសបុញ្ជំ ករេយ្យ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ទក្ខិណំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃាតេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ បចន្តោ បាចេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ឧត្តរំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទទន្តោ ទាបេន្តោ យជន្តោ យាជេន្តោ នត្ថិ តតោនិ-ទានំ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ទានេន ទមេន សំយមេន សច្ចវជ្ជេន នត្ថិ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។ សចេ តស្ស ភោតោ សត្ថុនោ សច្ចំ វចនំ អបណ្ណកតាយ ។ មយ្ហំ យោហំ ន កិញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា ថាវរំ វា ឧភយមេត្ថ កដគ្គា-ហោ យញ្ចម្ហិ កាយេន សំវុតោ វាចាយ សំវុតោ

ប្លន់យកទ្រព្យក្នុងស្រុក ប្លន់យកទ្រព្យក្នុងផ្ទះមួយៗ ឈរចាំស្ទាក់ផ្លូវ សេពគប់ប្រពន្ធបុគ្គលដទៃ និយាយមុសា បាបដែលបុគ្គលនោះធ្វើ ឈ្មោះថាធ្វើមិនមែន បើបុគ្គលឯណាធ្វើពពួកសត្វលើប្រថពីនេះឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ឲ្យមានពំនូកសាច់តែមួយ ដោយចក្រមានខ្នងកាំបិទមុត បាបដែលមានព្រោះនោះជាហេតុគ្មាន ដំណើរមកនៃបាបគ្មាន ។ បើបុគ្គលនឹងទៅកាន់ត្រើយទន្លេគង្គាខាងត្បូង ហើយសម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យសម្លាប់ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យកាត់ ចៀន-ចៀនគេខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យចៀនគេចៀន បាបដែលមានព្រោះនោះជាហេតុគ្មាន ដំណើរមកនៃបាបគ្មាន ។ បើបុគ្គលនឹងទៅកាន់ត្រើយទន្លេគង្គាខាងជើង ហើយឲ្យទានខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យឲ្យទាន បូជាខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យបូជា បុណ្យដែលមានព្រោះនោះជាហេតុគ្មាន ដំណើរមកនៃបុណ្យគ្មាន បុណ្យក៏គ្មានដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មាន ដោយការសង្រួម ដោយការពោលពាក្យសច្ចៈ ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏គ្មាន ។ បើពាក្យរបស់សាស្តាដ៏ចំរើននោះ ជាពាក្យសច្ចៈ ដោយហេតុមិនខុសនឹងពាក្យអញ ឥឡូវនេះអញមិនបៀតបៀនសត្វណាមួយ ដែលមានសេចក្តីតក់ស្លុត មិនមានសេចក្តីតក់ស្លុតទេ អញបានឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកនូវជ័យជំនះ ត្រង់ហេតុទាំងពីរនេះ គឺថាអញបានសង្រួមកាយ សង្រួមវាចា

មនសា សំវុតោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សាមីតិ ។ តស្ស បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ ធម្មសមាធិ ។ តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្តសមាធិំ បដិលភេយ្យាសិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យាសិ ។

(៣១៤) ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ ករុណាសហគតេន ចេតសា

សង្រួមចិត្តហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ អញនឹងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ បាមោជ្ជៈក៏កើតឡើងដល់អរិយសាវកនោះ កាលបើមានបាមោជ្ជៈ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់ លុះមានកាយស្ងប់ រមែងនឹងសោយសុខ ចិត្តរបស់អរិយសាវកដែលមានសុខ រមែងដំកល់មាំ ។ ម្នាលគាមណិ នេះឯងហៅថាធម្មសមាធិ ។ បើអ្នកបានចិត្តសមាធិក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកមុខជាលះបង់សេចក្តីសង្ស័យនេះចេញបាន ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៣១៤) ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកនោះឯង ជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទ យ៉ាងនេះហើយ មិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងសព្វគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយករុណា

ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ មុទិតាសហគតេន ចេតសា
ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ សោ ខោ សោ គាមណិ
អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អ-
សម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ ឧបេក្ខាសហគ-
តេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា
ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធម-
ធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ
ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន
អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ផរិត្វា វិហរតិ ។
សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យ្វាយំ សត្ថា ឯវំវាទី
ឯវំទិដ្ឋី នត្ថិ ទិន្នំ នត្ថិ យិដ្ឋំ នត្ថិ ហុតំ នត្ថិ សុកត-
ទុក្កដានំ កម្មានំ ផលំ វិបាកោ នត្ថិ អយំ
លោកោ នត្ថិ បរោលោកោ នត្ថិ មាតា នត្ថិ បិតា

ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រេចនៅដោយអរិយាបថទាំង ៤ ។ មាន
ចិត្តប្រកបដោយមុទិតា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រេចនៅដោយ
អរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកនោះឯង ជាអ្នកប្រាស
ចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទ យ៉ាងនេះហើយ មិនមានសេចក្ដីវង្វេង
មានសេចក្ដីដឹងសព្វគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយ
ឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រេចនៅដោយអរិយាបថទាំង ៤ ។
ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។
មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ
មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងអស់ គ្រប់ទិសខាងលើ
ទិសខាងក្រោម និងទិសទទឹង គឺទិសតូចៗ ដោយយកខ្លួនប្រៀបផ្ទឹម
នឹងសត្វទាំងពួង គ្រប់ទីទាំងពួង សម្រេចនៅដោយអរិយាបថទាំង ៤
ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាឃើញដូច្នេះថា
សាស្ដាឯណាមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ទានដែលបុគ្គល
ឲ្យហើយមិនមានផល ការបូជាធំមិនមានផល ការបូជាតូចមិនមានផល
ផលវិបាករបស់កម្មដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន លោកនេះមិន
មាន លោកខាងមុខមិនមាន មាតាមិនមានគុណ បិតាមិនមានគុណ

នត្ថិ សត្តា ឱបបាតិកា នត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មគ្គតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ ។ សចេ ឥមស្ស ភោតោ សត្ថុនោ សច្ចំ វចនំ អបណ្ណកតាយ មយ្ហំ យោហំ ន កិញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា ថាវរំ វា ។ ឧភយមេត្ថ កដគ្គាហោ យញ្ចម្ហិ កាយេន សំវុតោ វាចាយ សំវុតោ មនសា សំវុតោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សាមីតិ ។ តស្ស បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ ធម្មសមាធិ ។ តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្តសមាធឹ បដិលភេយ្យាសិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យាសិ ។

ពួកសត្វជាឧបបាតិកៈមិនមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ដែលប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែង ដោយខ្លួនឯង ហើយប្រកាសនូវលោកនេះនឹងលោកខាងមុខបាន ក៏មិនមានក្នុងលោក ។ បើពាក្យរបស់សាស្តាដ៏ចំរើននោះ ជាពាក្យសច្ចៈ ដោយហេតុមិនខុសនឹងពាក្យអញ ព្រោះអញមិនបៀតបៀនសត្វណាមួយ ដែលមានសេចក្តីតក់ស្លុត ឬគ្មានសេចក្តីតក់ស្លុត អញក៏បានឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកនូវជ័យជំនះទាំងពីរយ៉ាងក្នុងលោកនេះ ពោលគឺអញបានសង្រួមកាយ សង្រួមវាចា សង្រួមចិត្តហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ អញនឹងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ បាមោជ្ជៈក៏កើតឡើងដល់អរិយសាវ័កនោះ កាលបើមានបាមោជ្ជៈ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់ លុះមានកាយស្ងប់ រមែងសោយសុខ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កដែលមានសុខ រមែងតំកល់មាំ ។ ម្នាលគាមណិ នេះឯងហៅថាធម្មសមាធិ ។ បើអ្នកបានចិត្តសមាធិក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកនឹងលះបង់នូវសេចក្តីសង្ស័យនេះចេញបាន ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៣១៣) ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យ្វាយំ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ នត្ថិ ទិន្នំ នត្ថិ យិដ្ឋំ នត្ថិ ហុតំ នត្ថិ សុកតទុក្កដានំ កម្មានំ ផលំ វិបាកោ នត្ថិ អយំ លោកោ នត្ថិ បរោ លោកោ នត្ថិ មាតា នត្ថិ បិតា នត្ថិ សត្តា ឱបបាតិកា

(៣១៣) ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកនោះឯង ជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទ យ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងខ្លួនគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងអស់ ក្នុងទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម និងទិសទទឹងនិងទិសតូចៗ ដោយយកខ្លួនប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាឃើញដូច្នេះថា សាស្តាណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយមិនមានផល ការបូជាធំមិនមានផល ការបូជាតូចមិនមានផល ផលវិបាករបស់កម្មដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់ មិនមាន លោកនេះមិនមាន លោកខាងមុខមិនមាន មាតាមិនមានគុណ បិតាមិនមានគុណ ពួកសត្វជាឱបបាតិកៈ មិន

អត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មគ្គតា សម្មាបដិ-
បន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ
អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ ។ សចេ តស្ស ភោតោ
សត្ថុនោ សច្ចំ វចនំ អបណ្ណកតាយ មយ្ហំ យោហំ
ន កញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា ថាវរំ វា ឧភយមេត្ថ
កដគ្គាហោ យញ្ចម្ហិ កាយេន សំវុតោ វាចាយ
សំវុតោ មនសា សំវុតោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរំ
មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សាមីតិ ។ តស្ស
បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស
កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ
សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ
ធម្មសមាធិ ។ តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្តសមាធឹ បដិលភេយ្យា-
សិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាឋានំ បជហេយ្យាសិ ។

ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ដែលប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់
ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែង ដោយខ្លួនឯង ហើយប្រកាសនូវលោក
នេះផង លោកខាងមុខផង ក៏មាននៅក្នុងលោក ។ បើពាក្យរបស់សាស្តាដ៏
ចំរើននោះ ជាពាក្យសច្ចៈ ដោយហេតុមិនខុសនឹងពាក្យអញ ឲ្យអញ
មិនបៀតបៀនសត្វណាមួយ ដែលមានសេចក្តីតក់ស្លុតឬមិនមានសេចក្តី
តក់ស្លុតទេ អញក៏ឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកនូវជ័យជំនះទាំងពីរយ៉ាង
ក្នុងលោកនេះ គឺជាអញបានសង្រួមកាយ សង្រួមវាចា សង្រួមចិត្ត
ហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ អញនឹងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌
ទេវលោក ។ បាមោជ្ជៈក៏កើតឡើងដល់អរិយសាវកនោះ កាលបើមាន
បាមោជ្ជៈ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់
លុះមានកាយស្ងប់ រមែងនឹងសោយសុខ ចិត្តរបស់អរិយសាវកដែលមាន
សុខ រមែងនឹងតាំងមាំ ។ ម្នាលគាមណិ នេះឯងហៅថាធម្មសមាធិ ។
បើអ្នកបាននូវចិត្តសមាធិក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកមុខជាលះបង់នូវសេចក្តី
សង្ស័យនេះចេញបាន ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៣១៤) ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជានោ បដិស្សតោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យាយំ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋី ករោតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បាចយតោ សោចតោ សោចយតោ កិលមតោ កិលមយតោ ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បាណមតិ-

(៣១៤) ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកនោះឯង ជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទ យ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងសព្វគ្រប់ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងអស់ គឺទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម ទីទិសទទឹងគឺទិសតូចៗ ដោយយកខ្លួនប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង គ្រប់ទីទាំងពួង សម្រេចនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាឃើញដូច្នេះថា សាស្តាណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលធ្វើបាបដោយខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេខ្លួនឯង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន សោយសោកខ្លួនឯង ធ្វើគេឲ្យសោយសោក ធ្វើខ្លួនឯងឲ្យលំបាក ធ្វើអ្នកដទៃឲ្យលំបាក តក់ស្លុតខ្លួនឯង ធ្វើអ្នកដទៃឲ្យតក់ស្លុត សម្លាប់សត្វ

មាបយតោ អទិន្នំ អាទិយតោ សន្ធិំ ឆិន្ទតោ និល្លោបំ ហរតោ ឯកាគារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ បរទារំ គច្ឆតោ មុសា ភណតោ ករោតោ ន ករីយតិ បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បឋវិយា បាណេ ឯកំ មំសខលំ ឯកំ មំសបុញ្ជំ ករេយ្យ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ទក្ខិណំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃាតេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ បចន្តោ បាចេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ឧត្តរំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទទន្តោ ទាបេន្តោ យជន្តោ យាជេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ទានេន ទមេន សំយមេន សច្ចវជ្ជេន នត្ថិ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។ សចេ តស្ស ភោតោ សត្ថុនោ សច្ចំ វចនំ អបណ្ណកតាយ មយ្ហំ យោហំ ន កិញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា

ខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ កាត់ដំណ (ជញ្ជាំង) ប្លន់យកទ្រព្យពួកអ្នកស្រុក ប្លន់យកទ្រព្យក្នុងផ្ទះមួយៗ ឈរចាំលួចនៅក្បែរផ្លូវធំ គប់រកប្រពន្ធបុគ្គលដទៃ ពោលពាក្យមុសា បាបដែលបុគ្គលនោះធ្វើ ឈ្មោះថាមិនបានធ្វើទេ បើបុគ្គលណាធ្វើពួកសត្វលើផែនដីនេះឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ដោយចក្រមានខ្នងដ៏មុត បាបដែលមានអំពើនោះជាហេតុក៏មិនមាន ទាំងដំណើរមកនៃបាបក៏មិនមាន ។ បើបុគ្គលដើរទៅកាន់ត្រើយខាងត្បូងនៃស្ទឹងគង្គា ហើយសម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យសម្លាប់ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យកាត់ បៀតបៀនខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យបៀតបៀន បាបដែលមានអំពើនោះជាហេតុក៏មិនមាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មិនមាន ។ បើបុគ្គលដើរទៅកាន់ត្រើយខាងជើងនៃស្ទឹងគង្គាហើយ ឲ្យទានខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យឲ្យទាន បូជាខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យបូជា បុណ្យដែលមានអំពើនោះជាហេតុក៏មិនមាន ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មិនមាន បុណ្យមិនមានដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មាន ដោយការសង្រួម ដោយការពោលពាក្យសច្ចៈ ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មិនមាន ។ បើពាក្យរបស់សាស្តាដ៏ចំរើននោះ ជាពាក្យសច្ចៈ ដោយហេតុមិនខុសនឹងពាក្យអញ ឥឡូវអញមិនបៀតបៀនសត្វណាមួយ ដែលមានសេចក្តីតក់ស្លុត

ជាតំ ។ ឧភយមេត្ថ កដគ្គាហោ យោហំ កាយេន សំវុតោ វាចាយ សំវុតោ មនសា សំវុតោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សាមីតិ ។ តស្ស បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធ-កាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ ធម្មសមាធិ ។ តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្ត-សមាធឹ បដិលភេយ្យាសិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យាសិ ។

(៣១៩) ស ខោ សោ គាមណិ អរិយសាវកោ ឯវំ វិគតាភិជ្ឈោ វិគតព្យាបាទោ អសម្មូឡ្ហោ សម្បជា-នោ បតិស្សតោ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ ។ តថា ទុតិយំ ។ តថា តតិយំ ។ តថា ចតុត្ថំ ។ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន

ឬមិនមានសេចក្តីកក់ស្ទះទេ អាត្មាក៏បានឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកនូវជ័យផលទាំងពីរយ៉ាងក្នុងលោកនេះ គឺថាអាត្មាបានសង្រួមកាយ សង្រួមវាចា សង្រួមចិត្តហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ អាត្មានឹងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ បាមោជ្ជៈក៏កើតឡើងដល់អរិយសាវកនោះ កាលបើមានបាមោជ្ជៈ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់ លុះមានកាយស្ងប់ រមែងសោយសុខ ចិត្តរបស់អរិយ-សាវកដែលមានសុខ រមែងដំកល់មាំ ។ ម្នាលគាមណិ នេះឯងហៅថាធម្មសមាធិ ។ បើអ្នកបានចិត្តសមាធិក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកមុខជាលះបង់សេចក្តីសង្ស័យនេះចេញបាន ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៣១៩) ម្នាលគាមណិ អរិយសាវកនោះឯង ជាអ្នកប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាសចាកព្យាបាទ យ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីវង្វេង មានសេចក្តីដឹងខ្លួនប្រពៃ មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ស្រេចនៅដោយអរិយាបថទាំង ៤ ។ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ។ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ។ មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខាដ៏ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ

អញ្ញាយបជ្ជេន ជវិត្វា វិហរតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យ្វាយំ សត្ថា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ ការកោ ការយកោ ឆិន្ទកោ ឆេទាបយកោ បចកោ បាចយកោ សោចកោ សោចយកោ កិលមកោ កិលមយកោ ផន្ទកោ ផន្ទាបយកោ បាណមតិបាបយកោ អទិន្នំ អាទិយកោ សន្ធិំ ឆិន្ទកោ និល្លោបំ ហារកោ ឯកាគារិកំ ការកោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋកោ បរទារំ គច្ឆកោ មុសា ភណកោ ការកោ ការយកោ បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បឋវិយា បាណេ ឯកំ មំសខលំ ឯកំ មំសបុញ្ជំ ករេយ្យ អត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ អត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ទក្ខិណំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃា-

មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងអស់ក្នុងទិសបែកទិសលើ ទិសខាងក្រោមទទឹងទិសទាំងពួង គឺសព្វ ៗ ដោយយកខ្លួនប្រៀបផ្ទឹមនឹងសព្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង សម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ដោយប្រការដូច្នេះ ៗ អរិយសាវកនោះ រមែងពិចារណាឃើញដូច្នេះថា សាស្តាណាមានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលធ្វើបាបដោយខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យធ្វើ កាត់ (សរីរៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យបៀតបៀន សោយសោកខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យសោយសោក ធ្វើខ្លួនឯងឲ្យលំបាក ធ្វើគេឲ្យលំបាក តក់ស្លុតខ្លួនឯង ធ្វើគេឲ្យតក់ស្លុត សម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យសម្លាប់ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ កាត់ដំណ (ជញ្ជាំង) ប្លន់យកទ្រព្យអ្នកស្រុក ប្លន់យកទ្រព្យក្នុងផ្ទះមួយ ៗ ឈរចាំលួចនៅក្បែរផ្លូវ រួមរកប្រពន្ធបុគ្គលដទៃ និយាយកុហក បាបដែលបុគ្គលនោះធ្វើ ឈ្មោះថាធ្វើមែន បើបុគ្គលណាធ្វើពួកសត្វលើផែនដីនេះឲ្យមានដុំសាច់តែមួយ ឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ដោយចក្រមានខ្នងដ៏មុត បាបដែលមានកើតនោះជាហេតុក៏មាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មាន ។ ទោះបើបុគ្គលទៅកាន់ត្រើយខាងត្បូងនៃគង្គានទី ហើយសម្លាប់សត្វខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យ

តេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ បចន្តោ បាចេន្តោ អត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ អត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ។ ឧត្តរំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទទន្តោ ទាបេន្តោ យជន្តោ យាជេន្តោ អត្ថិ តតោនិទានំ បុញ្ញំ អត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ទានេន ទមេន សំយមេន សច្ចវជ្ជេន អត្ថិ បុញ្ញំ អត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។ សចេ តស្ស ភោតោ សត្ថុនោ សច្ចំ វចនំ អបណ្ណកតាយ មយ្ហំ យាហំ ន កញ្ចិ ព្យាពាធេមិ តសំ វា ថាវរំ វា ឧភយមេត្ថ កដគ្គាហោ យញ្ចម្ហិ កាយេន សំវុតោ វាចាយ សំវុតោ មនសា សំវុតោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សាមីតិ ។ តស្ស បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ ខោ គាមណិ ធម្មសមាធិ ។

សម្លាប់ កាត់ (អវយវៈគេ) ខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យកាត់ ចៀនចៀនគេខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យចៀនចៀន បាបដែលមានសេចក្ដីនោះជាហេតុក៏មាន ដំណើរមកនៃបាបក៏មាន ។ ពោះបើបុគ្គលគួរទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងគង្គាខាងជើង ហើយឲ្យទានខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យឲ្យទាន បូជាខ្លួនឯង ប្រើគេឲ្យបូជា បុណ្យដែលមានសេចក្ដីនោះជាហេតុក៏មាន ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មានដែរ បុណ្យក៏មាន ដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មាន ដោយការសង្រួម ដោយការពោលពាក្យសច្ចៈ ដំណើរមកនៃបុណ្យក៏មាន ។ បើពាក្យរបស់សាស្ដាដ៏ចំរើននោះ ជាពាក្យសច្ចៈ ដោយហេតុមិនខុសនឹងអញ ដែលអញមិនបៀតបៀនសត្វណាមួយ ដែលមានសេចក្ដីតក់ស្លុតឬមិនមានសេចក្ដីតក់ស្លុតទេ អញក៏បានឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់យកនូវជ័យជំនះទាំងពីរយ៉ាងក្នុងលោកនេះ គឺថាអញបានសង្រួមកាយ សង្រួមវាចា សង្រួមចិត្តហើយ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ អញនឹងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ បាមោជ្ជៈក៏កើតឡើងដល់ឧបាសកនោះ កាលបើមានបាមោជ្ជៈ បីតិក៏កើត កាលបើមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយក៏ស្ងប់ លុះមានកាយស្ងប់ រមែងសោយសុខ ចិត្តរបស់ឧបាសកដែលមានសុខ រមែងតំកល់មាំ ។ ម្នាលគាមណិ នេះឯងហៅថាធម្មសមាធិ ។

តត្រ ចេ ត្វំ ចិត្តសមាធឹ បដិលភេយ្យាសិ ឯវំ ត្វំ ឥមំ កង្ខាធម្មំ បជហេយ្យាសីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ បាដលិយោ គាមណិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។បេ។ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ តេរសមំ ។

គាមណិសំយុត្តំ សមត្តំ ។

តស្សុទ្ទានំ

ចណ្ឌោ បុដោ(១) យោធាជីវោ
ហត្ថិ ហយោ ច ភូមកោ(២)
ទេសនា សង្ខា កុលំ មណិចូឡំ
ភទ្រកោ រាសិយោ បាដលីតិ(៣) ។

១ ឱ. ម. ចណ្ឌោ បុដោ ។ ២ ហត្ថស្សោ បច្ឆាភូមកោ ។ ៣ ភទ្រ រាសិយ បាដលិ ។

ះបើអ្នកបានចិត្តសមាធិក្នុងធម្មសមាធិនោះ អ្នកមុខជាលះបង់សេចក្ដីសង្ស័យនេះបានដោយប្រការដូច្នេះ ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ បាដលិយគាមណិក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គ ភ្លឺច្បាស់ណាស់ព្រះអង្គ ។បេ។ ខ្ញុំព្រះអង្គដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។ ចប់សូត្រទី ១៣ ។

ចប់ គាមណិសំយុត្ត ។

ឧទ្ទាននៃគាមណិសំយុត្តនោះគឺ

និយាយអំពីចណ្ឌគាមណិ ១ អំពីតាលបុដគាមណិ ១ អំពីយោធាជីវគាមណិ ១ អំពីហត្ថារោហគាមណិ ១ អំពីអស្សារោហគាមណិ ១ អំពីពួកព្រាហ្មណ៍ស្រុកបច្ឆាភូមិ ១ អំពីការសំដែងធម៌ ១ អំពីការផ្លុំស័ង្ខ ១ អំពីសេចក្ដីអនុគ្រោះត្រកូល ១ អំពីមណិចូឡកគាមណិ ១ អំពីភទ្រកគាមណិ ១ អំពីរាសិយគាមណិ ១ អំពីបាដលិយគាមណិ ១ ។

អសង្ខតសំយុត្តស្ស បឋមវគ្គោ

(៣០៦) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច អសង្ខតញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អសង្ខតគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អសង្ខតំ ។ យោ ភិក្ខវេ រាគក្ខយោ ទោសក្ខយោ មោហក្ខយោ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតំ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ កាយគតាសតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ ទេសិតំ វោ មយា អសង្ខតំ ទេសិតោ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ យំ ភិក្ខវេ

អសង្ខតសំយុត្ត បឋមវគ្គ

(៣០៦) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់គន់នៅក្នុងវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គដ៏ចំរើន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវអសង្ខតធម៌ (ធម៌ដែលបច្ច័យតាក់តែងមិនបាន) ផង អសង្ខតគាមិមគ្គ (ផ្លូវជាដំណើរទៅកាន់អសង្ខតធម៌) ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់ធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអសង្ខតធម៌តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈដែលជាទីក្ស័យរាគៈ ក្ស័យទោសៈ ក្ស័យមោហៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ (អសង្ខតគាមិមគ្គនោះ) គឺកាយគតាសតិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌ តថាគតបានសំដែងហើយ អសង្ខតគាមិមគ្គ តថាគតក៏បានសំដែង ហើយដល់អ្នកទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

សត្ថារា ករណីយំ សាវកានំ ហិតេសិនា អនុកម្បកេន អនុកម្បំ ឧបាទាយ កតំ វោ តំ មយា ។ ឯតានិ ភិក្ខវេ រុក្ខមូលានិ ឯតានិ សុញ្ញាគារានិ ។ ឈាយថ[១] ភិក្ខវេ មា បមាទត្ថ មា បច្ឆា វិប្បដិសារិនោ អហុវត្ថ ។ អយំ វោ[២] អម្ហាកំ អនុសាសនី ។

(៣១៧) អសង្ខតញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អសង្ខតគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អសង្ខតំ ។ យោ ភិក្ខវេ រាគក្ខយោ ទោសក្ខយោ មោហក្ខយោ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតំ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ សមថោ ច វិបស្សនា ច ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។បេ។

១ ម. និជ្ឈាយថ ។ ២ ម. អយំ ខោ ។

កិច្ចឯណាដែលសាស្ដាជាអ្នកស្វែងរកប្រយោជន៍ ជាអ្នកអនុគ្រោះ អាស្រ័យសេចក្ដីអនុគ្រោះ ត្រូវធ្វើដល់សាវកទាំងឡាយ កិច្ចនោះតថាគតបានធ្វើដល់អ្នកទាំងឡាយរួចហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីទាំងនុ៎ះគឺម្លប់ឈើ ទីទាំងនុ៎ះគឺផ្ទះស្ងាត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរសំឡឹងរំពឹង[១] (នូវអារម្មណ៍) កុំបីប្រមាទ កុំមានសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយឡើយ ។ នេះឯងជាអនុសាសនី គឺពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។

(៣១៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងអសង្ខតធម៌ផង អសង្ខតគាមិមគ្គផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ដាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអសង្ខតធម៌តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈដែលជាទីក្ស័យរាគៈ ក្ស័យទោសៈ ក្ស័យមោហៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្ដេច ។ គឺសមថៈ ១ វិបស្សនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។បេ។

១ អដ្ឋកថាពន្យល់ថា ត្រូវសំឡឹងដោយអារម្មណ៍ទាំង ៣៨ ដោយអារម្មណូបនិជ្ឈានផង សំឡឹងដោយអាការៈទាំងឡាយមានអនិច្ចៈជាដើម ដោយលក្ខណូបនិជ្ឈានផង រួមសេចក្ដីថា អ្នកទាំងឡាយត្រូវចំរើននូវសមថៈនិងវិបស្សនា ។

(៣១៨) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ សវិតក្កសវិចារោ សមាធិ អវិតក្កវិចារមត្តោ សមាធិ អវិតក្កអវិចារោ សមាធិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣១៩) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ សុញ្ញតោ សមាធិ អនិមិត្តោ សមាធិ អប្បណិហិតោ សមាធិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣២០) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣២១) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ចត្តារោ សម្មប្បធានា ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣២២) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ចត្តារោ ឥទ្ធិបាទា ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺសមាធិដែលមានវិតក្កៈ មានវិចារៈ ១ សមាធិដែលគ្មានវិតក្កៈ មានតែវិចារៈ ១ សមាធិដែលគ្មានវិតក្កៈគ្មានវិចារៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣១៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ គឺសុញ្ញតសមាធិ ១ អនិមិត្តសមាធិ ១ អប្បណិហិត-សមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣២០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺសតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខត-គាមិមគ្គ ។

(៣២១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺសម្មប្បធាន ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខត-គាមិមគ្គ ។

(៣២២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺឥទ្ធិបាទ ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខត-គាមិមគ្គ ។

(៣២៣) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣២៤) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ បញ្ច ពលានិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣២៥) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ សត្ត ពោជ្ឈង្គា ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣២៦) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ ទេសិតំ វោ មយា អសង្ខតំ ទេសិតោ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ យំ ភិក្ខវេ

(៣២៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ ឥន្ទ្រិយ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣២៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ ពលៈ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣២៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ ពោជ្ឈង្គ ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣២៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ អដ្ឋង្គិកមគ្គដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌ តថាគតបានសំដែងហើយ អសង្ខតគាមិមគ្គ តថាគតក៏បានសំដែងហើយ ដល់អ្នកទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

សត្ថារា ករណីយំ សាវកានំ ហិតេសិនា អនុកម្បកេន អនុកម្បំ ឧបាទាយ កតំ វោ តំ មយា ។ ឯតានិ ភិក្ខវេ រុក្ខមូលានិ ឯតានិ សុញ្ញាគារានិ ។ ឈាយថ ភិក្ខវេ មា បមាទត្ថ មា បច្ឆា វិប្បដិសារិនោ អហុវត្ថ ។ អយំ វោ អម្ហាកំ អនុសាសនីតិ ។

អសង្ខតសំយុត្តស្ស បឋមវគ្គោ សមត្តោ ។

តស្សុទ្ទានំ

កាយោ សមថោ វិតក្កោ
សុញ្ញតា សតិបដ្ឋានា
សម្មប្បធានា ឥទ្ធិបាទា
ឥន្ទ្រិយា ពលពោជ្ឈង្គា
មគ្គេន ឯកាទសមំ
តស្សុទ្ទានំ បវុច្ចតិ[1] ។

---

១ ម. តស្សុទ្ទានំ បវុច្ចតិ ។ ម. ឥតិ បាឋោ នត្ថិ ។

ក៏កិច្ចណាដែលសាស្តាជាអ្នកស្វែងរកប្រយោជន៍ ជាអ្នកអនុគ្រោះ គួរធ្វើដោយសេចក្តីអនុគ្រោះ ព្រោះត្រូវដល់សាវកទាំងឡាយ កិច្ចនោះតថាគតក៏បានធ្វើដល់អ្នកទាំងឡាយរួចហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទាំងនុះគឺម្លប់ឈើ ទាំងនុះគឺផ្ទះស្ងាត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរសំឡឹងរក (ខ្វល់ការពិចារណ៍) កុំបីប្រមាទ កុំបីមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយឡើយ ។ នេះឯងជាអនុសាសនី នៃពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។

ចប់ អសង្ខតសំយុត្ត បឋមវគ្គ ។

ឧទ្ទាននៃអសង្ខតសំយុត្តនោះគឺ

និយាយអំពីកាយគតាសតិ ១ សមថៈនិងវិបស្សនា ១ សមាធិដែលប្រកបដោយវិតក្កៈជាដើម ១ សមាធិមានសុញ្ញតសមាធិជាដើម ១ សតិបដ្ឋាន ១ សម្មប្បធាន ១ ឥទ្ធិបាទ ១ ឥន្ទ្រិយ ១ ពលៈ ១ ពោជ្ឈង្គ ១ ជា ១០ និងអដ្ឋង្គិកមគ្គ ហៅថាឧទ្ទាននៃអសង្ខតសំយុត្តនោះ ។

អសង្ខតសំយុត្តស្ស ទុតិយវគ្គោ

(៣៦៧) អសង្ខតញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អសង្ខតគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អសង្ខតំ ។ យោ ភិក្ខវេ រាគក្ខយោ ទោសក្ខយោ មោហក្ខយោ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតំ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ សមថោ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ ទេសិតំ វោ មយា អសង្ខតំ ទេសិតោ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ យំ ភិក្ខវេ សត្ថារា ករណីយំ សាវកានំ ហិតេសិនា អនុកម្បកេន អនុកម្បំ ឧបាទាយ កតំ វោ តំ មយា ។ ឯតានិ ភិក្ខវេ

អសង្ខតសំយុត្ត ទុតិយវគ្គ

(៣៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងអសង្ខតធម៌ផង អសង្ខតគាមិមគ្គផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់ធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈដែលជាទីក្ស័យរាគៈ ក្ស័យទោសៈ ក្ស័យមោហៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺសមថធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌ តថាគតបានសំដែងហើយ អសង្ខតគាមិមគ្គ តថាគតក៏បានសំដែងហើយ ដល់អ្នកទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិច្ចឯណាដែលសាស្តាជាអ្នកស្វែងរកប្រយោជន៍ ជាអ្នកអនុគ្រោះ អាស្រ័យសេចក្តីអនុគ្រោះ ត្រូវធ្វើដល់សាវកទាំងឡាយ កិច្ចនោះតថាគតក៏បានធ្វើដល់អ្នកទាំងឡាយរួចហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិច្ចទាំងនុ៎ះ

រុក្ខមូលានិ ឯតានិ សុញ្ញាគារានិ ។ ឈាយថ ភិក្ខវេ មា បមាទត្ថ មា បច្ឆា វិប្បដិសារិនោ អហុវត្ថ ។ អយំ វោ អម្ហាកំ អនុសាសនីតិ ។

(៣៦៨) អសង្ខតញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អសង្ខតគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អសង្ខតំ ។ យោ ភិក្ខវេ រាគក្ខយោ ទោសក្ខយោ មោហក្ខយោ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតំ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ វិបស្សនា ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ ទេសិតំ វោ មយា អសង្ខតំ ។បេ។ អយំ វោ អម្ហាកំ អនុសាសនីតិ ។បេ។

(៣៦៩) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ សវិតក្កោ សវិចារោ សមាធិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

ទីម្លប់ឈើ ទាំងនុ៎ះគឺផ្ទះស្ងាត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរសំឡឹងរំពឹង (នូវអារម្មណ៍) កុំបីប្រមាទ កុំមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយឡើយ ។ នេះឯងជាអនុសាសនី គឺពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។

(៣៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវអសង្ខតធម៌ផង អសង្ខតគាមិមគ្គផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់ធម៌នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈដែលជាទីក្ស័យរាគៈ ក្ស័យទោសៈ ក្ស័យមោហៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺវិបស្សនាធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌ តថាគតបានសំដែងហើយ ដល់អ្នកទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។បេ។ នេះឯងជាអនុសាសនី គឺពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។បេ។

(៣៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺសមាធិប្រកបដោយវិតក្កៈ វិចារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

[៣៣០] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ អវិតក្កោ វិចារមត្តោ សមាធិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ បេ ។

[៣៣១] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ អវិតក្កោ អវិចារោ សមាធិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

[៣៣២] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ សុញ្ញតោ សមាធិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

[៣៣៣] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ អនិមិត្តោ សមាធិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

[៣៣៤] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ អប្បណិហិតោ សមាធិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

[៣៣០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺសមាធិដែលគ្មានវិតក្កៈ មានតែវិចារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។ បេ ។

[៣៣១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺសមាធិដែលគ្មានវិតក្កៈ គ្មានវិចារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

[៣៣២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺសុញ្ញតសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

[៣៣៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺអនិមិត្តសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

[៣៣៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ គឺអប្បណិហិតសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៣៥) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ បេ ។

(៣៣៦) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វេទនាសុ វេទនានុបស្សី វិហរតិ ។ បេ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៣៧) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចិត្តេ ចិត្តានុបស្សី វិហរតិ ។ បេ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៣៨) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ ។ បេ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៣៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស មានបញ្ញាស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោកបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។ បេ ។

(៣៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវវេទនាក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវចិត្តក្នុងចិត្ត ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៣៩) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អនុប្បន្នានំ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ អនុប្បាទាយ ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ វីរិយំ អារភតិ ចិត្តំ បគ្គណ្ហាតិ បទហតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៤០) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧប្បន្នានំ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ វីរិយំ អារភតិ ចិត្តំ បគ្គណ្ហាតិ បទហតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៤១) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អនុប្បន្នានំ កុសលានំ ធម្មានំ ឧប្បាទាយ ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ វីរិយំ អារភតិ ចិត្តំ បគ្គណ្ហាតិ បទហតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ធ្វើឆន្ទៈឲ្យកើត ព្យាយាម ប្រារព្ធសេចក្តីខ្នះខ្នែង ផ្គង ប្រឹងចិត្ត ដើម្បីញុំាងអកុសលធម៌លាមកទាំងឡាយដែលមិនទាន់កើត មិនឲ្យកើតឡើងបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៤០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ធ្វើឆន្ទៈឲ្យកើត ព្យាយាម ប្រារព្ធសេចក្តីខ្នះខ្នែង ផ្គង ប្រឹងចិត្ត ដើម្បីលះបង់អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៤១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ធ្វើឆន្ទៈឲ្យកើត ព្យាយាម ប្រារព្ធសេចក្តីខ្នះខ្នែង ប្រឹងចិត្ត ដើម្បីញុំាងកុសលធម៌ទាំងឡាយដែលមិនទាន់កើត ឲ្យកើតឡើង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៦២) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសន្តុតកាមិមត្តោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧប្បន្នានំ កុសលានំ ធម្មានំ ឋិតិយា អសម្មោសាយ ភិយ្យោភាវាយ វេបុល្លាយ ភាវនាយ បារិបូរិយា ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ វីរិយំ អារភតិ ចិត្តំ បគ្គណ្ហាតិ បទហតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសន្តុតកាមិមត្តោ ។

(៣៦៣) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសន្តុតកាមិមត្តោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឆន្ទសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសន្តុតកាមិមត្តោ ។

(៣៦៤) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសន្តុតកាមិមត្តោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វីរិយសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសន្តុតកាមិមត្តោ ។

(៣៦២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសន្ទិតកាមិមត្ត តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ញុំាងឆន្ទៈឲ្យកើត ព្យាយាម ប្រារព្ធសេចក្តីខ្នះខ្នែង ផ្គងផ្គង ប្រឹងចិត្ត ដើម្បីញុំាងកុសលធម៌ទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យតាំងនៅ មិនឲ្យវិនាស ឲ្យចំរុងរឿងលាយ ចំរើនបរិបូណ៌ជាភិយ្យោភាព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសន្ទិតកាមិមត្ត ។

(៣៦៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសន្ទិតកាមិមត្ត តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនឫទ្ធិបាទដែលប្រកបដោយបធានសង្ខារ (សេចក្តីព្យាយាម) គោលគឺឆន្ទសមាធិ (សមាធិដែលកើតអំពីសេចក្តីពេញចិត្ត) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសន្ទិតកាមិមត្ត ។

(៣៦៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសន្ទិតកាមិមត្ត តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនឫទ្ធិបាទដែលប្រកបដោយបធានសង្ខារ គោលគឺវីរិយសមាធិ (សមាធិដែលកើតអំពីសេចក្តីព្យាយាម) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសន្ទិតកាមិមត្ត ។

(៣៥៥) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចិត្តសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៥៦) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វីមំសាសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៥៧) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៥៨) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វីរិយិន្ទ្រិយំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៥៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនឥទ្ធិបាទ ដែលប្រកបដោយបធានសង្ខារ គោលគឺចិត្តសមាធិ (សមាធិអាស្រ័យនូវសេចក្តីគិតនឹក) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៥៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើននូវឥទ្ធិបាទ ដែលប្រកបដោយបធានសង្ខារ គោលគឺវីមំសាសមាធិ (សមាធិអាស្រ័យសេចក្តីពិចារណា) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៥៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសទ្ធិន្ទ្រិយ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅកាន់សេចក្តីលះបង់ជាប្រក្រតី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៥៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនវីរិយិន្ទ្រិយ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៦៩) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតិន្ទ្រិយំ ភាវេតិ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៧០) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សមាធិន្ទ្រិយំ ភាវេតិ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៧១) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៧២) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធាពលំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសតិន្ទ្រិយ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៧០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសមាធិន្ទ្រិយ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៧១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនបញ្ញិន្ទ្រិយ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅកាន់សេចក្តីលះបង់ជាប្រក្រតី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៧២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសទ្ធាពលៈ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

[៣៩៣] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វីរិយពលំ ភាវេតិ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

[៣៩៤] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតិពលំ ភាវេតិ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

[៣៩៥] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សមាធិពលំ ភាវេតិ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

[៣៩៦] កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ញាពលំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៩៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនវីរិយៈ-ពលៈ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៩៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសតិពលៈ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៩៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសមាធិ-ពលៈ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៩៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនបញ្ញាពលៈ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅកាន់សេចក្តីលះបង់ជាប្រក្រតី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៩៧) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៩៨) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។បេ។ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។បេ។ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។បេ។ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។បេ។ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។បេ។ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៩៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅកាន់សេចក្តីលះបង់ជាប្រក្រតី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៩៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ។បេ។ ចំរើនវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គ ។បេ។ ចំរើនបីតិសម្ពោជ្ឈង្គ ។បេ។ ចំរើនបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ ។បេ។ ចំរើនសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ ។បេ។ ចំរើនឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅកាន់សេចក្តីលះបង់ជាប្រក្រតី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៥៩) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្មាទិដ្ឋឹ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៦០) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្មាសង្កប្បំ ភាវេតិ ។ សម្មាវាចំ ភាវេតិ ។ សម្មាកម្មន្តំ ភាវេតិ ។ សម្មាអាជីវំ ភាវេតិ ។ សម្មាវាយាមំ ភាវេតិ ។ សម្មាសតឹ ភាវេតិ ។

(៣៦១) កតមោ ច ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្មាសមាធឹ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ ទេសិតំ វោ មយា អសង្ខតំ ទេសិតោ អសង្ខតគាមិមគ្គោ ។

(៣៥៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសម្មាទិដ្ឋិ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅកាន់សេចក្តីលះបង់ជាប្រក្រតី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។

(៣៦០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសម្មាសង្កប្បៈ ។ ចំរើនសម្មាវាចា ។ ចំរើនសម្មាកម្មន្តៈ ។ ចំរើនសម្មាអាជីវៈ ។ ចំរើនសម្មាវាយាមៈ ។ ចំរើនសម្មាសតិ ។

(៣៦១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អសង្ខតគាមិមគ្គ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចំរើនសម្មាសមាធិ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក អាស្រ័យសេចក្តីរលត់ បង្អោនទៅកាន់សេចក្តីលះបង់ជាប្រក្រតី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអសង្ខតគាមិមគ្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌ គឺតថាគតសំដែងហើយ អសង្ខតគាមិមគ្គ ក៏តថាគតសំដែងហើយ ដល់អ្នកទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។

ឥទំ ភិក្ខវេ សត្ថារា ករណីយំ សាវកានំ ហិតេសិនា អនុកម្បកេន អនុកម្បំ ឧបាទាយ កតំ វោ តំ មយា ។ ឯតានិ ភិក្ខវេ រុក្ខមូលានិ ឯតានិ សុញ្ញាគារានិ ។ ឈាយថ ភិក្ខវេ មា បមាទត្ថ មា បច្ឆា វិប្បដិសារិនោ អហុវត្ថ ។ អយំ វោ អម្ហាកំ អនុសាសនីតិ ។

(៣៦៦) អនត្ថញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អនត្ថគាមិញ្ច បដិបទំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អនត្ថំ ។ បេ ។ (យថា អសង្ខតំ វិត្ថារេតព្វំ) ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិច្ចឯណាដែលសាស្តាជាអ្នកស្វែងរកប្រយោជន៍ ជាអ្នកអនុគ្រោះ អាស្រ័យសេចក្តីអនុគ្រោះ ត្រូវធ្វើដល់សាវកទាំង-ឡាយ កិច្ចនោះតថាគតបានធ្វើដល់អ្នកទាំងឡាយរួចហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងទីនុះគល់ឈើ ក្នុងទីនុះផ្ទះស្ងាត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរសំឡឹងរក (នូវអារម្មណ៍) កុំបីប្រមាទ កុំបីមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយឡើយ ។ នេះឯងជាអនុសាសនី គឺពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់តថាគត ចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។

(៣៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវអនត្ថធម៌(*) (ធម៌មិនចម្រើនទៅក្នុងកាលទាំងពីរលើសត្រៃទ្រាម) ផង នូវអនត្ថគាមិមគ្គ (ផ្លូវជាដំណើរទៅកាន់អនត្ថធម៌) ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនត្ថធម៌តើដូចម្តេច ។ បេ ។ (អសង្ខតធម៌ដែលបានសំដែងហើយយ៉ាងណា បណ្ឌិតត្រូវសំដែងធម៌នេះឲ្យពិស្តារយ៉ាងនោះចុះ) ។

---

* មិនមានសេចក្តីត្រេកអរដោយតណ្ហា ។ អដ្ឋកថា ។

(៣៦៣) អនាសវញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អនាសវគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អនាសវំ ។ បេ ។

(៣៦៤) សច្ចញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ សច្ចគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ សច្ចំ ។ បេ ។

(៣៦៥) បារញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ បារគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ បារំ ។ បេ ។

(៣៦៦) និបុណញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ និបុណគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ និបុណំ ។ បេ ។

(៣៦៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវអនាសវធម៌ (ធម៌មិនមានអាសវៈ) ផង អនាសវគាមិមគ្គ (ផ្លូវដំណើរទៅកាន់អនាសវធម៌) ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនាសវធម៌តើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៦៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវសច្ចធម៌ផង សច្ចគាមិមគ្គផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សច្ចធម៌តើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៦៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវត្រើយគឺព្រះនិព្វានផង នូវមគ្គជាដំណើរទៅកាន់ត្រើយគឺព្រះនិព្វានផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រើយគឺព្រះនិព្វានតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម៌ដ៏ល្អិតផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដ៏ល្អិតផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដ៏ល្អិតតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៦៧) សុទុទ្ទសញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ សុទុទ្ទសគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ សុទុទ្ទសំ ។ បេ ។

(៣៦៨) អជជ្ជរញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អជជ្ជរគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អជជ្ជរំ ។ បេ ។

(៣៦៩) ធុវញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ ធុវគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ ធុវំ ។ បេ ។

(៣៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដែលសត្វឃើញបានដោយកម្រក្រៃពេកផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដែលសត្វឃើញបានដោយកម្រក្រៃពេកផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលសត្វឃើញបានដោយកម្រក្រៃពេកតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដែលគ្មានសេចក្តីចាស់គ្រាំគ្រាផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដែលគ្មានសេចក្តីចាស់គ្រាំគ្រាផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគ្មានសេចក្តីចាស់គ្រាំគ្រាតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដ៏ទៀងទាត់ផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដ៏ទៀងទាត់ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដ៏ទៀងទាត់តើដូចម្តេច ។ បេ ។

[៣៧០] អបលោកិតញ្ច[*] វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អបលោកិតគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អបលោកិតំ ។បេ។

[៣៧១] អនិទស្សនញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អនិទស្សនគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អនិទស្សនំ ។បេ។

[៣៧២] និប្បបញ្ចំ ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ និប្បបញ្ចគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ និប្បបញ្ចំ ។បេ។

[៣៧៣] សន្តញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ សន្តគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ សន្តំ ។បេ។

---

* ១ ម. អបលោកិនញ្ច ។

[៣៧០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដែលមិនមានសេចក្តីវិនាសផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដែលមិនមានសេចក្តីវិនាសផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិនមានសេចក្តីវិនាស តើដូចម្តេច ។បេ។

[៣៧១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដែលមើលមិនឃើញដោយចក្ខុវិញ្ញាណផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដែលមើលមិនឃើញដោយចក្ខុវិញ្ញាណផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមើលមិនឃើញដោយចក្ខុវិញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។បេ។

[៣៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដែលគ្មានដំណើរយឺតយូរផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដែលគ្មានដំណើរយឺតយូរផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគ្មានដំណើរយឺតយូរ តើដូចម្តេច ។បេ។

[៣៧៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ស្ងប់ផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ស្ងប់ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ស្ងប់ តើដូចម្តេច ។បេ។

(៣៧៤) អមតញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អមតគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អមតំ ។ បេ ។

(៣៧៥) បណីតញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ បណីតគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ បណីតំ ។ បេ ។

(៣៧៦) សិវញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ សិវគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ សិវំ ។ បេ ។

(៣៧៧) ខេមញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ ខេមគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ ខេមំ ។ បេ ។

(៣៧៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដែលមិនស្លាប់ផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដែលមិនស្លាប់ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ដាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិនស្លាប់តើដូចម្ដេច ។ បេ ។

(៣៧៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដ៏ថ្លៃថ្លាផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដ៏ថ្លៃថ្លាផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ដាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដ៏ថ្លៃថ្លាតើដូចម្ដេច ។ បេ ។

(៣៧៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងសិវធម៌ (ធម៌ជាទីសួស្ដី) ផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់សិវធម៌ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ដាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សិវធម៌តើដូចម្ដេច ។ បេ ។

(៣៧៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដ៏ក្សេមផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដ៏ក្សេមផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ដាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដ៏ក្សេមតើដូចម្ដេច ។ បេ ។

(៣៧៨) តណ្ហាក្ខយញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ តណ្ហាក្ខយគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ តណ្ហាក្ខយំ ។ បេ ។

(៣៧៩) អច្ឆរិយញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អច្ឆរិយគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អច្ឆរិយំ ។ បេ ។

(៣៨០) អព្ភុតញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អព្ភុតគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អព្ភុតំ ។ បេ ។

(៣៨១) អនីតិកញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ អនីតិកគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អនីតិកំ ។ បេ ។

(៣៧៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ជាទីក្ស័យតណ្ហាផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីក្ស័យតណ្ហាផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីក្ស័យនៃតណ្ហា តើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៧៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ជាទីអស្ចារ្យផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីអស្ចារ្យផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីអស្ចារ្យ តើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៨០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដែលមិនធ្លាប់មានផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដែលមិនធ្លាប់មានផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មិនធ្លាប់មាន តើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៨១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងសេចក្តីមិនអន្តរាយផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីមិនអន្តរាយផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីមិនអន្តរាយ តើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៨២) អនីតិកធម្មញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសេស្សាមិ អនីតិកធម្មគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អនីតិកធម្មំ ។បេ។

(៣៨៣) និព្វានញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសេស្សាមិ និព្វានគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ និព្វានំ ។បេ។

(៣៨៤) អព្យាបជ្ឈញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសេស្សាមិ អព្យាបជ្ឈគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ អព្យាបជ្ឈំ ។បេ។

(៣៨៥) វិរាគញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសេស្សាមិ វិរាគគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ វិរាគោ ។បេ។

(៣៨២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម៌មិនមានអន្តរាយផង នូវមគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌មិនមានអន្តរាយផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មិនមានអន្តរាយតើដូចម្តេច ។បេ។

(៣៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវព្រះនិព្វានផង នូវមគ្គជាដំណើរទៅកាន់ព្រះនិព្វានផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ និព្វានតើដូចម្តេច ។បេ។

(៣៨៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម៌មិនព្យាបាទផង នូវមគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌មិនព្យាបាទផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មិនព្យាបាទតើដូចម្តេច ។បេ។

(៣៨៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម៌ប្រាសចាកតម្រេកផង នូវមគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ប្រាសចាកតម្រេកផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ប្រាសចាកតម្រេកតើដូចម្តេច ។បេ។

(៣៨៦) សុទ្ធិញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសេស្សាមិ សុទ្ធិគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមា ច ភិក្ខវេ សុទ្ធិ ។ បេ ។

(៣៨៧) មុត្តិញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសេស្សាមិ មុត្តិគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមា ច ភិក្ខវេ មុត្តិ ។ បេ ។

(៣៨៨) អនាលយញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសេស្សាមិ អនាលយគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អនាលយោ ។ បេ ។

(៣៨៩) ទីបញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសេស្សាមិ ទីបគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទីបំ ។ បេ ។

(៣៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ដ៏បរិសុទ្ធផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ដ៏បរិសុទ្ធផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដ៏បរិសុទ្ធ តើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៨៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ជាទីផុតចាកកិលេសផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីផុតចាកកិលេសផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីផុតចាកកិលេសតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌មិនមានអាល័យផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌មិនមានអាល័យផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មិនមានអាល័យតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៨៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងធម៌ជាទីពឹងផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីពឹងផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីពឹង តើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៩០) លេណញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ លេណគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ លេណំ ។ បេ ។

(៣៩១) តាណញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ តាណគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ តាណំ ។ បេ ។

(៣៩២) សរណញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ សរណគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ សរណំ ។ បេ ។

(៣៩៣) បរាយនញ្ច វោ ភិក្ខវេ ទេសិស្សាមិ បរាយនគាមិញ្ច មគ្គំ តំ សុណាថ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ បរាយនំ ។ យោ ភិក្ខវេ រាគក្ខយោ ទោសក្ខយោ មោហ-

(៣៩០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម៌ជាទីពួនផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីពួនផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីពួនតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៩១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម៌ជាទីការពារផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីការពារផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីការពារតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៩២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម៌ជាទីរឭកផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីរឭកផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីរឭកតើដូចម្តេច ។ បេ ។

(៣៩៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខផង មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវធម៌នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈដែលជាទីក្ស័យរាគៈ ក្ស័យទោសៈ ក្ស័យ

ហក្ខយោ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បរាយនំ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ បរាយនគាមិមគ្គោ ។ កាយគតាសតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បរាយនគាមិមគ្គោ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ ទេសិតំ វោ មយា បរាយនំ ទេសិតោ បរាយនគាមិមគ្គោ ។ យំ ភិក្ខវេ សត្ថារា ករណីយំ សាវកានំ ហិតេសិនា អនុកម្បកេន អនុកម្បំ ឧបាទាយ កតំ វោ តំ មយា ។ ឯតានិ ភិក្ខវេ រុក្ខមូលានិ ឯតានិ សុញ្ញាគារានិ ។ ឈាយថ ភិក្ខវេ មា បមាទត្ថ មា បច្ឆា វិប្បដិសារិនោ អហុវត្ថ ។ អយំ វោ អម្ហាកំ អនុសាសនីតិ ។ (យថា អសង្ខតំ វិត្ថារិតំ ឯវំ វិត្ថារេតព្វំ) ។

អសង្ខតសំយុត្តស្ស ទុតិយវគ្គោ សមត្តោ ។

មោហៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅកាន់មុខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅកាន់មុខតើដូចម្តេច ។ គឺកាយគតាសតិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាមគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅកាន់មុខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅកាន់មុខ តថាគតបានសំដែងហើយ មគ្គជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅកាន់មុខ តថាគតក៏បានសំដែងហើយ ដល់អ្នកទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិច្ចឯណាដែលសាស្តាជាអ្នកស្វែងរកប្រយោជន៍ ជាអ្នកអនុគ្រោះ អាស្រ័យសេចក្តីអនុគ្រោះ គួរធ្វើដល់សាវកទាំងឡាយ កិច្ចនោះតថាគតក៏បានធ្វើដល់អ្នកទាំងឡាយរួចហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិច្ចទាំងនុ៎ះគឺម្លប់ឈើ កិច្ចទាំងនុ៎ះគឺផ្ទះស្ងាត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរសំឡឹងរក (នូវកម្មដ្ឋាន) កុំប្រមាទ កុំបីមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយឡើយ ។ នេះឯងជាអនុសាសនីរបស់តថាគតចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ។ (បណ្ឌិតគប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារតាមទំនងអសង្ខតធម៌ដែលបានសំដែងរួចមកហើយចុះ) ។

ចប់ អសង្ខតសំយុត្ត ទុតិយវគ្គ ។

តស្សុទ្ទានំ

អសង្ខតំ អនតំ អនាសវំ
សច្ចញ្ច បារំ និបុណំ សុទុទ្ទសំ
អជជ្ជរំ ធុវំ អបលោកិតំ
អនិទស្សនំ និប្បបញ្ច សន្តំ ។
អមតំ បណីតញ្ច សិវញ្ច ខេមំ
តណ្ហាក្ខយោ អច្ឆរិយញ្ច អព្ភុតំ
អនីតិកំ អនីតិកធម្មំ
និព្វានមេតំ សុគតេន ទេសិតំ ។
អព្យាបជ្ឈោ វិរាគោ ច
សុទ្ធិ មុត្តិ អនាលយោ
ទីបំ លេណញ្ច តាណញ្ច
សរណញ្ច បរាយណន្តិ ។

អសង្ខតសំយុត្តំ សមត្តំ ។

ឧទ្ទាននៃអសង្ខតសំយុត្តនោះគឺ

និយាយអំពី អសង្ខតធម៌ ១ ធម៌មិនបង្អោនទៅរកតណ្ហាទិកិលេស ១ ធម៌មិនមានអាសវៈ ១ ធម៌ពិត ១ ត្រើយនៃត្រៃនិព្វាន ១ ធម៌ល្អិត ១ ធម៌ដែលសត្វឃើញបានដោយក្រៃក្រៃពេក ១ ធម៌មិនចាស់គ្រាំគ្រា ១ ធម៌ទៀងទាត់ ១ ធម៌មិនវិនាស ១ ធម៌ដែលមើលមិនឃើញដោយចក្ខុវិញ្ញាណ ១ ធម៌គ្មានដំណើរយឺតយូរ ១ ធម៌ស្ងប់ ១ ។ ធម៌មិនស្លាប់ ១ ធម៌ថ្លៃថ្លា ១ សិវធម៌ (ធម៌ជាទីសម្រាន្ត)១ ធម៌ជាទីក្សេម ១ ធម៌ជាទីក្ស័យតណ្ហា ១ ធម៌ជាទីអស្ចារ្យ ១ ធម៌មិនធ្លាប់មាន ១ សេចក្ដីមិនអន្តរាយ ១ ធម៌មិនមានអន្តរាយ ១ និព្វាន ១ ដែលព្រះសុគតទ្រង់សំដែងទុកហើយ ។ ធម៌មិនមានព្យាបាទ ១ ធម៌ប្រាសចាកតម្រេក ១ ធម៌បរិសុទ្ធ ១ ធម៌ជាទីផុតចាកកិលេស ១ ធម៌មិនមានអាល័យ ១ ធម៌ជាទីពឹង ១ ធម៌ជាទីពួន ១ ធម៌ជាទីការពារ ១ ធម៌ជាទីរឭក ១ ធម៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ១ ។

ចប់ អសង្ខតសំយុត្ត ។

អព្យាកតសំយុត្តំ

(៣៩៦) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ខេមា ភិក្ខុនី កោសលេសុ ចារិកំ ចរមា-នា អន្តរា ច សាវត្ថឹ អន្តរា ច សាកេតំ តោរណវត្ថុស្មឹ វាសំ ឧបគតា ហោតិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិកោ-សលោ សាកេតា សាវត្ថឹ គច្ឆន្តោ អន្តរា ច សាវត្ថឹ អន្តរា ច សាកេតំ តោរណវត្ថុស្មឹ ឯករត្តិវាសំ ឧប-គច្ឆតិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិកោសលោ អញ្ញតរំ បុរិសំ អាមន្តេសិ ឯហិ ត្វំ អម្ភោ បុរិស តោរណវត្ថុស្មឹ តថារូបំ សមណំ វា ព្រាហ្មណំ វា ជាន យមហំ អជ្ជ បយិរុបាសេយ្យន្តិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ សោ បុរិសោ រញ្ញោ បសេនទិកោសលស្ស បដិស្សុត្វា តោរណ-វត្ថុំ តោរណវត្ថុំ អាហិណ្ឌន្តោ នាទ្ទស តថារូបំ សមណំ វា ព្រាហ្មណំ វា យំ រាជា បសេនទិកោ-សលោ បយិរុបាសេយ្យ ។

អព្យាកតសំយុត្ត

(៣៩៦) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង នាងខេមា-ភិក្ខុនី ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកក្នុងកោសលជនបទ បានចូលទៅអាស្រ័យនៅក្នុងស្រុកឈ្មោះតោរណវត្ថុ ជាចន្លោះក្រុងសាវត្ថីនិងចន្លោះក្រុងសាកេត ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ស្ដេចចេញចាកក្រុងសាកេតហើយ ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ស្ដេចចូលទៅសំណាក់អស់មួយរាត្រី ក្នុងស្រុកតោរណវត្ថុ ដែលជាចន្លោះនៃក្រុងសាវត្ថីនិងក្រុងសាកេត ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ត្រាស់នឹងបុរសម្នាក់ថា នែបុរសដ៏ចំរើន អ្នកឯងចូរមក អ្នកឯងចូរដឹង (គយគន់មើល) នូវស-មណៈឬព្រាហ្មណ៍ក្នុងស្រុកតោរណវត្ថុ ដែលល្មមអញចូលទៅគាល់ថ្ងៃនេះ ។ បុរសនោះទទួលព្រះរាជឱង្ការព្រះបាទបសេនទិកោសលថា ព្រះករុណាថ្លៃវិសេស ហើយត្រាច់ទៅសព្វស្រុកតោរណវត្ថុ ក៏មិនឃើញសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ណាមួយ ដែលល្មមព្រះបាទបសេនទិកោ-សលទ្រង់ចូលទៅគាល់រឿយ ៗ

(៣៩៨) អទ្ទសា ខោ សោ បុរិសោ ខេមំ ភិក្ខុនិំ តោរណវត្ថុស្មិំ វាសំ ឧបគតំ ទិស្វាន យេន រាជា បសេនទិកោសលោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា រាជានំ បសេនទិកោសលំ ឯតទវោច អត្ថិ ទេវ តោរណវត្ថុស្មិំ ខេមា នាម ភិក្ខុនី តស្ស ភគវតោ សាវិកា អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ តស្សា ខោ បន អយ្យាយ ឯវំ កល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គតោ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនី ពហុស្សុតា ចិត្តកថី កល្យាណបដិភាណាតិ ។ តំ ទេវោ បយិរុបាសតូតិ ។

[៣៩៨] បុរសនោះស្រាវរកបានឃើញខេមាភិក្ខុនីចូលទៅកា-ស្រម័យនៅក្នុងស្រុកតោរណវត្ថុ លុះឃើញហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះបាទបសេនទិកោសល លុះចូលទៅដល់ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះបាទបសេនទិកោសលដូច្នេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ក្នុងស្រុកតោរណវត្ថុ មិនមានសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ណាមួយដែលល្មមព្រះអង្គនឹងស្តេចចូលទៅគាល់ឡើយ ។ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព មានតែភិក្ខុនីមួយរូបឈ្មោះខេមា ជាសាវិកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។ កិត្តិសព្ទដ៏ពីរោះរបស់នាងជាម្ចាស់នោះ ល្បីខ្ចរខ្ចាយទៅយ៉ាងនេះថា នាងជាអ្នកប្រាជ្ញ ឈ្លាសវៃ មានប្រាជ្ញា ជាពហុស្សូត មានសំដីវិចិត្រ មានបដិភាណល្អ ។ សូមព្រះអង្គស្តេចចូលទៅគាល់ខេមាភិក្ខុនីនោះចុះ ។

[៣៤៦] អថខោ រាជា បសេនទិកោសលោ យេន ខេមា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ខេមំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាជា បសេនទិកោសលោ ខេមំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ អយ្យេ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ មហារាជ ភគវតា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បនាយ្យេ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ មហារាជ អព្យាកតំ ភគវតា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ នុ ខោ អយ្យេ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ មហារាជ ភគវតា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បនាយ្យេ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ មហារាជ អព្យាកតំ ភគវតា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។

[៣៤៦] សម័យនោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ក៏ស្តេចចូលទៅរកខេមាភិក្ខុនី លុះចូលទៅដល់ ទ្រង់ថ្វាយបង្គំខេមាភិក្ខុនី ហើយគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនឹងខេមាភិក្ខុនីដូច្នេះថា បពិត្រនាងជាម្ចាស់ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតឬទេ ។ បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ បពិត្រនាងជាម្ចាស់ ចុះសត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតឬអ្វី ។ បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ បពិត្រនាងជាម្ចាស់ ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មានឬអ្វី ។ បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មាននេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ បពិត្រនាងជាម្ចាស់ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬអ្វី ។ បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។

(៣៩៧) កឹ នុ ខោ អយ្យេ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋា សមានា អព្យាកតំ ខោ ឯតំ មហារាជ ភគវតា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កឹ បនយ្យេ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋា សមានា ឯតម្បិ ខោ មហារាជ អព្យាកតំ ភគវតា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កឹ នុ ខោ អយ្យេ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋា សមានា អព្យាកតំ ខោ ឯតំ មហារាជ ភគវតា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កឹ បនយ្យេ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋា សមានា ឯតម្បិ ខោ មហារាជ អព្យាកតំ ភគវតា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កោ នុ ខោ អយ្យេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

[៣៩៧] កាលដែលខ្ញុំសួរថាដូច្នេះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតឬទេ នាងឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរថាដូច្នេះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ចុះសត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតឬអ្វី នាងឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរថាដូច្នេះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មានឬអ្វី នាងឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មាននេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរថាដូច្នេះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬអ្វី នាងឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ បពិត្រនាងម្ចាស់ អ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ដែលនាំព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនឲ្យទ្រង់ព្យាករពាក្យនេះ ។

(៣៩៨) តេន ហិ មហារាជ តញ្ញេវេត្ថ បដិបុច្ឆិស្សាមិ យថា តេ ខមេយ្យ តថា នំ ព្យាករេយ្យាសិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ មហារាជ អត្ថិ តេ កោចិ គណកោ វា មុទ្ទិកោ វា សង្ខាយកោ វា យោ បហោតិ គង្គាយ វាលិកំ[១] គណេតុំ ឯត្តកា វាលិកា ឥតិ វា ឯត្តកានិ វាលិកសតានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ វាលិកសហស្សានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ វាលិកសតសហស្សានិ ឥតិ វាតិ ។ នោ ហេតំ អយ្យ ។ អត្ថិ បន តេ កោចិ គណកោ វា មុទ្ទិកោ វា សង្ខាយកោ វា យោ បហោតិ មហាសមុទ្ទេ ឧទកំ គណេតុំ[២] ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសតានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសហស្សានិ ឥតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសតសហស្សានិ ឥតិ វាតិ ។ នោ ហេតំ អយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មហាយ្យ សមុទ្ទោ[៣] គម្ភីរោ អប្បមេយ្យោ ទុប្បរិយោគាហោតិ[៤] ។

១ ម. វាលុកំ ។ ២ ម. ឧទកំ ។ ៣ ម. មហាសមុទ្ទោ ។ ៤ ទុប្បរិយោគាឡ្ហោតិ វា បាឋោ ។

(៣៩៨) បពិត្រមហារាជ បើដូច្នោះ អាត្មាភាពសូមសួរបស្ន ព្រះអង្គក្នុងសេចក្តីនេះវិញ សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្យាករសេចក្តីនោះ តាមទំនង ដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យចុះ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គសំគាល់ សេចក្តីនោះដូចម្តេច បើមានគណកបុរសណាមួយរបស់ព្រះអង្គ ជាអ្នកឈ្លាស វៃក្នុងការរាប់ដោយវិធីគុណក្តី ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការរាប់ដោយម្រាមដៃក្តី ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការរាប់ដោយវិធីបូកក្តី ដើម្បីនឹងរាប់ខ្សាច់ក្នុងទន្លេ គង្គាថា ខ្សាច់មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះក្តី ខ្សាច់មានប៉ុណ្ណេះរយក្តី ខ្សាច់មាន ប៉ុណ្ណេះពាន់ក្តី ខ្សាច់មានប៉ុណ្ណេះសែនក្តី ដូច្នេះបានឬទេ ។ មិនអាចរាប់ បានទេ អាតិជាម្ចាស់ ។ មួយវិញទៀត បើមានគណកបុរសណាមួយរបស់ ព្រះអង្គ ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការរាប់ដោយវិធីគុណក្តី ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុង ការរាប់ដោយម្រាមដៃក្តី ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការរាប់ដោយវិធីបូកក្តី ដើម្បីនឹងរាប់ទឹកក្នុងមហាសមុទ្រថា ទឹកមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះអាឡ្ហកៈក្តី មានប៉ុណ្ណេះរយអាឡ្ហកៈក្តី មានប៉ុណ្ណេះពាន់អាឡ្ហកៈក្តី មានប៉ុណ្ណេះសែន អាឡ្ហកៈក្តី ដូច្នេះបានឬទេ ។ មិនអាចរាប់បានទេ អាតិជាម្ចាស់ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ បពិត្រអាតិជាម្ចាស់ ព្រោះថាសមុទ្រ ធំ ជ្រៅ គណនាប្រមាណមិនបាន ស្ទង់បានដោយកម្រក្រៃពេក ។

(៣៩៩) ឯវមេវ ខោ មហារាជ យេន រូបេន តថាគតំ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ តំ រូបំ តថាគតស្ស បហីនំ ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវង្កតំ អាយតឹ អនុប្បាទធម្មំ ។ រូបសង្ខយា[១] វិមុត្តោ ខោ មហារាជ តថាគតោ គម្ភីរោ អប្បមេយ្យោ ទុប្បរិយោគាហោ សេយ្យថាបិ មហាសមុទ្ទោ ។ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ។ យាយ វេទនាយ តថាគតំ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ សា វេទនា តថាគតស្ស បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវង្កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា ។ វេទនាសង្ខយា វិមុត្តោ ខោ មហារាជ តថាគតោ គម្ភីរោ អប្បមេយ្យោ ទុប្បរិយោគាហោ សេយ្យថាបិ មហាសមុទ្ទោ ។

១ ឱ. ម. រូបសង្ខាយ ។

(៣៩៩) បពិត្រមហារាជ សេចក្តីឧបមេយ្យក៏ដូច្នោះដែរ បុគ្គលកាលបញ្ញត្តិ គួរបញ្ញត្តនូវសត្វដោយរូបណា រូបនោះព្រះតថាគតបានលះបង់ហើយ បានកាត់ផ្តាច់ឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះតថាគតផុតចាកការរាប់នូវរូប ជាបុគ្គលជ្រៅ គណនាប្រមាណមិនបាន ស្ទង់បានដោយកម្រក្រៃពេក បពិត្រមហារាជ ដូចជាមហាសមុទ្រដែរ ។ ព្រះតថាគតមិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ បុគ្គលកាលបញ្ញត្តិ គួរបញ្ញត្តនូវសត្វដោយវេទនាណា វេទនានោះព្រះតថាគតបានលះបង់ហើយ បានកាត់ផ្តាច់ឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះតថាគតផុតចាកការរាប់ដោយវេទនា ជាបុគ្គលជ្រៅ គណនាប្រមាណមិនបាន ស្ទង់បានដោយកម្រក្រៃពេក បពិត្រមហារាជ ដូចជាមហាសមុទ្រដែរ ។

ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ។ យាយ សញ្ញាយ តថាគតំ ។បេ។ យេហិ សង្ខារេហិ តថាគតំ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ តេ សង្ខារា តថាគតស្ស បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវង្កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា ។ សង្ខារសង្ខ្យា វិមុត្តោ ខោ មហារាជ តថាគតោ គម្ភីរោ អប្បមេយ្យោ ទុប្បរិយោគាហោ សេយ្យថាបិ មហាសមុទ្ទោ ។ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ។ យេន វិញ្ញាណេន តថាគតំ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ តំ វិញ្ញាណំ តថាគតស្ស បហីនំ

ព្រះតថាគតមិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មានក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ នូវសត្វដោយសញ្ញាឯណា ។បេ។ បុគ្គលកាលបញ្ញត្ត គួរបញ្ញត្តនូវសត្វដោយសង្ខារទាំងឡាយឯណា សង្ខារទាំងនោះព្រះតថាគតបានលះបង់ហើយ បានកាត់រំលើងឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះតថាគតផុតស្រឡះចាកការរាប់នូវសង្ខារ ជាបុគ្គលជ្រៅ កំណត់ប្រមាណមិនបាន ស្ទង់បានដោយកម្រក្រៃពេក បពិត្រមហារាជ ដូចជាមហាសមុទ្រដែរ ។ ព្រះតថាគតមិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មានក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ បុគ្គលកាលបញ្ញត្ត គួរបញ្ញត្តនូវសត្វដោយវិញ្ញាណឯណា វិញ្ញាណនោះព្រះតថាគតបានលះបង់ហើយ

ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវង្កតំ អាយតឹ អនុប្បាទធម្មំ ។ វិញ្ញាណសង្ខយា វិមុត្តោ ខោ មហារាជ តថាគតោ គម្ភីរោ អប្បមេយ្យោ ទុប្បរិយោគាហោ សេយ្យថាបិ មហារាជ មហាសមុទ្ទោ ។ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិកោសលោ ខេមាយ ភិក្ខុនិយា ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ខេមំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

បានគាស់រំលើងឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យទៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះតថាគតផុតស្រឡះចាកការរាប់នូវវិញ្ញាណ ជាបុគ្គលជ្រៅ កំណត់ប្រមាណមិនបាន ស្ទង់បានដោយកម្រក្រៃពេក បពិត្រមហារាជ ដូចជាមហាសមុទ្រដែរ ។ ព្រះតថាគតមិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មានក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសលមានព្រះរាជហឫទ័យត្រេកអរអនុមោទនា ចំពោះភាសិតរបស់ខេមាភិក្ខុនី ហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំខេមាភិក្ខុនី ធ្វើប្រទក្សិណ ស្តេចចេញទៅ ។

[៦០០] អថខោ រាជា បសេនទិកោសលោ អបរេន សមយេន យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាជា បសេនទិកោសលោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ ភន្តេ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ មហារាជ មយា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បន ភន្តេ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ មហារាជ អព្យាកតំ មយា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ នុ ខោ ភន្តេ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ មហារាជ មយា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បន ភន្តេ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ មហារាជ អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ នុ ខោ ភន្តេ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ

[៦០០] លុះសម័យតទៅក្រោយមក ព្រះបាទបសេនទិកោសល ស្ដេចចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះបាទបសេនទិកោសលគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតឬទេ ។ បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនុ៎ះ តថាគតមិនបានព្យាករទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះសត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតឬអ្វី ។ បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនុ៎ះ តថាគតមិនបានព្យាករទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មានឬអ្វី ។ បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មាននុ៎ះ តថាគតមិនបានព្យាករទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬអ្វី ។ បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននុ៎ះ តថាគតមិនបានព្យាករទេ ។ កាលដែលខ្ញុំព្រះអង្គក្រាបទូលសួរដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតឬទេ ព្រះអង្គត្រាស់ថា

អព្យាកតំ ខោ ឯតំ មហារាជ មយា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ បេ ។ កឹ បន ភន្តេ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ឯតម្បិ ខោ មហារាជ អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

(៦០៧) តេនហិ មហារាជ តញ្ញេវេត្ថ បដិបុច្ឆិស្សាមិ យថា តេ ខមេយ្យ តថា នំ ព្យាករេយ្យាសិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ មហារាជ អត្ថិ តេ កោចិ គណកោ វា មុទ្ទិកោ វា សង្ខាយកោ វា យោ បហោតិ គង្គាយ វាលិកំ គណេតុំ ឯត្តកា វាលិកា ឥតិ វា ។ បេ ។

បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ តថាគតមិនបានព្យាករ ។ បេ ។ កាលដែលខ្ញុំព្រះអង្គក្រាបទូលសួរផ្ទួនថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬ ព្រះអង្គត្រាស់ថា បពិត្រមហារាជ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនខ្លះ តថាគតមិនបានព្យាករទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ដែលនាំព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករពាក្យខ្លះ ។

(៦០៧) បពិត្រមហារាជ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងសួរមហាបពិត្រព្រះអង្គក្នុងសេចក្តីនោះវិញ សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្យាករសេចក្តីនោះតាមទំនងដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យផងចុះ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច តើមានរាជបុរសណាមួយរបស់ព្រះអង្គ ជាអ្នកឈ្មោះគណកៈរាប់ដោយវិធីគុណក្តី ជាអ្នកឈ្មោះមុទ្ទិកៈរាប់ដោយម្រាមដៃក្តី ជាអ្នកឈ្មោះសង្ខាយកៈរាប់ដោយវិធីបូកក្តី តើអាចនឹងរាប់គ្រាប់ខ្សាច់ក្នុងទន្លេគង្គាថា គ្រាប់ខ្សាច់មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះក្តី ។ បេ ។

បត្តកានិ ភលិកាសតសហស្សានិ ឥតិ វាតិ ។ នោ ហេតំ កណ្ឌ ។ អត្ថិ បន តេ កោចិ គណកោ វា មុទ្ទិកោ វា សង្ខាយកោ វា យោ បហោតិ មហាសមុទ្ទេ ឧទកំ គណេតុំ(១) បត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកានិ ឥតិ វា ។បេ។ បត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសតសហស្សានិ ឥតិ វាតិ ។ នោ ហេតំ កណ្ឌ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មហា ហិ កណ្ឌ សមុទ្ទោ គម្ភីរោ អប្បមេយ្យោ ទុប្បរិយោគាឡ្ហោតិ ។

(២០៦) ឯវមេវ ខោ មហារាជ យេន រូបេន តថាគតំ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ តំ រូបំ តថាគតស្ស បហីនំ ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវង្កតំ

១ ម. ឧទកប្បមេតុំ ។

គ្រាប់ខ្សាច់មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះរយសែនក្តី បានឬទេ ។ ក៏មិនបានទេ ព្រះអង្គ ។ មួយវិញទៀត បើមានគណបុរសណាមួយរបស់ព្រះអង្គ ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការគិតដោយវិធីគុណក្តី ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការគិតដោយម្រាមដៃក្តី ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការគិតដោយវិធីបូកក្តី អាចនឹងរាប់ទឹកក្នុងមហាសមុទ្រថា ទឹកមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះអាឡ្ហកៈក្តី ។បេ។ មានប៉ុណ្ណេះរយសែនអាឡ្ហកៈក្តី បានឬទេ ។ ក៏មិនបានទេ ព្រះអង្គ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះថាសមុទ្រធំមានជម្រៅ កំណត់ប្រមាណមិនបាន ស្ទង់បានដោយកម្រក្រៃពេក ។

(២០៦) បពិត្រមហារាជ សេចក្តីនេះមានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ បុគ្គលកាលបញ្ញត្ត នូវបញ្ញត្តនូវសត្វដោយរូបណា រូបនោះតថាគតបានលះបង់ហើយ បានកាត់ផ្តាច់ឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព

អាយតឹ អនុប្បាទធម្មំ ។ រូបសង្ខយា វិមុត្តោ សោ មហារាជ តថាគតោ គម្ភីរោ អប្បមេយ្យោ ទុប្បរិយោគាឡ្ហោ សេយ្យថាបិ មហារាជ មហាសមុទ្ទោ ។ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ។ យាយ វេទនាយ ។ យាយ សញ្ញាយ ។ យេហិ សង្ខារេហិ ។ យេន វិញ្ញាណេន តថាគតំ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ តំ វិញ្ញាណំ តថាគតស្ស បហីនំ ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវង្កតំ អាយតឹ អនុប្បាទធម្មំ ។ វិញ្ញាណសង្ខយា វិមុត្តោ សោ មហារាជ តថាគតោ គម្ភីរោ អប្បមេយ្យោ ទុប្បរិយោគាឡ្ហោ សេយ្យថាបិ មហាសមុទ្ទោ ។

មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ ។ បពិត្រមហារាជ តថាគតផុតស្រឡះចាកការរាប់នូវរូប ជាបុគ្គលជ្រៅ កំណត់ប្រមាណមិនបាន ស្ទង់បានដោយកម្រក្រៃពេក បពិត្រមហារាជ ដូចជាមហាសមុទ្រដែរ ។ តថាគតមិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មានក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ (បុគ្គលកាលបញ្ញត្ត នូវបញ្ញត្តនូវសត្វ) ដោយវេទនាឯណា ។ ដោយសញ្ញាឯណា ។ ដោយសង្ខារទាំងឡាយឯណា ។ បុគ្គលកាលបញ្ញត្ត នូវបញ្ញត្តនូវសត្វដោយវិញ្ញាណឯណា វិញ្ញាណនោះ តថាគតបានលះបង់ហើយ បានកាត់រំលើងឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅទៀតឡើយ ។ បពិត្រមហារាជ តថាគតផុតស្រឡះចាកការរាប់នូវវិញ្ញាណ ជាបុគ្គលជ្រៅ កំណត់ប្រមាណមិនបាន ស្ទង់បានដោយកម្រក្រៃពេក បពិត្រមហារាជ ដូចជាមហាសមុទ្រដែរ ។

ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ឧបេតីតិ ។

(៦០៣) អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ យត្រ[១] ហិ នាម សត្ថុ ចេវ សាវកស្ស ច[២] អត្ថេន អត្ថោ ព្យញ្ជនេន ព្យញ្ជនំ សំសន្ទិស្សតិ សមេស្សតិ ន វិហាយិស្សតិ[៣] យទិទំ អគ្គបទស្មឹ ។ ឯកមិទាហំ ភន្តេ សមយំ ខេមំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ អបុច្ឆឹ ។ សាបិ មេ អយ្យា ឯតេហិ បទេហិ ឯតេហិ ព្យញ្ជនេហិ ឯតមត្ថំ ព្យាកាសិ សេយ្យថាបិ ភគវា ។ អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ យត្រ ហិ នាម សត្ថុ ចេវ សាវកស្ស ច អត្ថេន អត្ថោ ព្យញ្ជនេន ព្យញ្ជនំ សំសន្ទិស្សតិ សមេស្សតិ ន វិហាយិស្សតិ យទិទំ អគ្គ-

១ ឱ. ម. យត្រ ហិ ។ ២ សត្ថុ ច សាវកស្ស ច ។ ៣ វិគយិស្សតិ ។

តថាគតមិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មានក្តី មិនប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។

(៦០៣) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចំឡែកណាស់ ព្រោះថាបើនិយាយធៀបអត្ថដោយអត្ថ ព្យញ្ជនៈដោយព្យញ្ជនៈ របស់ព្រះសាស្តាផង របស់សាវកផង នឹងឃើញសមគ្នា មិនឃ្លៀងឃ្លាតគ្នាក្នុងបទដ៏ប្រសើរនេះឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សម័យមួយ ក្នុងកាលណានោះ ខ្ញុំព្រះអង្គចូលទៅរកនាងខេមាភិក្ខុនី ហើយបានសួរសេចក្តីនុ៎ះ ។ ឯនាងខេមាភិក្ខុនីជាម្ចាស់នោះ បានព្យាករសេចក្តីនុ៎ះ ដោយបទទាំងនុ៎ះ ដោយព្យញ្ជនៈទាំងនុ៎ះ ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ មានទំនងដូចជាព្រះដ៏មានព្រះភាគដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចំឡែកណាស់ ព្រោះថាបើនិយាយធៀបអត្ថដោយអត្ថ ព្យញ្ជនៈដោយព្យញ្ជនៈ របស់ព្រះសាស្តាផង របស់សាវកផង នឹងឃើញសមគ្នាមែន មិនឃ្លៀងឃ្លាតគ្នាក្នុងបទ

បនស្មឹ ។ ហន្ទចទានិ មយំ ភន្តេ គច្ឆាម ពហុកិច្ចា មយំ ពហុករណីយាតិ ។ យស្សទានិ ត្វំ មហារាជ កាលំ មញ្ញសីតិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិកោសលោ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមីតិ ។ បឋមំ ។

(២០២) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។

ដ៏ប្រសើរនេះឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ខ្ញុំព្រះអង្គសូមលាទៅក្នុងកាលឥឡូវនេះ (ព្រោះ) ខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកមានកិច្ចច្រើន មានការងារច្រើន ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គសំគាល់នូវកាលគួរក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះបាទបសេនទិកោសលទ្រង់ត្រេកអរ អនុមោទនា ចំពោះភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចធ្វើប្រទក្សិណស្តេចចេញទៅ ។ ចប់សូត្រទី ១ ។

(២០២) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងកូដាគារសាលា ខាងមហាវន ជិតក្រុងវេសាលី ។

តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា អនុរាធោ ភគវតោ អវិទូរេ អរញ្ញកុដិកាយំ វិហរតិ ។ អថខោ សម្ពហុលា អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា យេនាយស្មា អនុរាធោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា អនុរាធេន សទ្ធឹ សម្មោទឹសុ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា អាយស្មន្តំ អនុរាធំ ឯតទវោចុំ យោ សោ អាវុសោ អនុរាធ តថាគតោ ឧត្តមបុរិសោ បរមបុរិសោ បរមបត្តិបត្តោ តំ តថាគតោ ឥមេសុ ចតូសុ ឋានេសុ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេតិ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វាតិ ។

សម័យនោះឯង ព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងអរញ្ញកុដិកា (កុដិតូចតាំងនៅក្នុងព្រៃ) ជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយច្រើនគ្នា ចូលសំដៅទៅរកព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបនិយាយនឹងព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោអនុរាធ សត្វឯណាជាបុរសដ៏ឧត្តម ជាបុរសដ៏ប្រសើរដ៏ក្រៃលែង ដល់នូវចំណែកនៃគុណដ៏ក្រៃលែង ព្រះតថាគតកាលបញ្ញត្ត ក៏បញ្ញត្តនូវសត្វនោះក្នុងហេតុទាំង ៤ នេះ គឺថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ១ សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ១ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មាន ១ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ១ ។

យោ សោ អាវុសោ តថាគតោ ឧត្តមបុរិសោ បរមបុរិសោ បរមបត្តិបត្តោ តំ តថាគតោ អញ្ញត្រ ឥមេហិ ចតូហិ ឋានេហិ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេតិ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វាតិ ។

(៤០៩) ឯវំ វុត្តេ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា អាយស្មន្តំ អនុរាធំ ឯតទវោចុំ សោ ចាយំ ភិក្ខុ នវោ ភវិស្សតិ អចិរបព្វជិតោ ថេរោ វា បន ពាលោ អព្យត្តោតិ ។ អថខោ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា អាយស្មន្តំ អនុរាធំ នវវាទេន ច ពាលវាទេន ច អបសាទេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមឹសុ ។ អថខោ អាយស្មតោ អនុរាធស្ស អចិរបក្កន្តេសុ អញ្ញតិត្ថិយេសុ បរិព្វាជកេសុ ឯតទហោសិ សចេ ខោ[1]

[1] ម. ឧ. សចេ ខោ មំ តេ ។

ម្នាលអាវុសោ សត្វឯណាជាបុរសដ៏ឧត្តម ជាបុរសដ៏ប្រសើរ ដល់នូវចំណែកនៃគុណដ៏ប្រសើរ ព្រះតថាគតកាលបញ្ញត្ត រមែងបញ្ញត្តនូវសត្វនោះ ដោយវៀរលែងហេតុទាំង ៤ នេះចេញ គឺថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ១ សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ១ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះក៏មាន មិនកើតទៀតខ្លះក៏មាន ១ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ១ ។

(៤០៩) កាលបើព្រះអនុរាធត្ថេរពោលយ៉ាងនេះហើយ ទើបពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះ បាននិយាយទៅនឹងព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុ ដូច្នេះថា ភិក្ខុនេះជាភិក្ខុថ្មី ទើបនឹងបួស ឬជាភិក្ខុចាស់ ប៉ុន្តែល្ងង់ខ្លៅ មិនឈ្លាសវៃ ។ ទើបពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះ ពោលបន្តុះព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុ ដោយពាក្យថាជាភិក្ខុថ្មីផង ដោយពាក្យថាជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅផង ហើយនាំគ្នាក្រោកចាកអាសនៈដើរចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ កាលដែលពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយដើរចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ប្រសិនបើ

តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឧត្តរឹ បុច្ឆេយ្យុំ កថំ ព្យាករមានោ នុ ខ្វាហំ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ វុត្តវាទី ចេវ ភគវតោ អស្សំ ន ច ភគវន្តំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខេយ្យំ ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករេយ្យំ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហំ ឋានំ គច្ឆេយ្យាតិ ។

(២០៦) អថខោ អាយស្មា អនុរាធោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អនុរាធោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ ភគវតោ អវិទូរេ អរញ្ញកុដិកាយំ វិហរាមិ ។ អថខោ ភន្តេ សម្ពហុលា អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា យេនាហំ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា មយា សទ្ធឹ សម្មោទឹសុ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ ភន្តេ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា មំ ឯតទវោចុំ យោ សោ អាវុសោ អនុរាធ

ពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះគប្បីសួរតទៅទៀត តើកាលខ្ញុំព្យាករដល់ពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះដូចម្តេចហ្ន៎ ទើបឈ្មោះថាជាអ្នកពោលនូវពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយផង មិនគប្បីពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យមិនពិតផង គប្បីព្យាករនូវធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ផង ទាំងលំនាំនៃពាក្យដែលប្រកបដោយធម៌ណាមួយ ក៏មិនដល់នូវហេតុដែលគួរតិះដៀលផង ។

[២០៦] លំដាប់នោះ ព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអនុរាធដ៏មានអាយុគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គនៅក្នុងអរញ្ញកុដិកា ជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លំដាប់នោះ ពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយច្រើននាក់ បានចូលមករកខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូលមកដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងខ្ញុំព្រះអង្គ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនឹងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លុះបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បាននិយាយនឹងខ្ញុំព្រះអង្គដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោអនុរាធ សត្វណា

តថាគតោ ឧត្តមបុរិសោ បរមបុរិសោ បរមបត្តិបត្តោ តំ តថាគតោ ឥមេសុ ចតូសុ ឋានេសុ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេតិ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ បេ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វាតិ ។ ឯវំ វុត្តាហំ ភន្តេ តេ អញ្ញតិត្ថិយេ បរិព្វាជកេ ឯតទវោចំ យោ សោ អាវុសោ តថាគតោ ឧត្តមបុរិសោ បរមបុរិសោ បរមបត្តិបត្តោ តំ តថាគតោ អញ្ញត្រិមេហិ ចតូហិ ឋានេហិ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេតិ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ បេ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា មំ ឯតទវោចុំ សោ ចាយំ ភិក្ខុ នវោ ភវិស្សតិ អចិរបព្ពជិតោ ថេរោ វា បន ពាលោ

ជាបុរសដ៏ឧត្តម ជាបុរសដ៏ប្រសើរក្រៃលែង ជាអ្នកដល់នូវចំណែកនៃគុណដ៏ក្រៃលែង ព្រះតថាគតកាលបញ្ញត្ត ក៏រមែងបញ្ញត្តនូវសត្វនោះក្នុងហេតុទាំង ៤ យ៉ាងនេះ គឺថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ១ ។ បេ ។ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយពោលយ៉ាងនេះហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏បានពោលទៅនឹងពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោ សត្វឯណាជាបុរសដ៏ឧត្តម ជាបុរសដ៏ប្រសើរក្រៃលែង ជាអ្នកដល់នូវចំណែកនៃគុណដ៏ក្រៃលែង ព្រះតថាគតកាលបញ្ញត្ត ក៏រមែងបញ្ញត្តនូវសត្វនោះ វៀរលែងចាកហេតុទាំង ៤ យ៉ាងនេះចេញ គឺថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ១ ។ បេ ។ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើខ្ញុំព្រះអង្គពោលយ៉ាងនេះហើយ បរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះបានពោលនឹងខ្ញុំព្រះអង្គដូច្នេះថា លោកនេះជាភិក្ខុថ្មី ទើបនឹងបួស ឬជាភិក្ខុចាស់ តែល្ងង់ខ្លៅ

អព្យត្តោតិ ។ អថ ខោ មំ ភន្តេ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា នវវាទេន ច ពាលវាទេន ច អបសាទេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមិំសុ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ អចិរបក្កន្តេសុ តេសុ អញ្ញតិត្ថិយេសុ បរិព្វាជកេសុ ឯតទហោសិ សចេ ខោ មំ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឧត្តរិំ បុច្ឆេយ្យុំ កថំ ព្យាករមានោ នុ ខ្វាហំ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ វុត្តវាទី ចេវ ភគវតោ អស្សំ ន ច ភគវន្តំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខេយ្យំ ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករេយ្យំ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហំ ឋានំ គច្ឆេយ្យាតិ ។

មិនឈ្លាសវៃ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទើបបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះ ចុះពោលបន្តុះខ្ញុំព្រះអង្គដោយពាក្យថាជាភិក្ខុថ្មីផង ដោយពាក្យថាល្ងង់ខ្លៅផង ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈដើរចេញទៅ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ខ្ញុំព្រះអង្គក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ប្រសិនបើពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះគប្បីសួរតអញតទៅទៀត តើគួរតអញព្យាករដល់ពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះដូចម្តេចហ្ន៎ ទើបឈ្មោះថាជាអ្នកពោលតាមពាក្យដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយផង មិនពោលបង្កាច់ព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យមិនពិតផង គប្បីព្យាករនូវធម៌សមគួរដល់ធម៌ផង ចំណែកការពោលតាមលំដាប់នៃពាក្យដែលប្រកបដោយធម៌ណាមួយ ក៏មិនដល់នូវហេតុដែលគួរតិះដៀលផង ។

(២០៧) តំ កឹ មញ្ញសិ អនុរាធ រូបំ និច្ចំ វា អនិច្ចំ វាតិ ។ អនិច្ចំ ភន្តេ ។ យំ បនានិច្ចំ ទុក្ខំ វា តំ សុខំ វាតិ ។ ទុក្ខំ ភន្តេ ។ យំ បនានិច្ចំ ទុក្ខំ វិបរិណាមធម្មំ កល្លំ នុ តំ សមនុបស្សិតុំ ឯតំ មម ឯសោហមស្មិ ឯសោ មេ អត្តាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ វេទនា និច្ចា វា អនិច្ចា វាតិ ។ បេ ។ សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ និច្ចំ វា អនិច្ចំ វាតិ ។ អនិច្ចំ ភន្តេ ។ យំ បនានិច្ចំ ទុក្ខំ វា តំ សុខំ វាតិ ។ ទុក្ខំ ភន្តេ ។ យំ បនានិច្ចំ ទុក្ខំ វិបរិណាមធម្មំ កល្លំ នុ តំ សមនុបស្សិតុំ ឯតំ មម ឯសោហមស្មិ ឯសោ មេ អត្តាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

(២០៨) តស្មាតិហ អនុរាធ យំ កិញ្ចិ រូបំ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ឱឡារិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា យំ ទូរេ សន្តិកេ វា

(២០៧) ម្នាលអនុរាធ អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច រូបទៀង ឬមិនទៀង ។ មិនទៀងទេ ព្រះអង្គ ។ រូបឯណាមិនទៀង តើរូបនោះជាទុក្ខឬជាសុខ ។ ជាទុក្ខ ព្រះអង្គ ។ រូបឯណាមិនទៀង ជាទុក្ខ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា គួរយល់ឃើញនូវរូបនោះថា នុ៎ះរបស់អាត្មាអញ នុ៎ះជាអាត្មាអញ នុ៎ះជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញដែរឬ ។ ហេតុនោះមិនគួរទេ ព្រះអង្គ ។ ចុះវេទនាទៀងឬមិនទៀង ។ បេ ។ ចុះសញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ទៀងឬមិនទៀង ។ មិនទៀងទេ ព្រះអង្គ ។ ចុះវិញ្ញាណឯណាមិនទៀង តើវិញ្ញាណនោះជាទុក្ខឬជាសុខ ។ ជាទុក្ខ ព្រះអង្គ ។ ចុះវិញ្ញាណឯណាមិនទៀង ជាទុក្ខ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា គួរយល់ឃើញនូវវិញ្ញាណនោះថា នុ៎ះរបស់អាត្មាអញ នុ៎ះជាអាត្មាអញ នុ៎ះជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញដែរឬ ។ ហេតុនោះមិនគួរទេ ព្រះអង្គ ។

(២០៨) ម្នាលអនុរាធ ព្រោះហេតុនោះ រូបឯណានីមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី គ្រោតគ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ថ្លៃថ្លាក្តី រូបឯណាដែលនៅក្នុងទីឆ្ងាយក្តី ក្នុងទីជិតក្តី

សព្វំ រូបំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទដ្ឋព្វំ ។ យា កាចិ វេទនា អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នា យា កាចិ សញ្ញា យេ កេចិ សង្ខារា យំ កិញ្ចិ វិញ្ញាណំ អតីតា-នាគតបច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ឱឡារិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា យំ ទូរេ សន្តិកេ វា សព្វំ វិញ្ញាណំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទដ្ឋព្វំ ។ ឯវំ បស្សំ អនុរាធ សុតវា អរិយសាវកោ រូបស្មិំបិ និព្វិន្ទតិ វេទនាយបិ និព្វិន្ទតិ សញ្ញាយបិ និព្វិន្ទតិ សង្ខារេសុបិ និព្វិន្ទតិ វិញ្ញាណស្មិំបិ និព្វិន្ទតិ និព្វិន្ទំ វិរជ្ជតិ វិរាគា វិមុច្ចតិ ។ វិមុត្តស្មិំ វិមុត្តមិតិ ញាណំ ហោតិ ។

រូបទាំងអស់នោះ គ្រាន់តែជារូបប៉ុណ្ណោះ បុគ្គលគប្បីឃើញនូវរូបនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃតាមសេចក្តីពិតយ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អាត្មាអញទេ នុ៎ះមិនមែនជាអាត្មាអញទេ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនអាត្មាអញទេ ។ វេទនាឯណានីមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន សញ្ញាឯណានីមួយ សង្ខារទាំងឡាយឯណានីមួយ វិញ្ញាណឯណានីមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី គ្រោតគ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ថ្លៃថ្លាក្តី វិញ្ញាណឯណាដែលនៅក្នុងទីឆ្ងាយក្តី ក្នុងទីជិតក្តី វិញ្ញាណទាំងអស់នោះ គ្រាន់តែជាវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ បុគ្គលគប្បីឃើញនូវវិញ្ញាណនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃតាមសេចក្តីពិតយ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អាត្មាអញទេ នុ៎ះមិនមែនជាអាត្មាអញទេ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនអាត្មាអញទេ ។ ម្នាលអនុរាធ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលបើឃើញយ៉ាងនេះ រមែងនឿយណាយក្នុងរូបផង នឿយណាយក្នុងវេទនាផង នឿយណាយក្នុងសញ្ញាផង នឿយណាយក្នុងសង្ខារទាំងឡាយផង នឿយណាយក្នុងវិញ្ញាណផង កាលបើនឿយណាយ ចិត្តក៏ប្រាសចាកតម្រេក ព្រោះប្រាសចាកតម្រេក ចិត្តក៏ផុតស្រឡះចាក (អាសវៈ) ។ កាលបើចិត្តផុតស្រឡះហើយ ញាណក៏កើតឡើងថា ចិត្តផុតស្រឡះហើយ ។

ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាតិ ។

(៦០៩) តំ កឹ មញ្ញសិ អនុរុទ្ធ រូបំ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ វេទនំ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សញ្ញំ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សង្ខារេ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ វិញ្ញាណំ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

(៦១០) តំ កឹ មញ្ញសិ អនុរុទ្ធ រូបស្មឹ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ អញ្ញត្រ រូបា តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ វេទនាយ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ អញ្ញត្រ វេទនាយ ។បេ។ សញ្ញាយ ។បេ។ អញ្ញត្រ សញ្ញាយ ។បេ។ សង្ខារេសុ ។បេ។

ភិក្ខុនោះដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌ខ្ញុំបាននៅស្រេចហើយ សោឡសកិច្ចខ្ញុំបានធ្វើរួចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។

(៦០៩) ម្នាលអនុរុទ្ធ អ្នកសំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច អ្នកពិចារណាឃើញនូវរូបថាជាសត្វឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ អ្នកពិចារណាឃើញនូវវេទនាថាជាសត្វឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ អ្នកពិចារណាឃើញនូវសញ្ញាថាជាសត្វឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ អ្នកពិចារណាឃើញនូវសង្ខារទាំងឡាយថាជាសត្វឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ អ្នកពិចារណាឃើញនូវវិញ្ញាណថាជាសត្វឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។

(៦១០) ម្នាលអនុរុទ្ធ អ្នកសំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច អ្នកពិចារណាឃើញថាសត្វក្នុងរូបឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ អ្នកពិចារណាឃើញថាសត្វក្រៅអំពីរូបឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ អ្នកពិចារណាឃើញថាសត្វក្នុងវេទនាឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ អ្នកពិចារណាឃើញថាសត្វក្រៅអំពីវេទនាឬ ។បេ។ ក្នុងសញ្ញាឬ ។បេ។ ក្រៅអំពីសញ្ញាឬ ។បេ។ ក្នុងសង្ខារទាំងឡាយឬ ។បេ។

អញ្ញត្រ សង្ខារេហិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណស្មឹ តថាគតោតិ ស សីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ អញ្ញត្រ វិញ្ញាណំ តថា ន សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

(៦១១) តំ កឹ មញ្ញសិ អនុរាធ រូបំ វេទនំ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

(៦១២) តំ កឹ មញ្ញសិ អនុរាធ អយំ សោ អរូបី អវេទនោ អសញ្ញី អសង្ខារោ អវិញ្ញាណោ តថាគតោតិ សមនុបស្សសីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ឯត្ថ ច តេ អនុរាធ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សច្ចតោ វា ថេតតោ វា អនុបលព្ភិយមានេ(១) កល្លំ នុ តេតំ វេយ្យាករណំ យោ សោ អាវុសោ តថាគតោ ឧត្តមបុរិសោ បរមបុរិសោ បរមបត្តិបត្តោ តំ តថាគតោ អញ្ញត្រិមេហិ ចតូហិ ឋានេហិ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេតិ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ បេ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វាតិ ។

១ ម. អនុបលព្ភិយមានោ ។ ឱ. អនុបលព្ភមានេ ។

ក្រៅអំពីសង្ខារទាំងឡាយឬ ។ បេ ។ អ្នកពិចារណាឃើញថាសត្វក្នុងវិញ្ញាណឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ អ្នកពិចារណាឃើញថាសត្វក្រៅអំពីវិញ្ញាណឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។

(៦១១) ម្នាលអនុរាធ អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច អ្នកពិចារណាឃើញនូវរូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណថាជាសត្វឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។

(៦១២) ម្នាលអនុរាធ អ្នកសំគាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច អ្នកពិចារណាឃើញថាសត្វនេះគ្មានរូប គ្មានវេទនា គ្មានសញ្ញា គ្មានសង្ខារ គ្មានវិញ្ញាណឬ ។ មិនមែនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គ ។ ម្នាលអនុរាធ សភាវៈដែលអ្នកមិនត្រូវបានដោយពិតប្រាកដដោយទៀងទាត់ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ អ្នកគួរឃើញដែរឬ ត្រង់ពាក្យព្យាករណ៍នេះថា ម្នាលអាវុសោ សត្វឯណា ជាបុរសឧត្តម ជាបុរសដ៏ប្រសើរក្រៃលែង ជាអ្នកដល់នូវចំណែកនៃគុណដ៏ក្រៃលែង ព្រះតថាគតកាលបញ្ញត្ត ក៏មែនបញ្ញត្តនូវសត្វនោះ ដោយវៀរលែងហេតុទាំង ៤ នោះចេញ គឺថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី ។ បេ ។ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។

នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សាធុ សាធុ អនុរាធ បុព្វេ ចាហំ អនុរាធ ឯតរហិ ច ទុក្ខញ្ចេវ បញ្ញបេមិ ទុក្ខស្ស ច និរោធន្តិ ។ ទុតិយំ ។

(៤០៣) ឯកំ សមយំ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ អាយស្មា ច មហាកោដ្ឋិកោ ពារាណសិយំ វិហរន្តិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ អថខោ អាយស្មា មហា-កោដ្ឋិកោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អា-យស្មតា សារីបុត្តេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា មហាកោដ្ឋិកោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ អាវុសោ ភគវតា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បនាវុសោ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។

មិនមែនជាទុក្ខទេ ព្រះអង្គ ។ សាធុ ៗ អនុរាធ ម្នាលអនុរាធ ក្នុងកាលមុនក្តី ក្នុងកាលឥឡូវនេះក្តី តថាគតតែងបញ្ញត្តនូវទុក្ខនឹងហេតុជាទីរលត់នៃទុក្ខប៉ុណ្ណោះឯង ។ ចប់សូត្រទី ២ ។

(៤០៣) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនិងព្រះមហា-កោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងឥសិបតនមិគទាយវន ជិតក្រុងពារាណសី ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុចេញចាកទីសម្ងំក្នុងវេលាសា-យណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនឹងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានពោលនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតឬទេ ។ ព្រះសារីបុត្តឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដូច្នេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ ម្នាលអាវុសោ សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតឬទេ ។

ឯតម្បិ ខោ អាវុសោ អព្យាកតំ ភគវតា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ នុ ខោ អាវុសោ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ អាវុសោ ភគវតា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បនាវុសោ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ អាវុសោ អព្យាកតំ ភគវតា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ នុ ខោ អាវុសោ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ អាវុសោ ភគវតា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។បេ។ កឹ បនាវុសោ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ឯតម្បិ ខោ អាវុសោ អព្យាកតំ ភគវតា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កោ នុ ខោ អាវុសោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តីក៏មាន មិនកើតទៀតក្ដីក៏មានឬ ។ ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្ដីក៏មាន មិនកើតទៀតក្ដីក៏មាននេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ ម្នាលអាវុសោ ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬ ។ ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករដែរ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរថា ម្នាលអាវុសោ ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតឬទេ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។បេ។ កាលដែលខ្ញុំសួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់មិនបានព្យាករទេ ។ ម្នាលអាវុសោ តើជាហេតុ តើជាបច្ច័យ ដែលនាំព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនឲ្យទ្រង់ព្យាករពាក្យនេះ ។

(៤០៤) ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ខោ អាវុសោ រូបគតមេតំ ។ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ រូបគតមេតំ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ រូបគតមេតំ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ រូបគតមេតំ ។ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ខោ អាវុសោ វេទនាគតមេតំ ។ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វេទនាគតមេតំ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វេទនាគតមេតំ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វេទនាគតមេតំ ។ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ខោ អាវុសោ សញ្ញាគតមេតំ ។

(៤០៤) ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនេះ គ្រាន់តែជារូបទេ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនោះ ក៏គ្រាន់តែជារូបដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្ដីក៏មាន មិនកើតទៀតក្ដីក៏មាននេះ គ្រាន់តែជារូបដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ គ្រាន់តែជារូបដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនេះ គ្រាន់តែជាវេទនាទេ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនោះ គ្រាន់តែជាវេទនាដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្ដីក៏មាន មិនកើតទៀតក្ដីក៏មាននេះ ក៏គ្រាន់តែជាវេទនាដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ ក៏គ្រាន់តែជាវេទនាដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនេះ គ្រាន់តែជាសញ្ញាទេ ។

ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ សញ្ញាគតមេតំ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ សញ្ញាគតមេតំ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ សញ្ញាគតមេតំ ។ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ខោ អាវុសោ សង្ខារគតមេតំ ។ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ សង្ខារគតមេតំ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ សង្ខារគតមេតំ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ សង្ខារគតមេតំ ។ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ខោ អាវុសោ វិញ្ញាណគតមេតំ ។ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វិញ្ញាណគតមេតំ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វិញ្ញាណគតមេតំ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វិញ្ញាណគតមេតំ ។ អយំ ខោ អាវុសោ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។ តតិយំ ។

ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនេះ គ្រាន់តែជាសញ្ញាដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្នុងកំណើត មិនកើតទៀតក្នុងកំណើតនេះ គ្រាន់តែជាសញ្ញាដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ គ្រាន់តែជាសញ្ញាដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនេះ គ្រាន់តែជាសង្ខារទេ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនេះ គ្រាន់តែជាសង្ខារដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្នុងកំណើត មិនកើតទៀតក្នុងកំណើតនេះ គ្រាន់តែជាសង្ខារដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ ក៏គ្រាន់តែជាសង្ខារដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតនេះ គ្រាន់តែជាវិញ្ញាណទេ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតនេះ គ្រាន់តែជាវិញ្ញាណដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្នុងកំណើត មិនកើតទៀតក្នុងកំណើតនេះ គ្រាន់តែជាវិញ្ញាណដែរ ។ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ ក៏គ្រាន់តែជាវិញ្ញាណដែរ ។ ម្នាលអាវុសោ នេះឯងជាហេតុ នេះឯងជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករពាក្យនេះ ។ ចប់សូត្រទី ៣ ។

(៤០៥) ឯកំ សមយំ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ អាយស្មា ច មហាកោដ្ឋិតោ ពារាណសិយំ វិហរន្តិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ បេ ។ សាយេវ បុច្ឆា កោ នុ ខោ អាវុសោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

(៤០៦) រូបំ ខោ អាវុសោ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ រូបសមុទយំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ រូបនិរោធំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ រូបនិរោធគាមិនឹបដិបទំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។

(៤០៥) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ និងព្រះមហាកោដ្ឋិតដ៏មានអាយុ នៅក្នុងព្រៃឥសិបតនមិគទាយវ័ន ជិតក្រុងពារាណសី ។ បេ ។ ការផេណ្ដីនឹងសួរនោះក៏កើតឡើងថា ម្នាលអាវុសោ ហេតុដូចម្ដេចហ្ន៎ បច្ច័យដូចម្ដេចហ្ន៎ ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះ ។

(៤០៦) ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គល មិនដឹង មិនឃើញ នូវរូបតាមសភាវៈពិត មិនដឹង មិនឃើញ នូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃរូបតាមសភាវៈពិត មិនដឹង មិនឃើញ នូវសេចក្ដីរលត់នៃរូបតាមសភាវៈពិត មិនដឹង មិនឃើញ នូវបដិបទាដ៏ញុំាងសត្វឲ្យដល់នូវសេចក្ដីរលត់នៃរូបតាមសភាវៈពិតទេ បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីប្រកាន់ដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីប្រកាន់ដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីប្រកាន់ដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះ ក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីប្រកាន់ដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។

វេទនំ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ វិញ្ញាណសមុទយំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ វិញ្ញាណនិរោធំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ វិញ្ញាណនិរោធគាមិនឹបដិបទំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។

កាលបើបុគ្គល មិនដឹង មិនឃើញនូវវេទនា សញ្ញា សង្ខារទាំងឡាយ និងវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត មិនដឹង មិនឃើញ នូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត មិនដឹង មិនឃើញ នូវសេចក្ដីរលត់នៃវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត មិនដឹង មិនឃើញ នូវបដិបទាដែលដល់នូវសេចក្ដីរលត់នៃវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះទើបមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះ ក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។

(២១៧) រូបញ្ច ខោ អាវុសោ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ រូបសមុទយំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ រូបនិរោធំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ រូបនិរោធគាមិនិំ បដិបទំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ វេទនំ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ វិញ្ញាណសមុទយំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ វិញ្ញាណនិរោធំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ វិញ្ញាណនិរោធគាមិនិំ បដិបទំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ

(២១៧) ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គល ដឹង ឃើញ នូវរូបតាមសភាវៈពិត ដឹង ឃើញ នូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃរូបតាមសភាវៈពិត ដឹង ឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃរូបតាមសភាវៈពិត ដឹង ឃើញ នូវបដិបទា ដើម្បីដល់នូវសេចក្តីរលត់នៃរូបតាមសភាវៈពិតហើយ បុគ្គលនោះក៏មិនមានសេចក្តីប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ។បេ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។ កាលបើបុគ្គល ដឹង ឃើញ នូវវេទនា សញ្ញា សង្ខារទាំងឡាយ នឹងវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត ដឹង ឃើញ នូវហេតុជាទីកើតឡើងនៃវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត ដឹង ឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត ដឹង ឃើញ នូវបដិបទាដើម្បីដល់នូវសេចក្តីរលត់នៃវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះក៏មិនមានសេចក្តីប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី មិនកើតទៀតក្តីក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។ ម្នាលអាវុសោ នេះឯង

ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេនេតំ(១) អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។ ចតុត្ថំ ។

(៦១៨) ឯកំ សមយំ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ អាយស្មា ច មហាកោដ្ឋិកោ ពារាណសិយំ វិហរន្តិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។បេ។ សាយេវ បុច្ឆា កោ នុ ខោ អាវុសោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

(៦១៩) រូបេ ខោ អាវុសោ អវីតរាគស្ស អវីតឆន្ទស្ស អវីតបេមស្ស អវីតបិបាសស្ស អវីតបរិឡាហស្ស អវីតតណ្ហស្ស ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។

១ ម. យេន តំ ។

ជាហេតុ នេះឯងជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករ នូវពាក្យនេះ ។ ចប់សូត្រទី ៤ ។

(៦១៨) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនឹងព្រះមហាកោដ្ឋិតដ៏មានអាយុ នៅក្នុងព្រៃឥសិបតនមិគទាយវ័ន ជិតក្រុងពារាណសី ។បេ។ ការសាកសួរនោះឯងកើតឡើងថា ម្នាលអាវុសោ ហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បច្ច័យដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករ នូវពាក្យនេះ ។

(៦១៩) ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមិនប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រាសចាកសេចក្តីពេញចិត្ត មិនប្រាសចាកសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រាសចាកសេចក្តីស្រេកឃ្លាន មិនប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិនប្រាសចាកតណ្ហាក្នុងរូបទេ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីប្រកាន់ថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។

វេទនាយ សញ្ញាយ សង្ខារេសុ វិញ្ញាណេ អវិគតរាគស្ស អវិគតច្ឆន្ទស្ស អវិគតបេមស្ស អវិគតបិបាសស្ស អវិគតបរិឡាហស្ស អវិគតតណ្ហស្ស ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។

(៦៦០) រូបេ ច ខោ អាវុសោ វិគតរាគស្ស ។បេ។ វេទនាយ សញ្ញាយ សង្ខារេសុ វិញ្ញាណេ វិគតរាគស្ស វិគតច្ឆន្ទស្ស វិគតបេមស្ស វិគតបិបាសស្ស វិគតបរិឡាហស្ស វិគតតណ្ហស្ស ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។ បញ្ចមំ ។

កាលបើបុគ្គលមិនប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រាសចាកសេចក្ដីពេញចិត្ត មិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ មិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រេកឃ្លាន មិនប្រាសចាកសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយ មិនប្រាសចាកចំណង់ក្នុងវេទនា សញ្ញា សង្ខារទាំងឡាយ នឹងវិញ្ញាណទេ បុគ្គលនោះរមែងមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។

(៦៦០) ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលប្រាសចាកតម្រេកក្នុងរូប ។បេ។ កាលបើបុគ្គលប្រាសចាកតម្រេក ប្រាសចាកសេចក្ដីពេញចិត្ត ប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ ប្រាសចាកសេចក្ដីស្រេកឃ្លាន ប្រាសចាកសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយ ប្រាសចាកចំណង់ ក្នុងវេទនា សញ្ញា សង្ខារទាំងឡាយ នឹងវិញ្ញាណហើយ បុគ្គលនោះក៏មិនមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ។បេ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។ ម្នាលអាវុសោ នេះឯងជាហេតុ នេះឯងជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះ ។ ចប់សូត្រទី ៥ ។

[៤៦១] ឯកំ សមយំ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ អាយស្មា ច មហាកោដ្ឋិកោ ពារាណសិយំ វិហរន្តិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនាយស្មា មហាកោដ្ឋិកោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា មហាកោដ្ឋិកេន សទ្ធិំ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ អាយស្មន្តំ មហាកោដ្ឋិកំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ អាវុសោ មហាកោដ្ឋិក ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។បេ។ កឹ បនាវុសោ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ឯតម្បិ ខោ អាវុសោ អព្យាកតំ ភគវតា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កោ នុ ខោ អាវុសោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

(៤៦១) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនឹងព្រះមហាកោដ្ឋិកដ៏មានអាយុ នៅក្នុងព្រៃឥសិបតនមិគទាយវៈ ជិតក្រុងពារាណសី ។ គ្រានោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុចេញអំពីទីសម្ងំក្នុងសាយណ្ហសម័យ ក៏ចូលទៅរកព្រះមហាកោដ្ឋិកដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្ដីរីករាយជាមួយនឹងព្រះមហាកោដ្ឋិកដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនឹងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏គង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានពោលនឹងព្រះមហាកោដ្ឋិតដ៏មានអាយុដោយពាក្យដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោមហាកោដ្ឋិក សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដែរឬហ្ន៎ ។បេ។ ម្នាលអាវុសោ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬហ្ន៎ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុសួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមហាកោដ្ឋិតដ៏មានអាយុក៏ឆ្លើយថា អាវុសោ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែននេះ ទុកជាព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់មិនបានព្យាករ ។ ម្នាលអាវុសោ ហេតុដូចម្ដេចហ្ន៎ បច្ច័យដូចម្ដេចហ្ន៎ ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះ ។

(៦៦២) រូបារាមស្ស ខោ អាវុសោ រូបរតស្ស រូបសម្មុទិតស្ស រូបនិរោធំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ វេទនារាមស្ស ខោ អាវុសោ វេទនារតស្ស វេទនាសម្មុទិតស្ស វេទនានិរោធំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។ បេ ។ សញ្ញារាមស្ស ខោ អាវុសោ ។ សង្ខារារាមស្ស ខោ អាវុសោ ។

(៦៦៦) ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងរូប ត្រេកអរក្នុងរូប រីករាយក្នុងរូប មិនដឹង មិនឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃរូបតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះរមែងមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះ ក៏មាន ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងវេទនា ត្រេកអរក្នុងវេទនា រីករាយក្នុងវេទនា មិនដឹង មិនឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃវេទនាតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះរមែងមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។ បេ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងសញ្ញា ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងសង្ខារ ។

វិញ្ញាណារាមស្ស ខោ អាវុសោ វិញ្ញាណរតស្ស វិញ្ញាណសម្មុទិតស្ស វិញ្ញាណនិរោធំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។

[៤៦៣] ន រូបារាមស្ស ខោ អាវុសោ ន រូបរតស្ស ន រូបសម្មុទិតស្ស រូបនិរោធំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ ន វេទនារាមស្ស ខោ អាវុសោ ។ ន សញ្ញារាមស្ស ខោ អាវុសោ ។ ន សង្ខារារាមស្ស ខោ អាវុសោ ។ ន វិញ្ញាណារាមស្ស ខោ អាវុសោ ន វិញ្ញាណរតស្ស

ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងវិញ្ញាណ ត្រេកអរក្នុងវិញ្ញាណ រីករាយក្នុងវិញ្ញាណ មិនដឹង មិនឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃវិញ្ញាណតាមសេចក្តីពិត បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។

(៤៦៣) ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមិនមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងរូប មិនត្រេកអរក្នុងរូប មិនរីករាយក្នុងរូប ក៏ដឹង ឃើញនូវសេចក្តីរលត់នៃរូបតាមសេចក្តីពិត បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ កើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះថា សត្វបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមិនមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងវេទនា ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមិនមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងសញ្ញា ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមិនមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងសង្ខារ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមិនមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងវិញ្ញាណ មិនត្រេកអរក្នុងវិញ្ញាណ

ន វិញ្ញាណសម្មុទិតស្ស វិញ្ញាណនិរោធំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ ន ហោតិ តថាគតោ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ អយម្បិ ខោ អាវុសោ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

[៤៤៤] សិយា បនាវុសោ អញ្ញោបិ បរិយាយោ យេន បរិយាយេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។ សិយា អាវុសោ ។ ភវារាមស្ស ខោ អាវុសោ ភវរតស្ស ភវសម្មុទិតស្ស ភវនិរោធំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។

មិនត្រេកអរក្នុងវិញ្ញាណ ដឹង ឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃវិញ្ញាណតាមសភាវៈពិត ទើបបុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។ មិនកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក៏មាន ។ ម្នាលអាវុសោ នេះឯងជាហេតុ នេះឯងជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះ ។

[៤៤៤] ម្នាលអាវុសោ នៅមានបរិយាយដទៃទៀត ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះវិញឬ ។ ម្នាលអាវុសោ បរិយាយនោះមាន ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងភព ត្រេកអរក្នុងភព រីករាយក្នុងភព មិនដឹង មិនឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃភពតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះរមែងមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។

(៤៤៨) ន ភវារាមស្ស ខោ អាវុសោ ន ភវរតស្ស ន ភវសម្មុទិតស្ស ភវនិរោធំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ អយម្បិ ខោ អាវុសោ បរិយាយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

(៤៤៩) សិយា បនាវុសោ អញ្ញោបិ បរិយាយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។ សិយា អាវុសោ ។ ឧបាទានារាមស្ស ខោ អាវុសោ ឧបាទានរតស្ស ឧបាទានសម្មុទិតស្ស ឧបាទាននិរោធំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។

(៤៤៨) កាលបើបុគ្គលមិនមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងភព មិនត្រេកអរក្នុងភព មិនរីករាយក្នុងភព ដឹង ឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃភពតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។ ម្នាលអាវុសោ នេះឯងជាបរិយាយដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះ ។

(៤៤៩) ម្នាលអាវុសោ នៅមានបរិយាយដទៃទៀត ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ បរិយាយនោះមាន ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងឧបាទាន ត្រេកអរក្នុងឧបាទាន រីករាយក្នុងឧបាទាន មិនដឹង មិនឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃឧបាទានតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះរមែងមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។

[៤២៧] ន ឧបាទានារាមស្ស ខោ អាវុសោ ន ឧបាទានរតស្ស ន ឧបាទានសម្មុទិតស្ស ឧបាទាននិ-រោធំ ជានតោ បស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថា-គតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ អយម្បិ ខោ អាវុសោ បរិយាយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។

[៤២៨] សិយា បនាវុសោ អញ្ញោបិ បរិយាយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតាតិ ។ សិយា អាវុសោ ។ តណ្ហារាមស្ស ខោ អាវុសោ តណ្ហារតស្ស តណ្ហា-សម្មុទិតស្ស តណ្ហានិរោធំ អជានតោ អបស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ហោតិ ។

[៤២៧] ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមិនមានសេចក្តីត្រេកត្រ-អាលក្នុងឧបាទាន មិនត្រេកអរក្នុងឧបាទាន មិនរីករាយក្នុងឧបាទាន ដឹង ឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃឧបាទានតាមសភាវៈពិត ទើបបុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។ ម្នាលអាវុសោ នេះឯងជាបរិយាយដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះ ។

[៤២៨] ម្នាលអាវុសោ នៅមានបរិយាយដទៃទៀត ដែលនាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ បរិយាយនោះមាន ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមានសេចក្តីត្រេក-ត្រអាលក្នុងតណ្ហា ត្រេកអរក្នុងតណ្ហា រីករាយក្នុងតណ្ហា មិនដឹង មិនឃើញ នូវសេចក្តីរលត់នៃតណ្ហាតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះរមែងមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។

(៦៦៨) ន តណ្ហាកាមស្ស ខោ អាវុសោ ន តណ្ហារាគស្ស ន តណ្ហាសម្មុទិតស្ស តណ្ហាធិកេធំ ផា-នោ បស្សតោ យថាភូតំ ហោតិ គតាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ គតាគតោ បរំ មរណាតិបិស្ស ន ហោតិ ។ អយំ ខោ អាវុសោ បរិយាយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតា ។ សិយា បនាវុសោ អញ្ញោបិ បរិយាយោ យេនេតំ អព្យាកតំ ភគវតា ។ បត្ថធានំ អាវុសោ សារីបុត្ត ឥតោ ឧត្តរី កឹ ឥច្ឆសិ តណ្ហាសង្ខយវិមុត្តស្ស អាវុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុនោ វដ្ដំ[1] នត្ថិ បញ្ញាបនា-យាតិ ។ ឆដ្ឋំ ។

១. ម. វដ្ដំ ។

(៦៦៨) ម្នាលអាវុសោ កាលបើបុគ្គលមិនមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងតណ្ហា មិនត្រេកអរក្នុងតណ្ហា មិនរីករាយក្នុងតណ្ហា ដ៏ង ហើយ ចូលសេចក្តីលះបង់តណ្ហាតាមសភាវៈពិត បុគ្គលនោះរមែងមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន ។បេ។ បុគ្គលនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ក៏មាន ។ ម្នាលអាវុសោ នេះឯងជាបរិយាយ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះ ។ ម្នាលអាវុសោ នៅមានបរិយាយដទៃទៀត ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករនូវពាក្យនេះដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ក្នុងសេចក្តីនុ៎ះ លោកចង់សួររឿងអ្វីតទៅទៀត ក៏ព្រោះហេតុនេះ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត វដ្ដៈរបស់ភិក្ខុដែលផុតស្រឡះព្រោះការអស់ទៅនៃតណ្ហា មិនមានប្រាកដឡើយ ។ ចប់សូត្រទី ៦ ។

[៤៣០] អថខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ យេនា-
យស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
អាយស្មតា មហាមោគ្គល្លានេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោ-
ទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និ-
សីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ
អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ ភោ
មោគ្គល្លាន សស្សតោ លោកោតិ ។ អព្យាកតំ ខោ
ឯតំ វច្ឆ ភគវតា សស្សតោ លោកោតិ ។ កឹ បនាវុសោ
ភោ មោគ្គល្លាន អសស្សតោ លោកោតិ ។ ឯតម្បិ
ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ ភគវតា អសស្សតោ លោកោតិ ។
កឹ នុ ខោ ភោ មោគ្គល្លាន អន្តវា លោកោតិ ។
អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ ភគវតា អន្តវា លោកោតិ ។
កឹ បន ភោ មោគ្គល្លាន អនន្តវា លោកោតិ ។ ឯតម្បិ
ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ ភគវតា អនន្តវា លោកោតិ ។
កឹ នុ ខោ ភោ មោគ្គល្លាន តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។

[៤៣០] គ្រានោះឯង វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកចូលទៅរកព្រះមហា-
មោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏រីករាយជា-
មួយនឹងព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ
នឹងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះវច្ឆគោត្ត-
បរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានពោលនឹងព្រះមហាមោគ្គល្លាន
ដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន លោកទៀងឬ
ក៏ម្តេច ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករ
ថា លោកទៀងដូច្នេះទេ ។ ម្នាលអាវុសោមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន ចុះលោក
មិនទៀងទេឬ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់
ព្យាករថា លោកមិនទៀងដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន
លោកមានទីបំផុតឬក៏ម្តេច ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិន
បានទ្រង់ព្យាករថា លោកមានទីបំផុតដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គ-
ល្លានដ៏ចំរើន ចុះលោកមិនមានទីបំផុតទេឬ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នេះ
ទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន ជីវៈនោះក៏សរីរៈនោះឬក៏ម្តេច ។

អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ ភគវតា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ កឹ បន ភោ មោគ្គល្លាន អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ ភគវតា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ កឹ បន ភោ មោគ្គល្លាន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ ភគវតា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បន ភោ មោគ្គល្លាន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ ភគវតា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ មោគ្គល្លាន ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ ភគវតា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បន ភោ មោគ្គល្លាន នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ ភគវតា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។

ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា ជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬអ្វី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដែរឬអ្វី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន ចុះសត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតឬអ្វី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏មិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះឬអ្វី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬអ្វី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏មិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នេះទេ ។

[៤៣១] កោ នុ ខោ ភោ គោតម ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ បុដ្ឋានំ ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ កោ បន ភោ គោតម ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន សមណស្ស គោតមស្ស ឯវំ បុដ្ឋស្ស ន ឯវំ វេយ្យាករណំ(១) ហោតិ សស្សតោ លោកោតិបិ អសស្សតោ លោកោតិបិ អន្តវា លោកោតិបិ អនន្តវា លោកោតិបិ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិបិ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិបិ ហោតិ

---

១ ម. ព្យាករណំ ។

[៤៣១] បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បច្ច័យដូចម្តេចហ្ន៎ កាលបើអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមានពាក្យដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ថាលោកមិនទៀងក្តី ថាលោកមានទីបំផុតក្តី ថាលោកមិនមានទីបំផុតក្តី ថាជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះក្តី ថាជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃក្តី ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក្តី សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះក្តី សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច កាលបើព្រះសមណគោតម ត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ក៏មិនមានពាក្យព្យាករយ៉ាងនេះថា លោកទៀងខ្លះ លោកមិនទៀងខ្លះ លោកមានទីបំផុតខ្លះ លោកមិនមានទីបំផុតខ្លះ ថាជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះខ្លះ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃខ្លះ

តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបីតិ ។

[៤៣៤] អញ្ញតិត្ថិយា ខោ វច្ឆ បរិព្វាជកា ចក្ខុំ ឯតំ មម ឯសោហមស្មិ ឯសោ មេ អត្តាតិ សមនុបស្សន្តិ ។បេ។ ជិវ្ហំ ឯតំ មម ឯសោហមស្មិ ឯសោ មេ អត្តាតិ សមនុបស្សន្តិ ។បេ។ មនំ ឯតំ មម ឯសោហមស្មិ ឯសោ មេ អត្តាតិ សមនុបស្សន្តិ ។ តស្មា អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ បុដ្ឋានំ ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ តថាគតោ ច ខោ វច្ឆ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ចក្ខុំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ សមនុបស្សតិ ។បេ។ ជិវ្ហំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ សមនុបស្សតិ ។បេ។ មនំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ សមនុបស្សតិ ។

សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនខ្លះ ។

(៤៣៤) ម្នាលវច្ឆៈ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ពិចារណាឃើញនូវចក្ខុថា នុ៎ះជារបស់អាត្មាអញ នុ៎ះជាអាត្មាអញ នុ៎ះជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។បេ។ ពិចារណាឃើញនូវអណ្តាតថា នុ៎ះជារបស់អាត្មាអញ នុ៎ះជាអាត្មាអញ នុ៎ះជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។បេ។ ពិចារណាឃើញនូវចិត្តថា នុ៎ះជារបស់អាត្មាអញ នុ៎ះជាអាត្មាអញ នុ៎ះជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។ ហេតុនោះ កាលបើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមានពាក្យព្យាករយ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ។បេ។ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ឯព្រះតថាគតជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ពិចារណាឃើញនូវចក្ខុថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាអាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។បេ។ ទ្រង់ពិចារណាឃើញនូវអណ្តាតថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាអាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។បេ។ ទ្រង់ពិចារណាឃើញនូវចិត្តថា នុ៎ះមិនមែនជារបស់អាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាអាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។

តស្មា តថាគតស្ស ឯវំ បុដ្ឋស្ស ន ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិបិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ។

(៤៣៣) អថខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ ឧដ្ឋាយាសនា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ ភោ គោតម សស្សតោ លោកោតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ មយា សស្សតោ លោកោតិ ។បេ។ កឹ បន ភោ គោតម នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កោ នុ ខោ ភោ គោតម ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ បុដ្ឋានំ ឯវំ វេយ្យា-

ព្រោះហេតុនោះ កាលបើព្រះតថាគតត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមិនមានពាក្យព្យាករយ៉ាងនេះថា លោកទៀងខ្លះ ។បេ។ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនខ្លះ ។

(៤៣៣) គ្រានោះឯង វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនឹងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន លោកទៀងឬទេ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ តថាគតមិនបានព្យាករថា លោកទៀងដូច្នេះទេ ។បេ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬទេ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ តថាគតក៏មិនបានព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បច្ច័យដូចម្តេចហ្ន៎ កាលបើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមានពាក្យព្យាករ

ការណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ កោ បន ភោ គោតម ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន ភោតោ គោតមស្ស ឯវំ បុដ្ឋស្ស ន ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិបិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបីតិ ។

[៤៣៤] អញ្ញតិត្ថិយា ខោ វច្ឆ បរិព្វាជកា ចក្ខុំ ឯតំ មម ឯសោហមស្មិ ឯសោ មេ អត្តាតិ សមនុបស្សន្តិ ។បេ។ ជិវ្ហំ ឯតំ មម ឯសោហមស្មិ ឯសោ មេ អត្តាតិ សមនុបស្សន្តិ ។បេ។ មនំ ឯតំ មម ឯសោហមស្មិ ឯសោ មេ អត្តាតិ សមនុបស្សន្តិ ។ តស្មា អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ បុដ្ឋានំ ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។

យ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ។បេ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ចុះហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច កាលបើព្រះគោតមដ៏ចំរើនត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ មិនមានពាក្យព្យាករយ៉ាងនេះថា លោកទៀងខ្លះ ។បេ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនខ្លះ ។

[៤៣៤] ម្នាលវច្ឆៈ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក រមែងពិចារណាឃើញនូវចក្ខុថា នុ៎ះជារបស់អាត្មាអញ នុ៎ះជាអាត្មាអញ នុ៎ះជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។បេ។ ពិចារណាឃើញនូវអណ្តាតថា នុ៎ះរបស់អាត្មាអញ នុ៎ះជាអាត្មាអញ នុ៎ះជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។បេ។ ពិចារណាឃើញនូវចិត្តថា នុ៎ះរបស់អាត្មាអញ នុ៎ះជាអាត្មាអញ នុ៎ះជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។ ព្រោះហេតុនោះ កាលបើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមានពាក្យព្យាករយ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ។បេ។

នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ តថាគតោ ច ខោ វច្ឆ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ចក្ខុំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ សមនុបស្សតិ ។ បេ ។ ជិវ្ហំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ សមនុបស្សតិ ។ បេ ។ មនំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ សមនុបស្សតិ ។ តស្មា តថាគតស្ស ឯវំ បុដ្ឋស្ស ន ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិបិ អសស្សតោ លោកោតិបិ អន្តវា លោកោតិបិ អនន្តវា លោកោតិបិ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិបិ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិបិ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបីតិ ។

ជាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ចំណែកព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធពិចារណាឃើញនូវចក្ខុថា នុ៎ះមិនមែនជារបស់អាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាអាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។ បេ ។ ពិចារណាឃើញនូវអណ្តាតថា នុ៎ះមិនមែនជារបស់អាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាអាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។ បេ ។ ពិចារណាឃើញនូវចិត្តថា នុ៎ះមិនមែនជារបស់អាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាអាត្មាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អាត្មាអញ ។ ព្រោះហេតុនោះ កាលតថាគតត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមិនមានពាក្យព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងឬ ថាលោកមិនទៀងឬ ថាលោកមានទីបំផុតឬ ថាលោកមិនមានទីបំផុតឬ ថាជីវៈនោះគឺសរីរៈនោះឬ ថាជីវៈដទៃសរីរៈដទៃឬ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតឬ ថាសត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតឬ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានឬ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬ ។

[៤៣៥] អច្ឆរិយំ ភោ គោតម អព្ភុតំ ភោ គោតម យត្រ ហិ នាម សត្ថុ ច សាវកស្ស ច អត្ថេន អត្ថោ ព្យញ្ជនេន ព្យញ្ជនំ សំសន្ទិស្សតិ សមេស្សតិ ន វិហាយិស្សតិ យទិទំ អគ្គបទស្មឹ ។ ឥទានាហំ ភោ គោតម សមណំ មហាមោគ្គល្លានំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ អបុច្ឆឹ សមណោបិ មេ មហាមោគ្គល្លានោ ឯតេហិ បទេហិ ឯតេហិ ព្យញ្ជនេហិ ឯតមត្ថំ ព្យាកាសិ សេយ្យថាបិ ភវំ គោតមោ ។ អច្ឆរិយំ ភោ គោតម អព្ភុតំ ភោ គោតម យត្រ ហិ នាម សត្ថុ ច សាវកស្ស ច អត្ថេន អត្ថោ ព្យញ្ជនេន ព្យញ្ជនំ សំសន្ទិស្សតិ សមេស្សតិ ន វិហាយិស្សតិ យទិទំ អគ្គបទស្មិន្តិ ។ សត្តមំ ។

[៤៣៥] បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន មិនធ្លាប់មានទេ ព្រោះថាអត្ថនឹងព្យញ្ជនៈរបស់ព្រះសាស្តានឹងសាវកត្រូវគ្នាដូចគ្នា មិនខុសដោយអត្ថនឹងព្យញ្ជនៈត្រង់បទដ៏ប្រសើរណាមួយឡើយ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន អម្បាញ់មិញនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានចូលទៅរកព្រះសមណមហាមោគ្គល្លាន ហើយបានសួរសេចក្តីនុះ ឯព្រះសមណមហាមោគ្គល្លាន បានព្យាករនូវសេចក្តីនុះ ដោយបទនឹងព្យញ្ជនៈទាំងឡាយនុះដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដូចជាព្រះគោតមដ៏ចំរើនដែរ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន មិនធ្លាប់មានទេ ព្រោះថាអត្ថនឹងព្យញ្ជនៈរបស់ព្រះសាស្តានឹងសាវកត្រូវគ្នាដូចគ្នា មិនខុសដោយអត្ថនឹងព្យញ្ជនៈត្រង់បទដ៏ប្រសើរណាមួយឡើយ ។ ចប់សូត្រទី ៧ ។

[៤៣៦] អថ ខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ ភោ គោតម សស្សតោ លោកោតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ មយា សស្សតោ លោកោតិ ។បេ។ កឹ បន ភោ គោតម នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កោ នុ ខោ ភោ គោតម ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ បុដ្ឋានំ ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ កោ បន ភោ គោតម ហេតុ កោ បច្ចយោ

[៤៣៦] គ្រានោះឯង វច្ឆគោត្តបរិព្វាជក ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន លោកទៀងឬ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ តថាគតមិនបានព្យាករថា លោកទៀងដូច្នេះ ។បេ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ទុកជាពាក្យនេះតថាគតក៏មិនបានព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នេះ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បច្ច័យដូចម្តេចហ្ន៎ កាលបើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមានពាក្យព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ។បេ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច

យេន ភោតោ គោតមស្ស ឯវំ បុដ្ឋស្ស ន ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិបិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបីតិ ។

(៤៣៧) អញ្ញតិត្ថិយា ខោ វច្ឆ បរិព្វាជកា រូបំ អត្តតោ សមនុបស្សន្តិ រូបវន្តំ វា អត្តានំ អត្តនិ វា រូបំ រូបស្មឹ វា អត្តានំ ។ វេទនំ អត្តតោ សមនុបស្សន្តិ ។បេ។ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ អត្តតោ សមនុបស្សន្តិ វិញ្ញាណវន្តំ វា អត្តានំ អត្តនិ វា វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណស្មឹ វា អត្តានំ ។ តស្មា អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ បុដ្ឋានំ ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ តថាគតោ ច ខោ វច្ឆ អរហំ

កាលបើព្រះគោតមដ៏ចំរើន ត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ក៏មិនមានពាក្យព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងខ្លះ ។បេ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនខ្លះ ។

(៤៣៧) ម្នាលវច្ឆៈ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកតែងពិចារណាឃើញនូវរូបថាជាខ្លួន ពិចារណាឃើញខ្លួនថាមានរូបខ្លះ ពិចារណាឃើញរូបក្នុងខ្លួនខ្លះ ពិចារណាឃើញខ្លួនក្នុងរូបខ្លះ ។ ពិចារណាឃើញវេទនាថាជាខ្លួន ។បេ។ ពិចារណាឃើញសញ្ញា សង្ខារ និងវិញ្ញាណថាជាខ្លួន ពិចារណាឃើញខ្លួនថាមានវិញ្ញាណខ្លះ ពិចារណាឃើញវិញ្ញាណក្នុងខ្លួនខ្លះ ពិចារណាឃើញខ្លួនក្នុងវិញ្ញាណខ្លះ ។ ព្រោះហេតុនោះ កាលបើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមានពាក្យព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ។បេ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ព្រះតថាគតអរហន្ត-

សម្មាសម្ពុទ្ធោ ន រូបំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ន រូបវន្តំ វា អត្តានំ ន អត្តនិ វា រូបំ ន រូបស្មឹ វា អត្តានំ ។ ន វេទនំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ។បេ។ ន សញ្ញំ ។ ន សង្ខារេ ។ ន វិញ្ញាណំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ន វិញ្ញាណវន្តំ វា អត្តានំ ន អត្តនិ វា វិញ្ញាណំ ន វិញ្ញាណស្មឹ វា អត្តានំ ។ តស្មា តថាគតស្ស ឯវំ បុដ្ឋស្ស ន ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិបិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបីតិ ។

(៤៣៨) អថខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ ឧដ្ឋាយាសនា យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា មហាមោគ្គល្លានេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ ឯតទវោច កិំ នុ ខោ ភោ មោគ្គល្លាន

សម្មាសម្ពុទ្ធមិនពិចារណាឃើញរូបថាជាខ្លួន មិនពិចារណាឃើញខ្លួនថាមានរូបខ្លះ មិនពិចារណាឃើញរូបក្នុងខ្លួនខ្លះ មិនពិចារណាឃើញខ្លួនក្នុងរូបខ្លះ ។ មិនពិចារណាឃើញវេទនាថាជាខ្លួន ។បេ។ មិនពិចារណាឃើញសញ្ញា ។ មិនពិចារណាឃើញសង្ខារទាំងឡាយ ។ មិនពិចារណាឃើញវិញ្ញាណថាជាខ្លួន មិនពិចារណាឃើញខ្លួនថាមានវិញ្ញាណខ្លះ មិនពិចារណាឃើញវិញ្ញាណក្នុងខ្លួនខ្លះ មិនពិចារណាឃើញខ្លួនក្នុងវិញ្ញាណខ្លះ ព្រោះហេតុនោះ កាលបើព្រះតថាគតត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមិនមានពាក្យព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងខ្លះ ។បេ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនខ្លះ ។

(៤៣៨) លំដាប់នោះឯង វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកក៏ក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានសួរព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន

សស្សតោ លោកោតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ ភគវតា សស្សតោ លោកោតិ ។បេ។ កឹ បន ភោ មោគ្គល្លាន នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ ភគវតា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កោ នុ ខោ ភោ មោគ្គល្លាន ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ បុដ្ឋានំ ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ កោ បន ភោ មោគ្គល្លាន ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន សមណស្ស គោតមស្ស ឯវំ បុដ្ឋស្ស ន ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិបិ ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបីតិ ។

លោកទៀងឬហ្ន៎ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបាន ទ្រង់ព្យាករថា លោកទៀងដូច្នេះ ។បេ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬហ្ន៎ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ទុកជាពាក្យនេះ ក៏ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បច្ច័យដូចម្តេចហ្ន៎ កាលបើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមានពាក្យព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ។បេ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច កាលបើព្រះសមណគោតម ត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ក៏មិនមានពាក្យព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ។បេ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។

(៤៣៩) អញ្ញតិត្ថិយា ខោ វច្ឆ បរិព្វាជកា រូបំ អត្តតោ សមនុបស្សន្តិ រូបវន្តំ វា អត្តានំ អត្តនិ វា រូបំ រូបស្មឹ វា អត្តានំ ។ វេទនំ អត្តតោ សមនុបស្សន្តិ ។ បេ ។ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ អត្តតោ សមនុបស្សន្តិ វិញ្ញាណវន្តំ វា អត្តានំ អត្តនិ វា វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណស្មឹ វា អត្តានំ ។ តស្មា អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ បុដ្ឋានំ ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិ វា ។ បេ ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វា ។ តថាគតោ ច ខោ វច្ឆ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ន រូបំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ន រូបវន្តំ វា អត្តានំ ន អត្តនិ វា រូបំ ន រូបស្មឹ វា អត្តានំ ។ ន វេទនំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ។ បេ ។ ន សញ្ញំ ។ ន សង្ខារេ ។ ន វិញ្ញាណំ អត្តតោ សមនុបស្សតិ ន វិញ្ញាណវន្តំ វា អត្តានំ ន អត្តនិ វា វិញ្ញាណំ ន វិញ្ញាណស្មឹ វា អត្តានំ ។

(៤៣៩) ម្នាលវច្ឆៈ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកតែងពិចារណាឃើញរូបថាជាខ្លួន ពិចារណាឃើញខ្លួនថាមានរូបខ្លះ ពិចារណាឃើញរូបក្នុងខ្លួនខ្លះ ពិចារណាឃើញខ្លួនក្នុងរូបខ្លះ ។ ពិចារណាឃើញវេទនាថាជាខ្លួន ។ បេ ។ ពិចារណាឃើញសញ្ញា សង្ខារទាំងឡាយនិងវិញ្ញាណថាជាខ្លួនខ្លះ ពិចារណាឃើញខ្លួនថាមានវិញ្ញាណខ្លះ ពិចារណាឃើញវិញ្ញាណក្នុងខ្លួនខ្លះ ពិចារណាឃើញខ្លួនក្នុងវិញ្ញាណខ្លះ ។ ព្រោះហេតុនោះ កាលបើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមានពាក្យព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងក្តី ។ បេ ។ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី ។ ម្នាលវច្ឆៈ ឯព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ មិនពិចារណាឃើញរូបថាជាខ្លួន មិនពិចារណាឃើញខ្លួនថាមានរូបខ្លះ មិនពិចារណាឃើញរូបក្នុងខ្លួនខ្លះ មិនពិចារណាឃើញខ្លួនក្នុងរូបខ្លះ ។ មិនពិចារណាឃើញវេទនាថាជាខ្លួន ។ បេ ។ មិនពិចារណាឃើញសង្ខារទាំងឡាយ ។ មិនពិចារណាឃើញវិញ្ញាណថាជាខ្លួន មិនពិចារណាឃើញខ្លួនថាមានវិញ្ញាណខ្លះ មិនពិចារណាឃើញវិញ្ញាណក្នុងខ្លួនខ្លះ មិនពិចារណាឃើញខ្លួនក្នុងវិញ្ញាណខ្លះ ។

តស្មា តថាគតស្ស ឯវំ បុដ្ឋស្ស ន ឯវំ វេយ្យាករណំ ហោតិ សស្សតោ លោកោតិបិ អសស្សតោ លោកោតិបិ អន្តវា លោកោតិបិ អនន្តវា លោកោតិបិ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិបិ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិបិ ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិបីតិ ។

(៤៤០) អច្ឆរិយំ ភោ មោគ្គល្លាន អព្ភុតំ ភោ មោគ្គល្លាន យត្រ ហិ នាម សត្ថុ ចេវ សាវកស្ស ច អត្ថេន អត្ថោ ព្យញ្ជនេន ព្យញ្ជនំ សំសន្ទិស្សតិ សមេស្សតិ ន វិហាយិស្សតិ យទិទំ អគ្គបទស្មឹ ។ ឥទានាហំ ភោ មោគ្គល្លាន សមណំ គោតមំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ អបុច្ឆឹ សមណោបិ មេ គោតមោ ឯតេហិ បទេហិ ឯតេហិ ព្យញ្ជនេហិ ឯតមត្ថំ ព្យាកាសិ សេយ្យថាបិ ភវំ មោគ្គល្លានោ ។ អច្ឆរិយំ ភោ មោគ្គល្លាន

ព្រោះហេតុនោះ កាលព្រះតថាគតត្រូវគេសួរយ៉ាងនេះហើយ ទើបមិនមានការព្យាករណ៍យ៉ាងនេះថា លោកទៀងខ្លះ ថាលោកមិនទៀងខ្លះ ថាលោកមានទីបំផុតខ្លះ ថាលោកមិនមានទីបំផុតខ្លះ ថាជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះខ្លះ ថាជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃខ្លះ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ ថាសត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតខ្លះ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានខ្លះ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនខ្លះ ។

(៤៤០) បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន មិនធ្លាប់មានទេ ព្រោះថាអត្ថនឹងព្យញ្ជនៈរបស់ព្រះសាស្តានឹងសាវកត្រូវគ្នាផងគ្នា មិនខុសដោយអត្ថនឹងព្យញ្ជនៈក្នុងបទដ៏ប្រសើរណាមួយឡើយ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន អម្បាញ់មិញនេះ ខ្ញុំព្រះករុណាបានចូលទៅគាល់ព្រះសមណគោតម បានទូលសួរសេចក្តីនុ៎ះហើយ ឯព្រះសមណគោតមក៏ទ្រង់ព្យាករនូវសេចក្តីនុ៎ះដល់ខ្ញុំព្រះករុណា ដោយបទនឹងព្យញ្ជនៈទាំងនេះ ដូចជាព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើនសំដែងប្រាប់ដល់ខ្ញុំដែរ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏ចំរើន

អត្ថនំ ភោ ហោតព្វន យត្ថ ហំ ញាម សត្ថុ ចេវ សាវកស្ស ច អត្ថេន អត្ថោ ព្យញ្ជនេន ព្យញ្ជនំ សំសន្ទិស្សតិ សមេស្សតិ ន វិហាយិស្សតិ យទិទំ អគ្គបទស្មឹ ។ អដ្ឋមំ ។

[៤៦០] អថខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច បុរិមានិ ភោ គោតម ទិវសានិ បុរិមតរានិ សម្ពហុលានំ អញ្ញតិត្ថិយានំ(១) សមណព្រាហ្មណបរិព្វាជកានំ កុតូហលសាលាយំ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរា កថា ឧទបាទិ អយំ ខោ បូរណោ កស្សបោ សង្ឃី ចេវ គណី ច គណាចរិយោ ច ញាតោ យសស្សី តិត្ថករោ សាធុសម្មតោ ពហុជនស្ស

១ ម. តិត្ថិយានំ ។

អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន មិនធ្លាប់មានសោះ ព្រោះថា អត្ថនឹងព្យញ្ជនៈរបស់ព្រះសាស្តានឹងសាវកត្រូវគ្នាផ្ទួនគ្នា មិនខុសដោយអត្ថនឹងព្យញ្ជនៈត្រង់បទដ៏ប្រសើរណាមួយឡើយ ។ ចប់សូត្រទី ៨ ។

[៤៦៦] គ្រានោះឯង វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនឹងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន កាលពីថ្ងៃមុនៗមក មានពួកសមណព្រាហ្មណ៍នឹងបរិព្វាជកជាអន្យតិរ្ថិយមានចំនួនច្រើន អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងកុតូហលសាលា មានអន្តរកថា (ពាក្យជាចន្លោះ) កើតឡើងដូច្នេះថា គ្រូឈ្មោះបូរណកស្សបនេះ ជាមេពួក ជាមេគណៈ ជាគណាចារ្យ មានឈ្មោះល្បីល្បាញ មានយស ជាមេលទ្ធិ ដែលជនច្រើនសន្មតថាជាមនុស្សល្អ

សោ(១) សាវកំ អព្ភតីតំ កាលកតំ ឧបបត្តីសុ ព្យាករោតិ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោតិ ។ យោបិស្ស សាវកោ ឧត្តមបុរិសោ បរមបុរិសោ បរមបត្តិបត្តោ តម្បិ សាវកំ អព្ភតីតំ កាលកតំ ឧបបត្តីសុ ព្យាករោតិ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោតិ ។ អយម្បិ ខោ មក្ខលិ គោសាលោ ។ អយម្បិ ខោ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ។ អយម្បិ ខោ សញ្ជយោ ពេលដ្ឋបុត្តោ ។ អយម្បិ ខោ បកុធោ កច្ចានោ(២) ។ អយម្បិ ខោ អជិតោ កេសកម្ពលោ សង្ឃី ចេវ គណី ច គណាចរិយោ ច ញាតោ យសស្សី តិត្ថករោ សាធុសម្មតោ ពហុជនស្ស សោបិ សាវកំ អព្ភតីតំ កាលកតំ ឧបបត្តីសុ ព្យាករោតិ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោ

១ សោបិ ។ ២ កច្ចាយនោតិ ក ធាហិ ។

គ្រូឈ្មោះបូរណកស្សបនោះ តែងព្យាករសាវកដែលធ្វើមរណកាលកន្លងហួសទៅហើយ ក្នុងកំណើតទាំងឡាយថា សាវកឈ្មោះនោះ ទៅកើតក្នុងភពឈ្មោះនោះ សាវកឈ្មោះនោះ ទៅកើតក្នុងភពឈ្មោះនោះ ។ សាវកឯណា របស់គ្រូឈ្មោះបូរណកស្សបនោះ ជាឧត្តមបុរស ជាបុរសដ៏ប្រសើរក្រៃលែង ដល់នូវចំណែកនៃគុណដ៏ប្រសើរក្រៃលែង គ្រូឈ្មោះបូរណកស្សបក៏ព្យាករសាវកដែលធ្វើមរណកាលកន្លងទៅហើយនោះ ក្នុងកំណើតទាំងឡាយថា សាវកឈ្មោះនោះ ទៅកើតក្នុងភពឈ្មោះនោះ សាវកឈ្មោះនោះ ទៅកើតក្នុងភពឈ្មោះនោះ ។ គ្រូឈ្មោះមក្ខលិគោសាលនេះក្តី ។ គ្រូឈ្មោះនិគ្គណ្ឋនាដបុត្តនេះក្តី ។ គ្រូឈ្មោះសញ្ជយបេលដ្ឋបុត្តនេះក្តី ។ គ្រូឈ្មោះបកុធកច្ចាយនៈនេះក្តី ។ គ្រូឈ្មោះអជិតកេសកម្ពលនេះក្តី គឺជាមេពួក ជាមេគណៈ ជាគណាចារ្យ មានឈ្មោះល្បីល្បាញ មានយសជាមេលទ្ធិ ដែលជនច្រើនសន្មតថាជាមនុស្សល្អ ឯគ្រូឈ្មោះអជិតកេសកម្ពលនោះ ក៏ព្យាករសាវកដែលធ្វើមរណកាលកន្លងហួសទៅហើយ ក្នុងកំណើតទាំងឡាយថា សាវកឈ្មោះនោះ ទៅកើតក្នុងភពឈ្មោះនោះ

អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោតិ ។ យោបិស្ស សាវកោ ឧត្តមបុរិសោ បរមបុរិសោ បរមបត្តិបត្តោ តំបិ សាវកំ អព្ភតីតំ កាលកតំ ឧបបត្តីសុ ព្យាករោតិ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោតិ ។ អយម្បិ ខោ សមណោ គោតមោ សង្ឃី ចេវ គណី ច គណាចរិយោ ច ញាតោ យសស្សី តិត្ថករោ សាធុសម្មតោ ពហុជនស្ស សោបិ សាវកំ អព្ភតីតំ កាលកតំ ឧបបត្តីសុ ព្យាករោតិ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោតិ ។ យោ ច ខ្វស្ស សាវកោ ឧត្តមបុរិសោ ។បេ។ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោ

សាវកឯណោះ ទៅកើតក្នុងភពឯណោះ ៗ ឯសាវកឯណា របស់គ្រូឈ្មោះអជិតកេសកម្ពលនោះ ជាឧត្តមបុរស ជាបុរសដ៏ប្រសើរក្រៃលែង ដល់នូវចំណែកនៃគុណដ៏ប្រសើរក្រៃលែង គ្រូក៏ព្យាករនូវសាវកនោះដែលធ្វើមរណកាលកន្លងហួសទៅហើយ ក្នុងកំណើតទាំងឡាយថា សាវកឯណោះ ទៅកើតក្នុងភពឯណោះ សាវកឯណោះ ទៅកើតក្នុងភពឯណោះ ៗ ចំណែកខាងព្រះសមណគោតមនេះសោតទៀត ក៏ជាមេពួក មេគណៈ ជាគណាចារ្យ មានព្រះនាមល្បីល្បាញ ព្រះអង្គមានយស ជាមេលទ្ធិ ដែលជនច្រើនសន្មតថាជាសប្បុរស ព្រះអង្គសោតក៏ទ្រង់ព្យាករនូវសាវកដែលធ្វើមរណកាលកន្លងហួសទៅហើយ ក្នុងកំណើតទាំងឡាយថា សាវកឯណោះ ទៅកើតក្នុងភពឯណោះ សាវកឯណោះ ទៅកើតក្នុងភពឯណោះ ៗ ក៏ឯសាវកឯណា របស់ព្រះអង្គ ជាឧត្តមបុរស ។បេ។ ទ្រង់ព្យាករថា សាវកឯណោះ ទៅកើតក្នុងភពឯណោះ

អស្ស អមុត្រ ឧបបន្នោតិ ។ អបិច ខោ នំ ឯវំ ព្យាករោតិ អច្ឆេច្ឆិ តណ្ហំ វិវត្តយិ សញ្ញោជនំ សម្មាមានាភិសមយា អន្តមកាសិ ទុក្ខស្សាតិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភោ គោតម អហុទេវ កង្ខា អហុ វិចិកិច្ឆា កថញ្ហិ នាម សមណស្ស គោតមស្ស ធម្មោ អភិញ្ញេយ្យោតិ ។

(៤៤៦) អលញ្ហិ តេ វច្ឆ កង្ខិតុំ អលំ វិចិកិច្ឆិតុំ កង្ខនីយេ ច បន តេ ឋានេ វិចិកិច្ឆា ឧប្បន្នា ។ សឧបាទានស្ស ខ្វាហំ វច្ឆ ឧបបត្តឹ បញ្ញាបេមិ នោ អនុបាទានស្ស ។ សេយ្យថាបិ វច្ឆ អគ្គិ សឧបាទានោ ជលតិ នោ អនុបាទានោ ឯវមេវ ខ្វាហំ វច្ឆ

សាវកឯណោះ ទៅកើតក្នុងគតិឯណោះ ។ មួយវិញទៀត ព្រះសមណគោតមទ្រង់ព្យាករនូវសាវកនោះយ៉ាងនេះថា សាវកនេះបានផ្តាច់បង់នូវតណ្ហា រលាស់ចេញនូវសញ្ញោជនៈ ហើយធ្វើនូវទីបំផុតនៃសេចក្តីទុក្ខ ព្រោះត្រាស់ដឹងនូវមានះបានដោយល្អ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីសង្ស័យ មានសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ថា ព្រះធម៌ដែលព្រះសមណគោតមទ្រង់កំណត់ដឹងដោយប្រការដូចម្តេច ។

(៤៤៦) ម្នាលវច្ឆៈ អ្នកឯងគួរមានសេចក្តីសង្ស័យ គួរមានសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ មួយវិញទៀត សេចក្តីងឿងឆ្ងល់កើតឡើងដល់អ្នកឯងក្នុងហេតុដែលគួរងឿងឆ្ងល់មែន ។ ម្នាលវច្ឆៈ តថាគតបញ្ញត្តនូវកំណើតនៃសត្វដែលមានឧបាទាន មិនបញ្ញត្តនូវកំណើតនៃសត្វដែលមិនមានឧបាទានឡើយ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ដូចភ្លើងមានឧបាទានរមែងឆេះរុងរឿង មិនមានឧបាទានមិនឆេះរុងរឿង យ៉ាងណា ម្នាលវច្ឆៈ តថាគត

សឧបាទានស្ស ឧបបត្តឹ បញ្ញាបេមិ នោ អនុបាទានស្សាតិ ។ យស្មឹ[១] ភោ គោតម សមយេ អច្ចិ វាតេន ខិត្តា ទូរម្បិ គច្ឆតិ ឥមិស្សា បន ភវំ គោតមោ កឹ ឧបាទានស្មឹ បញ្ញាបេតីតិ ។ យស្មឹ ខោ វច្ឆ សមយេ អច្ចិ វាតេន ខិត្តា ទូរម្បិ គច្ឆតិ តមហំ វាតូបាទានំ បញ្ញាបេមិ[២] វាតោ ហិស្ស វច្ឆ តស្មឹ សមយេ ឧបាទានំ ហោតីតិ ។ យស្មឹ[៣] ភោ គោតម សមយេ ឥមញ្ច កាយំ និក្ខិបតិ សត្តោ ច អញ្ញតរំ កាយំ អនុបបន្នោ ហោតិ ។ ឥមស្ស បន ភវំ គោតមោ កឹ ឧបាទានស្មឹ បញ្ញាបេតីតិ ។ យស្មឹ ខោ វច្ឆ សមយេ ឥមញ្ច កាយំ និក្ខិបតិ សត្តោ ច អញ្ញតរំ កាយំ អនុបបន្នោ ហោតិ តមហំ តណ្ហុបាទានំ វទាមិ តណ្ហា ហិស្ស វច្ឆ តស្មឹ សមយេ ឧបាទានំ ហោតីតិ ។ នវមំ ។

---

១ ម. ឯត្ថន្តរេ យស្មឹ ចាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. វទាមិ ។ ៣ ម. យស្មឹ ច ខោ ។

បញ្ញត្តនូវកំណើតនៃសត្វដែលមានឧបាទាន មិនបញ្ញត្តនូវកំណើតនៃសត្វដែលមិនមានឧបាទានឡើយ គឺយ៉ាងនោះឯង ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន សម័យណា អណ្ដាតភ្លើងដែលត្រូវខ្យល់បក់បែរទៅកាន់ទីឆ្ងាយ ចុះព្រះគោតមដ៏ចំរើនទ្រង់បញ្ញត្តនូវអ្វីជាឧបាទាននៃអណ្ដាតភ្លើងនេះ ។ ម្នាលវច្ឆៈ សម័យណា អណ្ដាតភ្លើងដែលត្រូវខ្យល់បក់បែរទៅកាន់ទីឆ្ងាយ តថាគតក៏បញ្ញត្តនូវអណ្ដាតភ្លើងនោះថា មានខ្យល់ជាឧបាទាន ម្នាលវច្ឆៈ ព្រោះថាខ្យល់ជាឧបាទាននៃភ្លើងនោះ ក្នុងសម័យនោះ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន សត្វតែងដាក់ចុះនូវកាយនេះ មិនចូលទៅកាន់កាយណាមួយ ក្នុងសម័យណា ។ ចុះព្រះគោតមដ៏ចំរើនទ្រង់បញ្ញត្តនូវអ្វីជាឧបាទាននៃកាយនេះ ។ ម្នាលវច្ឆៈ សត្វដាក់ចុះនូវកាយនេះ មិនចូលទៅកាន់កាយណាមួយ ក្នុងសម័យណា តថាគតក៏ពោលនូវកាយនោះថា មានតណ្ហាជាឧបាទាន ម្នាលវច្ឆៈ ព្រោះថាតណ្ហាជាឧបាទាននៃកាយ ក្នុងសម័យនោះ ។ ចប់សូត្រទី ៩ ។

[៤៤៣] អថខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ ភោ គោតម អត្ថត្តាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភគវា តុណ្ហី អហោសិ ។ កឹ បន ភោ គោតម នត្ថត្តាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា តុណ្ហី អហោសិ ។ អថខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

[៤៤៤] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ អចិរបក្កន្តេ វច្ឆគោត្តេ បរិព្វាជកេ ភគវន្តំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ ភន្តេ ភគវា វច្ឆគោត្តស្ស បរិព្វាជកស្ស បញ្ហំ បុដ្ឋោ ន ព្យាកាសីតិ ។ អហញ្ចានន្ទ វច្ឆគោត្តស្ស បរិព្វាជកស្ស អត្ថត្តាតិ បុដ្ឋោ សមានោ អត្ថត្តាតិ ព្យាករេយ្យំ ។ យេ តេ អានន្ទ សមណព្រាហ្មណា

[៤៤៣] គ្រានោះឯង វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ខ្លួនមានដែរឬហ្ន៎ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលដែលវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកក្រាបបង្គំទូលសួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះអង្គទ្រង់នៅស្ងៀម ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះខ្លួនមិនមានទេឬអ្វី ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់នៅស្ងៀមអស់វារៈជាគំរប់ ២ ។ គ្រានោះឯង វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកក៏ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។

[៤៤៤] លំដាប់នោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ កាលដែលវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកចៀសចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកទូលសួរប្រស្នា ព្រះអង្គមិនទ្រង់ព្យាករដល់វច្ឆគោត្តបរិព្វាជក តើព្រោះហេតុអ្វីហ្ន៎ ។ ម្នាលអានន្ទ ក៏ឯតថាគត កាលបើវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកសួរថា ខ្លួនមានដែរឬ គប្បីព្យាករដល់វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកថា ខ្លួនមាន ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណាមាន

សស្សតវាទា តេសមេតំ សទ្ធឹ អភវិស្ស ។ អហញ្ចានន្ទ វច្ឆគោត្តស្ស បរិព្វាជកស្ស នត្ថត្តាតិ បុដ្ឋោ សមានោ នត្ថត្តាតិ ព្យាករេយ្យំ ។ យេ តេ អានន្ទ សមណព្រាហ្មណា ឧច្ឆេទវាទា តេសមេតំ សទ្ធឹ អភវិស្ស ។ អហញ្ចានន្ទ វច្ឆគោត្តស្ស បរិព្វាជកស្ស អត្ថត្តាតិ បុដ្ឋោ សមានោ អត្ថត្តាតិ ព្យាករេយ្យំ ។ អបិ នុ មេ តំ អានន្ទ អនុលោមំ អភវិស្ស ញាណស្ស ឧប្បាទាយ សព្វេ ធម្មា អនត្តាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ អហញ្ចានន្ទ វច្ឆគោត្តស្ស បរិព្វាជកស្ស នត្ថត្តាតិ បុដ្ឋោ សមានោ នត្ថត្តាតិ ព្យាករេយ្យំ ។ សម្មូឡ្ហស្ស អានន្ទ វច្ឆគោត្តស្ស បរិព្វាជកស្ស ភិយ្យោសម្មោហាយ អភវិស្ស អហុ វា មេ នូន បុព្វេ អត្តា សោ ឯតរហិ នត្ថីតិ ។ ទសមំ ។

ដែលជាសស្សតវាទៈ ការព្យាករណ៍នេះមុខជានឹងមានជាមួយនឹងពួកសមណព្រាហ្មណ៍ជាសស្សតវាទៈទាំងនោះហើយ ។ ម្នាលអានន្ទ តឹងតថាគត កាលបើវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកសួរថា ខ្លួនគ្មានទេឬ គប្បីព្យាករដល់វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកថា ខ្លួនគ្មានទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា ដែលជាឧច្ឆេទវាទៈ សេចក្ដីព្យាករណ៍នេះមុខជានឹងមានជាមួយនឹងពួកសមណព្រាហ្មណ៍ជាឧច្ឆេទវាទៈទាំងនោះហើយ ។ ម្នាលអានន្ទ តឹងតថាគត កាលបើវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកសួរថា ខ្លួនមានដែរឬ គប្បីព្យាករដល់វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកថា ខ្លួនមាន ។ ម្នាលអានន្ទ ចុះពាក្យព្យាករណ៍នេះ ជាការប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមគួរដើម្បីឲ្យកើតញាណថា ធម៌ទាំងឡាយទាំងពួងជាអនត្តាដូច្នេះដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដំណើរនោះមិនមានទេ ។ ម្នាលអានន្ទ តឹងតថាគត កាលបើវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកសួរថា ខ្លួនគ្មានទេឬ គប្បីព្យាករថា ខ្លួនគ្មាន ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យព្យាករណ៍នុ៎ះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីវង្វេងក្រៃលែង ដល់វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកដែលវង្វេងស្រាប់ថា ខ្លួនរបស់អាត្មាអញកាលពីមុនមានដោយពិតហើយ ខ្លួននោះមិនមានក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។ ចប់សូត្រទី ១០ ។

[៦៦៨] ឯកំ សមយំ អាយស្មា សភិយោ កច្ចានោ ញាតិកេ វិហរតិ គិញ្ជកាវសថេ ។ អថខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ យេនាយស្មា សភិយោ កច្ចានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា សភិយេន កច្ចានេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ វច្ឆគោត្តោ បរិព្វាជកោ អាយស្មន្តំ សភិយំ កច្ចានំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ ភោ កច្ចាន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ ភគវតា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បន ភោ កច្ចាន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ ភគវតា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ កច្ចាន ហោតិ ច

[៦៦៨] សម័យមួយ ព្រះសភិយកច្ចានៈដ៏មានអាយុនៅក្នុងរោង ដែលគេសង់ដោយឥដ្ឋ ក្នុងញាតិកគ្រាម ។ គ្រានោះ វច្ឆគោត្តបរិព្វាជកចូលទៅរកព្រះសភិយកច្ចានៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះសភិយកច្ចានៈដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររឭកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវច្ឆគោត្តបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏សួរព្រះសភិយកច្ចានៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះកច្ចានៈដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដែរឬទេ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះកច្ចានៈដ៏ចំរើន ចុះសត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតឬ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ទុកជាពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះកច្ចានៈដ៏ចំរើន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតផង

ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ មយា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ បន ភោ គោតម នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ គោតម ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ មយា ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កឹ បន ភោ គោតម ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ មយា ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។

មិនកើតទៀតក្តីឬ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក្តី មិនកើតទៀតក្តីដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ចុះសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ចុះពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏មិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន លោកកាលដែលខ្ញុំសួរថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតឬទេ ឆ្លើយថា ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន លោកកាលដែលខ្ញុំសួរថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតឬទេ ឆ្លើយថា ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតដូច្នេះទេ ។

កឹ នុ ខោ ភោ គោតម ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ វច្ឆ មយា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កឹ បន ភោ គោតម នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ឯតម្បិ ខោ វច្ឆ អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរំ មរណាតិ វទេសិ ។ កោ នុ ខោ ភោ គោតម ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេតំ អព្យាកតំ សមណេន គោតមេនាតិ ។ យោ ច វច្ឆ ហេតុ យោ ច បច្ចយោ បញ្ញាបនាយ[១] រូបីតិ វា អរូបីតិ វា សញ្ញីតិ វា អសញ្ញីតិ វា នេវសញ្ញីនាសញ្ញីតិ វា សោ ច ហេតុ សោ ច បច្ចយោ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈេយ្យ ។

១ ម. ឯត្ថន្តរេ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ រូបីតិ វាតិ ។

បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន លោកកាលដែលខ្ញុំសួរថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះឬ ឆ្លើយថា ម្នាលវច្ឆៈ ពាក្យនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន លោកកាលដែលខ្ញុំសួរថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនឬ ឆ្លើយថា ម្នាលវច្ឆៈ ទុកជាពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានព្យាករថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នេះទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បច្ច័យដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលនាំឲ្យព្រះសមណគោតមមិនព្យាករនូវពាក្យនេះ ។ ម្នាលវច្ឆៈ ហេតុនិងបច្ច័យឯណាដែលបញ្ញត្តថា សត្វមានរូបដូច្នេះក្តី មិនមានរូបដូច្នេះក្តី មានសញ្ញាដូច្នេះក្តី មិនមានសញ្ញាដូច្នេះក្តី មានសញ្ញាក៏មិនមែន មិនមានសញ្ញាក៏មិនមែនដូច្នេះក្តី ហេតុនិងបច្ច័យនោះគប្បីរលត់ទៅមិនមានសេសសល់ សព្វប្រការទាំងពួង សព្វអាការទាំងពួង ។

យេន មំ[១] បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ រូបីតិ វា អរូបីតិ វា សញ្ញីតិ វា អសញ្ញីតិ វា នេវសញ្ញីនាសញ្ញីតិ វាតិ ។ ឥទានិ បញ្ញាបេតាសិ ភោ គោតមាតិ ។ ឯត្តកំ អាវុសោ តិណ្ណំ វេយ្យាករណំ ។ យស្ស បនស្ស អាវុសោ ឯត្តកេន ឯត្តកមេវ តំ បស្ស ពហុ[២] ហោតិ បន ភនោ បរំ អភិញ្ញាវេទ្ធតំ ។ ឯកាទសមំ ។

---

១ ឱម ខំ ។ ម. ឃ. ។

អព្យាកតសំយុត្តំ សមត្តំ ។

ហេតុម្តេចក៏កាលបុគ្គលបញ្ញត្តនូវព្រះតថាគតនឹងបញ្ញត្តនោះ ទើបបញ្ញត្តថា សត្វមានរូបដូច្នេះ មិនមានរូបដូច្នេះ មានសញ្ញាដូច្នេះ មិនមានសញ្ញាដូច្នេះ មានសញ្ញាក៏មិនមែន មិនមានសញ្ញាក៏មិនមែនដូច្នេះ ។ ចាត់ថ្លែងព្រះតថាគតនឹងដំណើរ ហេតុបួសបានប៉ុណ្ណោះហើយ ។ ម្នាលអាវុសោ ហេតុបួសមិនទាន់បានយល់ប៉ុណ្ណោះទេ ទើបនឹងបាន ៗ ស្រួលប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអាវុសោ ការព្យាករណ៍មានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ដោយកាលមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ តើមានដល់បុគ្គលណា ការព្យាករណ៍នោះ ឈ្មោះថាមានប្រែដល់បុគ្គលនោះ ទីបំផុតពោលទៅថ្លែង ការព្យាករណ៍ដ៏ប្រសើរលាស់យ៉ាងនេះ ។ ចប់សូត្រទី ១១ ។

ចប់ អព្យាកតសំយុត្ត ។

ឧទ្ទានំ

ខេមា ថេរី អនុរាធោ
សារីបុត្តកោដ្ឋិកោ
មោគ្គល្លានោ ច វច្ឆោ ច
កុតុហលសាលា ចេត្ថ
សភិយោ ឯកាទសមត្តិ ។

សឡាយតនវគ្គសំយុត្តំ សមត្តំ ។

ឧទ្ទានំ

សឡាយតនវេទនា មាតុគាមោ
ជម្ពុខាទកោ សាមណ្ឌកោ
មោគ្គល្លានោ ចិត្តោ
គាមណិសង្ខតំ អព្យាកតន្តិ ទស ជាតំ ។

ឧទ្ទាននៃអព្យាកតសំយុត្តនោះគឺ

ពោលអំពីនាងខេមាថេរី ១ អំពីអនុរាធៈ ១ អំពីព្រះសា-រីបុត្ត មាន ៣ លើក អំពីព្រះមហាកោដ្ឋិត ១ អំពីព្រះមហាមោគ្គល្លាន ១ អំពីវច្ឆគោត្តបរិព្វាជក ១ អំពីពួកសម-ណព្រាហ្មណ៍ប្រជុំគ្នាក្នុងកុតុហលសាលា ១ អំពីព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ១ អំពីព្រះសភិយកច្ចានៈ ១ ជាគំរប់ ១១ ។

ចប់ សឡាយតនវគ្គសំយុត្ត ។

ឧទ្ទាននៃសឡាយតនវគ្គនោះគឺ

សឡាយតនសំយុត្ត ១ វេទនាសំយុត្ត ១ មាតុគាមសំយុត្ត ១ ជម្ពុខាទកសំយុត្ត ១ សាមណ្ឌកសំយុត្ត ១ មោគ្គល្លាន-សំយុត្ត ១ ចិត្តគហបតិបុច្ឆាសំយុត្ត ១ គាមណិសំយុត្ត ១ អសង្ខតសំយុត្ត ១ អព្យាកតសំយុត្ត ១ រួមជា ១០ ។